

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜNYA STARI VAMPIR AKADEMİSİ SERİSİNİN YAZARI

RICHELLE MEAD

ARTEMIS

Karbağı

Karbağı

RICHELLE MEAD

İngilizceden Çeviren
Yeliz Üslü

ARTEMİS

ABG/122

AB/323

AÇ/90

A/55

KANBAĞI

Richelle Mead

Orijinal Adı: *Bloodlines*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Yeliz Üslü

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarımı: Emilian Gregory

Grafik: Emek Eraslan

1. Basım: Kasım 2011

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 22 - 6

Sertifika No: 10905

Richelle Mead © 2011

Kapak Fotoğrafı: Michael Frost © 2011

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Karbağı

RICHELLE MEAD

*Katie, Morgana ve Adrian'ın
bütün hayranları için...*

1. BÖLÜM

NEFES ALAMIYORDUM.

Bir el ağzımı kapatırken diğer bir el omzumdan tutup sarsarak beni derin uykumdan uyandırmaya çalışıyordu. Bir kalp atımı süresince aklımdan binlerce çılgın düşünce geçti. O gün gelmişti. En kötü kabusum gerçek oluyordu.

Buradalar! Beni götürmeye geldiler!

Gözlerimi kırıştıtırıp dehşetle karanlık odaya bakınırken yavaş yavaş babamın yüzünü seçebildim. Şaşkınlığımdan sıyrılıp sakinleşmeye çalıştım. Babam beni bırakıp geri çekildi ve soğuk bakışlarını üzerime dikti. Kalbim hala deli gibi çarparken yatakta doğruldum.

“Baba?”

“Sydney. Seni ben uyandırdım.”

Ödümü kopardığı için ancak bu kadar özür dileyebiliyordu.

“Giyinip kendine çekidüzen vermen gerek,” diye devam etti.

“Çabucak ve sessizce. Aşağıda, çalışma odasında buluşalım.”

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim ama bir an bile tereddüt etmeden cevap verdim. Kabul edilebilir tek cevap vardı zaten. “Tabii efendim. Hemen.”

“Ben kardeşini uyandıracam.” Babam kapıya yönelince yataktan fırladım.

“Zoe’yi mi?” diye haykırdım. “Onu ne yapacaksın ki?”

“Şşşt,” diye payladı babam beni. “Hemen hazırlan. Ve unutma, sessiz olacaksın. Anneni uyandırma.”

Tek kelime daha etmeden kapıyı kapadı ve beni şaşkın gözlerle orada bıraktı. Az önce biraz yatışan endişem yeniden kabarmaya başlamıştı. Babam Zoe’yi ne yapacaktı? Gecenin bir saati beni uyandırması Simyacılık’la ilgili bir durum olduğu anlamına geliyordu. Zoe’nin bununla bir alakası yoktu ki. Teknik olarak artık benim de alakam yoktu çünkü bu yaz sergilediğim uygunsuz davranışlarımdan dolayı belirsiz bir süre boyunca cezalıydım. Yoksa bütün bunlar onunla ilgili miydi? Yoksa beni bir rehabilitasyon merkezine gönderecekler ve Zoe de benim yerimi mi alacaktı?

Bir an dünya etrafımda delicesine dönmeye başladı. Ayakta durabilmek için yatağımın kenarına tutundum. Rehabilitasyon merkezleri. Benim gibi genç Simyacılar için kabus dolu yerler. Vampirlerle çok yakınlaşanların nerede hata yaptıklarını öğrenmeleri için götürüldüğü gizemli mekanlar. Orada olup bitenler tam bir muammaydı ve öğrenmeye hiç de hevesli değildim. *Rehabilitasyon kesin beyin yıkama’nın* kibarca söylenişiydi. Rehabilitasyon merkezinden dönen tek bir kişi görmüştüm ve o da döndüğünde hiç kendinde

sayılmazdı. Zombileri andıran bir havası vardı. Onu bu hale getirmek için neler yapmış olabileceklerini düşünmek dahi istemiyordum.

Babamın acele etmemi söyleyen sesi beynimde yankılandı. Korkularımdan sıyrılmaya çalıştım. Babamın diğer uyarısını da dikkate alarak sessiz olmaya özellikle dikkat ettim. Annemin uykusu çok hafifti. Önceden olsa Simya işlerine bir şey demezdi ama son zamanlarda kocasının -ve kızının- işverenlerine karşı pek dostça duygular beslemiyordu. Kızgın Simyacılar geçen ay beni annemlerin kapısına bıraktığından beri evimiz bir esir kampından farksızdı. Annemle babam korkunç kavgalar ediyor, kız kardeşim Zoe'yle ben parmak uçlarımızda sessizce dolanıyorduk.

Zoe.

Babamın Zoe'yle ne işi vardı?

Hazırlanırken bu soru aklımı kurcalayıp durdu. *Kendine çekidüzen vermen gerek*, derken neyi kastettiğini biliyordum. Üstüme bir kot ve tişört geçirmem söz konusu değildi. Gri bir pantolonla beyaz bir gömlek seçtim. Üstüme giydiğim koyu füme rengi hırkamı belimde siyah bir kemerle düzgünce bağladım. Vazgeçemediğim tek takı, boynumdan hiç çıkarmadığım küçük bir altın haçtı.

Saçlarıma gelince, işte o konuda biraz sıkıntım vardı. Sadece iki saatlik uykudan sonra bile her biri başka yöne gitmişti. Elimden geldiğince yatıştırmaya çabaladığım saçlarımı kalın bir sprey tabakasıyla zapt etmeye çalıştım ve bir süreliğine idare etmesini umdum. Yüzüme sürdüğüm hafif pudra dışında

makyaj yapmadım. Başka bir şey yapacak zamanım da kalmamıştı zaten.

Bütün bunlar altı dakikamı aldı, ki kişisel rekorumu kırmış bile olabilirdim. Annemi uyandırmamak için merdivenlerden de sessizce indim. Oturma odası karanlıktı, babamın çalışma odasının pek sessiz kapanmayan kapısından ışık sızıyordu. Bunu bir davet kabul edip kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Ben girince içerideki fısıltılar kesildi. Babam beni tepeden tırnağa süzüp görüntümü onayladığını, en iyi bildiği yolla gösterdi: Beni eleştirmeyerek.

“Sydney,” dedi babam sertçe. “Donna Stanton’ı tanıyor-sundur.”

Tüylər ürpertici Simyacı, hatırladığım kadar sert ve zayıf görüntüsüyle, kollarını kavuşturmuş, pencerenin kenarında duruyordu. Son zamanlarda Stanton’la epey zaman geçirsem de arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim. Özellikle de bazı davranışlarım yüzünden onun da benimle birlikte bir tür *vampir ev hapsine* çarptırıldığını göz önünde bulundurursak. Gerçi bana öfkeliyse de bunu belli etmiyordu. Yüzünde kesin bir iş ciddiyetiyle başını sallayarak beni kibarca selamladı.

Yanında üç erkek Simyacı daha vardı. Tanıştığımızda adlarının Barnes, Michaelson ve Horowitz olduğunu öğrendim. Barnes ve Michaelson, babamla Stanton’ın yaşındaydı. Daha genç olan Horowitz ise yirmilerinin ortasıındaydı ve bir sehpanın üzerinde dövme gereçlerini hazırlıyordu. Hepsinin üzerinde de benimkiler gibi iddiasız renklerde ve rahat iş giysileri vardı. Amacımız dikkat çekmeden iyi görünmekti.

Simyacılar yüzyıllardan beri, insanların başka dünyalar olabileceğini hayal etmesinden çok daha önceden beri, *Siyah Giyen Adamlar* filminden fırlamış gibi dolaşırdı. Işık doğru açıyla vurduğunda her Simyacı'nın yüzünde benimki gibi küçük bir dövme olduğunu görürdünüz.

Endişem iyice arttı. Bir tür sorguya mı çekilecektim? Yarı vampir bir kıza yardım ettim diye sadakatimin sarsılıp sarsılmadığını mı ölçmeye çalışacaklardı? Kollarımı göğsümde kavuşturup olabildiğince tarafsız bir ifade takındım, kendinden emin ve soğukkanlı görünmeye gayret ettim. Hala davamı savunmak için bir şansım varsa sağlam bir savunma yapmaya kararlıyım.

Kimse tek kelime edemedi. Zoe içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatıp kocaman gözlerle ve dehşetle etrafına bakındı. Babamın evimize sonradan eklediği çalışma odası çok büyük olduğundan rahatça birçok kişiyi misafir edebiliyordu. Kardeşim içeri girer girmez, çok gerildiğini ve kendini tuzağa düşmüş hissettiğini anladım. Göz göze geldiğimizde onu sessizce, bakışlarımla avutmaya çalıştım. İşe yaramış olmalı ki biraz sakinleşerek yanıma geldi.

"Zoe," dedi babam. Kızının adını bilerek havada asılı bırakmasından, hayalkırıklığına uğradığını anlamıştık. Nedenini kolayca tahmin ettim. Zoe'nin üzerinde bir kot pantolonla eski bir sweatshirt vardı ve kahverengi saçlarını gevşekçe iki örgü yapmıştı. Başka birinin standartlarına göre düzgün görünse de babamın standartlarına göre kesinlikle değildi. Kardeşimin korkusunu hissedince daha dik durup koruyucu bir

tavır takınmaya çalıştım. Babam kardeşimin yeterince aşağılandığına emin olduktan sonra Zoe'yi diğerleriyle tanıştırdı. Stanton onu da aynı şekilde kibar bir baş selamıyla karşıladıktan sonra babama döndü.

"Anlamadım Jared," dedi. "Hangisini kullanacaksın?"

"Sorun da bu," dedi babam. "Zoe'yi istediler ama hazır olduğundan emin değilim. Daha doğrusu, hazır olmadığını biliyorum. Sadece temel eğitimden geçti. Ama Sydney'in son... deneyimleri... göz önüne alınırsa..."

Beynim hemen parçaları biraraya getirmeye başladı. Öncelikle ve en önemlisi rehabilitasyon merkezine gönderilmeyecektim. En azından şimdilik. Durum başkaydı. Önceki şüphem doğruduydu. Yeni bir görev vardı ve biri Zoe'yi kullanmaya karar vermişti çünkü o -ailedeki diğer herkesin aksine-Simyacılar'a henüz ihanet etmemişti. Babam, onun sadece temel eğitim aldığını söylerken haklıydı. İşlerimizi miras yoluyla devralırdık ve ben yıllar önce Sage Ailesi'nin sıradaki Simyacı olarak seçilmiştim. Ablam Carly görevi bana devretmişti. Şimdi uzakta, üniversitedeydi ve yaşça fazla büyüktü. Bana bir şey olursa diye -bir trafik kazası veya vampir ısırığı gibi- babam yedek olarak Zoe'yi yetiştiriyordu.

Ne diyeceğimi bilmeden öne çıktım. Emin olduğum tek şey, Zoe'yi Simyacılar'ın planlarına alet etmeyeceğimdi. Onun güvenliği için, rehabilitasyon merkezine gitmekten bile daha çok endişeleniyordum, ki rehabilitasyon merkezi ödümü koparıyordu. "Olaylardan sonra davranışlarım hakkında bir komiteyle konuştum," dedim. "Neden öyle davrandığımı an-

ladıklarını sanıyorum. Neye ihtiyacınız varsa yapabilecek beceriye sahibim. Kardeşimden çok daha hazırım. Gerçek dünyada deneyimim var. Bu işin her detayını biliyorum.”

“Hafızam beni yanıltmıyorsa gerçek dünyadaki *deneyimin* biraz fazlaydı,” dedi Stanton ters ters.

“*Neden öyle davrandığını* ben bir kez daha duymak isterim açıkçası,” dedi Barnes parmaklarıyla *neden öyle davrandığını*’yı tırnak içine alarak. “Ben de yeterince eğitim almamış bir kızı işin içine sokmaya meraklı değilim ama bir vampir suçuna iştirak etmiş birinin *beceri sahibi* olduğuna inanmak da açıkçası benim için o kadar kolay değil.” Parmaklarıyla yine hayali tırnak işaretleri yaptı.

Öfkemi gizleyerek gülümsedim. Gerçek duygularımı göstermek işime yaramazdı. “Anlıyorum efendim. Ama Rose Hathaway işlediği öne sürülen suçtan sonunda aklandı. Bu nedenle teknik olarak bir suça iştirak etmedim. Davranışlarım gerçek katili bulmaya yardım etme amaçlıydı.”

“Öyle bile olsa, onun o sırada masum olduğunu ne sen biliyordun ne biz,” dedi.

“Haklısınız,” dedim. “Ama ben onun masum olduğuna inanıyordum.”

Barnes homurdandı. “Sorun da bu zaten. Kendi hayali teorilerinin peşinden gideceğine Simyacılar’ın sana söylediğine inanmalıydın. En azından topladığın delilleri üstlerine götürmeliydin.”

Delil mi? Rose’un doğruyu söylediğine inanmamı ve ona yardım etmemi sağlayan şeyin deliller olmadığını nasıl açıkla-

yabilirdim ki? Bunu asla anlamazlardı. Hepimiz Rose'un sırf yarı vampir olması yüzünden kötü olduğuna inanmak üzere yetiştirilmiştik. Onda dürüst bir yan gördüğümü söylemek davama yardım etmeyecekti. Rose'a yardım etmem için başka bir vampirin bana şantaj yaptığını söylemek işleri daha beter çıkmaza sokardı. Simyacılar'ın kabul edebileceği tek bir açıklama vardı.

"Ben... kimseye söylemedim çünkü başarının sadece bana ait olmasını istiyordum. Olayı çözersem terfi edebileceğimi ve daha iyi bir göreve getirileceğimi umdum."

Göz göre göre yalan söyleyebilmek için gerçekten çok uğraşmıştım. Böyle bir itirafta bulunduğum için kendimi çok küçük düşmüş hissediyordum. Sanki hırslarım yüzünden böyle aşırı davranışlarda bulunmuşum gibi yapmıştım! Kendimi ikiyüzlü ve sığ hissediyordum. Ama tam düşündüğüm gibi, diğer Simyacılar'ı ikna edecek tek açıklama buydu.

Michaelson homurdandı. "Yolundan şaşmış. Bu yaşta beklenmeyecek bir şey değil."

Diğer adamlar, babam dahil, bana küçümseyen gözlerle baktı. Sadece Stanton şüpheli görünüyordu. Sonuçta onlardan daha fazla fiyaskoya tanık olmuştu.

Babam diğerlerine bakıp başka yorum bekledi. Kimse bir şey demeyince omuz silkti. "O halde, kimsenin itirazı yoksa Sydney'i kullanmamızı öneririm. Ona ne için ihtiyacınız olduğunu da anlamış değilim ama..." Sesinde ona henüz yeterince bilgi verilmediği için suçlayıcı bir ton vardı. Jared Sage meselenin dışında bırakılmaktan hiç hoşlanmazdı.

“Büyük kızı kullanmak benim için sorun değil,” dedi Barnes. “Ama diğerleri gelince itiraz etmeleri ihtimaline karşı küçük kızı buralarda tut.” Bize kaç kişinin daha katılacağını merak ettim. Sonuçta babamın çalışma odası da stadyum değildi. Ayrıca ne kadar çok insan gelirse mesele o kadar önemli demekti. Görevin ne olabileceğini düşünürken kanımın çekildiğini hissettim. Simyacılar’ın büyük felaketlerin üstesinden bir iki kişiyle geldiklerini görmüştüm. Bu kadar kişi gerektiren işin büyüklüğünü tahmin bile edemiyordum.

Horowitz ilk kez konuştu. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Sydney’e yeniden dövme yap,” dedi Stanton kararlı bir sesle. “Göreve gitmeyecek olsa bile büyülerin güçlenmesinden zarar gelmez. Zoe’yle ne yapacağımızı daha bilmiyoruz, ona şimdiden dövme yapmayalım.”

Gözlerim kardeşimin lekesiz ve solgun yanaklarına kaydı. Evet. Orada bir zambak olmadıkça özgürdü. Dövme teninize bir kez işlendi mi dönüşü yoktu. Artık Simyacılar’a aitsiniz demekti.

Bu gerçeikle daha geçen yıl tanışmıştım. Büyürken böyle olacağını hiç ama hiç anlamamıştım. Babam küçüklüğüm-den beri görevimizin ne kadar doğru olduğuna dair beynimi yıkamıştı. Doğruluğuna hala inanıyordum gerçi. Ama keşke babam bu amaca hayatımın ne kadar büyük bir bölümünü adamam gerekeceğinden de bahsetmiş olsaydı.

Horowitz babamın çalışma odasının uzak bir köşesine katlanır bir masa kurmuştu. Masaya hafifçe vurup bana dostça gülümsedi.

“Zıpla bakalım,” dedi bana. “Biletin burada.”

Barnes ona onaylamayan bir bakış fırlattı. “Lütfen. Bu ritüele biraz saygı gösterebilirsin David.”

Horowitz omuz silkmekle yetinip uzanmama yardım etti. Gülümsemesine karşılık vermek istesem de diğerlerinden çok korkuyordum. Minnettarlığımın gözlerimden okunabildiğini umdum. Horowitz beni anladığını söylercesine bir kez daha gülümsedi. Başımı çevirip Barnes’ın bir sehpanın üzerine siyah bir çantayı dikkatlice yerleştirmesini izledim. Diğer Simyacılar onun etrafında toplanıp ellerini önlerinde kenetledi. Adamın kutsal gizemleri yorumlayan bir keşiş olduğunu tahmin ettim. Simyacılar’ın yaptığı çoğu şey bilime dayanırdı ama birkaç işlem için ilahi yardıma ihtiyaç duyardık. Sonuçta ana misyonumuz olan insanlığı korumak, vampirlerin doğal olmadığı ve Tanrı’nın planına karşı geldikleri inancına dayanıyordu. Bu nedenle de tefsirci keşişler -bizim rahiplerimiz-bilim adamlarımızla beraber çalışıyordu.

“Yüce Tanrım,” dedi adam gözlerini kapayarak. “Bu iksirleri kutla. Üzerlerindeki kötülük izlerini al ki hayat veren güçleri biz kullarının üzerinde ıslıl ıslıl parlasın.”

Çantayı açıp her biri koyu kırmızı bir sıvıyla dolu dört küçük şişe çıkardı. Her birinin üzerinde, bir şeyler yazılı etiketler vardı. Barnes titremeyen eli ve usta gözünün kararıyla bu şişelerden daha büyük bir şişeye belirli bir miktarda sıvı döktü. Dört şişeyi de kullanınca küçük bir paket toz çıkarıp karışımın içine boşalttı. Havada hafif bir titreşim hissettim. Şişenin içindekiler altın rengine döndü. Barnes şişeyi, elinde

iğneyle hazır bekleyen Horowitz'e uzattı. İşin tören kısmı bitince herkes rahatladı.

İtaatkar bir şekilde dönüp yanağımı uzattım. Horowitz'in gölgesi üzerime düştü. "Biraz acıyacak ama ilk yaptırdığın zamanki kadar değil. Sadece biraz rötuş," diye açıkladı nazikçe.

"Biliyorum," dedim. Daha önce de dövmem yenilenmişti. "Teşekkürler."

İğne tenime batarken irkilmemeye çalıştım. Gerçekten acıdı ama Horowitz'in dediği doğrudu, sonuçta yeni bir dövme yapmıyordu. Sadece tenime az miktarda mürekkep enjekte ederek dövmemin gücünü canlandırıyordu. Bunu iyiye işaret olarak algıladım. Zoe hala tehlikeden tamamen kurtulmamış olabilirdi ama beni bir rehabilitasyon merkezine götürmeyi planlasalardı dövmemi yenilemeye zahmet etmezlerdi.

"Hazır beklerken, bize neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu babam. "Tek bildiğim genç bir kıza ihtiyaç duyduğunuz." Bunu sıradan birinden bahseder gibi söylemişti. İçimde babama karşı yükselen öfke dalgasını bastırmaya çalıştım. Evet, onun için herhangi bir *genç kızdan* farkımız yoktu.

Stanton'ın "Bir sorunumuz var," dediğini duydum. Sonunda bazı cevaplar alabilecektim. "Moroi'larla ilgili."

Rahat bir nefes verdim. Bu, Strigoi'larla sorun yaşamaktan çok daha iyiydi. Simyacılar'ın karşılaştığı sorunlar daima iki vampir ırkından biriyle ilgili olurdu ve ben yaşayan, öldürmeyen grubu kesinlikle tercih ederdim. Moroi'lar çoğu zaman insan gibi görünüyor, bizim gibi yaşayıp bizim gibi ölüyordu. Strigoi'lar ise doğanın sapkın yaratıklarıydı. Kana susamış, ya-

şayan ölülerdi onlar. Ya bir Strigoï'un zorla kanlarını içmesi ya da bir Moroi'un kasten kanlarını içerek onları öldürmesi sonucu vampir olurlardı.

Strigoï'larla aranızda sorun çıkmışsa mutlaka birileri ölecek demekti.

Bu gece Simyacılar'a ihtiyaç duyulmasını sağlayacak ne tür bir olay çıkmıştı acaba? Olası senaryoları kafamda sıraladım. Sivri dişli birini gören bir insan, kaçıp insan arasına karışmış bir besleyici, insan doktorlar tarafından tedavi edilen bir Moroi... Bunlar biz Simyacılar'ın sık karşılaştığı sorunlardı ve bu tür meselelerin kolaylıkla üstesinden gelecek şekilde eğitilmiştim. Ancak bu olaylardan herhangi birini çözmek için neden özellikle bir *genç kıza* ihtiyaç duyduklarını hala anlayamamıştım.

"Biliyorsunuz, kızı geçen ay kraliçe seçtiler," dedi Barnes. Gözlerini devirdiğine adım gibi emindim.

Odadaki herkes onaylarcasına mırıldandı. Elbette biliyorlardı. Simyacılar, Moroi'lardaki siyasi gelişmeleri takip etmeye çok önem verirdi. Vampirlerin ne yaptığını bilmek, onları insanlıktan gizlemek ve insanlığı onlardan korumakta hayati önem taşıyordu. Amacımız buydu; kardeşliğimizi korumak. *Düşmanını tanı* öğüdü bizde çok ciddiye alınıyordu.

Moroi'ların kraliçe seçtiği kız, Vasilisa Dragomir, benim gibi on sekiz yaşındaydı.

"Kendini kasma," dedi Horowitz kibarca.

Kendimi kastığımı fark etmemiştim bile. Gevşemeye çalıştım ama Vasilisa Dragomir'i düşününce aklıma Rose Hat-

haway geldi. Bir an huzursuz oldum. Acaba başımın beladan kurtulduğunu düşünmekle çok mu aceleci davranmıştım? Neyse ki Barnes hikayesini anlatmaya devam etti. Kraliçe ve arkadaşlarıyla aramdaki uzak bağdan hiç söz etmedi.

“Bu durum bizim için ne kadar şok ediciyse onlardan bazıları için de öyle oldu. İtirazlar ve fikir ayrılıkları aldı yürüdü. Henüz kimse Dragomir kızına saldırmaya kalkmadı. Belki de çok iyi korunduğundan. Görünüşe bakılırsa Kraliçe’nin düşmanları kendilerine yeni bir hedef bulmuş. Vasilisa’nın kardeşi.”

“Jill,” dedim kendime engel olamayarak. Horowitz kıpırdadığım için bana azarlayan bir bakış attı. Dikkati kendime ve Moroi’lar hakkında bildiklerime çektiğim için anında pişman olmuştum. Bütün Moroi’lar gibi sinir bozucu derecede uzun ve ince olan Jillian Mastrano’nun görüntüsü gözümün önüne geldi. Kocaman, soluk yeşil gözleri hep sinirli bakardı. Gerçi sinirlenmesi için yeterince nedeni vardı. Jill on beş yaşındayken Vasilisa’nın gayrimeşru kardeşi olduğunu öğrenmişti. Kraliyet ailesinde tahta en yakın diğer kişiydi. Bu yaz bulaştığım belada onun da rolü vardı.

“Onların kanunlarını bilirsiniz,” diye devam etti Stanton bir anlık garip bir sessizlikten sonra. Ses tonu, hepimizin Moroi kanunları hakkında düşündüklerimizi yansıtıyordu. Seçim yoluyla monarşi. Hiç mantıklı değildi ama vampirler gibi doğal olmayan yaratıklardan başka ne beklenirdi ki? “Vasilisa’nın tahta çıkabilmesi için en azından bir akrabası olmak zorunda. Bu nedenle düşmanları onu ortadan kaldıramayınca, ailesini ortadan kaldırmaya karar verdi.”

Bu sözün altında yatan anlam karşısında sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Yine kendimi tutamayıp konuştum. “Jill’e bir şey mi oldu?” En azından bu kez Horowitz’in iğnesini doldurduğu zamanı seçmiştim. Dövmeyi mahvetme riskim yoktu.

Babamın gözlerindeki kızgınlığı tahmin edebiliyordum, başka bir şey söylememek için dudağımı ısırardım. Belirsiz konumum göz önüne alındığında bir Moroi için endişelenmek, yapmak isteyeceğim son şeydi. Zaten Jill’le aramda öyle güçlü bir bağ da yoktu. Ama birinin on beş yaşında -Zoe’yle aynı yaşta- bir kızı öldüreceği düşüncesi, kurban hangi ırktan olursa olsun dehşet vericiydi.

“İşte o belirsiz,” dedi Stanton. “Saldırıya uğradı, o kadarını biliyoruz. Ama gerçekten yaralanıp yaralanmadığından habirimiz yok. Sonuç olarak şu anda iyi ama saldırı kendi saraylarında gerçekleşmiş. Bu da yüksek kademelerde hainler olduğu anlamına geliyor.”

Barnes nefretle homurdandı. “Ne bekliyorsunuz ki? Şimdiye kadar birbirlerinin canına okumadan ırklarını nasıl sürdürdüklerini anlamış değilim.”

Onay dolu mırıltılar yayıldı.

“Beğensek de beğenmesek de onların bir içsavaş yaşamasına izin veremeyiz,” dedi Stanton. “Bazı Moroi’lar davranışlarıyla insan medyasının dikkatini çekti. Bunu kabul edemeyiz. Yönetimlerinin sağlam olması lazım ve bu da kızın güvenliğini sağlamak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Belki birbirlerine güvenemezler ama bize güvenebilirler.”

Moroi'ların Simyacılar'a asla güvenmeyeceğini söylememe gerek yoktu. Fakat Moroi Kraliçesi'ni ya da onun ailesini öldürmeye niyetimiz olmadığından, bu bizi bazılarından daha az güvenilmez kılardı.

"Kızı bir süre gözden uzak tutmalıyız," dedi Michaelson. "En azından Moroi'lar Vasilisa'nın tahtını tehdit eden şu kanunun icabına bakana kadar. Mastrano'yu şu anda kendi halkının arasında gizlemek tehlikeli, bu nedenle onu insanların arasında gizlemeliyiz." Sözlerinden küçümseme okunuyordu. "Ama aynı zamanda insanlardan da gizlenmeli. Irkımız onların varlığını öğrenmemeli."

"Gardiyenlerle görüştüktan sonra onun için güvenli olacağını düşündüğümüz -hem Moroi'lara hem de Strigoil'ara karşı- bir yer belirledik," dedi Stanton. "Ancak onun ve yanındakilerin kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için Simyacılar'a ihtiyacımız olacak. Herhangi bir sıkıntı yaşanırsa durumu kontrol altına alabilecek, kendini tamamen onun ihtiyaçlarını düşünmeye adayacak Simyacılar'a."

Babam çıkıştı. "Kaynaklarımızı ziyan edeceğiz. Onunla kalacak kişi için ne kadar dayanılmaz olacağını söylemiyorum bile."

Az sonra söylenecekler hakkında içimde çok kötü hisler vardı.

"Sydney burada devreye girecek," dedi Stanton. "Sydney'in, Jillian'a saklanırken eşlik edecek Simyacılar'dan biri olmasını istiyoruz."

"Ne?" diye haykırdı babam. "Ciddi olamazsınız."

“Neden olmayalım?” Stanton’ın sesi sakin ve düzdü. “Yaş-ları birbirine yakın. Birarada olmaları şüphe uyandırmaz. Ay-rıca Sydney kızı tanıyor. Onunla zaman geçirmek Sydney’e, diğer Simyacılar’a geleceği kadar *dayanılmaz* gelmeyecektir.”

Stanton’ın ne demek istediği gayet açık ve netti. Geçmi-şimden kurtulamamıştım. Henüz değil. Horowitz durup iğneyi kaldırdı. Konuşmam için bana bir fırsat tanımıştı. Beynim vızır vızır çalışıyordu. Odadaki herkes benden bir cevap bekliyordu. Simyacılar’a karşı adımları temizlemem ve emirleri yerine getirmeye istekli olduğumu göstermem gerekiyordu. Aynı zamanda vampirler ve onların yarı insan türleri dampirler konusunda da çok huzursuz görünmek is-temiyordum.

“Onlardan biriyle zaman geçirmek hiç eğlenceli değil,” de-dim dikkatlice. Sesimin soğukkanlı çıkmasına çalışıyordum. “Ne kadar birarada olursanız olun. Ama bizi ve herkesi güven-de tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.” *Herkes*’ten kastımın insanlar olduğunu açıklama gereği duymadım.

“İşte, gördün mü Jared?” Cevabım Barnes’ı memnun et-mişti. “Kız görevini biliyor. Üstelik her şeyi ayarladık, işler so-runsuz ilerleyecektir. Hem onu tek başına gönderecek değiliz. O Moroi kızı da tek başına olmayacak zaten.”

“Ne demek istiyorsun?” Babam hala çok huzursuzdu. Onu en çok neyin üzdüğünü merak ettim. Gerçekten benim tehli-kede olduğumu mu düşünüyordu, yoksa Moroi’larla ne kadar zaman geçirirsem o kadar yoldan çıkacağımdan mı korkuyor-du sadece? “Kaç tanesi geliyor?”

“Bir dampir gönderiyorlar,” dedi Michaelson. “Gardiyanlarından biri. Ona bir itirazım yok. Seçtiğimiz bölgede Strigoi’lar olmayacak ama olur da bir şekilde içeri sızarlarsa o canavarlarla biz değil Gardiyanlar uğraşsın.” Gardiyanlar, koruma görevlisi olarak çalışan özel eğitilmiş dampirlerdi.

“Tamamdır,” dedi Horowitz bana. Geri çekildi. “Kalkabilirsin.”

Yanağıma dokunma dürtüme engel olarak doğruldum. Horowitz’in işinin bana hissettirdiği tek şey iğnenin hafif acısıydı. Ama biliyordum ki güçlü büyü içimde çalışmaya başlamıştı bile. Bana insanüstü bir bağışıklık sistemi verecek ve vampirler konusunda sıradan insanlarla konuşmamı engelleyecekti. Diğer kısmı düşünmemeye çalıştım. Büyünün nereden geldiği kısmını. Dövmeler bizim için kaçınılmaz bir güçtü.

Odadakiler ayakta dikiliyor, benimle pek ilgilenmiyorlardı. Zoe dışında. O hala şaşkın ve korkmuş görünüyor, endişeyle bana bakıyordu.

“Bir Moroi daha gelebilir,” diye devam etti Stanton. “Neden geldiğine emin değilim ama onun da Mastrano ile olmasında çok ısrar ettiler. Ne kadar az kişi olurlarsa onları saklamamızın o kadar kolay olacağını söyledik ama... Bunun çok gerekli olduğunu düşünüyorlardı ve onun için de bir şeyler ayarlayacaklarını söylediler. Ivashkov’lardan galiba. Alakasız biri.”

“Orası neresi?” diye sordu babam. “Onu nereye göndereceksiniz?”

Harika soru. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Simyacılar'la ilk işimde dünyanın öbür ucuna, Rusya'ya gönderilmiştim. Simyacılar'ın niyeti Jill'i saklamaksa, hangi uzak şehre gideceğimizi söylemelerinin bir anlamı yoktu. Bir an için rüya şehrim, Roma'ya gitmeyi umut ettim. Sanat eserleri ve İtalyan yemekleri belki işleri ve vampirleri biraz unutturabilirdi.

"Palm Springs," dedi Barnes.

"Palm Springs mi?" dedim. İşte bunu hiç beklemiyordum. Palm Springs deyince aklıma film yıldızları ve golf dersleri geliyordu. Bu bir Roma tatili değilse de çok kötü sayılmazdı.

Stanton'ın dudaklarında hafif, buruk bir gülümseme belirdi. "Çölde ve çok güneş ışığı var. Strigoi'ların bayılmayacağı bir yer yani."

"Moroi'ları da rahatsız etmez mi?" diye sordum ilerisini düşünerek. Moroi'lar güneşten Strigoi'lar kadar zarar görmese de güneş ışığına fazla maruz kalmak onları yine de güçsüz ve hasta kılıyordu.

"Şey, evet," diye itiraf etti Stanton. "Ama küçük bir rahatsızlık, sağlayacağı güvene değer. Moroi'lar zamanlarının çoğunu kapalı yerlerde geçirirse sorun çıkmaz. Ayrıca diğer Moroi'ların gelmesini engeller, böylece..."

Dışarıda bir arabanın kapısının sertçe açılıp kapandığını duyunca herkes dikkat kesildi. "Ah," dedi Michaelson. "Diğerleri geldi. Onları içeri alayım."

Çalışma odasından çıkıp gelenleri karşılamak için kapıya yöneldi. Dakikalar sonra Michaelson yanıma dönerken konuşan yeni bir ses duydum.

“Babam gelemedi, beni yalnız gönderdi,” diyordu yeni ses. Çalışma odasının kapısı açıldı. Kalbim bir an durdu.

Olamaz, diye düşündüm. Herkes olur ama o olmasın.

“Jared,” dedi yeni gelen, babamı görünce. “Seni yeniden görmek harika.”

Bütün gece bana tek bir bakış atmaya tenezzül etmemiş olan babam bariz bir şekilde gülümsedi. “Keith! Ben de ne-relerdesin diye merak ediyordum.” İki el sıkışırken midem bulandı.

“Bu Keith Darnell,” dedi Michaelson onu diğerleriyle tanıştıırken.

“Tom Darnell’in oğlu mu?” diye sordu Barnes etkilenmiş bir sesle. Tom Darnell, Simyacılar arasında efsanevi bir isimdi.

“Aynen,” dedi Keith neşeyle. Benden beş yaş kadar büyüktü ve sarı saçları benimkinden bir ton kadar açıktı. Onu çekici bulan bir sürü kız tanıyordum. Ya ben? Bana kalırsa alçağın tekiydi. Şu an burada görmeyi umduğum son kişiydi.

“Sanırım Sage Kardeşler’i tanıyorsun,” diye ekledi Michaelson.

Keith masmavi gözlerini önce Zoe’ye çevirdi. Gözleri birbirinden tamamen farklıydı. Biri camdandı, hiç kıpırdamıyor ve ifadesiz görünüyordu. Keith sırtıırken diğer gözünü kırptı.

Hala göz kırpbiliyor, diye düşündüm öfkeyle. Şu sinir bozucu, aptal, küçümseyen göz kırpış! Gerçi neden göz kırpamayacaktı ki? Hepimiz onun bu sene geçirdiği kazayı duymuştuk. Ona bir göze mal olmuştu. Bir gözü hala sağlamdı

ama nedense bir gözünü kaybetti diye o sinir bozucu göz kırpmayı bir daha yapamayacağını düşünmüştüm.

“Küçük Zoe! Bak sen, ne kadar büyümüşsün,” dedi sevimli bir sesle. Şiddete eğilimli biri değildir, asla, ama kardeşime öyle baktığı için onu bir güzel pataklamak istedim.

Zoe tanıdık bir yüz görmenin rahatlığıyla ona gülümsedi. Keith bana döndüğünde yüzündeki bütün o sevimlilik ve dost canlısı ifade kayboldu. Duygularımız karşılıklıydı.

İçimde alev alev yanan o koyu nefret öyle büyüktü ki karşılık verebilmek için bir süre beklemek zorunda kaldım. “Merhaba Keith,” dedim kaskatı kesilmiş halde.

Keith benim zoraki medeni davranışına karşılık vermeye bile tenezzül etmedi. Hemen kıdemli Simyacılar’a döndü. “Onun burada ne işi var?”

“Zoe’yi istediğini biliyoruz,” dedi Stanton düz bir sesle. “Ama düşündük de bu görevi Sydney’in yerine getirmesi daha iyi olacak. Deneyimi, geçmişteki davranışlarını telafi edebilir.”

“Hayır,” dedi Keith hemen, buz gibi mavi gözlerini yenden bana dikerek. “Asla gelemez. Bir *vampir aşığının* her şeyi mahvetmesine izin verecek değilim. Kardeşini götüreceğiz.”

2. BÖLÜM

VAMPİR AŞIĞI sözü odadaki herkesi soluksuz bıraktı. Bu iki kelime ayrı ayrı kötü değildi belki ama birlikte kullanıldığında... Simyacılar'ın lanetlediği bir fikri yansıtıyordu. Hepimiz insanları vampirlerden korumak için mücadele veriyorduk. Bu yaratıklarla aynı safta yer almak, içimizden birine yöneltilebilecek en büyük suçtu. Simyacılar daha önce beni sorgularken bile kullandıkları kelimelere çok dikkat etmişlerdi.

Keith'in sözleri ağza alınmayacak bir hakaretti. Horowitz benim adıma öfkeden köpürmüş görünüyordu. Aynı sertlikte bir cevap vermek için ağzını açtı ama Zoe'yle bana bir göz atıktan sonra bir kez daha düşündü ve sustu. Michaelson elinde olmadan "*Hepimizi koru,*" diye mırıldandı ve kötülüğe karşı o meşhur işaretimizi yaptı.

Beni asıl çileden çıkaran Keith'in hakareti değildi. Tamam, içim ürpermişti ama beni asıl sinirlendiren Stanton'ın söylediği. *Zoe'yi istediğini biliyoruz.*

Keith bu görev için Zoe'yi mi talep etmişti? Kardeşimi mutlaka bu işin dışında tutmalıydım. Zoe'nin Keith'le gitmesi ihtimalini düşününce hırsla yumruklarımı sıktım. Buradaki herkes Keith Darnell'i talihsiz bir zavallı olarak görebilirdi ama bırakın kız kardeşimin, hiçbir kızın onunla yalnız bırakılmaması gerektiğini en iyi ben bilirdim.

"Keith," dedi Stanton sesinde kibar bir uyarı tonuyla. "Duygularına saygı duyabilirim ama bu kararı verecek kişi sen değilsin."

Keith kızardı. "Palm Springs benim bölgem. Orada neler olup biteceğine karar verme hakkım var."

"Böyle hissetmeni anlıyorum," dedi babam. Hayret bir şey! Zoe ya da ben otoriteye bu şekilde karşı çıksak babam anında bize *haklarımızı* söylerdi. Daha doğrusu, *hiçbir hakkımız olmadığını*. Keith bir yaz ailemle kalmıştı -genç Simyacılar bazen eğitim görürken başka yerlerde kalırdı- ve babam onu hiç sahip olmadığı oğlu gibi görmeye başlamıştı. O zaman da Keith'le bizim aramızda çifte standart uygulamıştı. Belli ki zaman ve mesafe bu durumu değiştirmemişti.

"Palm Springs senin bölgen olabilir," dedi Stanton, "fakat bu görev senin çok daha üstündeki kişilerden geldi. Koordinasyon için sana ihtiyaç var, evet ama kesinlikle buradaki tek otorite sen değilsin." Benim aksime, Stanton'ın bugün birilerini çok güzel patakladığından şüphelendim. Galiba aynısını şu an Keith'e de yapmak istiyordu. Stanton'ın beni savunması aslında çok komikti çünkü kariyerimde ilerlemek için Rose'u kullanma hikayeme inandığını hiç sanmıyordum.

Çocukça bir öfkenin onu bir yere götürmeyeceğini fark edecek kadar akıllı olan Keith gözle görünür derecede sakinleşti. “Anlıyorum. Ben sadece bu görevin başarıyla yerine getirilmesi konusunda endişeliyim. Sage kızlarının ikisini de tanırım. Sydney’in *olayından* önce bile onunla ilgili ciddi şüphelerim vardı. Ama zamanla bunları aştığını düşündüğümden o zamanlar bir şey söylememiştim. Şu anda görüyorum ki yanlışmışım. Darılma Jared ama ta o zaman bile Zoe’nin aile görevi için daha uygun olduğunu düşünmüştüm.” Babama güya anlayış dolu bir bakış fırlattı.

Şaşkınlığımı saklamak gittikçe zorlaşıyordu. “Sen bizimle kalırken Zoe on bir yaşındaydı,” dedim. “Bu sonuca nasıl varmış olabilirsin?” Ta o zamanlardan beri hakkımda bazı şüpheleri olduğu palavrasına kanmamıştım elbette. Yalana bak! Belki bizimle kaldığı *son gün* endişelenmiş olabilirdi. Sakladığı kirli sırla karşısına çıktığım zaman. Bütün bu öfkenin ondan kaynaklandığına emindim. Beni susturmak istiyordu. Rose’la maceralarımı da beni ayakaltından kaldırmak için bahane ediyordu.

“Zoe her zaman yaşına göre olgundu,” dedi Keith. “Bazen bir insana bakar bakmaz bunu anlarsın.”

“Zoe hayatında hiç Moroi görmedi, Strigoi’ları saymıyorum bile. Görse donup kalır herhalde. Çoğu Simyacı için durum böyle,” dedim. “Kimi gönderirseniz gönderin onların etrafında olmaya dayanmak zorunda. Nedenlerimle ilgili ne düşünürsen düşün ben onlara alışığım. Onlara bayılmıyorum ama nasıl tahammül edeceğimi biliyorum. Zoe sadece temel

eğitim aldı, o da kendi evimizde. Herkes bunun önemli bir görev olduğunu söyleyip duruyor. Deneyimsizlik ve gereksiz korkular yüzünden bu görevi riske atmak istiyor musun gerçekten?”

Sözümü bitirdiğimde sakın kalıp böyle mantıklı bir savunma yaptığım için kendimle gurur duydum.

Barnes huzursuzca kıpırdandı. “Ama Keith’in seneler önce de bazı şüpheleri varsa...”

“Zoe’nin eğitimi yine de yeterli olabilir,” dedi babam.

Babam daha beş dakika önce Zoe’nin yerine gitmemi kabul etmişti! Burada beni dinleyen biri var mıydı acaba? Keith geldiğinden beri sanki görünmez olmuştum. Dövme gereçlerini temizleyip kaldırmakla meşgul olan Horowitz, Barnes’in söylediğinin üzerine kafasını kaldırıp ona ters ters baktı.

“Anahtar kelimeyi kendin söyledin. *Yıllar önce*. Keith o zamanlar bu kızlardan daha büyük olamaz.” Horowitz alet çantasını kapatıp kollarını göğsünde birleştirdi ve duvara yaslandı. “Sana güveniyorum Keith. Kesinlikle. Ama düşüncelerini, hepinizin çocuk olduğu geçmişe dayandırmamalısın bence.”

Horowitz’in mantığına göre hala çocuktum ama aldırma-dım. Öyle doğal ve rahat bir tavırla konuşmuştu ki Keith aptal durumuna düşmüştü. Keith kıpkırmızı kesildi.

“Sonuç olarak,” dedi iyice sabırsızlanan Stanton, “Sydney bu görevi çok istiyor. Ki bunu isteyecek çok az kişi çıkar. Ne de olsa bir vampirle yaşamaları gerekecek.”

Çok mu istiyordum? Hiç de değil. Ben sadece ne olursa olsun Zoe’yi korumak ve insanların bana duyduğu güveni geri

kazanmak istiyordum. *Bu, Keith Darnell'i karşıma almak anlamına gelse bile.*

"Bir dakika," dedim Stanton'ın sözlerini düşünerek. "Bir vampirle yaşamak mı dedin?"

"Evet," dedi Stanton. "Saklanacak olsa da Moroi kızı normal bir hayat sürecektir. Bir taşla iki kuş vuracağımızı düşünerek onu özel bir yatılı okula kaydettirdik. Hem eğitimi hem de konaklamasını sağlamış olacağız. Sen de onun oda arkadaşı olacaksın."

"Peki bu şey demek değil mi... Yani ben de mi okula gitmek zorunda kalacağım?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ben zaten mezun oldum." En azından liseden. Birkaç kez babama üniversiteye gitmek istediğimi söylesem de babam buna gerek görmediğini açıkça ifade etmişti.

"Gördünüz mü?" dedi Keith bu fırsatın üstüne atlayarak. "Onun yaşı çok büyük. Zoe yaş olarak daha uygun."

"Sydney'i öğrenci sanabilirler. Yaşı tutuyor." Stanton beni şöyle bir süzdü. "Ayrıca sen evde eğitim görmüştün, değil mi? Bu senin için de yeni bir deneyim olacak. Neler kaçırdığını görebilirsin."

"Senin için çok basit olur," dedi babam isteksizce. "Senin aldığın eğitim onların verebileceklerinden çok daha üstün." *Asıl övdiğün ben olmasam da bu güzel iltifat için teşekkürler, baba.*

Bu anlaşmanın beni ne kadar huzursuz ettiğini göstermekten korkuyordum. Zoe ve kendimle ilgili amacım değişmemiştir ama durum gittikçe karmaşılaşıyordu. Liseyi tekrar

okumak. Bir vampirle yaşamak. Onu korumak. Tamam, vampirlerin etrafında rahattım belki ama bir vampirle aynı odada yaşama düşüncesi -Jill gibi zararsız biri bile olsa- sinir bozucuydu. İçimde başka bir huzursuzluk kıpırdandı.

“Sen de mi sahte öğrenci olacaksın?” diye sordum Keith’e. Ona ders notlarımı verdiğimi hayal edince midem bulandı.

“Tabii ki hayır,” dedi hakarete uğramış gibi. “Benim yaşıma çok büyük. Ben Yerel Bölge Sorumlusu olacağım.” Bu unvanı şu an uydurduğuna bahse girerdim. “Benim görevim işin koordinasyonuna yardım etmek ve üstlerimize rapor vermek. Ve eğer o gelecekte, bu görevi yerine getirmeyeceğim.” Son cümleyi söylerken tek tek herkesin yüzüne baktı. Kimi kastettiğine şüphe yoktu: Beni.

“O zaman getirme,” dedi Stanton sertçe. “Çünkü Sydney geliyor. Bu benim kararım ve eğer yine de ısrar edersen bunu ancak senden daha kıdemli biriyle tartışabilirim. Onun bu işi almasına bu kadar karşıysanız Bay Darnell, Palm Springs’ten uzaklaştırılmanız meselesiyle bizzat ilgileneceğim. Böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazsınız.”

Bütün gözler üzerine çevrilince Keith duraksadı. Stanton onu tuzağa düşürmüştü. İklimi göz önünde bulundurulursa Palm Springs’te vampirlerle ilgili pek vukuat olmadığını tahmin ettim. Keith’in oradaki işi büyük ihtimalle çok kolaydı. Oysa ben St. Peterburg’da çalıştığım sırada sürekli hasar kontrolü yapmak zorunda kalıyordum. Orası tam bir vampir cenneti. Tıpkı babamın Avrupa ve Asya’da beni götürdüğü diğer birçok yer gibi. Hele Prag’dan hiç bahsetmeyeyim.

Keith eğer yerinin değiştirilmesi riskini alırsa muhtemelen daha kötü bir yere gönderilecek ve daha çok çalışmak zorunda kalacaktı. Vampirlere pek cazip gelmediğinden Palm Springs insanlar için mükemmel bir yerdi.

Keith'in de bütün bunları bildiği yüzünden okunuyordu. Palm Springs'ten ayrılmak istemiyordu. "Peki ya oraya geldiğinde ondan şüphelenmek için nedenlerim olursa?"

"O zaman onu rapor edersin," dedi Horowitz esnemesini bastırarak. Keith'ten etkilenmediği açıktı. "Herhangi birine yapman gerektiği gibi."

"O sırada ben de Zoe'nin eğitimini ilerletirim," dedi babam neredeyse Keith'ten özür dilercesine. Babamın kimin tarafındaydı? Kesinlikle benim tarafımda değildi. Zoe'nin tarafında bile değildi. "Eğer Sydney'in bir hatasını görürsen o zaman onun yerine Zoe'yi göndeririz."

Hatam olup olmadığına karar verecek kişinin Keith olması tüylerimi diken diken etmeye yetti. Zoe'yi hala bu işten tamamen sıyıramadığım için de canım sıkılmıştı. Babam onu yedekte bekletecekse, tam olarak tehlikeden uzaklaşmış sayılmazdı. Simyacılar -ve Keith- hala kancasını ona geçirebilirdi. O anda kendi kendime yemin ettim. Ne gerekiyorsa yapacak, ona ellerimle üzüm yedirmem bile gerekse Keith'in sadakatinden şüphe etmesine asla izin vermeyecektim.

"Tamam," dedi Keith. Bunu söylemek belli ki çok canını yakıyordu. "Sydney gelebilir. Şimdilik. Ama gözüm üzerinde olacak." Bakışlarını üzerime dikti. "Seni kollamayacağım. Vampir kızı hizada tutup karnını doyurmaktan sen sorumlusun."

“Karnını doyurmak mı?” diye sordum boş boş. Tabii ya! Jill’in kana ihtiyacı olacaktı. Bir an için kendime olan güvenim sarsıldı. Etrafta vampir yokken onlarla takılmakla ilgili atıp tutmak kolaydı. Vampirleri vampir yapanın ne olduğunu unuttunca daha da kolaydı. Kan. Varlıklarını sürdürebilmek için mahkum oldukları o korkunç, doğaya aykırı ihtiyaç. Birden aklıma inanılmaz bir fikir geldi ve geldiği gibi de gitti. Ona kendi kanımı vermem söz konusu olamazdı. Yok canım, bu çok saçma olurdu. Simyacılar işte o çizgiyi asla geçmezdi. Yutkunarak ani paniğimi gizlemeye çalıştım. “Beslenmesini nasıl halletmeyi düşünüyorsunuz?”

Stanton, Keith’e başını salladı. “Açıklar mısın?” Galiba ona kendini önemli hissetmesi ve az önceki yenilgisini telafi etmesi için bir şans vermek istemişti. Keith de bu fırsatı kaçırmadı.

“Palm Springs’te yaşadığını bildiğimiz tek bir Moroi var,” dedi Keith. O konuşurken gözüm dağınık sarı saçlarının üzerindeki jöle tabakasına takıldı. Saçlarındaki parlaklık bence hiç de çekici değildi. Ayrıca benden daha fazla bakım ürünü kullanan hiçbir erkeğe güvenmezdim. “Bana sorarsanız delinin teki. Ama zararsız bir deli. Onlardan biri ne kadar zararsız olabilirse tabii. Şehrin dışında yaşayan bir münzevi. Moroi hükümetiyle arası pek hoş değil ve hiçbiriyle görüşmüyor. Bu yüzden orada olduğunuzu kimseye söylemez. En önemlisi de, paylaşmaya yanaştığı bir besleyicisi var.”

Kaşlarımı çattım. “Jill’in hükümete karşı bir Moroi’la görüşmesini gerçekten istiyor muyuz? Bütün amacımız onları

dengede tutmak değil mi? Jill'i bir asinin karşısına çıkarırsak adamın onu kullanmaya çalışmayacağını nereden bileceğiz?"

"Harika bir nokta," dedi Michaelson. Bunu itiraf ettiğine kendi bile şaşırmış gibiydi.

Keith'i hafife almak gibi bir niyetim yoktu. Sadece ilerisini düşünüp olası bir problemi tespit etmiştim. Ama Keith'in bana bakışlarından, onu bilerek kötü göstermeye çalıştığımı düşündüğünü anladım.

"Jill'in kim olduğunu ona söylemeyeceğiz tabii ki," dedi sağlam gözünde bir öfke parıltısıyla. "Bu çok saçma olurdu. O herhangi bir grubun parçası değil. Hiçbir şeyin parçası değil. Sadece Moroi'ların ve gardiyanların onu hayalkırıklığına uğrattığına inanıyor ve onlara bulaşmak istemiyor. Jill'in ailesinin de topluma karşı tepkili olduğunu uydurdum, bu yüzden ona karşı sempati duyuyor."

"Temkinli davranmakta haklısın Sydney," dedi Stanton. Beni savunduğu için memnunmuş gibi bir ifade vardı gözlerinde. Stanton'ın çoğu zaman ne kadar acımasız olduğu göz önüne alınırsa bu onay dolu bakışlar benim için çok şey ifade ediyordu. "Onlarla ilgili kesin bir yargıya asla varamayız. Gerçi bu Moroi'u Abe Mazur'dan da soruşturduk. O da yeterince zararsız buldu."

"Abe Mazur mu?" diye dudak büktü Michaelson. Gri sakallını kaşıdı. "Tabii, kimin zararsız kimin zararlı olduğu ondan sorulur ne de olsa."

Bu ismi duyunca kalbim duracak gibi olsa da belli etmemeye çalıştım. *Tepki verme, tepki verme*, diye emrettim yüzüme.

Derin bir nefes aldıktan sonra çok ama çok dikkatli bir şekilde sordum. “Jill’le birlikte gidecek olan Moroi, Abe Mazur mu? Onunla daha önce tanışmıştım. Ama gidecek kişinin Ivashkov’lardan olduğunu söylemiştiniz sanki.” Abe Mazur eğer Palm Springs’te kalacaksa her şey inanılmaz değişirdi.

Michaelson hafifçe güldü. “Hayır, seni Abe Mazur’la göndermezdik. Sadece bu planın organizasyonuna yardım ediyor.”

“Abe Mazur’un nesi kötü?” diye sordu Keith. “Ben onu tanımıyorum.”

Konuşurken Keith’i dikkatlice inceleyip bir yalan belirtisi aradım. Hayır, yüzü tamamen masum ve meraklıydı. Mavi gözlerinde -daha doğrusu gözünde- her zamanki *her şeyi ben bilirim* kibrinin aksine, nadir rastlanan bir şaşkınlık vardı. Abe’in adı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıverdim.

“Alçağın teki,” dedi Stanton düz bir sesle. “Bilmemesi gereken çok şey bilir. Faydalıdır ama ona asla güvenmem.”

Alçak mı? Bu çok hafif kalmıştı. Abe Mazur, Rusya’daki lakabı *zmey*, yani *yılan* olan bir Moroi’du. Abe bana bir sürü iyilik yapmıştı. Hepsinin karşılığını da kendimi büyük risklere atarak vermek zorunda kalmıştım. Bunlardan biri de Rose’un kaçmasına yardım etmektir. O buna ödeşme diyordu, bense şantaj. Onunla bir daha karşılaşmaya hiç hevesim yoktu çünkü benden yine bir şey istemesinden korkuyordum. İşin en sinir bozucu tarafı da yardım isteyebileceğim kimsenin olmamasıydı. Vampirlerle yaptıklarımın yanı sıra bir de onlarla bazı anlaşmalar yaptığımı öğrenirlerse üstlerim hiç de iyi bir tepki vermezdi.

“Hiçbirine güven olmaz,” dedi babam. Sağ eliyle sol omzunda bir haç çizerek Simyacılar’ın kötülüğe karşı işaretini yaptı.

“Abe Mazur çoğundan daha kötüdür,” dedi Michaelson. Esnemesini zorla bastırarak bize saatin geceyarısı olduğunu hatırlattı. “O zaman anlaştık mı?”

Onay dolu mırıltılar yükseldi. Keith’in öfke dolu yüzünden, istediği yapılmadı diye ne kadar mutsuz olduğu okunuyordu ama gidişimi engellemek için başka bir yol denemedi. “Bence artık gidebiliriz,” dedi.

Gidebiliriz’in onu ve beni kapsadığını anlamam biraz zaman aldı. “Hemen mi?” diye sordum hayretle.

Keith omuz silkti. “Vampirler yakında yola çıkacak. Her şeyden emin olmalıyız. Şimdi yola çıkarsak yarın öğleden sonra orada oluruz.”

“Harika,” dedim buz gibi bir sesle. Keith’le bir araba yolculuğu. Üf! Ama başka ne diyebilirdim ki? Seçim şansım yoktu. Şu anda Simyacılar’ın benden istediği bir şeyi geri çeviremezdim. Bu gece bütün kartlarımı oynamıştım ve Keith’le birlikte olmanın rehabilitasyon merkezine gitmekten iyi olduğuna inanmaktan başka çarem yoktu. Ayrıca kendimi kanıtlayıp Zoe’yi bu işten sıyırmam gerekiyordu. Her şeye hazır olduğumu göstermeye devam etmeliydim.

Babam giyinmem için nasıl acele ettirdiyse, eşyalarımı toplamam için de yine kısıtlı bir zaman verdi. Diğerlerini konuşurken bırakıp sessizce odama çıktım. Annemin hala uyuduğunu unutmamıştım. Çocukluğum boyunca babamın beni

gönderdiği sürpriz yolculuklar yüzünden sessizce ve düzgün bir şekilde hazırlanmayı öğrenmiştim. Aslında temizlik malzemeleriyle dolu, her zaman gitmeye hazır bir çantam vardı. Esas sorun hazırlanma hızında değil de yanıma ne kadar eşya almam gerektiğindeydi. Bu görevin süresi hiç konuşulmamıştı ve içimden bir ses bunu kimsenin bilmediğini söylüyordu. Birkaç haftadan mı bahsediyorduk? Bütün bir öğrenim yılından mı? Biri, Moroi'ların Jill'i tehlikeye atan kanunu kaldırmak istediğini söylemişti ama bu bayağı uzun sürebilecek yasal bir süreç gibi geliyordu kulağa. Daha da kötüsü, lisede ne giyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim havanın sıcak olacağıydı. Böylece en hafif on kıyafetimi yanıma alıp çamaşır yıkayabileceğimi umdum.

"Sydney?"

Zoe kapımda dikildiğinde dizüstü bilgisayarımı çantama koyuyordum. Saçlarını düzgün görünsün diye yeniden örmüştü. Acaba babamı etkilemek mi istiyordu?

"Selam," dedim ona gülümseyerek. Odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Vedalaşmak için gelmesine sevinmiştim. Onu özleyecektim ve bilmesini istiyordum ki...

"Bunu bana neden yaptın?" diye sordu ben daha tek kelime edemeden. "Ne kadar küçük düştüğümü biliyor musun?"

Bir an şaşkınlıktan ağızımı açamadım. "Ben... Sen neden bahsediyorsun? Ben sadece..."

"Beni yetersiz gösterdin!" dedi. Gözlerinde parlayan yaşları görünce daha da afalladım. "Sürekli deneyimim olmadığını ve babamla senin yaptığınız işi yapamayacağımı anlatıp durdun!"

Bütün Simyacılar'ın -ve Keith'in- önünde tam bir aptal gibi göründüm."

"Keith Darnell'i etkilemek için endişelenmene hiç gerek yok," dedim hemen, öfkemi kontrol etmeye çalışarak. Çalışma odasındaki konuşmayı tekrar düşündüm. Ben onu kötü göstermeye değil, oraya beni göndermelerini sağlamaya çalışmıştım. Bunu böyle algılayacağı aklımın ucundan geçmezdi. "Bak, seni utandırmaya çalışmıyordum. Ben seni korumaya çalışıyordum."

Zoe vahşice güldü. Onun gibi narin birinin öfkelenmesi çok tuhaf geliyordu. "Sen buna öyle mi diyorsun? Terfi etmeye çalıştığını bile söyledin kendi ağzınla!"

Yüzümü buruşturdum. Evet, söylemiştim. Ama Zoe'ye bile işin doğrusunu anlatamazdım. Hiçbir insan, Rose'a neden yardım ettiğimi öğrenmemeliydi. Kendi türüme, özellikle de kız kardeşime yalan söylemek beni çok üzse de yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kendimi kapana kısılmış hissettim, bu yüzden konuyu saptırdım.

"Sen Simyacı olmayı hiç istemedin," dedim. "Dışarıda senin için daha iyi fırsatlar var."

"Senin kadar zeki olmadığım için mi?" diye sordu. "Beş dil bilmediğim için mi?"

"Bununla ilgisi yok," dedim hemen. "Zoe, sen harikasin ve bence harika bir Simyacı olursun! Ama inan bana Simyacılar'ın hayatı... yaşamak isteyeceğin bir hayat değil." Ona bu hayattan nefret edeceğini söylemek istedim. Ona kendi geleceğinden sorumlu olmayacağını ve bir daha kendi kararlarını ken-

disinin veremeyeceğini söylemek istedim. Ama görev bilincim beni engelledi ve sessiz kaldım.

“Yapardım,” dedi. “Babam istese bizi vampirlerden korurdum.” Sesi titredi. Birden onun neden Simyacı olmak istediğini merak ettim.

“Babamla yakınlaşmak istiyorsan başka bir yol bulabilirsin. Simya iyi bir yol olabilir ama bir kez içine girdin mi sana sahip olur.” Ona keşke bunun ne demek olduğunu anlatabilseydim. “Bu hayatı istemezsin.”

“Sen hepsini kendine istediğin için mi yani?” diye sordu. Benden birkaç santimetre kısa olmasına rağmen, içini kaplayan öfke ve şiddet yüzünden odaya sığamıyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır! Hiç de değil. Anlamıyorsun,” dedim sonunda. Ben de kızmıştım ama kendime hakim oldum.

Bana attığı buz gibi bakışlar içime saplandı. “Bence gayet iyi anlıyorum.” Aniden dönüp kapıya yöneldi. Hala sessizce hareket ediyordu. Babama duyduğu korku, bana duyduğu öfkeye üstün geliyordu çünkü.

Ona bakarken kendimi korkunç hissettim. Bütün başarıyı üstlenip onu kötü göstermeye çalıştığımı nasıl düşünebilirdi? *Çünkü aynen bunları söyledin*, dedi içimden bir ses. Galiba doğrudu. Yine de onun gücenmesini hiç beklemiyordum. Simyacı olmak istediğini hiç bilmiyordum ki. Şimdi bile gerçekten bu görev için seçilmeyi mi istiyor, yoksa bir şeyin parçası olup kendini babama kanıtlamak mı istiyor, emin değildim.

Nedenleri ne olursa olsun, artık yapılacak bir şey yoktu. Simyacılar'ın bana karşı sert tutumlarından hoşlanmasam da insanları vampirlerden korumak için verdikleri mücadeleye kalpten inanıyordum. Ve büyük bir içsavaşı engellemek için Jill'i kendi halkından korumamız gerektiğine de inanıyordum. Bu işi gerçekten iyi yapabilirdim. Zoe de hayatta istediğini yapmakta özgür olurdu.

Çalışma odasına döndüğümde babam, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Zoe'yle konuşurken kaybettiğim iki dakika ona fazla uzun gelmişti. Cevap vermeye zahmet etmedim.

"Sen hazır olduğunda gitmeye hazırım," dedi Keith bana. Ben yukarıdayken ruh hali tamamen değişmişti. Her tarafından arkadaş canlısı bir sıcaklık fışkırıyordu. Öyle ki kimsenin bunun yapmacık olduğunu anlamaması şaşılabilecek şeydi. Belli ki bana karşı daha yakın davranmaya karar vermişti. Ya başkalarını etkilemek için ya da bildiklerimi söylemeyeyim diye ağzıma bir parmak bal çalmak için. Yüzündeki o sahte gülümsemeye rağmen kaskatı duruşu ve kollarını bağlayışı onun da birlikte olmamıza benden daha çok sevinmediğini gösteriyordu. Başka kimse anlamasa da ben onun dilinden anlıyordum en azından. "Yolun çoğunda arabayı ben kullanabilirim."

"Ben de kullanırım, sorun değil," dedim cam gözüyle karşılaşmaktan kaçınarak. Görme bozukluğu olan birinin arabasına bineceğim için de pek huzurlu sayılmazdım.

"İzin verirseniz gitmeden Sydney'le baş başa konuşmak istiyorum," dedi babam.

Kimsenin buna bir itirazı yoktu. Babam beni mutfağa götürüp kapıyı arkamızdan kapadı. Birkaç dakika sessizce durup kollarımız bağlı, birbirimize baktık. Birden içim umutla doldu. Bir aydır aramız kötü olduğu için üzüldüğünü, beni affettiğini ve sevdiğini söyleyeceğini ümit ettim. Açıkçası, sadece baba kız baş başa vedalaşmak istese bile gerçekten mutlu olurum.

Benimkinin aynısı kahverengi gözlerini benimkilere dikti. Benim gözlerimin bu kadar soğuk bakmadığını umdum. “Bunun senin için ve bizim için ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok.”

Baba kız vedalaşmak mı demiştik?

“Evet efendim,” dedim. “Gerek yok.”

“Onlarla kaçarak bize sürdüğün kara lekeyi temizleyebilecek misin bilmiyorum ama bu en azından doğru yönde bir adım. Bunu mahvetme. Seni sınıyorlar. Emirlerle itaat et. Moroi kızını beladan uzak tut.” İçini çekti, elini koyu sarı saçlarında gezdirdi. Saçlarımın rengini ondan almıştım. *Ne garip*, diye düşündüm, *o kadar ortak yanımız var ama birbirimizden ne kadar farklıyız.* “Tanrı’ya şükür Keith yanında. Onun sözünden çıkma. O ne yapacağını bilir.”

Kaskatı kesildim. Sesinde yine o gurur tınısı vardı. Sanki Keith bu dünyadaki en önemli kişiymiş gibi. Babam eğitimin çok kapsamlı olmasını isterdi ama yanımızda kaldığı süre içinde Keith’i beni götürmediği yolculuklara ve derslere götürmüştü. Kardeşlerimle ben çok sinirlenmiştik. Babamın sadece kız çocukları olduğu için hep üzüldüğünden şüphelenirdik,

bu da kanıtı olmuştu. Ama şu anda kanımı yakan ve dişlerimi sıkmana neden olan şey kıskançlık değildi.

Ona bildiklerimi anlatsam mı, diye düşündüm bir an. O zaman bu altın saçlı çocukla ilgili ne düşünürdü acaba? Babamın sert gözlerine bakınca kendi sorumu yanıtladım. *Kimse bana inanmazdı*. Hemen ardından hafızama başka bir ses ve kocaman kahverengi gözlerle yalvarırcasına bana bakan bir yüz doluştu. *Söyleme Sydney. Ne olursa olsun Keith'in yaptıklarını söyleme. Kimseye söyleme*. O kıza ihanet edemezdim.

Babam hala bir cevap bekliyordu. Yutkunup başımı salladım. "Peki efendim."

Memnun olmuş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve omzuma sertçe vurdu. Bir süredir sevgiye en yaklaştığı hareket buydu. Hem şaşkınlıktan hem de öfkeden kaskatı kesildiğim için irkildim. "Güzel." Mutfak kapısına doğru yürüdü, sonra durup tekrar bana baktı. "Belki de senin için hala umut vardır."

3. BÖLÜM

PALM SPRINGS yolu tam bir felaketti.

Uykumdan uyandırıldığım için perişandım. Direksiyona Keith geçtiği halde de uyuyamadım. Aklımda çok fazla şey vardı. Zoe, itibarım, görevim. Düşünceler vızır vızır beynimde dolanıyordu. Bir sürü derdim vardı. Arabayı Keith'in kullanması da endişelerime endişe katıyordu.

Babam annemle vedalaşmama izin vermediği için de üzgündüm. Onu rahatsız etmek istemediğini söylemişti ama ben gerçeği biliyordum. Nereye gittiğimi öğrenirse annemin bizi durdurmaya kalkmasından korkuyordu. Son görevimden sonra çok sinirlenmişti. Ne de olsa tek başıma dünyanın öbür ucuna gitmiştim ve döndüğümde de geleceğim tamamen belirsizdi. Annem babama, Simyacılar'ın beni işlerine geldiği gibi kullandıklarını, sonra da bir kenara fırlatıp atıklarını söylemişti. Bu geceki planların önünde durabilir miydi bilmiyorum ama ben de yerime Zoe'nin gönderilmesi riskini almak

istememiştim. Babamdan zaten sıcak ve içten bir veda bekle-miyordum sanırım ama kardeşimle ve annemle doğru dürüst vedalaşamamak garipti.

Şafak, Nevada'nın çöl manzarasını alev alev yanan kızıl ve bakır bir denize çevirdiğinde uyumaktan tamamen vazgeçip gücümü toplamaya karar verdim. Bir benzin istasyonundan devasa boy bir kahve alıp Keith'e yolun kalanında arabayı kullanabileceğimi söyledim. Keith direksiyonu seve seve bana teslim etti ama uyumak yerine o da kendine bir kahve alıp yol boyunca benimle çene çaldı. Arkadaşça tutumunu sürdürmekte hala ısrarlıydı. Öyle ki bu sahtelik karşısında önceki düşmanlığını mumla arar oldum. Benden şüphelenmesi için ona bir neden vermemeye kararlı olduğumdan kendimi gülümsemeye zorladım ve gerektiği yerlerde başımı salladım. Sürekli dişlerimi sıkarken bunu yapmak zor oldu tabii.

Sohbetin bazı kısımları o kadar da kötü değildi. İşle ilgili konuşmaları kaldırabiliyordum ve çözmemiz gereken bir sürü mesele vardı. Bana okulla ilgili bildiği her şeyi anlattı. Ben de bir süreliğine evim olacak yerin bütün ayrıntılarını bey-nime kazıdım. Amberwood Hazırlık Okulu belli ki prestijli bir yerdi. Oraya bir nevi üniversite gözüyle bakabilir miydim acaba? Simyacılar'ın standartlarına göre işim için gereken her şeyi biliyordum ama içten içe daha fazla bilgi için yanıp tutu-suyordum. Kendi okumalarım ve araştırmalarımla tatmin ol-mayı öğrensem de üniversite uzun zamandır hayalimdi. Ben-den daha fazla şey bilen ve bana öğretebilecek bir şeyleri olan insanların arasında olmak bile yeterdi aslında.

Son sınıf olduğumdan kampüs dışı ayrıcalıklardan da yararlanabilecektim. İşimizle ilgili aldığımız ilk emir de -sahte kimlik kartlarını hazırladıktan sonra- bana bir araba bulmaktı. Yatılı okulda kısıp kalmayacağımı bilmek durumu daha dayanılır kılıyordu. Gerçi Keith'in kendi ulaşımını sağlamamı istemesinin tek nedeninin, görev sırasında çıkabilecek her türlü yükü omuzlamamı garantilemek olduğunun farkındaydım.

Ayrıca Keith beni, aslında daha önce düşünmem gereken bir konuda da aydınlattı. "Jill'le sen okula kız kardeş olarak kaydedildiniz," dedi.

"Ne?" Yaşadığım şaşkınlığa rağmen direksiyon milim sarsılmadı. Bir vampirle yaşamak başka şeydi, onlardan biriyle akraba olmak başka. "Neden?" diye sordum.

Gözucuyla baktığımda omuz silktiğini gördüm. "Neden olmasın? Sürekli onun etrafında olmanı ve aynı odada kalmanızı açıklar işte. Normalde okul farklı yaşta kişilerin aynı odada kalmasına izin vermiyor ama aileniz okulun her zaman ki politikalarından ödün vermesine karşılık dolgun bir bağış yapacağına söz verdi."

Öylesine şaşkındım ki Keith sözünü o kendini beğenmiş sırtışıyla tamamladığında, adetim olduğu üzere ona bir şaplak indirmeyi bile akıl edemedim. Birlikte yaşayacağımızı biliyordum ama... Kız kardeş olmak? Çok... garipti. Hayır, garip de laf mı? Saçmalığın daniskasıydı.

Hala şık bir cevap veremeyecek kadar şaşkın olduğumdan, "Ama bu çok saçma," dedim.

"Sadece kağıt üstünde," dedi.

Tabii. Ama bir vampirin akrabası rolünü oynamak bütün düzenimi altüst edecekti. Vampirlerin yanında nasıl davranacağımı bilmekle övünürdüm ama bunu kendimi uzak bir iş ortağı, bir yabancı gibi görmeme borçluydum. Jill'in kız kardeşi gibi davranmak bütün bu sınırları altüst ediyor, beni kesinlikle hazır olmadığım bir yakınlığa itiyordu.

"Onlardan biriyle yaşamak senin için o kadar da kötü olmamalı," dedi Keith. Parmaklarıyla, sinirlerimi oynatan bir şekilde pencerede tempo tutuyordu. Fazla rahat konuşması, içimde beni tuzağa itiyormuş gibi bir his uyandırdı. "Ne de olsa alışıksın."

"Hiç de değil," dedim kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Onlarla en fazla bir hafta birlikteydim. Ve zamanımın çoğunu da dampirlerle geçirdim."

"Aynı şey," dedi Keith beni geçiştirircesine. "Aslında dampirler daha da kötü. İğrençler. Ne insanlar, ne de tam olarak vampir. Doğaya aykırı birleşmelerin ürünü onlar."

Hemen cevap vermek yerine önümdeki yolla çok ilgileniyormuş gibi göründüm. Keith'in söyledikleri Simyacılar'ın öğrettiklerine göre doğruydum. İki vampir ırkının da, hem Moroi'ların hem de Strigoi'ların karanlık ve yanlış olduğunu öğrenerek büyümüştüm. Ne tür bir yaratık birinin kanını içerdi ki? Çok iğrençti. Çok yakında Moroi'ları besleyicilerine götürmek zorunda kalacağımı hatırlayınca içim kalktı.

Ama dampirler... Bu daha karmaşık bir konuydu. Ya da en azından benim için. Dampirler, iki ırkın özgürce birbirine karıştığı zamanlar ortaya çıkan, yarı insan yarı vampir yaratıklar-

dı. Yüzyıllar önce vampirler insanlardan tamamen uzaklaşmış, iki ırk da bu tür birleşmeleri tabu olarak görmeye başlamıştı. Her şeye rağmen dampir ırkı varlığını sürdürüyordu. Üstelik birbirlerinden üreyemiyorlardı. Moroi'larla ya da insanlarla birlikte olabiliyorlardı ve birçok Moroi da buna karşı gelmiyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu Keith.

Bana baktığını fark ettim. Dampirlerin iğrenç olduğu konusunda ona katılmamı bekliyordu. Ya da belki karşı çıkmamı umuyordu. Sonuçta fazla uzun bir süre sessiz kalmıştım.

"Doğru," dedim. Standart Simyacı öğretilerini mırıldandım. "Bazı konularda Moroi'lardan daha kötüler. Irkları asla varolmamalıydı."

"Bir an beni korkuttun," dedi Keith. Yola baksam da sanki bana göz kırpmış gibi geldi. "Onları savunursun sanmıştım. Seninle ilgili anlatılanlara inanmakla hata etmişim. İtibarın için neden kumar oynamak istediğini anlıyorum ama onlardan biriyle çalışmak çok zor olmalı dostum."

Rose Hathaway'le birazcık zaman geçirince onun dampir olduğunu unutmanın ne kadar kolay olduğunu anlatamazdım tabii. Dampirler fiziksel olarak bile insanlardan ayırt edilemezdi. Rose öyle hayat ve tutku doluydu ki bazen benden daha insan görünüyordu. Rose hayatta bu işi kuzu kuzu boyun eğip "Evet efendim," diye kabul etmezdi mesela. O benim gibi değildi.

Rose, Moroi hükümetinin yaptırımlarına rağmen hapis hanede kilitli kalmayı da kabul etmemişti. Abe Mazur bana

şantaj yaptığı için ona yardım etmiş olsam bile, Rose'un suçlandığı cinayeti işlediğine asla inanmamıştım zaten. Kırılğan arkadaşlığımız da devreye girince, Simyacılar'ın kural-larını çiğneyip Rose'un ve müthiş dampir sevgilisi Dimitri Belikov'un yetkililerden kaçmasını sağlamıştım. Ve Rose bü-tün dünyaya kafa tutarken onu tuhaf bir merakla izlemiştim. İnsan olmayan birini kıskanamazdım elbette ama onun gü-cünü ve ne olursa olsun boyun eğmeyişiini kesinlikle kıska-nıyordum.

Tabii Keith'e bunları da anlatamazdım. Neşeli tavırlarına rağmen benimle çalışmayı birdenbire hiç umursamıyormuş gibi davranmasına kanacak değildim.

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Sadece riske degeceğini dü-şünmüştüm."

"Demek öyle," dedi devam etmeyeceğimi anlayınca. "Bir daha vampirlerle ve dampirlerle bir olup dolap çevirecek olur-san yanına biraz destek aldığına emin ol ki başın sonra derde girmesin."

Dudak büktüm. "Bir daha dolap falan çevirmeye niyetim yok." En azından bu kısmı doğrudu.

Palm Springs'e öğleden sonra vardık ve hemen işe koyul-duk. Uykusuzluktan ölüyordum. Keith bile bütün gevezeli-ğine rağmen biraz yorgun görünüyordu. Ama Jill'le yanın-da-kilerin yarın geleceğini öğrenmiştik. İşlerimizi bitirmek için fazla zamanımız yoktu.

Amberwood Hazırlık Okulu'na yaptığım ziyarette ailemin genişlediği ortaya çıktı. Anlaşılan Jill'le birlikte gelen dampir

de okula kayıt yaptırmıştı ve erkek kardeşimizi oynayacaktı. Keith de erkek kardeşimiz olacaktı. Bunun nedenini sordugunda Keith bu bölgede oturan, yasal vasilerimiz rolünü oynayabilecek birinin gerektiğini söyledi. Jill'in veya herhangi birimizin okul dışına çıkması gerektiğinde devreye o girecekti. Sahte anne babamız şehir dışında yaşadığından Keith daha hızlı çözümler üretebilecekti. Onunla akraba olmak dampir ve vampirlerle akraba olmaktan daha beter olsa da bu mantıklı plana söyleyecek sözüm yoktu.

Ünlü bir sahte kimlik düzenleyicisinden aldığım sürücü belgesine göre adım Sydney Katherine Melrose'du ve Güney Dakota'dandım. Bölgedekilerin fazla Güney Dakota ehliyeti görmediğini tespit ettiğimizden orayı seçmiştik. Böylece gözlerine belgede bir kusur çarpmazdı. Gerçi kusur olacağını sanmıyordum. Simyacılar düzgün iş yapmayanlarla çalışmazdı. Ayrıca ehliyetteki Rushmore Dağı resmini de sevmiştim. Amerika'da gitmediğim az sayıda yerden biriydi.

Gün sabırsızlıkla beklediğim yerde devam etti. Araba satıcısında. Keith'le ben satıcıyla olduğu kadar birbirimizle de pazarlık ettik. Büyürken hep mantıklı olmam ve duygularımı kontrol etmem öğretilmişti ama arabalara bayılıyordum. Annemden bana geçen birkaç özellikten biriydi bu. Annem tam bir tamirciydi ve en güzel çocukluk anılarım onunla birlikte garajda geçmişti.

Ayrıca spor arabalara ve vintage modellere ayrı bir zaafım vardı. O kocaman motorlarının çevreye zarar verdiğini bilsem de suçlu suçlu onları seviyordum. Tabii bu iş için öyle bir ara-

ba alamazdık. Keith hepimizi alabilecek, artı yük kapasitesi olan ve dikkat çekmeyen bir şey almamda ısrarlıydı. Bir kez daha, iyi bir küçük Simyacı gibi mantıklı açıklamalarına boyun eğdim.

“Ama neden steysin vagon olmak zorunda, hiç anlamıyorum,” dedim.

Sonunda Keith’in çoğu beklentisini karşılayan, yeni bir Subaru Outback’te karar kıldık. Araba içgüdülerim Subaru’nun işimi göreceğini söylüyordu. Yol kavrayışı iyiydi ve her şeyden öte iyi bir motoru vardı. Yine de...

“Çocuklarını oradan orada taşıyan bir anneye benziyorum,” dedim. “Bunun için çok gencim.”

“O anneler kamyonete biner,” dedi Keith. “Hem bunun nesi varmış?”

Dudak büktüm. “Bari kahverengi olmasa?”

Yeni istediğimiz için maalesef öyle oldu. Ben kırmızı ya da mavi tercih ederdim ama yenilik ağır bastı. Zor beğenen tabiatım başka birinin arabasını kullanmaya razı gelmedi. Arabanın benim olmasını istiyordum. Pırıl pırıl, yeni ve temiz. Böylece anlaşmayı yaptık ve ben, Sydney Melrose, kahverengi bir steysin vagonun gururlu sahibi oldum. Kahveye olan sevgimin yakında arabaya da geçeceğini umarak arabamın adını *latte* koydum.

İşlerimiz bitince Keith benden ayrılıp Palm Springs’in merkezindeki dairesine doğru yola koyuldu. Bana da orada kalmamı teklif etti ama kibarca reddedip bir otel buldum. Simyacılar’ın bonkörlüğüne minnettardım doğrusu. Diğer

yandan, Keith Darnell'le aynı çatı altında kalmamak için parayı kendi cebimden bile verirdim.

Odama hafif bir akşam yemeği söyleyip Keith'le arabadaki onca saatten sonra yalnızlığımın keyfini çıkardım. Sonra üstümü değiştirip annemi aramaya karar verdim. Bir süre için babamın hoşnutsuzluğundan uzak kalacağıma sevinsem de annemi özleyecektim.

“O arabalar iyidir,” dedi arabacıdaki maceramızı anlattığımda. Annem, babam gibi birine hiç uygun olmayan, özgür bir ruhtu. Babam bana kimyasal denklemler öğretirken annem arabamın yağını nasıl değiştireceğimi göstermişti. Simyacılar Simyacılar'la evlenecek diye bir şart yoktu ve doğrusu annemle babamın nasıl olup da biraraya geldiklerini çok merak ediyordum. Belki de babam gençken bu kadar gergin değildi.

“Öyledir herhalde,” dedim. Suratımı asıldığı sesimden belliydi. Annem, yanındayken kusursuz ve mutlu görünmek zorunda kalmadığım birkaç insandan biriydi. Duygularımızı dışa vurmamız gerektiğini söyler dururdu. “Sadece, fazla seçme hakkımın olmamasına bozuluyorum galiba.”

“Bozulmak mı? Bana bu konudan hiç bahsetmemesine ben köpürüyorum,” dedi. “Seni böyle kaçırdığına inanamıyorum! Sen benim kızsımsın, canı istediği zaman oradan oraya götürebileceği bir eşya değil.” Tuhaf ama bir an için annem bana Rose'u anımsattı. İkisi de hiç tereddüt etmeden akıllarından geçeni söylerdi. Bu özellik bana çok garip ve değişik gelirdi. Bazen de, kendi kontrollü ve usturuplu tarzımı düşününce acaba tuhaf olan ben miyim diye düşündüm.

“Bütün ayrıntıları bilmiyordu,” dedim otomatikman onu savunarak. Babamda bu öfke varken bir de karı koca birbirlerine kızgın olurlarsa evdeki hayat Zoe ve tabii ki annem için çekilmez olurdu. En iyisi huzuru sağlamaktı. “Ona her şeyi anlatmamışlar.”

“Bazen onlardan nefret ediyorum.” Annemin sesi hırıltılıydı. “Bazen ondan da nefret ediyorum.”

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. Babama kızıyordum elbette ama sonuçta benim babamdı. Yaptığı birçok zor seçimin nedeni Simyacılardı ve bazen ne kadar gerilsem de Simyacılar’ın yaptığı işin önemini biliyordum. İnsanların vampirlerden korunması gerekiyordu. Vampirlerin var olduğunu bilmek paniğe yol açardı. Daha da kötüsü, bazı zayıf iradeli insanlar ölümsüzlük için ruhlarını satıp Strigoï’ların kölesi haline gelebilirdi. İtiraf etmek istemeyeceğimiz kadar çok yaşanmıştı bu olay.

“Ben iyiyim anne,” dedim onu yatıştırmak için. “Hiçbir sorunum yok. Artık başım dertte değil, hatta Amerika’dayım.” Gerçi başımın dertte olmadığına tam olarak emin değildim ama en azından sonraki söylediğimin onu yatıştırmasını umdum. Stanton, Palm Springs’teki yerimizi gizli tutmamız gerektiğini söylemişti ama yakınlarda bir yerde olduğumu söylemem o kadar da problem olmazdı. Hem annem her zamankinden daha kolay bir iş aldığımı düşünebilirdi. Biraz daha konuştuk. Annem, ablam Carly’den haber aldığını söyledi. Üniversitede her şey yolundaymış. Bunu duyunca içim rahatladı. Zoe’nin nasıl olduğunu da çok me-

rak ediyordum ama sormamak için kendimi tuttum. Telefona gelir de sesinden bana hala kızgın olduğunu anlarsam çok üzülürdüm. Ya da belki de daha kötüsü, benimle konuşmak istemezdi.

Yatağa girdiğimde biraz hüzünlüydüm. Keşke bütün korkularımı ve güvensizliğimi annemle paylaşabilseydim. Normal anne kızlar öyle yapmaz mıydı? Eminim annem beni seve seve dinlerdi. İçini dökmekte zorlanan bendim. Simyacılar'ın sırlarına o kadar dalmıştım ki normal bir genç kız olmayı unuttum.

Uzun bir uykudan sonra, sabah güneşi penceremden içeri süzülürken kendimi çok daha iyi hissediyordum. Yapacak bir işim vardı ve bir amacım olması kendime acımamı engelliyordu. Bunu Zoe, Moroi ve insanlar için yaptığımı hatırladım. Böylece kendime odaklanıp güvensizliklerimi bir kenara attım. En azından şimdilik.

Öğlen gibi Keith'i alıp Jill ve bize yardım edecek münzevi Moroi'u karşılamak üzere şehir dışına doğru yola koyuldum. Keith'in, adı Clarence Donahue olan adamla ilgili söyleyecek çok sözü vardı. Clarence, yeğeninin Los Angeles'taki ölümünden beri üç yıldır Palm Springs'te yaşıyordu. Belli ki yeğeninin ölümü adamda bir tür travma yaratmıştı. Onunla başka işlerde birkaç kez karşılaşan Keith, adamın akıl sağlığıyla ilgili alaycı şakalar yapıp durdu.

"Beynine yeterince kan gitmemiş, anladın mı?" dedi Keith gülerek. Bahse varım bu espriyi yapmak için günlerdir fırsat kolluyordu.

Komik olmayan şakalar birbirini izledi. Clarence'ın evine yaklaştığımızda Keith sonunda sustu, şimdi biraz huzursuz görünüyordu. Birden aklıma bir şey geldi.

“Şimdiye kadar kaç Moroi’la tanıştın?” diye sordum ana-yoldan çıkıp uzun, kıvrıla kıvrıla giden bir araba yoluna girerken. Palm Springs’in genel mimarisine aykırı gri tuğlalardan yapılmış kutu gibi ev, gotik bir filmde fırlamış gibiydi. Güney California’da olduğumuzu hatırlatan tek şey evin etrafını saran palmiye ağaçlarıydı. Garip bir zıtlıktı doğrusu.

“Yeterince,” diye kaçamak bir yanıt verdi Keith. “Onlarla takılmak benim için sorun değil.”

Sesindeki güvenin zoraki olduğu belliydi. Bu iş konusundaki küstahlığına, Moroi ve vampirlerle ilgili yorumlarına ve davranışlarıyla ilgili yargılarına rağmen Keith’in insan olmayanların yanında olma fikrinden acayip rahatsız olduğunu fark ettim. Onu anlayabiliyordum. Çoğu Simyacı aynı tepkiyi verirdi. İşimizin büyük kısmında vampir dünyasıyla ilgilenmezdik. Asıl ilgilenilmesi gereken insan dünyasıydı. Kayıtların ortadan kaldırılması, şahitlerin rüşvetle susturulması gerekirdi. Simyacılar’ın büyük bölümü, asıl meselelerimizle çok az temas kurardı. Çoğu Simyacı, onlarla ilgili bilgileri ailelerin öğrettiklerinden ve duydukları hikayelerden edinirdi. Keith, Clarence’la tanıştığını söylemişti ama başka Moroi’lar veya vampirlerle zaman geçirip geçirmediklerinden bahsetmemişti. Fakat yakında buluşacaklarımıza benzeyen bir grupta kesin takılmamıştı.

Ben de vampirlerle birarada olmaya bayılmıyordum ama bu durum beni eskisi kadar da korkutmuyordu. Rose ve ar-

kadaşları sayesinde biraz alışmıştım. Hatta sadece birkaç Simyacı'nın ziyaret ettiği Moroi Kraliyet Sarayı'na bile gitmiştim. Medeniyetlerinin kalbinden zarar görmeden çıktıysam bu evin içinde bana hiçbir şey olmazdı. Yine de itiraf etmeliyim ki Clarence'ın evi korku filmlerinden fırlamış, perili bir ev gibi görünmeseydi işim çok daha kolay olurdu.

Kapıya yürürken şık, resmi Simyacı giysilerimizle uyumlu bir görüntü sergiliyorduk. Doğruya doğru, Keith üstüne başına çok dikkat etmişti. Üstünde haki bir pantolon, beyaz bir gömlek ve lacivert ipek kravat vardı. Gömleğin uzun kolları bu sıcak havada pek doğru bir seçim değildi sanırım. Eylül ayında olmamıza rağmen ben otelden çıkarken hava otuz iki dereceydi. Kahverengi eteğim, çoraplarım ve kısa kollu, çiçekli bluzumla ben bile sıcaklamıştım.

Yine de epey uyumluyduk.

Keith kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama kapı biz daha çalmadan açıldı. Kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da huzursuzlukla irkildim.

Kapıyı açan genç bizi gördüğüne şaşırmış gibiydi. Bir elinde sigara paketi vardı ve sanki sigara içmek için dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Durup bizi bir kez daha inceledi.

"Evet? Misyoner misiniz, pencere mi satıyorsunuz?"

Bu şakacı yorum endişelerimden sıyrılmama yetti. Benden biraz daha büyük bir Moroi'du. Koyu kahverengi saçlarına bu dağınık görüntüyü vermek için belli ki saatlerce uğraşmıştı. Keith'in komik derecede aşırı jöleli saçlarının aksine bu çocuğun saçları başarılıydı. Bütün Moroi'lar gibi soluk

tenliydi, uzun boylu ve ince yapılıydı. Bizi inceleyen züm-rüt yeşili gözlere sahip yüz, hayranı olduğum heykeltıraşların elinden çıkmışçasına kusursuzdu. Bu karşılaştırmaları deh-şetle aklımdan attım. Sonuçta karşımdaki bir vampirdi. Çe-kici bir *insan* erkekten hoşlanıyormuşum gibi onu beğenmek çok saçmaydı.

“Merhaba Bay Ivashkov,” dedim kibarca. “Sizi yeniden görmek güzel.”

Kaşlarını çatıp tepeden bakarak beni inceledi. “Seni tanı-yorum. Seni nereden tanıyorum?”

“Biz...” Tanışmıştık diyecektim ki birden bunun yanlış ola-cağını fark ettim çünkü onu geçen görüşümde resmen tanıştı-rılmamıştık. Stanton’la ben sorgulanmak için Moroi Sarayı’na götürülürken birden ortaya çıkmıştı. “Geçen ay rastlaşmıştık. Sizin Saray’da.”

Gözlerinden beni tanıdığını anladım. “Doğru. Simyacı-sın.” Bir an düşündükten sonra adımı hatırlayıp beni şaşırt-tı. Moroi Sarayı’nda ortalık öyle karışıkken akılda kalıcı bir etki yarattığımı hayatta tahmin edemezdim doğrusu. “Sydney Sage.”

Beni hatırladığı için heyecanlanmış görünmemeye çalışa-rak başımı salladım. Sonra Keith’in yanımda donup kaldığını fark ettim. Moroi’larla takılmanın onun için sorun olmayaca-ğını iddia etmişti ama anlaşılan tek kelime etmeden ağzı açık kalacağını kastetmişti. Kibar bir gülümseme takınarak “Keith, bu Adrian Ivashkov. Adrian, bu da çalışma arkadaşım Keith Darnell,” dedim.

Adrian elini uzattı ama Keith karşılık vermedi. Hala şoktan kurtulamadığından mı, yoksa sadece bir vampire dokunmak istemediğinden mi bilmiyorum. Adrian aldırmamış gibi görünüyordu. Elini cebine atıp bir çakmak çıkardı ve bizden uzaklaştı. Kapiya doğru başını salladı.

“Sizi bekliyorlar. İçeri girin.” Adrian, Keith’in kulağına eğilip ürkütücü bir sesle konuştu. “Tabii cesaretin varsa.” Sonra da Keith’in omzuna vurup “Muhahaha!” diye canavar taklidi yaparak güldü.

Keith neredeyse havaya sıçrayacaktı. Adrian dilini şaklatıp sigarasını yaktı ve bahçeye yürüdü. Onun arkasından bakıp -evet, biraz komikti- Keith’i kapiya ittim. “Gel hadi,” dedim. İçeriden gelen klima serinliği yüzüme çarptı.

Keith nihayet kendine geldi. “O da neydi öyle?” dedi eve girerken. “Neredeyse bana saldırıyordu!”

Kapıyı kapadım. “Çünkü sersem gibi görünüyordun. Ayrıca sana bir şey yapmadı. Sen de hiç korkmadın gerçekten. Onlardan hoşlanmadığımızı biliyorlar ama sen fırlayıp kaçacakmış gibiydin.”

Tamam, Keith’i savunmasız görmek hoşuma gitmişti ama insan dayanışması hangi tarafta olmam gerektiğini açıkça belirtiyordu.

“Hiç de değil,” dedi Keith utandığını belli ederek. Koyu, ahşap zeminli, uzun bir koridorda yürüdük. “Tanrım, bu insanların nesi var? Ah, biliyorum galiba. İnsan değiller.”

“Şşşt,” dedim sesindeki şiddet karşısında şoke olarak. “Buradalar. Duymuyor musun?”

Koridorun sonunda bizi ağır, Fransız kapılar karşıladı. Buzlu cam içeridekileri gizliyordu ancak mırıltılar yine de duyuluyordu. Kapıyı çaldım ve birinin bizi çağırmasını bekledim. Birbirimize acıyarak baktığımızda Keith'in yüzündeki öfke kayboldu. Bu kadardı. İş başlıyordu.

İçeri adım attık.

Salonda kimin olduğunu görünce çenem biraz önce Keith'inki gibi düşmesin diye büyük çaba harcadım.

Bir an için nefes alamadım. Vampirlerin ve dampirlerin yanında huzursuz oluyor diye Keith'le dalga geçmişim ama şimdi onlardan bir grupla böyle karşı karşıya kalınca ben de kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Duvarlar sanki beni hapsedecekti. Tek düşünebildiğim dişler ve kandı. Dünyam fırl fırl dönüyordu. Üstelik bunun tek sebebi grubun kalabalık olması değildi.

Abe Mazur oradaydı.

Nefes al Sydney, nefes al, dedim kendi kendime. Ama kolay değildi. Abe binlerce korku demekti, başıma sardığım binlerce dert.

Yavaşça etrafımdaki görüntüler netleşti, yeniden kontrolümü kazandım. Sonuçta oradaki tek kişi Abe değildi. Kendimi diğerlerine odaklanıp onu görmezden gelmeye zorladım.

Odada onun yanındaki üç kişiden ikisini tanıyordum. Saçları seyreliymiş, kocaman, beyaz bıyıklı, yaşlı Moroi da ev sahibimiz Clarence olmalıydı.

"Sydney!" Jill Mastrano'nun gözleri sevinçle parladı. Jill'i severdim ama böyle sıcak bir karşılama da beklemiyordum

doğrusu. Jill neredeyse koşup boynuma sarılacakmış gibi duyuyordu. Sarılmaması için dua ettim. Keith'in böyle bir şey görmesine hiç gerek yoktu. Daha da önemlisi, Keith'in bunu rapor etmesine gerek yoktu.

Ayrıca Jill'i de Adrian'ı tanıdığım kadar tanıyordum. Onu da görmüştüm ama daha önce bizi tanıştıran olmamıştı. Ben Kraliyet Sarayı'nda sorgulanırken Eddie Castile de oradaydı ve hafızam beni yanıltmıyorsa onun da başı dertteydi. Atletik vücudu ve güneşte çok zaman geçirmiş yüzüyle tamamen bir insana benziyordu. Saçları kumlu kahveydi ve gözleri Keith'le beni dostça ama dikkatli bir şekilde süzüyordu. Gardiyanlar böyleydi işte. Her an tetikte, her an sıradaki tehlikeyi bekler haldeydi. Bazen bunu güven verici buluyordum.

Odayı incelerken sıra yine Abe'e geldi. Belli ki gözlerimi ondan kaçırmam onu eğlendirmişti. Yüzüne sinsî bir gülümseme yerleşmişti.

"Bayan Sage," dedi yavaşça. "Bana merhaba demeyecek misiniz?"

4. BÖLÜM

ABE'İN öyle bir görünüşü vardı ki kim görse dili tutulurdu. Onun hakkında hiçbir şey bilmeseler bile.

Dışarıdaki sıcaktan habersizmiş gibi takım elbise giyip kravatını takmıştı. En azından takım elbisesi beyazdı ama yine de üstündekiler fazla görünüyordu. Gömleği ve kravatı, cebine iliştirilmiş gül gibi mordu. Kulaklarında ve boynunda altın parıltısı vardı. Aslen Türk'tü ve çoğu Moroi'dan daha koyu tenliydi. Gerçi yine de Keith ve benim gibi insanların yanında soluk tenli kalıyordu. Abe'in teni bana bir süredir hasta olan, bronz birini hatırlatıyordu.

“Merhaba,” dedim kaskatı kesilerek.

Gülümsemesi sırtıtmaya dönüştü. “Seni yeniden görmek çok güzel.”

“Benim için de.” Yalanım çok mekanikti ama korktuğumu belli etmemden iyiydi en azından.

“Hayır, hayır,” dedi. “O zevk bana ait.”

“Öyle diyorsan,” dedim. Daha da keyiflenmiş göründü.

Keith yine donup kalmıştı. Ben yaşlı Moroi’un yanına yürüdüm ve ona elimi uzattım. En azından birimiz terbiyeli görünmeliydik, değil mi? “Siz Bay Donahue müsünüz? Ben Sydney Sage.”

Clarence gülümseyip elimi buruşuk eline aldı. Kendime hakim olup irkilmedim. Tanıştığım çoğu Moroi’un aksine Clarence gülerken vampir dişlerini saklamıyordu. Neredeyse bayılacaktım. Bazen ne kadar insan gibi görünseler de hala vampir olduklarının bir göstergesi daha işte.

“Seninle tanıştığımıza çok sevindim,” dedi. “Hakkında harika şeyler duydum.”

“Öyle mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Kim benimle ilgili konuşmuştu acaba?

Clarence anlayışla başını salladı. “Evime hoşgeldiniz. Etrafımın bu kadar kalabalık olması çok hoş.”

Diğer herkes de birbirleriyle tanıştı. Eddie ve Jill biraz sessizdi ama ikisi de arkadaş canlısıydı. Keith kimsenin elini sıkmasa da en azından aptal gibi davranmayı kesti. Oturması söylendiğinde sandalyeye yerleşti ve yüzüne büyük ihtimalle özgüven gibi görünmesini umut ettiği bir kibir takındı. Bizi utandırmamasını umdum.

“Pardon,” dedi Abe ona doğru uzanarak. Koyu gözleri pırıldıyordu. “Adın Keith Darnell miydi?”

“Evet,” dedi Keith. Şüphesiz Salt Lake City’de Simyacılar’ın konuşmasını hatırladığından, Abe’i dikkatle inceledi. Kendini zorladığı cesaret gösterisine rağmen Keith’in huzursuzluğunu

görebiliyordum. Abe'in insanın üzerinde böyle bir etkisi vardı işte. "Neden sordunuz?"

"Öylesine," dedi Abe. Bakışları bir bana bir Keith'e kaydı. "Adın tanıdık geldi de."

"Babam Simyacılar arasında çok önemli biridir," dedi Keith kibirli bir sesle. Biraz rahatlamıştı. Herhalde Abe'le ilgili hikayelerin fazla abartıldığını düşünüyordu. Aptal. "Onu kesin duymuşsunuzdur."

"Kesin," dedi Abe. "Eminim o yüzdendir." Öyle rahat konuşuyordu ki kimse onun yalan söylediğinden şüphelenmezdi. Sadece ben Abe'in Keith'i nereden tanıdığını biliyordum ama kesinlikle bunun ortaya çıkmasını istemiyordum. Ayrıca Abe'in imalı laflarını da kesmesini istiyordum. Bunları sırf beni sinirlendirmek için söylüyordu çünkü.

Konuyu değiştirip kendim için bazı cevaplar almaya çalıştım. "Bize katılacağınızı bilmiyordum, Bay Mazur." Sesimdeki tatlılığın onunkinden aşağı kalır yanı yoktu.

"Lütfen," dedi. "Bana Abe diyebileceğini biliyorsun. Maa-lesef kalamayacağım. Ben sadece bu grubun buraya sağ salim ulaştığından emin olmak için geldim. Ve Clarence'la şahsen tanışmak için."

"Çok kibarsın," dedim kuru kuru. Öğrendiğim bir şey varsa o da Abe Mazur söz konusuysa hiçbir şeyin basit olmadığıydı. Her anlamda bir kukla oynatıcısıydı. Her şeyi gözlemek ona yetmez, her şeyi kontrol etmek isterdi.

Zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Her zaman ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışırım."

“Evet,” dedi yeni bir ses. “Seni düşündüğümde aklıma ilk bu gelir ihtiyar.”

Kimsenin beni Abe'den fazla şaşırtamayacağını düşünürken yanılmıştım demek ki. “Rose?” Adı dudaklarımdan soru gibi çıksa da karşımdakinin kim olduğu konusunda şüphem yoktu. Sonuçta bir tane Rose Hathaway vardı.

“Merhaba Sydney,” dedi odaya girerken bana küçük, çarpık bir gülümseme atarak. Çakmak çakmak, koyu gözleri arkadaşça bakıyordu. Bir yandan da Eddie gibi odadaki her şeyi değerlendirmekten geri kalmıyordu. Tam gardiyanlara özgü bir davranış. Rose benim boylarımdaydı ve kot pantolonuyla kırmızı bluzunun içinde gayet rahat görünüyordu. Yine de, her zamanki gibi onu herkesten ayıran, değişik ve tehlikeli bir şey vardı Rose'un güzelliğinde. Bu karanlık, boğucu odada tropik bir çiçek gibiydi. Annesini hiç görmemiştim ama Rose'un bazı özelliklerini, mesela uzun, koyu kahverengi saçlarını Abe'in Türk atalarından aldığı belliydi. Loş ışıktaki saçları neredeyse siyah görünüyordu. Keith'e bakıp kibarca selam verdi. “Merhaba diğer Simyacı.”

Keith ona kocaman gözlerle baktı. Artık insan olarak sayımız iyice az kaldı diye mi, yoksa Rose'un olağandışı tabiatına kapıldığı için mi emin değildim. “Be-ben Keith,” diye kekeledi sonunda.

“Rose Hathaway,” dedi Rose. Keith onun adını hatırlayınca gözleri daha da büyüdü. Rose odanın öbür ucuna, Clarence'a doğru yürüdü. O an fark ettim ki çekiciliğinin yarısını, etrafındakilere hükmetmesine borçluydu. Yaşlı adamla konuşur-

ken ifadesi hemen yumuşadı. “Söylediğiniz gibi, evin çevresinin uzunluğunu ölçtüm. Gayet güvenli. Ancak arka kapının kilidinin değişmesi lazım.”

“Emin misin?” diye sordu Clarence şaşkınlıkla. “Daha yepyeni.”

“Belki bu ev yeni yapıldığında öyleydi,” dedi yeni bir ses. Yine kapıya doğru baktığımda Rose’un yanında birinin daha olduğunu fark ettim. Herhalde şaşkınlıktan onu görmemiştim. Bu da tam Rose’luk bir şeydi. Her zaman tüm dikkatleri üzerine çekerti. “Buraya taşındığınızdan beri paslanmış.”

Yeni gelen Moroi beni de iyice gerdi. Bu sonuncuyla birlikte Moroi’ların sayısı dörde, dampirlerinki ikiye çıkmıştı. Keith gibi davranmamak için –özellikle de buradakilerin bazılarını tanıdığımdan- elimden geleni yapıyordum ama Biz ve Onlar hissinden kurtulmak çok zordu. Moroi’lar da insanlar gibi yaşlanıyordu ve tahminen bu yeni çocuğun yaşı da bana yakındı. Belki de en fazla Keith kadardı. Siyah, kıvrıkcık saçlı, gri gözlü, hoş bir çocuktur. Gülümsemesi içten görünse de duruşunda hafif bir huzursuzluk vardı. Bakışları bir Keith’e bir bana kayıyordu. Belki de daha önce insanlarla çok zaman geçirmemişti. Çoğu Moroi’un böyle bir fırsatı olmazdı. Yine de bizim onlardan korktuğumuz kadar bizden çekinmezlerdi. Ne de olsa biz onları yiyecek olarak kullanmıyorduk.

“Ben Lee Donahue,” dedi elini uzatarak. Keith yine el sıkışmadı ama ben Lee’nin elini sıkıp kendimizi tanıttım.

Lee şaşkınlıkla bir bana bir Keith’e bakıyordu. “Simyacısınız, değil mi? Daha önce bir Simyacıyla hiç tanışmamıştım.

Dövmeleriniz çok güzel,” dedi yanağımdaki altın zambağa bakarak. Bütün Simyacılar’da aynı dövme vardı. “Ama yapabildiklerinizi duymuştum.”

“Donahue mü?” diye sordu Keith. Lee’ye ve Clarence’a baktı. “Siz akraba mısınız?”

Lee, Clarence’a sıcak bir bakış fırlattı. “Baba oğul.”

Keith kaşlarını çatı. “Ama sen burada yaşamıyorsun, değil mi?” Onca şey içinde tutup da buna odaklanması şaşırtıcıydı doğrusu. Belki de haber ağının hatalı olduğu fikri hoşuna gitmemişti. Sonuçta Keith, Palm Springs’in Simyacısıydı ve Clarence’ın bölgedeki tek Moroi olduğunu sanıyordu.

“Düzenli olarak değil,” dedi Lee. “LA’de üniversiteye gidiyorum. Ama bu dönemki ders programım çok rahat. Ben de babamla daha fazla zaman geçirmek istedim.”

Abe, Rose’a baktı. “Gördün mü?” dedi. “Bağlılık diye buna denir.” Rose ona gözlerini devirdi.

Keith daha fazla soru sormak istiyor gibiydi ama Clarence’ın akli hala önceki konuşmadaydı. “O kilidi değiştirdiğime adım gibi emindim.”

“Eğer isterseniz ben değiştiririm,” dedi Lee. “Çok zor değildir.”

“Bence sorun yok.” Clarence sendeleyerek ayağa kalktı. “Bir bakayım.”

Lee onun yanına fırlayıp bize de özür dilercesine baktı. “Şu anda olmak zorunda mı?” İçimden bir ses Clarence’ın her zaman aklına eseni yaptığını, Lee’nin de buna alışkın olduğunu söylüyordu.

Donahue'lerin yokluğundan istifade, merakımdan öleceğim soruları soracaktım. Jill'e döndüm. "Buraya gelirken sorun yaşamadınız, değil mi? Başka, şey, olay falan olmadı ya?"

"Saray'dan ayrılmadan önce birkaç muhalife rastladık," dedi Rose tehlikeli bir ses tonuyla. "Halledeemeyeceğimiz bir şey değildi. Yolun devamında da başka bir şey olmadı zaten."

"Ve öyle de olacak," dedi Eddie kesin bir sesle. Kollarını göğsünde birleştirdi. "En azından benim yakınımdaysanız."

Şaşkınlıkla onlara baktım. "Ben bir dampir olacağını sanıyordum. İki kişi göndermeye mi karar verdiler?"

"Rose kendi kendini davet etti," dedi Abe. "Geri kalanımız bir şey kaçırmayın diye. Amberwood'da size katılacak olan Eddie."

Rose kaşlarını çatı. "Ben kalmalıyım. Jill'in oda arkadaşı olmalıyım. Alınma Sydney. Evrak işleri için sana ihtiyacımız var ama Jill'in canını sıkınlara kucına tekme basacak olan benim."

Buna karşı çıkacak değildim.

"Hayır," dedi Jill şaşırtıcı bir kararlılıkla. Onu son gördüğümde sessiz ve çekingendi ama Rose'a yük olacağı düşüncesiyle gözleri kocaman olmuştu. "Sen Lissa'yla kalıp onun güvenliğini sağlamalısın. Benim yanımda Eddie var. Ayrıca kimse burada olduğumu bilmiyor. Bir şey olmayacak."

Rose'un gözlerindeki bakış, şüphelerini yansıtıyordu. Bana kalırsa Vasilisa'yı veya Jill'i ondan daha iyi koruyabilecek birinin olmadığına inanıyordu. Genç Kraliçe'nin etrafında bir koruma ordusu olduğundan bu düşünce çok şey anlatıyordu.

Ama Rose aynı anda her yerde olamayacağından bir seçim yapmalıydı. Onun sözleri üzerine dikkatimi Jill'e çevirdim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yaralandın mı? Bir saldırıdan bahsettiklerini duyduk ama doğrulayan olmadı."

Odada ağır bir duraksama oldu. Keith'le benim dışımda herkes gergin görünüyordu. Tamam, biz de gergindik ama başka nedenlerden.

"Ben iyiyim," dedi Jill sert bakışlarını Rose'dan ayırarak. "Evet, bir saldırı oldu ama hiçbirimiz yaralanmadık. Yani ciddi anlamda. Moroi -daha doğrusu Moroi tetikçileri- bize saldırıdığına bir kraliyet yemeğindeydik. Lis'e, yani Kraliçe'ye saldıracaktı gibi yapıp bana geldiler." Jill duraksayıp gözlerini indirdi. Uzun, kıvrıkcık, kahverengi saçları önüne düştü. "Ama kurtuldum ve gardiyanlar onların etrafını sardı." Jill'de daha önceden hatırladığım gergin bir enerji vardı. Aslında şirindi ve onu tam da olduğu gibi, yani utangaç bir genç kız gibi gösteriyordu.

"Ama hepsinin yakalandığından emin değiliz, bu yüzden de saraydan uzak durmalıyız," diye açıkladı Eddie. Keith ve benimle konuşurken de Jill'e karşı koruyucu tavrını sürdürüyordu. Korumakla görevli olduğu kıza yan bakacaklara meydan okuyordu adeta. "Hainlerin aramızda hangi rütbelerde olduğunu da bilmiyoruz. Bu nedenle, güvenlikten emin olana kadar hepimiz buradayız."

"Umarım uzun sürmez," dedi Keith. Ona uyarı dolu bir bakış fırlattığımda Keith söylediklerinin kaba algılanabileceğini fark etti. "Demek istediğim, burası çok güneşli olduğundan belki sizin için çok eğlenceli değildir."

“Ama güvenli,” dedi Eddie. “Önemli olan da bu.”

Clarence’la Lee döndü. Jill’in geçmişinden veya saldırıdan artık bahsedilmiyordu. Baba oğulun bildiğine göre, Jill, Eddie ve Adrian, önemli ve soylu Moroi’ların gözünden düşmüştü ve şu an orada sürgündeydi. İki Moroi da Jill’in aslında kim olduğunu bilmiyordu ve Simyacılar’ın ona sadece Abe sayesinde yardım ettiğini sanıyorlardı. Clarence kendi seçtiği sürgünü yaşıyor olsa da kazara Kraliçe’nin kardeşinin burada tutulduğunu ağızımızdan kaçırıp onu riske atamazdık.

Eddie, yaşlı Moroi’a baktı. “Burada hiç Strigoi olmadığını söylemiştin, değil mi?”

Clarence düşüncelere gömülürken gözleri daldı. “Yok. Ama Strigoi’lardan daha kötü şeyler var.”

Lee inledi. “Baba, lütfen. Yine başlama.”

Rose’la Eddie anında ayağa fırladı. Silahlarının çekmemeleri tamamen şans eseri idi. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Rose.

“Diğer tehlikeler neler?” diye sordu Eddie çelik gibi bir sesle.

Lee kıpkırmızı olmuştu. “Hiçbir şey... Lütfen. Babam sadece hayal görüyor, hepsi bu.”

“Hayal mi?” diye sordu Clarence gözlerini kısıp oğluna bakarak. “Kuzeninin ölümü de mi hayaldi? Saraydaki yüksek rütbelilerin, Tamara’nın öcünü almaması da mı hayal?”

Aklıma hemen Keith’le arabada yaptığımız konuşma geldi. Clarence’a rahatlatıcı olduğunu umut ettiğim bir ifadeyle baktım. “Tamara yeğeninizdi, değil mi? Ona tam olarak ne oldu efendim?”

“Öldürüldü,” dedi Clarence. Keskin bir duraksama oldu. “Vampir avcıları tarafından.”

“Affedersiniz, kim tarafından?” diye sordum. Herhalde yanlış duymuştum.

“Vampir avcıları,” diye tekrarladı Clarence. Odadaki herkesin benim kadar şaşırması biraz olsun içimi rahatlattı. Rose ve Eddie’nin sertliği bile biraz azalmıştı. “Ah, bunu hiçbir yerde bulamazsınız. Raporlarınızda bile. Onu aldıklarında Los Angeles’ta yaşıyorduk. Bunu gardiyanlara söyledim ve zanlıları yakalamalarını istedim. Ne dediklerini biliyor musunuz?” Sırayla herkese baktı. “Ha? Biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Jill uysalca. “Ne dediler?”

Perişan görünen Lee içini çekti.

Clarence homurdandı. “Öyle bir şey olmadığını söylediler. İddiamı kanıtlayacak delilim olmadığını söylediler. Bunu bir Strigoi cinayeti olarak gördüler ve kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını söylediler. Aslında dönüşmediği için şükretmeliymişim.”

Bu hikayeyle sarsılan Keith’e döndüm. Belli ki Clarence’ı iddia ettiği kadar tanımıyordu. Adamın, yeğeniyle ilgili bir saplantısı olduğunu bilse de durumun boyutundan habersizdi. Omuzlarını hafifçe silkip bana *gördün mü, sana demiştim, deli işte* dercesine baktı.

“Gardiyanlar çok titizdir,” dedi Eddie. Karşısındaki adamı gücendirmemek için ses tonunu ve kelimelerini özenle seçmişti. Jill’in yanına oturdu. “Eminim kendilerine göre nedenleri vardır.”

“Nedenler mi?” diye sordu Clarence. “İnkarı ve hayal dünyasında yaşamayı neden olarak görüyorsan o zaman evet, nedenleri vardı. Vampir avcılarının burada olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Ama söyleyin bana. Tamara’mı Strigoi’lar öldürdüyse neden boğazını kestiler? Bir bıçakla düzgünce kesilmişti.” Çenesinin altından bir kesme işareti yaptı. Jill irkilip koltuğunda sindi. Rose, Eddie ve Abe de şaşırmıştı ki bu beni hayrete düşürdü çünkü bu grubu asla şaşırtamayacağınızı düşünürdüm. “Neden dişlerini kullanmadılar? İçmesi daha kolay olurdu. Bunu gardiyanlara söyledim ama kanının yarısı içildiği için onu kesin bir Strigoi’un öldürdüğünü iddia ettiler. Ben adım gibi eminim ki onu vampir avcıları öldürdü ve kanını almış gibi yaptı. Strigoi’ların bıçak kullanmasına gerek yoktur.”

Rose konuşacak oldu, duraksadı, sonra tekrar ağzını açtı. “Çok garip,” dedi sakince. İçimden bir ses onun tam, *bu ne saçma bir komplo teorisi böyle*, diye çıkışacakken durup bir kez daha düşündüğünü söylüyordu. “Yine de eminim bunun başka bir açıklaması vardır Bay Donahue.”

Simyacılar’ın vampir avcılarıyla ilgili kayıtları olmadığını -en azından birkaç yüzyıldır- söylemenin faydası olur muydu acaba? Derken Keith konuşmayı başka bir yöne çekti. Clarence’ın gözlerine baktı.

“Strigoi’lar yok yere türlü iğrençlikler yapabiliyor. Kendi deneyimlerimden biliyorum.”

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. *Olamaz*. Bütün gözler Keith’e döndü.

“Öyle mi?” dedi Abe siyah keçisakalını düzelterek. “Ne oldu?”

Keith cam gözünü işaret etti. “Bu yılın başlarında bir Strigoi saldırısına uğradım. Beni dövüp gözümü çıkardılar. Sonra da beni bıraktılar.”

Eddie kaşlarını çatı. “Kanını içmeden ya da öldürmeden mi? Gerçekten garip. Bu normal Strigoi davranışlarına pek benzemiyor.”

“Strigoi’ların normal davranışlarda bulunmalarını beklemek ne derece doğru, bilemiyorum,” dedi Abe. Dişlerini sıkıp keşke Keith’in üstüne gitmese diye düşündüm. *Lütfen gözünü sorma*, diye geçirdim içimden. *Sorma*. Tabii bunu beklemek fazlaydı ve Abe’in bir sonraki sorusu “Sadece bir gözünü mü çıkardılar?” oldu. “İkisini de çıkarmayı denemediler mi?”

“Affedersiniz.” Keith cevap vermeden ayağa kalktı. Bu konuşma devam ederken oturup Abe’in sırtına işkence etmek için Keith’le oynamasına izin veremezdim. Kaçmam lazımdı. “Ben, ıı, kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz hava almalıyım.”

“Tabii, tabii,” dedi Clarence. O da kalkmak istiyormuş gibi görünüyordu. “Hizmetçim sana su getirsin mi? Hemen zili çalabilirim.”

“Hayır, hayır,” dedim kapıya yönelerek. “Ben biraz... Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

Kendimi dışarı atarken Abe’in sesini duyabiliyordum. “Çok narinmiş. İşini düşününce bu kadar hassas olmasını beklemiyoruz tabii. Ama sen, genç adam, sen kanla ilgili konuşabilirmişsin gibi geliyor...”

Abe'in gurur okşama oyunu işe yaramıştı ve Keith hiç duymak istemediğim o konuyu açtı. Karanlık koridordan geçip dışarı çıktım. Temiz hava, geldiğim yerdekinden yirmi derece daha sıcak olsa da çok iyi geldi. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Her şey yoluna girecekti. Abe yakında gidecekti. Keith kendi evine dönecekti. Ben Jill ve Eddie'yle Amberwood'a gidecektim. İkisi de kötü arkadaşlarmış gibi durmuyordu. Sonumun kiminle olabileceği düşünülürse.

Kafamda belirli bir yer olmadan Clarence'ın evinin etrafından dolaşmaya başladım. Evden çok malikane gibiydi aslında. Evin rasgele bir tarafını seçip o yöne ilerledim. Dış cephedeki işçilik gerçekten güzeldi. Güney California manzarasına hiç uymasa da kesinlikle etkileyiciydi. Her zaman mimarlık -babamın önemsiz gördüğü bir meslek- okumak istemişimdir ve etrafımdakiler de beni gerçekten büyülemişti. Etrafıma bakınca yerlerin buraya gelmek için teptiğimiz yola hiç benzemediğini fark ettim. Bu bölgedeki topraklar yazın yağmursuzluktan kahverengiye dönmüştü ama Clarence kocaman bahçesini yemyeşil ve diri tutmak için belli ki bir servet harcamıştı. Bölgeye ait olmayan, çiçekli, güzelim ağaçlar yaratıcı bir şekilde dikildiğinden, onların arasında yürüyüş yolları ve avlular oluşmuştu.

Birkaç dakikalık doğa gezimden sonra dönüp evin ön tarafına yöneldim. Birini duyunca olduğum yerde kaldım.

"Neredesin?" diye seslendi biri. Abe. Harika. Beni arıyordu.

"Burada," dediğini duydum Adrian'ın. Sesi evin uzak ucundan geliyordu, benim tam zıttımdan. Birinin çakıllı araba yo-

lunda yürüdüğünü duydum. Ayak sesleri Abe'in durduğu ve arka kapı olduğunu tahmin ettiğim yere gelince durdu.

Dudağımı ısırıp olduğum yerde kaldım ve evi kendime siper ettim. Nefes almaya bile korkuyordum. Moroi'lar üstün duyma yetenekleriyle en ufak bir sesi bile algılayabilirdi.

"Dönmeye niyetin var mıydı?" diye sordu Abe şakayla.

"Gerek duymadım," dedi Adrian kısa ve öz bir şekilde.

"Kibarlık diye bir şey var. En azından Simyacılar'la bir tanışabilirdin."

"Onlar benimle tanışmak istemedi. Özellikle de oğlan." Adrian'ın sesinde gizli bir kahkaha vardı. "Kapıda rastlaştığımızda yüzünü görmeliydin. Keşke üstümde bir de pelerin olsaydı. Neyse, en azından kız daha sağlamdı."

"Ne olursa olsun, Jill'le senin buradaki ziyaretinde önemli görevleri var. Jill'in güvenliğinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Evet, anladım. Neden burada olduğunu da anlıyorum. Anlamadığımı, benim neden burada olduğum."

"Anlamıyor musun gerçekten?" diye sordu Abe. "Durum ikiniz için de gayet açık sanıyordum. Jill'in yakınında olmalısın."

Bir duraksama oldu. "Herkes öyle söylüyor. Ama bu gerçekten gerekli mi, ben o kadar emin değilim. Rose ve Lissa ne derse desin, Jill'in bana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Yapacak daha iyi bir şeyin var mı?"

"Konu bu değil." Adrian sinirli gibiydi. Abe'in bu etkiyi yarattığı tek kişi ben olmadığım için sevindim.

“Konu tam olarak bu,” dedi Abe. “Saray’da zaman kaybediyordun ve kendine acıyıp saçma sapan şeylerde boğuluyordun. İşte sana yararlı olma fırsatı.”

“Sana yararım dokunacak tabii.”

“Sadece bana değil, kendine de. Hayatını düzene sokma fırsatı çıktı.”

“Ama bana hala ne yapacağımı söylemiyorsun!” dedi Adrian ters ters. “Jill dışında benim için hazırladığın büyük görev ne?”

“Dinle. Dinle ve izle.” Abe’in konuşurken o her zamanki çokbilmiş edasıyla çenesini sıvazladığından adım gibi emin dim. “Herkesi izle. Clarence’ı, Lee’yi, Simyacılar’ı, Jill’i ve Eddie’yi. Her söze ve ayrıntıya kulak ver, sonra da bana bildir. Hepsi faydalı olabilir.”

“Hala net bir şey söylemedin.”

“Sende potansiyel var Adrian. Boşa harcayamayacağın kadar çok potansiyel. Rose’la olanlar için çok üzgünüm ama artık hayatına devam etmelisin. Belki bunlar şu anda sana bir şey ifade etmiyor ama daha sonra edecek. Güven bana.”

Neredeyse Adrian için üzülecektim. Abe bir zamanlar bana da ona güvenmemi söylemişti ve bakın işler ne hale geldi.

İki Moroi içeri girdikten sonra bir dakika kadar daha bekledim. Salona döndüğümde Keith hala o ukala tavrıyla dikiliyordu ama döndüğümü görünce rahatladı. Birkaç ayrıntı daha konuştuk ve beslenme planını yaptık. Beslenmeden ben sorumlu olacaktım ve Jill’i -ve Eddie’yi, çünkü Eddie, Jill’i bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu- Clarence’ın evine arabayla ben götürüp getirecektim.

“Sen besleyicilere nasıl ulaşacaksın?” diye sordum Adrian’a. Abe’le konuşmalarını duyduğumdan, şimdi onun buradaki rolüyle ilgili daha fazla merak içindeydim.

Adrian odanın öbür ucunda, duvara yaslanmıştı. Kollarını kendini korumak istercesine bağlamıştı ve tembel gülümsemesine rağmen duruşunda bir gerginlik vardı. Emin olamadım ama galiba Rose’dan bilerek en uzak yerde durmayı seçmişti. “Koridorda yürüyerek.”

Şaşkın bakışımı görünce Clarence açıklama ihtiyacı hissetti. “Adrian burada benimle kalacak. Bu eski duvarların arasında bir misafir ağırlamak güzel olacak.”

“Ya,” dedim. *Tıpkı “Gizli Bahçe”*, diye mırıldandım kendi kendime.

“Hı?” diye sordu Adrian başını bana doğru eğerek.

İrkildim. Duyma yetileri çok iyiydi. “Hiçbir şey. Sadece okuduğum bir kitabı düşünüyordum.”

“Öyle mi,” dedi Adrian ilgisizce uzaklara bakarak. Bunu söyleyişinde bütün kitaplara karşı bir küçümseme vardı sanki.

“Beni unutma,” dedi Lee babasına sırtarak. “Ben de daha fazla etrafta olacağımı söylemiştim.”

“Belki buradaki genç Adrian başını beladan uzak tutar o zaman,” dedi Clarence.

Kimse bir şey demedi ama Adrian’ın arkadaşlarının birbirine keyifle baktıklarını gördüm.

Keith geldiğimizdeki kadar korkmuş görünmüyordu ama yüzünden nedenini anlamadığım yeni bir sabırsızlık ve sinirlilik hali okunuyordu. “Pekala,” dedi boğazını temizledikten

sonra. “Eve gidip bazı işlerimi halletmem lazım. Sydney, beni sen götüreceğine göre...”

Sözünün devamını getirmeyip bana anlamlı anlamlı baktı. Öğrendiklerimden sonra, Palm Springs’in en durgun vampir bölgelerinden biri olduğuna artık daha da emindim. Keith’in halledecek ne işi olabilirdi ki? Ama er ya da geç buradan ayrılacaktık. Eddie’yle Jill valizlerini almaya gitti, Rose da bu fırsatı kullanıp beni kenara çekti.

“Nasılsın?” diye sordu alçak sesle. Gülümsemesi içtendi. “Senin için çok endişelendim. Şeyden beri... Biliyorsun işte. Kimse sana ne olduğunu söylemedi.” Onu son gördüğümde bir otelde gardiyanlar tarafından hapis tutuluyordum. Moroi’lar da Rose’un kaçışında nasıl bir rol oynadığını çözme çalışıyordu.

“Önce başım biraz belaya girdi,” dedim. “Ama geçmişte kaldı.” Arkadaşlar arasında küçük bir yalanın sözü mü olur? Rose o kadar güçlüydü ki onun yanında zayıf görünme düşüncesine dayanamıyordum. Hala Simyacılar’ın korkusuyla yaşadığımı, yeniden gözlerine girmek için ne gerekiyorsa yaptığımı bilmesini istemişyordum.

“Sevindim,” dedi. “Bana buraya kız kardeşinin geleceğini söylemişlerdi.”

Bu sözler bana yine her an Zoe’nin yerimi alabileceğini hatırlattı. “Karışık bir durumdu.”

Rose başını salladı. “Sen burada olduğun için kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama yine de... Hala Jill’i benim korumam gerekirdi diye düşünüyorum. Ama Lissa’yı da koru-

malıyım. Jill'in daha kolay bir hedef olduğunu düşünseler de asıl olarak Lissa'nın peşinde olacaklar.”

Rose'un içindeki kargaşa koyu gözlerine yansırken onun için üzüldüm. Diğer Simyacılara bunu açıklayamıyordum işte. Dampirlerin ve vampirlerin zaman zaman nasıl insan gibi göründüklerini. “İşler çığırından çıktı. Lissa tahta çıktığından beri. Nihayet Dimitri'yle biraz olsun rahatlayabilirim sanıyordum.” Gülümsemesi büyüdü. “Bizim için kolay diye bir şey olmadığını bilmeliydim. Bütün zamanımızı Lissa ve Jill'i koruyarak geçirdik.”

“Jill'e bir şey olmayacak. Kimse onun burada olduğunu bilmedikçe sorun çıkmaz. İşimiz kolay yani. Hatta sıkıcı bile diyebiliriz.”

Rose'un gülümsemesi biraz gölgelendi. “Umarım. Olanları bilseydin...” Gözlerinin önüne gelen hatırayla bakışları değişti. Neler olduğunu bana anlatmasını isteyecektim ki konuyu değiştirdi. “Yasayı değiştirmeye çalışıyoruz. Lissa'nın kraliçe kalabilmesi için ailesinden en az bir kişinin yaşaması yasasını. Bunu yapabilirsek ikisi de tehlikeden kurtulacak. Ama bu girişim, Jill'i ele geçirmek isteyenlerin daha da kudurmasına neden oluyor çünkü zamanın azaldığını biliyorlar.”

“Ne kadar?” diye sordum. “Yasayı değiştirmek ne kadar zaman alır?”

“Bilmiyorum. Belki birkaç ay? Yasal işlemler işte... Ben pek anlamıyorum. En azından ayrıntılarından.” Bir an yüzünü buruşturduktan sonra yine o sapaşağlam duruşuna döndü. Saçlarını omzundan geri attı. “Ama arkadaşlarıma zarar vermek

isteyenlerden çok iyi anlarım ve inan bana onlarla nasıl baş edeceğimi iyi bilirim.”

“Hatırlıyorum,” dedim. Çok garipti. Rose’un tanıdığım en güçlü kişilerden biri olduğunu düşünüyordum ama o bile benden onay bekliyor gibiydi. “Şimdi ben işime döneyim, sen de kendi işlerini hallet. Jill’in insanların arasına karışmasını sağlayacağım, merak etme. Siz onu getirirken kimsenin haberi olmadı. Burada da artık özgür.”

“Umarım,” dedi Rose karamsar bir sesle. “Çünkü aksi halde, siz üç-beş kişi o manyak isyancılarla hayatta başa çıkamazsınız.”

5. BÖLÜM

ROSE bu lafın üzerine benden ayrılıp diğerleriyle vedalaşmaya gitti.

Sözleri kanımı dondurmuştu. Bir an görevin yeniden değerlendirilmesini talep etmek, saldırganların gelmesi ihtimaline karşı buraya en az bir düzine gardiyan göndermeleri konusunda ısrar etmek istedim. Ama çok geçmeden bu düşüncüyü aklımdan kovdum. Bu saklanma planının işe yaramasının püf noktası dikkat çekmemektir. Nerede olduğu bilinmezse Jill güvende demektir. Bir gardiyan ordusu kendini gizleyemezdi ve daha fazla sayıda Moroi'un dikkatini üstümüze çekerdik. Doğru olanı yapıyorduk. Kimse burada olduğumuzu bilmediği müddetçe her şey yolunda gidecekti.

Tabii. Kendi kendime bunu sık sık tekrar edersem gerçekleştirdi, değil mi?

Peki Rose neden öyle söylemişti? Ya Eddie'nin varlığı? Bu görev *sıkıntılı*'dan *hayati tehlike içeren* sınıfına mı yükselmişti?

Jill'le Rose'un ne kadar yakın olduğunu bildiğimden ayrılıklarının daha gözyaşı dolu olmasını beklemiştim. Bunun yerine, Jill'in en zor ayrıldığı kişi Adrian oldu. Jill kendini onun kollarına atıp parmaklarını sımsıkı gömleğine geçirdi. Genç Moroi kızı görüşmenin büyük kısmında sessizdi. Sadece o meraklı gergin tavırlarıyla bizi izlemişti. Sesini en çok, Lee onu konuşturmaya çalıştığında duymuştum. Şimdi onun bu sıcak vedası Adrian'ı da şaşırtmış görünüyordu. Adrian beceriksizce onun omzunu sıvazlarken yüzündeki o alaycı ifade yumuşamış, yerini şefkate benzer bir bakışa bırakmıştı.

"Tamam, ufaklık. Yakında yine görüşeceğiz."

"Keşke sen de bizimle gelseydin," dedi Jill alçak sesle.

Adrian'ın yüzüne çarpık bir gülümseme oturdu. "Hiç iyi olmazdı. Belki onlar okula dönüş rollerini becerebilir ama ben kesin daha ilk günden atılırdım. En azından burada hiç kimseyi sömürmeyeceğim. Tabii Clarence ve içki dolabı hariç."

"Seni arayacağım," diye söz verdi Jill.

Adrian'ın gülümsemesi seğirdi. Jill'e yüzünde hem neşeli hem de üzgün bir ifadeyle baktı. "Ben de."

Aralarındaki bu küçük an beni gerçekten şaşırttı. Adrian'ın o küstah ve kibirli tabiatıyla Jill'in tatlılığı ve çekingenliği onları uyumsuz bir çift gibi gösteriyordu. Yine de aralarında bariz bir sevgi vardı. Tam olarak romantik denmese de anlayamadığım bir yoğunlukla doluydu konuşmaları. Abe ve Adrian arasındaki, kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Abe, Adrian'ın Jill'in yanında kalmasının gerekli olduğunu söylemişti. İçimden bir ses, Abe'in söyledikleriyle şu an şahit

olduklarım arasında bir bağlantı olduğunu söylüyordu ama parçaları biraraya getirecek kadar çok şey bilmiyordum. Bu gizemi sonra çözmek üzere rafa kaldırdım.

Rose'dan ayrılacağım için üzgün olsam da gidişimiz Abe ve Keith'ten de ayrılmam anlamına geliyordu ve buna çok memnundum. Abe beni yine, hiç hoşlanmadığım o suçlayıcı ve bilmiş bakışlarıyla süzdükten sonra gitti. Amberwood'a gitmeden önce de Keith'i evine bıraktım. Beni durumlar hakkında bilgilendireceğini söyledi. Gerçi buradaki işin büyük kısmını ben yapacağıma göre beni hangi konuda bilgilendirecekti acaba? Bana kalırsa, şehrin göbeğindeki evinde yayılmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Yine de ondan kurtulmak güzeldi. Bir vampir ve bir dampirle arabada yalnız kaldığıma bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi.

Arabayla okula giderken Jill hala gergin görünüyordu. Bunu fark eden Eddie onu yatıştırmaya çalıştı. Ön koltuktan dönüp ona baktı.

"Adrian'ı yakında göreceğiz."

"Biliyorum," dedi Jill içini çekerek.

"Ve kötü bir şey olmayacak. Güvendesin. Seni burada bulamazlar."

"Onu da biliyorum," dedi Jill.

"Ne kadar kötüydü?" diye sordum. "Saldırı yani. Kimse ayrıntıya girmiyor." Gözümün ucuyla, Eddie'nin Jill'e baktığını gördüm.

"Yeterince kötü," dedi Eddie kasvetli bir sesle. "Ama şu an herkes iyi ve önemli olan da bu."

İkisi de başka bir şey demeyince bu konunun ayrıntılarını öğrenmeyeceğimi anlamış oldum. Saldırı o kadar önemli değilmiş, çoktan geçip gitmiş gibi davranıyorlardı ama bana kalırsa davranışları aşırıya kaçıyordu. Bilmediğim -büyük ihtimalle Simyacılar'ın da bilmediği- ve onların gizli tutmaya çalıştığı bir şey olmuştu. Tahminimce bu gizemin Adrian'ın burada olmasıyla bir ilgisi vardı. Adrian, Palm Springs'e gelişinin malum nedeninden bahsetmiş, Abe de Adrian'ın bilmediği, daha büyük bir nedenden söz etmişti. Ben burada hayatımı riske atarken bütün bunlar çok sinir bozucuydu. Ortada sırlarla dolu bir şeyler dönerken işimi nasıl doğru düzgün yapmamı bekleyebilirlerdi ki?

Simyacılar'ın işi de sırlarlaydı zaten. Çalkantılı geçmişime rağmen hala benden sır saklandığı için gücenecek kadar Simyacıydım. Neyse ki bu sırların içyüzünü kendim araştırabilecek kadar da Simyacıydım.

Elbette şu an Eddie'yle Jill'i sıkıştırmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğinin farkındaydım. Dostça yaklaşmalı ve benim yanımda rahat etmeleri için onlara zaman vermeliydim. İnsanların karanlık yaratıklar olduğuna dair o gizli inancı taşımasalar bile bana hala tam olarak güvenmiyorlardı. Onları suçlamıyordum. Sonuçta ben de onlara kesinlikle güvenmiyordum.

Amberwood'a vardığımızda akşam olmuştu. Keith'le ben önceden okulu gezmiştik ama Eddie ve Jill gözlerini kocaman açıp etrafa bakındı. Clarence'ın evi ne kadar modası geçmiş görünüyorsa California ve güney mimarisinin örneklerinden,

alçı süslemeli binalardan oluşan bu okul da o kadar aydınlık ve moderndi. Yemyeşil çimleri palmye ağaçları süslüyordu. Güneş batarken, öğrenciler ikili-üçlü gruplar halinde bahçedeki patikalara dağılmış geziniyordu.

Yolda gelirken fast food bir şeyler almıştık. Saat geç olduğundan artık Jill'le birlikte Eddie'den ayrılmamız gerekiyordu. On sekiz yaşında, arabam ve *aile izni*'mle birlikte sınırsız özgürlüğüm vardı ama gece olunca herkes gibi yat ziline itaat etmem gerekiyordu. Eddie, Jill'den ayrılacağı için çok huzursuzdu. Özellikle de ondan ne kadar uzakta olacağımızı anladığında.

Amberwood Hazırlık Okulu üç kampüse bölünmüştü: Doğu, Batı ve Merkez. Doğu Kampüs'te kızlar yurdu, Batı'da ise erkekler yurdu vardı. Üç kampüsün en büyüğü olan Merkez Kampüs ise idari ve akademik faaliyetlere ayrılmıştı. Kampüsler birbirinden yaklaşık bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı ve gün boyunca kampüsler arasında gidip gelen servis otobüslerini kullanabiliyordunuz. Sıcağa dayanabiliyorsanız yürümek de bir seçenektir tabii.

Eddie'nin Jill'le birlikte kızlar yurdunda kalamayacağını önceden düşünmesi gerekirdi. Gerçi ona kalsa sadık bir köpek gibi Jill'in yatağının ayakucuna kıvrılıp yatarı. İkisini izlemek gerçekten inanılmazdı. Daha önce bir gardiyan-Moroi ikilisini birlikte görmemiştik hiç. Rose ve Dimitri'yle birlikte olduğum dönemde ikisi de sadece hayatta kalmaya çalışıyordu, artı ikisi de dampirdi. Şimdi nihayet sistemin nasıl işlediğini ve dampirlerin neden bu kadar sıkı bir eğitim gördüklerini öğ-

renebilecektim. Tetikte kalmanız için eğitiminizin çok sağlam olması gerekirdi. En sıradan anlarda bile Eddie sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu.

Kızlar yurduna girdiğimizde, “Buradaki güvenlik sistemi ne kadar iyi?” diye sordu Eddie. Kendi yurduna gitmeden önce buradaki sistemi görmek için ısrar etmişti. Bu saatlerde lobi sessizdi. Sadece son dakika taşınma işlemlerini halleden, ellerinde koliler ve valizlerle gezinen birkaç öğrenci vardı. Meraklı gözlerle bize baktıklarında içimde yükselen endişeyi bastırmak zorunda kaldım. Hayatımda olup biten diğer şeyleri düşünürsek lisenin sosyal hayatı beni korkutmamalıydı ama korkuyordum işte. Simyacılar’a bu tür şeyler öğretilmiyordu.

“Güvenlik yeterince iyi,” dedim Eddie’ye dönüp sesimi alçaltarak. “Vampir saldırılarını hayal edemeseler de öğrencilerinin güvenliğini önemsiyorlar. Geceleri bahçede dolaşan güvenlik görevlileri olduğunu biliyorum.”

Eddie, masasından lobiyi gözetleyen, gri saçlı, tıknaz yurt müdiresini süzdü. “Sence herhangi bir dövüş eğitimi almış mıdır? İçeri zorla giren biri olursa alt edebilir mi?”

“Bahse girerim bir kızın odasına giren bir adamı yere serebilir,” diye takıldı Jill. Elini Eddie’nin koluna koyunca Eddie yerinden sıçradı. “Sakin ol. Burası güvenli,” dedi Jill.

Bazı bakımlardan Eddie’nin endişesi rahatlatıcıydı ve bana kendimi güvende hissettiriyordu. Diğer yandan da neden bu kadar dikkatli olduğunu düşünmeden edemiyordum. Eddie kim-
senin bana anlatmadığı o saldırı sırasında da oradaydı. Tehlikeleri biliyordu çünkü onları ilk elden tecrübe etmişti. Şimdi bile

bu kadar tedirginse nasıl bir tehlikenin içindeydik? Simyacılar'ın söylediklerinden hareketle, burada, Amberwood'da saklandığımız sürece hiçbir sorun çıkmayacağına ve her şeyin bir bekleme oyunundan ibaret olduğuna inanıyordum. Bu konuşmayı Rose'la da yapmış ve onu da aynı şeye inandırmaya çalışmışım. Eddie'nin davranışları ise aksini söylüyordu.

Jill'le paylaştığım yurt odası benim standartlarıma göre küçüktü. Hep kendime ait bir odam olmuştü ve herhangi bir mekanı ya da dolaplarımı başkalarıyla paylaşmak zorunda kalmamışım. St. Peterburg'ta kalırken kendi evim bile vardı. Yine de o kadar kötü değildi. Tek penceremiz yurdun arka bahçesine bakıyordu. Odanın içindeki her şey havadar ve aydınlıktı. Akçağaç mobilyalar -yataklar, çalışma masaları ve şifonyerler- yeni görünüyordu. Yurt odalarıyla ilgili bir tecrübem olmasa da Jill'in tepkisinden iyi bir odamız olduğunu anlamışım. Jill odanın kendi Moroi okulu St. Vladimir Akademisi'ndeki odasından çok daha büyük olduğuna yemin ederken oldukça mutluydu.

Pek eşyamız olmadığı için mi oda ona büyük geldi acaba, diye düşünmeden edemedim. Yolculuğumuz çok hızlı geliştiği için ikimiz de doğru dürüst hazırlanamamıştık. Mobilyalar odaya sıcak, rahat bir his vermişti vermesine ama kişisel dekorasyon eşyaları veya başka dokunuşlar olmadan oda bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu. Yurt müdiresi Bayan Weathers bizi ve azıcık eşyamızı görünce çok şaşırmıştı. Daha önce yerleşen kızlar yurda ağızlarına kadar eşya dolu arabalarla gelmişti. Üzerimize şüphe çekmediğimizi umdum.

Yatmaya hazırlandığımız sırada Jill pencereden dışarı baktı. “Burası çok kuru,” diye mırıldandı benden çok kendi kendine. “Çimlerin yeşil kalması için uğraşıyorlar ama havada nemi hissetmemek çok garip.” Mahcup bir ifadeyle bana baktı. “Ben bir su kullanıcısıyım da.”

“Biliyorum,” dedim başka ne ekleyeceğimi bilemeyerek. Bütün Moroi’ların sahip olduğu büyü yeteneklerinden bahsediyordu. Her Moroi elementlerden birinde uzmanlaşıyordu. Ya dört fiziksel elementten -toprak, hava, su ve ateş- birinde ya da daha soyut ve psişik olan ruh elementinde. Ruh elementini kullanan çok az kişi vardı, Adrian’ın da onlardan biri olduğunu duymuştum. Jill büyü gücüne kolaylıkla ulaşamıyor diye üzülecek değildim. Büyü de kan içmek gibi, birlikte güldüğüm, yediğim içtiğim kişilerin insan olmadığını yüzüme tokat gibi çarpan gerçeklerden biriydi.

Keith’le teptiğim onca yolun yorgunluğunu hala hissetmeseydim büyük ihtimalle başımı yastığa gömüp bir vampirle aynı odada yattığım için korkudan ölürdüm. Rose’la ilk tanıştığımızda onunla aynı odada duramıyordum bile. Heyecanlı kaçışımız bunu biraz değiştirmişti ve sonunda gardımı biraz olsun indirebilmiştim. Şimdi, o eski korku karanlıkta geri gelmişti. *Vampir, vampir*. Kararlı bir dille, kendime onun sadece Jill olduğunu söyledim. Endişelenecek bir şey yoktu. Sonunda yorgunluk korkuyu yendi ve uyuyakaldım.

Sabah olduğunda, elimde olmadan aynaya bakıp bir yerlerimde ısırtık izi ya da vampirlerin verebileceği başka bir zararın izlerini aradım. Ve sonrasında kendimi aptal gibi hissettim.

Jill'in uyanmakta ne kadar zorlandığına bakılacak olursa, gece üstüme çullandığını hayal etmek saçmaydı. Oryantasyon için onu zamanında dışarı çıkarabilmem de zor oldu. Kan çanağına dönmüş gözleriyle çok halsiz görünüyordu ve başının ağrıdığından şikayet edip duruyordu. Oda arkadaşımın geceleri bana saldırmasından korkmama gerek olmadığına karar verdim.

Jill kalkmayı başarinca dışarı çıktık ve Eddie'yi bulduk. Eddie, Merkez Kampüs'teki bir çeşmenin yanında, diğer yeni öğrencilerin yanında duruyordu. Kalabalığın çoğu Jill gibi birinci sınıf görünüyordu. Sadece birkaçı Eddie ve benimle aynı yaştaydı. Eddie'nin etrafındakilerle rahatça sohbet ettiğini görünce şaşırdım. Önceki gün ne kadar gergin olduğu düşünülürse bugün daha tetikte olmasını ve sosyalleşmekte sıkıntı yaşamasını beklerdim ama yok, tam ortama uymuştu. Yine de yürürken çaktırmadan etrafa baktığını fark ettim. Benim gibi öğrenci rolü yapıyor olabilirdi ama hala bir dampirdi.

Eddie tam bize hala oda arkadaşıyla tanışmadığını anlatıyordu ki parlak, mavi gözlü, kızıl saçlı, gülümseyen bir çocuk bize doğru geldi.

"Selam," dedi. Yakından çocuğun çillerini görebiliyordum. "Sen Eddie Melrose musun?"

"Evet, benim..." Eddie potansiyel tehlikeyi alt etmeye hazır şekilde, bir gardiyan çevikliğiyle döndü. Yeni gelen çocuğu gördüğünde sustu, gözleri hafifçe büyüdü ve söyleyeceklerinden hemen vazgeçti.

"Ben Micah Vallence. Senin oda arkadaşınım. Aynı zamanda oryantasyon liderin." Başıyla diğer öğrencilere işaret edip

sırıttı. “Önce gelip sana bir merhaba diyeyim dedim. Buraya daha bu sabah geldim. Annem tatili sonuna kadar kullanmakta ısrar etti de.”

Eddie hala Micah’ya hayalet görmüş gibi bakıyordu. Ne kaçırdığımı merak ederek Micah’yı inceledim. Jill’se olanlardan tamamen habersiz, gayet endişesiz, sıradan bir ifadeyle bakıyordu Micah’ya.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Eddie sonunda. “Bunlar benim, şeylerim, kız kardeşlerim Jill ve Sydney.”

Micah bize sırayla bakıp gülümsedi. Tavrıları insana kendini rahat hissettiriyordu. Neden oryantasyon lideri seçildiğine şaşmamalıydı. Peki Eddie neden böyle tuhaf davranıyordu acaba?

“Kaçınıcı sınıftasınız?” diye sordu Micah.

“Son,” dedim ben. Uydurma hikayemizi hatırlayıp “Eddie’yle ben ikiziz,” diye ekledim.

“Ben birinci sınıfım,” dedi Jill.

Ailemize şöyle bir dışarıdan bakınca Eddie’yle benim kolayca kardeş sanılabileceğimizi fark ettim. Ten rengimiz benzerdi ve tabii ki ikimiz de insan gibi görünüyorduk. Bir insan Jill’e bakıp “Vampir!” demese bile, Jill’in bazı özellikleri onu farklı kılıyordu. Vücut yapısı ve soluk teni kesinlikle Eddie’ninkinden ve benimkinden farklıydı.

Micah birbirimize benzemediğimizi düşündüyse bile bir şey demedi. “Liseye başladığın için gergin misin?” diye sordu Jill’e.

Jill başını sallayıp gülümsedi. “Mücadeleye hazırım.”

“Eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin,” dedi Micah. “Şimdi partiyi başlatmalıyım. Sonra konuşuruz, millet.”

Micah’nın dikkatini sadece Jill’e vermesine bakılırsa *bir şeye ihtiyacınız olursa* kısmı sadece ona söylenmişti ve Jill’in kıpkırmızı olması da bunu fark ettiğini gösteriyordu. Jill gülümsedi, bir süre daha ona baktı, sonra utangaçça bakışlarını çevirdi. Sebep olabileceği tehlikeleri düşünmemsem bunu şirin bile bulabilirdim. Jill insanlarla dolu bir okuldaydı. Onlardan biriyle çıkması söz konusu bile değildi ve Micah gibi çocuklar buna teşvik edilmemeliydi. Eddie bunu umursamış gibi görünmüyordu çünkü o hala genel olarak Micah’yla meşguldü.

Micah grubumuza seslenerek oryantasyonu başlattı. Önce sahada genel bir tur yapacaktık. Micah’nın peşinden önemli binalara girdik çıktık. Sürekli klimalı ortam ve sıcak hava arasında gidip geliyorduk. Micah bize servis sistemini anlattı ve Batı Kampüs’e gittik. Doğu Kampüs’ün neredeyse aynısıydı. Kızlarla erkekler belirli sınırlarla birbirlerinin yurduna girebiliyordu. Micah bu kuralları açıklarken bazı homurdanmalar oldu. Acımasız Bayan Weathers’ı hatırlayınca yurt kurallarını çiğnemek isteyen bir çocuğun haline acıdım.

İki yurdun da kendi kafeteryaları vardı ve isteyen burada yemek yiyebiliyordu. Oryantasyon grubuyla birlikte yemeğimizi Batı Kampüs’teki kafeteryada yedik. Micah bizimle konuşmak için diğerlerinin yanından ayrılıp kardeşlerimle benim yanıma geldi. Eddie kibarca cevap verdi, başını sallayıp

sorular sordu ama gözlerinde hala dalgın bir ifade vardı. Jill başta çok çekingen olsa da Micah espriler yapmaya başlayınca ona ısındı.

Ne komik, diye düşündüm, bu ortama uyum sağlamak Jill ve Eddie için benden daha kolay oldu. Farklı ırka ait, yabancı bir yerde olsalar da etraflarında kafeterya ve öğrenci dolabı gibi tanıdık şeyler vardı. Rollerine ve prosedürlere kolaylıkla uyum sağlamışlardı. Bense, dünyanın her tarafını gezip her yerde yaşamış olmama rağmen, herkese sıradan gelen bir yerde kendimi dışlanmış hissediyordum.

Yine de okulun nasıl işlediğini çözmem çok sürmedi. Simyacılar gözlemleyip uyum sağlamak için eğitilirdi. Okul bana yabancı olsa da rutine hemen uyum sağladım. İnsanlarla konuşmaktan da korkmuyordum. Yabancılarla konuşmaya ve kendimi ifade etmeye alıştım. Gerçi çok geçmeden, bu sohbetlerde dikkat etmem gereken ufak bir ayrıntı olduğunu anlayacaktım.

“Duyduğuma göre ailesi Anchorage’a taşınabilirmiş.” Oryantasyon yemeğindeydik ve birinci sınıflardan birkaç kız o gün okula gelmeyen arkadaşlarından söz ediyordu.

Diğer kızın gözleri büyüdü. “Cidden mi? Ben oraya taşınmak zorunda kalsam kesin ölürdüm.”

“Bilmem,” dedim tabağımdaki yemeğimle oynarken. “Burada o kadar kızgın bir güneş ve UV ışını var ki Anchorage’a taşınan ömrün uzayabilir. Güneşi engellemek için bu kadar çok önlem almaya da gerek olmaz, böylece maddi olarak da kazançlı çıkarsın.”

Yorumumun isabetli olduğunu düşünüyordum ama başımı kaldırıncı kızların ağızı açık bana bakakaldığını gördüm. Bakışlarından anladığım kadarıyla cevabımın çok garip olduğunu düşünüyorlardı.

“Galiba aklıma gelen her şeyi söylememeliyim,” diye mırıldandım Eddie’ye. Dobra dobra konuşmaya alışmışım ama bazen doğru cevabın “Evet, kesinlikle,” olduğunu aklımdan çıkarmamalıyım. Benim yaşımda az arkadaşım vardı ve pratik yapma imkanım yoktu, bunu unutmam normaldi.

Eddie bana sırtıttı. “Bilmem, kardeşim. Bence çok eğlençelisin. Böyle kal.”

Yemekten sonra Merkez Kampüs’e döndük ve herkesin yolları ayrıldı. Akademik danışmanlarımızla görüşüp ders programımızı yapacaktık. Neşeli, genç bir kadın olan danışmanım Molly’nin karşısına oturduğumda, Simyacılar’ın benim için Güney Dakota’daki uydurma bir okuldan öğrenim kaydımı gönderdiklerini gördüm ve hiç şaşırmadım. Öğrenim belgem, evdeki eğitimimde öğrendiklerimle tutarlıydı.

“Notların ve sınavların matematik ve İngilizce konusunda çok ileri seviyede olduğunu gösteriyor,” dedi Molly. “Onlarda başarılı olursan üniversitede burs alabilirsin.” *Üniversiteye gitmeyecek olmam çok kötü tabii*, diye düşündüm iç çekerek. Molly dosyamda birkaç sayfayı karıştırdı. “Burada yabancı dil ile ilgili bir kayıt göremiyorum. Amberwood’da herkesin en az bir yabancı dil bilmesi zorunludur.”

Tüh. Simyacılar kayıtlarımı hazırlarken çuvallamıştı anlaşılan. Aslında birkaç dil öğrenmişim. Bir Simyacı görev için

nereye gideceğini bilemediğinden, babam çok erken yaşta bana dil öğretmeye başlamıştı. Amberwoods'ta verilen dillerin listesini tararken yalan mı söylesem diye düşündüm ama zaten bildiğim fiil çekimlerini ve zamanları yeniden öğrenmek istemiyordum.

“Bunların hepsini biliyorum,” dedim Molly’ye.

Molly şüpheyle beni süzdü. “Hepsini mi? Burada beş dil var ama.”

Başımı salladım. “Japonca’yı sadece iki yıl gördüm. Belki daha fazlasını öğrenebilirim,” dedim yardımcı olmaya çalışarak.

Molly hala ikna olmuş görünmüyordu. “Bir yeterlilik testi-ne girmek ister misin?”

Böylece günümün geri kalanını yabancı dillerle geçirmek zorunda kaldım. Günümü böyle harcamak istemesem de faydasını sonra görecektim sanırım. Testler gerçekten de çocuk oynucağıydı.

Üç saat sonra beş dil testini de bitirdiğimde Molly üniformalar için beni aceleyle dışarı çıkardı. Diğer yeni öğrencilerin çoğunun ölçüsü çoktan alınmıştı, Molly giysileri diken kadını kaçırmış olmaktan endişeleniyordu. Koridorlarda elimden geldiğince hızlı koşuştururken bir köşede az kalsın iki kıza çarpıyordum.

“Ah!” diye bağırdım kendimi aptal gibi hissederek. “Özür dilerim. Provaya geç kaldım da...”

Kızlardan biri sıcak bir ifadeyle güldü. Koyu tenli, atletik yapılı ve dalgalı, siyah saçlıydı. “Merak etme,” dedi. “Az önce odanın yanından geçtik. Hala oradaydı.”

Diğer kızsı benden daha açık renk sarı saçlarını tepeden atkuyruğı yapmıştı. İkisinde de, bu dünyada yol yordam bilenlere has o rahat duruş vardı. Belli ki yeni öğrenci değillerdi.

“Bayan Delaney provalarda her zaman sandığından daha çok zaman harcar,” dedi sarışın kız bilmiş bilmiş. “Her yıl, böyle...” Birden ağzı açık kaldı, kelimeleri havada dondu. “Bunu... bunu nerede yaptırdın?”

Neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama diğer kız anlamıştı, bana yaklaştı. “Bu harika! Bu yıl böyle mi yapıyorlar?”

“Dövmen,” diye açıkladı sarışın olan. Hala şaşkın görünüyor olmalıydım. “Bunu nerede yaptırdın?”

“Ah. O mu?” Parmaklarım dalgın dalgın yanaklarımda dolaştı. “Şeyde, Güney Dakota’da. Oralıyım.”

İki kız da hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. “O yüzden hiç görmedim herhalde,” dedi koyu saçlı kız. “Ben de Nevermore yeni bir şey yapıyor sandım.”

“Nevermore mu?” diye sordum.

Kızlar sessizce baktı ve birbirlerine sözsüz bir mesaj iletti. “Sen yenisin, değil mi? Adın ne?” diye sordu sarışın kız. “Ben Julia. Bu da Kristin.”

“Sydney,” dedim hala şaşkınlıkla.

Julia yine gülümsüyordu. “Yarın Doğu’da öğle yemeğini bizimle ye, olur mu? Her şeyi açıklayacağız.”

“Neyle ilgili her şeyi?” diye sordum.

“Uzun hikaye. Sen şimdi Delaney’ye git,” dedi Kristin uzaklaşırken. “Geç kalır ama sonsuza dek burada değil.”

Onlar gidince yoluma devam ettim. Daha yavaş adımlarla. Neler olmuştu öyle? Az önce arkadaş mı edinmiştim? Böyle bir okulda nasıl arkadaşlık kurulduğunu bilmiyordum ama az önceki konuşma oldukça garipti.

Ben içeri girerken Bayan Delaney eşyalarını topluyordu. "Hangi beden giyiyorsun canım?" diye sordu kapıda beni görünce.

"Sıfır."

Bir sürü giysi vardı. Etekler, pantolonlar, bluzlar ve süveterler. Süveterlerin pek giyileceğine ihtimal vermiyordum. Palm Springs'i bir afet falan vurmazsa tabii. Amberwood, onaylanmış bir moda tarzında olduğu sürece öğrencilerin ne giydiğine çok karışmıyordu. Renkler bordo, koyu gri ve beyazdı. Bence birlikte gayet hoş görünüyorlardı.

Beyaz bir gömleğin düğmelerini iliklerken beni izleyen Bayan Delaney, "Bence senin iki bedene ihtiyacın var," dedi.

Donakaldım. "Ben sıfır beden giyiyorum."

"Ah, evet, ona sığabilirsin ama kollara ve eteğin uzunluğuna baksana. Bence iki bedende daha rahat edersin. Bunları dene." Bana yeni bir deste verip güldü. "Öyle dehşete düşmüş gibi bakma kızım! İki beden nedir ki? Hala inceciksin." Kocaman göbeğini okşadı. "Benim giysilerime senden üç tane sığar!"

Bütün itirazlarıma rağmen iki beden kıyafetlerle postalandım. Yenilgiyle odama döndüğümde Jill yatağa uzanmış kitap okuyordu. Beni görünce doğruldu.

"Hey, nerelerdeydin merak ettim."

“Geciktim,” dedim içimi çekerek. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Evet. Çok daha iyiyim.” Ben üniformaları bırakırken Jill beni izledi. “Çok korkunçlar, değil mi? St. Vladimir’de üniforma giymiyorduk. Her gün aynı şeyi giymek çok sıkıcı olacak.” Simyacı olarak böyle bir kıyafeti tercih edeceğimi ona söylemek istemiyordum.

“Hangi beden aldın?” diye sordum konuyu değiştirmek için. Kendimi cezalı bir obur gibi hissediyordum.

“Sıfır.”

Üniformalarımı onun dolabının yanındaki dolaba asarken içimde bir öfke dalgası yükseldi. Kendimi dev gibi hissediyordum. Bütün Moroi’lar nasıl böyle incecikti? Genetik mi? Yoksa düşük karbonhidrat diyeti mi?

Belki de hepsi çok uzun olduğundan öyle görünüyordu. Neyse, tek bildiğim onların yanındayken kendimi çok demode, çok beceriksiz hissettiğim ve daha az yemek istediğimdi.

Eşyalarımı yerleştirme işim bitince Jill’le ders programlarımızı karşılaştırdık. Yaş ve sınıf farkımız göz önüne alınırsa neredeyse hiç ortak dersimiz olmaması şaşırtıcı değildi. Birlikte aldığımız tek ders, birleştirilmiş bir sınıf dersi olan spordu. Fitness sağlıklı bir vücut elde etmenin önemli bir adımı olarak görüldüğünden bütün öğrencilerin her dönem spor dersi alması zorunluydu. Belki bu sayede ben de birkaç kilo verip normal bedenime dönebilirdim.

Jill gülümseyip ders programımı bana geri verdi. “Ortak tek dersimiz spor olduğu için Eddie de dersi bizimle alabilsin

diye dilekçe verdi. Ama İspanyolca dersiyle çakışıyor, bence izin vermeyecekler. Bütün bir okul gününü benim hayatta olduğumu görmeden geçirebileceğini hiç sanmıyorum. Ah, bu arada Micah da spor dersinde bizimle aynı sınıfta.”

Aklım hala üniformamda, yatağıma doğru ilerledim. Derken Jill’in söyledikleri dikkatimi çekti. “Hey, sence Eddie, Micah’nın yanında neden o kadar garip davranıyor?”

Jill başını salladı. “Sorma fırsatım olmadı ama ben de fark ettim. Özellikle de en başta. Sonra, sen sınavdayken, biz de üniformalar için beklerken Eddie biraz sakinleşti. Birazcık. Ama arada bir onu Micah’ya tuhaf tuhaf bakarken yakaladım.”

“Sence Micah’yı tehlikeli buluyor olabilir mi?”

Jill omuz silkti. “Bana tehlikeli gelmedi. Gerçi sonuçta ben gardiyan değilim. Eddie onu tehdit olarak görüyorsa daha da garip davranıyor demektir. O durumda saldırgan davranırdı. Oysa Micah etraftayken Eddie çok gergin görünüyor. Neredeyse korkmuş gibi. Bu da çok tuhaf. Çünkü gardiyanlar asla korkmuş görünmez. Eddie teknik olarak bir gardiyan olmasa da, yani, ne dediğimi anladın işte.”

“Anladım,” dedim bütün karamsarlığıma rağmen gülümseyerek. Jill’in bu tatlı, saf hali beni neşelendiriyordu. “Eddie teknik olarak bir gardiyan değil derken ne kastediyorsun? Seni burada koruması için görevlendirilmedi mi?”

“Görevlendirildi,” dedi Jill açık kahverengi lülelerinden biriyle oynayarak. “Ama... Aslında biraz garip. Rose’a yardım edip, şey, birini öldürdüğü için başı diğer gardiyanlarla derde girdi.”

“Vasilisa’ya saldıran bir Moroi’u öldürdü, değil mi?” Bunu beni sorgularken söylemişlerdi.

“Evet,” dedi Jill anılara dalıp. “Aslında kendini savunuyordu ve Lissa’yı tabii. Ama sonuçta bir Moroi öldürdüğü için herkes şok oldu. Gardiyanlar böyle bir şey yapmamalı normalde ama biliyorsun bir Moroi’un da başka bir Moroi’a saldırmaması gerekirdi. Neyse, görevleri askıya alındı. Kimse onunla ilgili ne yapacağını bilmiyordu. Ben... saldırıya uğradığımda Eddie beni korudu. Daha sonra Lissa da, bize yardım edebilecekken onu görevden uzaklaştırmanın çok saçma olduğunu söyledi. Bu saldırının arkasında da Moroi’lar olduğuna göre Moroi’ların düşman olabileceği fikrine alışmamız gerektiğini düşünüyordu. Saraydaki gardiyan Hans da sonunda Lissa’ya hak verdi ve Eddie’yi benimle birlikte buraya gönderdi. Ama resmi olarak görevine döndüğünü sanmıyorum. Garip bir durum işte.” Jill tüm bunları hiç nefes almadan söylemişti, şimdi biraz duraksayıp soluklandı.

“Her şeyin yoluna gireceğine eminim,” dedim güven vermek isteyerek. “Bir prensesin hayatını kurtardığı için de puan alacaktır.”

Jill bana sertçe baktı. “Ben prenses değilim.”

Kaşlarımı çatıp karmaşık Moroi kanunlarını hatırlamaya çalıştım. “Prens veya prenses bir ailenin en büyük üyesi. Vasilisa kraliçe olduğuna göre prenseslik unvanı sana geçmiyor mu?”

“Kağıt üzerinde,” dedi Jill bakışlarını kaçırarak. Çözmesi güç ses tonunda acı ve üzüntü karışımı tuhaf bir şey vardı san-

ki. “Ben kesinlikle bir prenses değilim. Sadece bir kraliçeyle akraba olan herhangi biriyim.”

Jill’in annesi kısa bir süre, Vasilisa’nın babası Eric Dragomir’in metresi olmuştu ve Jill’in varlığını yıllarca sır olarak saklamıştı. Kısa bir süre önce, bu gerçeğe ulaşmasında Rose’a bizzat yardım etmiştim. Hayatımda bunca kargaşa varken, üstüne üstlük öncelik olarak Jill’in güvenliğini düşünürken, genç kızın bu yeni konumuna alışıp alışmadığını dikkate almamıştım. Kısa süre içinde hayat tarzı ciddi biçimde değişmiş olmalıydı.

“Eminim daha fazlası da vardır,” dedim nazikçe. Bu görev boyunca Jill’e çok terapi yapmam gerekecek miydi acaba? Bir vampiri rahatlatma fikri bana hala çok garip geliyordu. “Yani kesinlikle önemlisin. Herkes senin güvenliğini sağlamak için o kadar uğraşıyor.”

“Benim için mi sanki?” diye sordu Jill. “Yoksa Lissa’nın tahtta kalması için mi? Kardeş olduğumuz ortaya çıktığından beri benimle konuşmadı bile.”

Bu konuşma tehlikeli sulara, nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmediğim kişisel ilişkilere doğru gidiyordu. Kendimi ne Vasilisa’nın ne de Jill’in yerine koyabiliyordum. Emin olduğum tek şey, bu durumun ikisi için de kolay olmadığıydı.

“Eminim seni önemsiyordur,” dedim gerçekten emin olmadan. “Ama onun için de tuhaf bir durum. Düşünsene, onun hayatında da bir sürü değişiklik oldu. Ona biraz zaman ver. Önce asıl önemli şeye, burada yaşayıp hayatta kalmaya odaklan.”

“Haklısın,” dedi Jill. Yatağına uzanıp tavana baktı. “Yarın konusunda endişeliyim. Etrafımda bir sürü kişi olacak. Bütün gün derslere gireceğim. Ya fark ederlerse? Ya biri benimle ilgili gerçeği anlarsa?”

“Oryantasyonda iyi iş çıkardın,” dedim. “Sadece dişlerini gösterme. Ayrıca ben insanları gördüklerini sandıkları şeyi görmedikleri konusunda ikna etmekte oldukça başarılıyım.”

Yüzündeki minnettar ifade bana Zoe’yi hatırlatınca huzursuz oldum. İkisi birçok yönden o kadar birbirine benziyordu ki. Utangaç ve kararsız olmaları mesela. Yine de ateşli olmaları ve çaresizce kendilerini ispat etmeye çalışmaları. Zoe’yi korumaya çalışırken onun gözünden düşmüştüm. Şimdi Jill için burada olmak kafamı karıştırıyordu. Zoe için yapamadığımı burada onun için yapacaktım. Yine de, bunu düşünürken bile içimden bir ses *Jill senin kardeşin değil. O bir vampir. Bu sadece iş,* diyordu.

“Teşekkürler, Sydney. İyi ki buradasın.” Jill gülümseyince suçluluk duydum. “Biliyor musun, aslında Adrian’ı kısıkanıyorum. Clarence’ın evini sıkıcı buluyor ama yeni insanlarla tanışıp yeni bir okula adapte olma gibi dertleri yok. İsteddiği gibi takılıyor, televizyon izliyor, Lee’yle bilardo oynuyor, uyuyor. Harika bir şey.” İçini çekti.

“Bence de,” dedim bu kadar ayrıntı karşısında hayrete düşerek. “Bütün bunları nereden biliyorsun? Ayrıldığımızdan beri onunla hiç konuştun mu?” Bunu sorarken bile buna pek ihtimal vermiyordum aslında. Sonuçta günün büyük kısmında Jill’in yanındaydım.

Gülümsemesi silindi. “Ah, hayır. Sadece neler yaptığını tahmin ediyorum. Bir kısmından önceden bahsetmişti, hepsi bu. Affedersin. Fazla melankolik davranıyorum. Beni dinlediğin için sağol. Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum.”

Zorla gülümsedim ama bir şey söylemedim. Bir vampire karşı içimin ısınması fikrini hala kaldıramıyordum. Önce Rose, şimdi de Jill mi? Ne kadar sevebilir biri olması hiç önemli değildi. Hiçbir Simyacı’nın beni onlarla yakınlık kurmakla suçlayamaması için ilişkimizi profesyonel düzeyde tutmalıydım. Keith’in sözleri hala kafamda yankılanıyordu. *Vampir aşığı...*

Çok saçma, diye düşündüm. Sorumlu olduğum kişilere karşı nazik davranmamda ne gibi bir yanlış olabilirdi ki? Gayet normal bir şeydi ve onlarla yakınlık kurmakla alakası yoktu. Öyle değil mi? Endişelerimi bir kenara itip valizimi boşaltmaya koyuldum ve buradaki yeni hayatımıza konsantre olmaya çalıştım. Ertesi günün gerçekten de Jill’e söylediğim kadar kolay geçmesini umuyordum.

Ne yazık ki öyle olmadı.

6. BÖLÜM

DÜRÜST OLMAK gerekirse gün harika başladı.

Uyandığımızda güneş ışınları pencereden içeri süzülüyordu ve sabahın erken saatleri olmasına rağmen sıcaklığı hissedebiliyordum. Üniformalarımdan en ince kombinasyonu seçtim: Gri bir etek ve kısa kollu, beyaz bir gömlek. Abartısız takılara izin verildiğinden boynumdaki altın haçı çıkarmadım. Saçlarım yine kötü günlerinden birini geçiriyordu ve anlaşılan bu yeni iklimde kötü günler epey fazla olacaktı. Keşke Jill gibi saçımı atkuyruğu yapabilseydim ama çok katlı olduğu için düzgün toplanmıyordu. Omuzlarıma değen katlara bakarken, *belki de saçlarımı uzatmanın zamanı gelmiştir*, diye düşündüm.

Hiçbirimizin bir şey yemediği kahvaltıdan sonra servislerle Merkez Kampüs'e gittik. Kampüs insan kaynıyordu. Öğrencilerin sadece üçte biri yatılı okuyordu. Diğerleri yerli halktı ve anlaşılan hepsi tatilden dönmüştü. Yol boyunca Jill hiç konuşmadı ve yine hasta gibi görünüyordu. Galiba her zaman-

kinden daha solgundu. Koyu halkalarla çevrili gözleri yine kan çanağı gibiydi. Gece bir kez kalktığımda uyuyordu, bu yüzden sorunun ne olduğundan tam emin değildim. Bu koyu halkalar bir Moroi'un teninde gördüğüm ilk kusurdu. Tenleri normalde porselen gibi pürüzsüz olurdu. Jill'in geç saatlere kadar uyumasına şaşmamalı. Benim gibi pudra ve kapatıcılarla uğraşmasına gerek kalmıyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Jill dudağını ısırp tedirgin bir şekilde etrafına bakınıyordu. Belki de tamamen insanlarla dolu bir dünyanın içinde diye gergindi. Doğru sınıflara girip ödevleri bitirme gibi şeylere hiç takılmıyordu. Bu benim biraz gözümü korkutuyordu açıkçası. *Arka arkaya derslere gir, olsun bitsin*, dedim kendi kendime. *Tek yapman gereken bu*.

İlk dersim tarihti. Eddie de aynı dersi alıyordu. Beni gördüğünde neredeyse üstüme atlayacaktı. "O iyi mi? Onu gördün mü?"

"E aynı odada kalıyoruz, bu yüzden gördüm." Yan yana sıralara oturduk. Eddie'ye gülümsedim. "Sakin ol. O iyi. Gergin görünüyor ama onu suçlayamam doğrusu."

Eddie başını sallarken hala kararsız görünüyordu. Öğretmen içeri girdiğinde Eddie bütün dikkatini tahtaya çevirdi. Yine de her an fırlayıp Jill'i kontrol etmeye gidecekmiş gibi huzursuz bir hali vardı.

"Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz." Öğretmenimiz kırklarında, fırça gibi siyah saçlı bir kadındı. Gerginliği de Eddie'ninkiyile yarışırıdı doğrusu. Devasa kahve fincanına bakınca nedenini anlamak zor değildi. Kadını kıskanmıştım. Keşke biz de sınıf-

ta bir şeyler içebilseydik. Yurt kafeteryasında kahve bile yoktu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca nasıl hayatımı kafeinsiz sürdüreceğimi bilmiyordum.

Öğretmenimizin gardırobunda epey baklava desenli giysi olduğunu tahmin ettim. “Ben Bayan Terwilliger. Muhteşem tarih yolculuğunuzdaki meşhur rehberiniz.” Sınıf arkadaşlarımdan bazılarının kıs kıs gülmesine neden olan abartılı ve gösterişli bir tonla konuşuyordu. Arkasında, büyük öğretmen masasının yanında oturan genç birini işaret etti. Çocuk sınıfı sıkılmış bir ifadeyle izliyordu. Bayan Terwilliger onu işaret edince canlandı. “Bu da yardımcı rehberim Trey. Bazılarınız onu tanıyorsunuzdur. Trey bu dönem benim öğrenci asistanım, bu nedenle çoğunlukla köşelere gizlenip kağıtlar dolduruyor olacak. Ama notlarınızı bilgisayara o gireceğinden ona karşı kibar olmanızda fayda var.”

Trey bazı arkadaşlarına el sallayıp gülümsedi. Çok bronzlaşmıştı ve saçlarının uzunluğu kılık kıyafet yönetmeliğine kafa tutuyordu. Düzgünce ütülenmiş Amberwood üniforması ona ciddi bir görünüm kazandırsa da koyu gözlerindeki yaramaz pırıltıdan, asistanlığı fazla ciddiye almadığını görebiliyordum.

“Şimdi,” diye devam etti Bayan Terwilliger. “Tarih önemlidir çünkü bize geçmişimizi öğretir. Geçmiş öğrenerek de bugünü anlarsınız ve gelecekle ilgili daha bilinçli kararlar verebilirsiniz.”

Bu sözleri iyice sindirmemiz için dramatik bir şekilde sustu. Hepimizin büyülediğine ikna olunca bir projektöre bağlı

bilgisayarına yürüdü. Birkaç tuşa basınca odanın ön kısmındaki ekranda beyaz sütunlu bir bina görüntüsü belirdi.

“Pekala. Bana bunun ne olduğunu söyleyecek biri var mı?”

“Tapınak mı?” diye seslendi biri.

“Çok iyi, Bay...”

“Robinson,” dedi çocuk.

Bayan Terwilliger bir dosya çıkarıp listeyi taradı. “Ah, işte buradasın. Robinson. Stephanie.”

“Stephan,” diye düzeltti çocuk, arkadaşlarından bazıları kırdarken kızarak.

Bayan Terwilliger gözlüklerini burnunun üstüne itip gözlerini kıstı. “Demek öyle. Tanrı’ya şükür. Ben de bu isimle hayatın ne kadar zordur diye düşünüyordum. Kusura bakma. Bu haftasonu kötü bir kroket kazasında gözlüklerimi kırdığım için eskilerini takmak zorunda kaldım. Evet, Stephanie değil Stephan, haklısın. Bu bir tapınak. Ayrıntıya girebilir misin?”

Stephan başını iki yana salladı.

“Başka fikri olan var mı?”

Sessizlik olunca derin bir nefes alıp elimi kaldırdım. Bakalım gerçek bir öğrenci olmak nasıldı. Öğretmen bana doğru başını salladı.

“Athena’ya adanan Partenon Tapınağı efendim.”

“Aynen öyle,” dedi. “Senin adın?”

“Sydney.”

“Sydney...” Listesini kontrol edip şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Sydney Melbourne mü? İnanmıyorum. Aksanın hiç Avustralyalı gibi değil.”

“Şey, Sydney Melrose, efendim,” diye düzelttim.

Bayan Terwilliger kaşlarını çatıp dosyayı Trey’e uzattı. Trey adımın hayatında duyduğu en komik şey olduğunu düşünüyor gibiydi. “Sen devral, Bay Juarez. Genç gözlerin benimkilerden daha iyidir. Ben devam edersem oğlanları kızlara, güzel genç kızlarımızı da suçlulara çevirip duracağım.” Bayan Terwilliger yine bana döndü. “Partenon. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?”

Diğerleri arkadaşça bir merakla beni izlese de dikkatler üzerimde olduğu için kendimi baskı altında hissediyordum. Sadece Bayan Terwilliger’a odaklanarak konuştum. “Akropolis’in bir parçası efendim. Yunanistan’da. Milattan önce beşinci yüzyılda inşa edildi.”

“Bana efendim demene gerek yok,” dedi Bayan Terwilliger. “Gerçi değişiklik olarak biraz saygı görmek çok hoş oldu. Ayrıca cevabın kusursuz.”

Sınıfın geri kalanına baktı. “Şimdi söyleyin bakalım. Yunanistan veya on beş yüzyıl önce yapılmış bir şey neden umurumuzda olsun? Bugünle ne ilgisi olabilir?”

Yine sessizlik ve kaçırılan bakışlar. Dayanılmaz sessizlik saatler gibi uzayınca yine elimi kaldırarak gibi oldum. Bayan Terwilliger, bacaklarını öğretmen masasına dayayan Trey’e baktı. Oğlan hemen bacaklarını indirip doğruldu.

“Bay Juarez,” dedi Bayan Terwilliger. “İşini hak ettiğini kanıtlama zamanı. Bu dersi geçen yıl aldın. Arkadaşlarına eski Yunanistan’daki olayların bugünle ne ilgisi olduğunu açıklayabilir misin? Açıklayamazsan Bayan Melbourne’e döneceğim.

Kendisi cevabı biliyor gibi görünüyor. Senin için ne kadar utanç verici olur, düşünsene.”

Trey’in gözleri önce beni, sonra öğretmeni süzdü. “Soyadı Melrose, Melbourne değil. Ayrıca altıncı yüzyılda Yunanistan’da demokrasi kuruldu. Uyguladıkları çoğu prosedür bugün hala yönetimlerimizce kullanılır.”

Bayan Terwilliger elini dramatik bir hareketle kalbinin üstüne koydu.

“Geçen yıl dersi dinlemişsin! Cevap doğru sayılır. Ama tarih yanlış.” Bakışları bana kaydı. “Bahse varım Yunanistan’da demokrasinin başladığı tarihi biliyordur.”

“Beşinci yüzyıl,” dedim hemen.

Karşılığında da öğretmenden bir gülümseme, Trey’den öfke dolu bir bakış kazandım. Dersin geri kalanı aşağı yukarı böyle devam etti. Bayan Terwilliger aynı gösterişli tavrıyla dersi işledi ve ayrıntılı şekilde işleyeceğimiz önemli yerlerin ve zamanların altını çizdi. Sorduğu her soruya cevap verebileceğimi fark ettim. İçimden bir ses kendimi frenlememi söylese de kendime engel olamıyordum. Cevabı bilen yoksa söz almak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bayan Terwilliger her “Trey, bunu biliyor muydun?” dediğindeyse irkiliyordum. Daha ilk günümünden düşman kazanmak istemezdim. Ben konuşurken diğer öğrenciler de beni izliyordu ve bu da beni utandırıyor-du. Ben her cevap verdiğimde bazı öğrenciler kendi aralarında benim bilmediğim bir sır paylaşmış gibi anlamlı anlamlı bakışlıyordu. Bu, canımı Trey’i kızdırmaktan daha çok sıkıyordu. Hava atıyor gibi mi görünüyordum acaba? Buradaki sosyal

kurallardan o kadar habersizdim ki ne normal ne değil bilemiyordum. Sonuçta burası akademik olarak rekabetçi bir okul olduğundan bilgili olmak kötü bir şey olmamalıydı. Yanılıyor muydum acaba?

Bayan Terwilliger dersin sonunda dev olarak çalışma kitaplarımızın ilk iki bölümünü okumamızı istedi. Diğerleri hordurdanırken ben heyecanlıydım. Tarihi seviyordum, özellikle de sanat ve mimari tarihini. Evdeki eğitimim çok kapsamlı ve yoğun olsa da babam bu konuyu özellikle üzerinde durmaya değer bulmuyordu. Ben de kendi boş zamanlarında tarih çalışmıştım. şimdi bütün amacı tarih öğretmek olan bir ders almam hem şaşırtıcı hem de çok lüks geliyordu. Üstelik bilgim takdir ediliyordu. En azından ğretmen tarafından.

Dersten sonra Eddie'yle yollarımız ayrıldı ve ben İleri Kimya dersine gittim. Dersin başlamasını beklerken Trey yanımdaki sıraya oturuverdi.

"E, Bayan Melbourne," dedi Bayan Terwilliger'in sesini taklit ederek. "Kendi tarih dersinizi vermeye ne zaman başlıyorsunuz?"

Bayan Terwilliger'in onun üstüne gitmesine üzülmüştüm ama bu ses tonu da hiç hoşuma gitmemişti doğrusu. "Bu dersi gerçekten alıyor musun? Yoksa yine gerinip öğretmene yardım ediyormuşsun gibi mi grneceksin?"

Bunu duyunca sırtıttı. "Ah, ne yazık ki bu dersi alıyorum. Ve geçen yıl Bayan T'nin en iyi öğrencisiydim. Bunda da tarihte olduğun kadar iyiysen laboratuvar partneri olarak sana talibim. Böylece bütün dönem yatarım."

Kimya, Simyacılar'ın işinin hayati bir parçasıydı ve bu derste çoktan bilmediğim bir şey öğreteceklerini hiç sanmıyordum. Simyacılar Orta Çağ'da kurşunu altına çevirmeye çalışan büyücü bilim adamları olarak ortaya çıkmıştı. İlk deneylerinden beri vampir kanının özel niteliklerini ve bunun diğer maddelere nasıl tepki verdiğini keşfetmeye devam etmişlerdi. Sonunda vampirleri ve insanları birbirinden ayrı tutma mücadelesine girişmişlerdi. Bu bilimsel geçmiş ve vampir kanıyla şu an yaptığımız çalışmalar nedeniyle kimya, çocukluk eğitimimin ana konularından biriydi. İlk kimya setime altı yaşımdayken sahip olmuştum. Diğer çocuklar alfabe öğrenirken babam elindeki asit ve baz kartlarıyla beni sorguya çekiyordu.

Trey'e bunları söyleyemeyeceğim için gözlerimi kaçırdım ve saçlarımı farkında olmadan yüzümden çektim. "Fena değılimdir."

Bakışları yanağıma kaydı ve her şeyi anlamış gibi rahatladı. "Ah. Demek nedeni bu."

"Ne?" diye sordum.

Yüzüme işaret etti. "Dövmen. Bu yüzden, değil mi?"

Saçımı çekince altın zambak görünmüştü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Benimle oynamana gerek yok," dedi koyu gözlerini devirerek. "Anladım. Bana kandırmaca gibi geldi ama galiba bazıları onur derecesini çok umursuyor. Ama onu yüzüne yaptıрман bayağı cesur bir hareket. Kılık kıyafet yönetmeliğine aykırı olduğunu biliyorsun değil mi? Gerçi bu kimi durduruyor ki?"

Kıpırdanıp yine saçımın yüzümü kapamasını sağladım. “Biliyorum. Üzerini makyajla kapatacaktım ama unutmuşum. Kandırmaca derken neyi kastediyordun?”

Açıkça çuvalladığımı söyler bir hareketle başını salladı. Çaresizce neyi yanlış yaptığımı düşünüyordum. Çok geçmeden, öğretmenimiz dersi anlatırken kafamın karışıklığı yerini korkuya bıraktı. Odamda Amberwood’unkinden çok daha kapsamlı bir kimya seti vardı. Ah ne güzel. Biraz temel özetin zararı olmazdı tabii.

Diğer derslerim de aşağı yukarı aynı geçti. Bütün konuları zaten biliyordum ve her soruya cevap verebiliyordum. Bu durum öğretmenlerin gözüne girmemi sağlıyordu sağlamasına ama sınıf arkadaşlarımdan tepkilerinden tam olarak emin değildim. Başlarını sallayıp şüpheyle bakışanları görmeye devam ediyordum. Gerçekten küçümseyense yalnızca Trey’di. Kendimi geri çekip çekmemem gerektiğine emin olamıyordum.

Birkaç kez Kristin ve Julia’ya rastladım. Öğle yemeğinde onlara katılmamı hatırlattılar. Doğu kafeteryasında bir köşede onları bulup yanlarına gittim. Bana el salladıklarında masaların arasından geçerken etrafı hızlıca kolaçan edip Jill’i aradım. Bütün gün onunla karşılaşmamıştım. Ders programlarımız düşünülürse çok şaşırtıcı bir durum değildi elbette. Büyük ihtimalle diğer kafeteryada, belki de Eddie ya da Micah’yla birlikte yemek yiyordu.

Kristin ve Julia oldukça arkadaş canlısıydı. İlk günümün nasıl geçtiğini sordular ve daha önce ders aldıkları bazı öğretmenlerle ilgili yorumlar yaptılar. Onlar da benim gibi son sınıf

olduğundan bazı derslerimiz ortaktı. Öğle yemeğinin büyük kısmını nereli olduğumuz gibi temel bilgileri paylaşarak geçirdik. Öğle yemeğinin sonuna doğru bütün gün aklımı kuralayan bazı soruların cevaplarını alabildim. Gerçi başta başka soruları geçiştirmem gerekti.

“Yani,” dedi Kristin masanın üzerinden bana doğru uzanarak. “Sana süper bir hafıza mı veriyor? Yoksa şey gibi mi, beynini gerçekten değiştirip seni daha zeki biri mi yapıyor?”

Julia gözlerini devirdi. “Seni daha zeki yapmaz. Hafızayla ilgili olmalı. Ben de şunu merak ediyorum. Etkisi ne kadar sürüyor?”

Kafam daha da karışmıştı. Bir ona bir öbürüne baktım. “Söz ettiğiniz her neyse beni daha zeki yapmış olamaz. Şu an tamamen şaşkın haldeyim.”

Kristin güldü. “Dövmen. Matematik dersinde en zor soruları cevapladığınızı duydum. Bir arkadaşım tarihte de öyle olduğunu söyledi. Dövmenin seni nasıl etkilediğini bulmaya çalışıyoruz.”

“Benim... soruları cevaplamama yardımcı olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordum. Yüzlerinden bunu kastettiklerini anladım. “Bir etkisi yok. Ben... sadece benim. Cevapları kendim biliyorum yani.”

“Kimse o kadar zeki değildir,” dedi Julia.

“O kadar uçuk bir şey değil. Dahi falan değilim. Galiba çok şey öğrenmişim. Bir süre evde eğitim gördüm ve babam gerçekten çok... sıkıdır,” diye ekledim yardımı dokunacağını düşünerek.

“Ya,” dedi Kristin uzun saç örgüsüyle oynarken. Koyu renk saçlarını hep düzgünce topluyordu. Julia’nın sarı saçlarıysa hep dağınıktı. “Belki ondandır. Ama o zaman dövmen ne işe yarıyor?”

“Hiçbir işe,” dedim. Daha ben bu sözleri söylerken bile tenimde hafif bir karıncalanma hissettim. Dövmenin, bizden olmayanlara Simyacılar’la ilgili herhangi bir şey söylememi engelleyen bir büyüsü vardı. Fazla konuşmamı engelleyen dövmeydi yani. Gerek varmış gibi. “Sadece hoş görüldüğünü düşündüm.”

“Ya,” dedi Julia. İki kız da acayip hayalkırıklığına uğramış görünüyordu.

“Neden dövmenin beni daha zeki yaptığını düşündünüz ki?” diye sordum.

Sıradaki dersimize girmemizi söyleyen zil çalınca konuşmamız bölündü. Kristin ve Julia bir an duraksayıp bir şey düşündü. Kristin ikisi arasındaki liderdi galiba çünkü başını karar vermiş gibi salladı. İçimden bir ses değerlendirmeye tabi tutulduğumu söylüyordu.

“Peki,” dedi sonunda bana kocaman gülümseyerek. “Kafanı sonra yine şişiririz.”

Daha sonra birlikte takılıp ders çalışmak için bir zaman belirledik ve ayrıldık. Nedense çalışmaktan çok sosyalleşeceğimizi düşünüyordum, ki bu da bana uyardı. Yine de içimden ödevlerimi birinci sıraya koymam gerektiğini kendime hatırlattım. Günün geri kalanı hızlı geçti ve derslerden birinde danışmanım Molly’den bir not aldım. Tahmin ettiğim

gibi bütün dil sınavlarından geçmiştim ve Molly derslerim biter bitmez ofisine gidip onunla bir durum değerlendirmesi yapmamı istiyordu. Bu da demek oluyordu ki okul günüm spor dersiyle son bulmayacaktı, dersten sonra bir de Molly'ye gidecektim.

Önceden belirlenen spor kıyafetlerimi, şort ve bir Amberwood tişörtü giyip diğerleriyle birlikte dışarı, kızgın güneşe çıktım. Bugün dersler arasında güneşi o kadar da hissetmemiştim ama dışarıda durunca gerçekten ama gerçekten çölde olduğumu kabul ettim. Her sınıftan kızlar ve erkeklerden oluşan sınıf arkadaşlarıma bakınca tek terleyen ben olmadığımı gördüm. Kolay yanmasam da güvenlik için güneş kremi kullanmayı kendime hatırlattım. Jill'in de ihtiyacı olacaktı.

Jill!

Etrafıma bakındım. Jill'le aynı derste olacağımızı az kalsın unutuyordum. Peki o neredeydi? Görünürde yoktu. Öğretmenimiz Bayan Carson listesini kontrol ederken Jill'in adını söylememişti bile. Acaba programında son anda bir değişiklik mi olmuştu?

Bayan Carson hemen harekete geçmeye inananlardandı. Voleybol için gruplara bölündük ve kendimi Micah'nın yanında dikilirken buldum. Açık renk, çilli teni pembeye dönmüşü bile. Neredeyse kendimi tutamayıp ona da güneş kremi önerecektim. Bana dostça gülümsedi.

"Selam," dedim. "Bugün kardeşimi görmedin, değil mi? Jill'i?"

“Hayır,” dedi. Kaşları hafifçe çatıldı. “Eddie öğle yemeğinde onu arıyordu. Yurtta seninle yemek yediğini düşündü sonra.”

Başımı salladım. Mideme yumruk yemiş gibiydim. Neler oluyordu? Aklımdan kabus dolu senaryolar geçti. Eddie’nin tedbir konusunu abarttığını düşünürken şimdi Jill’e bir şey mi olmuştu acaba? Bütün planlarımıza rağmen düşmanlarından biri gizlice gelip Jill’i gözümüzün önünde kaçırmış mıydı? Simyacılar’a ve babama ne diyecektim? Jill’i daha ilk gün kaybettığımızı mı? Panik içimde iyice yükseldi. Daha önce rehabilitasyon merkezine gönderilmediysem bile bu sefer kesin gidecektim.

“İyi misin?” diye sordu Micah beni süzerek. “Jill iyi mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Affedersin.” Grubumdan ayrılıp Bayan Carson’ın yanına gittim.

“Evet?” dedi öğretmen.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kardeşimi merak ettim. Jill Melrose. Ben Sydney’im. O da bu sınıfta olmalıydı. Sınıfını mı değiştirdi, biliyor musunuz acaba?”

“Ah, evet. Melrose. Dersten önce öğretmenler odasına bir not bırakılmıştı. Bugün derse katılmayacakmış.”

“Nedenini söylediler mi?”

Bayan Carson özür dilercesine başını salladı ve sıvışmaya çalışan bir çocuğa bağırdı. Yeniden takımıma katıldım. Başım dönüyordu. Neyse, en azından biri bugün Jill’i görmüştü. Neden derse katılmıyordu acaba?

“İyi miymiş?” diye sordu Micah.

“Şey, galiba. Bayan Carson derse gelmeyeceğini biliyormuş ama nedenini bilmiyor.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Micah. “Onun için? Şey, yani sizin için?”

“Hayır, teşekkürler. Çok nazıksın.” Keşke etrafta bir saat olsaydı. “Ders biter bitmez onu bulacağım.” Aklıma birden bir şey geldi. “Micah? Eddie’ye bir şey söyleme, olur mu?”

Micah bana merakla baktı. “Neden ki?”

“Fazla korumacıdır. Yok yere endişelenir şimdi.”

Ayrıca onu bulacağım diye okulu birbirine katar.

Ders bitince hemen duş alıp üstümü değiştirdim ve idare binasına yöneldim. Önce yurda koşup Jill orada mı diye bakmak istesem de randevuma geç kalamazdım. Molly’nin odasına doğru koridorda yürürken büyük bir ofisi geçtim. O sırada aklıma bir şey geldi. Randevuma gitmeden önce sekreterle konuşmak için durdum.

“Jill Melrose,” dedi sekreter başını sallayarak. “Yurda gönderildi.”

“Gönderildi mi?” diye haykırdım. “Bu ne demek oluyor peki?”

“Söyleme yetkim yok.” Daha dramatik olabilir miydi?

Kafam karışmıştı. Öfkeyle Molly’nin odasına yürüdüm. Tamam, Jill’in yokluğu hala gizemliydi belki ama en azından okulun sınırları içindeydi. Molly bana dil dersi yerine seçmeli bir ders alabileceğimi ya da beni destekleyecek bir öğretmen bulursam bağımsız bir çalışma yapabileceğimi söyledi. Aklıma bir fikir geldi.

"Size yarın bildirsem olur mu?" diye sordum. "Önce biriyle konuşmam gerek."

"Tabii," dedi Molly. "Ama bir an önce karar ver. Şimdi yurduna gidebilirsin ama her gün bu saatlerde boş boş gezmeni istemeyiz."

Ona kısa zaman içinde cevap vereceğimi söyleyip odadan çıktım. Servis ders saatlerinde çok sık kalkmıyordu, ben de bir buçuk kilometreyi yürümeyi seçtim. Yol sadece on beş dakika sürse de sıcaklık yüzünden çok daha uzun geldi. Sonunda odaya geldiğimde içime büyük bir rahatlık doldu. Jill hiçbir şey olmamış gibi odada takılıyordu.

"Bir şeyin yok!"

Jill yatağına uzanmış kitap okuyordu. Suratı asıktı. "Evet. Yok sayılır."

Kendi yatağıma oturup ayakkabılarımı çıkardım. "Ne oldu? Derste seni görmeyince panik atak geçiriyordum. Eddie bilse..."

Jill hemen doğruldu. "Hayır, Eddie'ye söyleme. Delirir."

"Tamam, tamam. Ama bana ne olduğunu söyle. Seni buraya gönderdiklerini söylediler."

"Evet." Jill yüzünü buruşturdu. "Çünkü daha ilk dersimden atıldım."

Dilim tutuldu. Tatlı, utangaç Jill ne yapmış olabilirdi ki dersten atılsın? *Ah, Tanrım, umarım birini ısırmaştır.* Bir okul programına uyma konusunda herkesin endişe duyduğu kişi esas bendim. Jill'in bu konuda uzman olması gerekirdi.

"Neden atıldın?"

Jill içini çekti. "Akşamdan kaldığım için."

Dilim daha da tutuldu. "Ne?"

"Kötüydüm. Öğretmenim Bayan Chang bana baktı ve akşamdan kalmaları bir kilometre öteden tanıdığını söyledi. Okul kurallarını çiğnediğim için beni idareye gönderdi. Onlara hasta olduğumu söyledim ama öğretmen sürekli, *Ben bilirim*, deyip durdu. Müdür sonunda neden hasta olduğumu kanıtlamanın bir yolu olmadığını söyleyince ceza almadım ama derslerimin geri kalanına girmeme izin vermediler. Günün geri kalanında burada geçirmem gerekti."

"Bu... bu çok saçma!" Ayağa fırlayıp hızla odayı turladım. İlk şaşkınlıktan kurtulduğum için iyice öfkelenmiştim. "Dün gece seninle birlikteydim. Öyle olsa bilirdim. Gece uyandığımda buradaydın. Bayan Chang nasıl böyle bir suçlamada bulunabilir? Kanıtı yok ki! Okulun da kanıtı yok. Seni dersten atma hakkını nereden buluyorlar? Hemen müdüre gitmeliyim! Şimdi Keith'le ve Simyacılar'la konuşacağım. Hemen bir *aile şikayeti* yazsınlar."

"Hayır, bekle, Sydney." Jill yatağından fırlayıp kolumu tuttu. Gitmemden korkuyordu sanki. "Lütfen. Yapma. Unut gitsin. Başka problem yaratmak istemiyorum. Kötü bir not almadım. Cezalandırılmadım."

"Dersinden geri kaldın," dedim. "Bu yeterince ceza sayılır."

Jill kocaman gözlerle başını salladı. Korktuğunu anlıyordum ama neden söylememi istemediği hakkında en ufak fikrim yoktu. Burada mağdur oydu sonuçta. "Önemli değil. Yetişirim. Çok sorun olmaz. Lütfen bu konuyu büyütme. Di-

ğer öğretmenler sadece hasta olduğumu düşündü. Suçlamaları bilmiyorlardır bile.”

“Ama hiç doğru değil,” diye homurdandım. “Bir şeyler yapabilirim. Bunun için buradayım, sana yardım etmek için.”

“Hayır,” dedi Jill sertçe. “Lütfen. Boşver. Gerçekten yardım etmek istiyorsan...” Gözlerini kaçırdı.

“Ne?” diye sordum hala öfkeyle. “Neye ihtiyacın var? Söyle bana.”

Jill kafasını kaldırdı. “Sana ihtiyacım var... Beni Adrian’a götürmelisin.”

7. BÖLÜM

“ADRIAN’A MI?” dedim şaşkınlıkla. “Onun bununla ne ilgisi var?”

Jill başını sallayıp yalvarırcasına bana baktı. “Lütfen. Beni ona götür.”

“Ama beslenmen için birkaç gün sonra orada olacağız.”

“Biliyorum,” dedi Jill. “Ama onu şimdi görmem lazım. Beni anlayacak tek kişi o.”

Buna inanmak zordu. “Ben anlayamaz mıyım yani? Eddie de mi anlayamaz?”

Jill inledi. “Hayır. Eddie’ye söyleyemezsin. Çıldırır.”

Olup biteni kafamda tartarken kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Okuldaki bu olaydan sonra Jill’in neden Adrian’ı görmesi gerekiyordu? Adrian benim yapamadığımı ne yapacaktı? Bir Simyacı olarak bir şikayet dilekçesini en iyi ben yazabilirdim. Jill’in sadece biraz morale mi ihtiyacı vardı? Jill’in Adrian’la vedalaşırken ona nasıl sarıldığını hatırladım. Acaba Adrian’a

karşı bir şeyler mi hissediyordu? Çünkü Jill'in korumaya ihtiyacı varsa bunu en iyi Eddie sağlayabilirdi. Yoksa? Eddie öfkeyle müdürün odasındaki masaları mı devirirdi? Bunu ondan saklamak hiç fena fikir değildi aslında.

"Tamam," dedim sonunda. "Hadi gidelim."

Kampüs dışına çıkma izni için biraz uğraşmam gerekti. Bayan Weathers, Jill'in gün boyunca yurttan dışarı çıkmaması gerektiğini hatırlattı. Ben de derslerin neredeyse bittiğini, dolayısıyla okul gününün teknik olarak sona erdiğini söyledim. Bayan Weathers bunu kabul etse de bizi son zil çalana kadar on dakika daha bekletti. Jill oturmuş endişeyle ayağını sandalyeye vuruyordu.

Clarence'ın tepelerdeki evine giderken yarım saat boyunca pek konuşmadık. Havadan sudan nasıl konuşulacağını gerçekten bilemiyordum. "Okuldaki ilk günün nasıldı?" pek uygun kaçmayacaktı. Şu olayı her düşündüğümde biraz daha sinirleniyordum. Bir öğretmenin Jill'i içki içip akşamdan kalma olmakla suçladığına inanamıyordum. Bunu kanıtlamasının bir yolu yoktu. Ayrıca onunla beş dakika geçerseniz böyle bir şeyin imkansız olduğunu anlardınız.

Ortayaşlı, insan bir kadın bizi kapıda karşıladı. Dorothy, Clarence'ın kahyası ve besleyicisiydi. Biraz şaşkın olsa da iyi birine benziyordu. Üzerinde, boynundaki ısıruk izlerini gizlemek için yüksek yakalı, gri bir elbise vardı. Ona gülümseyip profesyonel tutumumu korumaya çalıştım. Yine de onun kim olduğunu düşündükçe elimde olmadan ürperiyordum. İnsan böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi? İsteyerek kendi kanını bir

başkasına nasıl sunabilirdi? Karnıma bir ağı girdi ve elimde olmadan ondan uzak durduğumu fark ettim. Yürürken kolumuzun yanlışlıkla birbirine değmesini bile istemiyordum.

Dorothy bizi önceki gün oturduğumuz salona götürdü. Clarence görünürde yoktu. Adrian yeşil bir kanepede oturmuş, geçen sefer oymalı ahşap bir dolabın içine zekice gizlenmiş olan televizyonu izliyordu. Bizi görünce uzaktan kumandayla televizyonu kapatıp doğruldu. Dorothy izin istedi ve Fransız kapıları arkasından kapattı.

“Ne hoş sürpriz,” dedi Adrian bizi inceleyerek. Jill ceza alınca normal giysilerini giymişti ama benim üzerimde hala Amberwood bluzuyla eteği vardı. “Sage, üniforma giymeniz gerekmiyor mu? Bunlar normalde giydiklerine benziyor.”

“Ne komik,” dedim gözlerimi devirmemek için kendimi tutarak.

Adrian alay edercesine benim önümde eğildi. “Dikkat et. Az kalsın gülümsüyordun.” Yandaki bir sehpa duran viski şişesine uzandı. Şişenin etrafına dizilmiş küçük bardaklardan birine kendine bolca içki koydu. “Birer tane ister misiniz?”

“Daha öğlen sayılır,” dedim inanamayarak. Gerçi günün hangi saati olduğu benim için fark etmezdi ya.

“Başım çok fena ağrıyor,” dedi kadehini bize doğru kaldırarak. “Bir tek bu iyi geliyor.”

“Adrian, seninle konuşmam lazım,” dedi Jill içtenlikle.

Adrian ona bakınca yüzündeki alaycı ifade kayboldu. “Ne oldu ufaklık?”

Jill huzursuzca bana baktı. “Senin için sorun olur mu...”

İmayı anlayınca sırlara ne kadar sinir olduğumu belli etmemeye çalıştım. “Tabii. Ben dışarı çıkayım.” Oradan gönderilme fikri hiç hoşuma gitmemişti. Eski evin koridorlarında dolaşacak değildim. Sıcakla yüzleşirdim daha iyi.

Koridorda çok ilerlememiştim ki önüme biri çıktı. Küçük bir çığlık atıp neredeyse bir metre havaya fırladım. Hemen sonra gelenin Lee olduğunu fark ettim. Bu da içimi çok rahatlatmamıştı doğrusu. Bu gruba ne kadar arkadaşça yaklaşısam da içimdeki o eski savunma içgüdüleri yeni bir vampirle yalnız kaldığım için alarma geçmişti. Beynim durumu bir *saldırı* olarak gördüğü için Lee’ye rastlamak işleri pek kolaylaştırmamıştı. Yüzündeki ifadeden onun da beni evde gördüğüne şaşırdığı anlaşılıyordu. Tabii o benim kadar korkmamıştı.

“Sydney?” dedi Lee. “Burada ne yapıyorsun?”

Birkaç dakika içinde korkum utanca dönüştü. Sanki gizlice etrafı kolaçan ederken yakalanmışım. “Ah... Buraya Jill’le geldim. Biraz zor bir gün geçirdi ve Adrian’ı görmek istedi. Onlar baş başa konuşsunlar diye ben de biraz dışarı çıkayım dedim.”

Lee şaşkınlığından sıyrılıp gülümsedi. “Bunu yapmana gerek yok. Sürgünde değilsin ya. Gelsene, mutfakta bir şeyler atıştırıracaktım.” Duyduğum dehşet yüzümden okunuyor olacak ki Lee gülümsedi. “İnsanlarla ilgili bir şeyler değil.”

Kızarıp onu takip ettim. “Affedersin,” dedim. “Sadece içgüdü.”

“Sorun değil. Siz Simyacılar biraz gerginsiniz.”

“Evet.” Huzursuz bir şekilde güldüm. “Biliyorum.”

“Hep sizden biriyle tanışmak istemişimdir ama hiç bekle-
diğim gibi değilsiniz.” Geniş bir mutfağın kapısını açtı. Evin
geri kalanı bayağı antika ve kasvetli olsa da mutfaktaki her şey
aydınlık ve moderndi. “İçini rahatlatacaksa sen Keith kadar
kötü değilsin. Bugün erken saatlerde buradaydı. O kadar ger-
gindi ki resmen ikide bir arkasına bakıyordu.” Lee düşünceli
bir tavırla durdu. “Adrian izlediği o siyah beyaz filmlere deli
bilim adamları gibi güldüğü için olabilir.”

Aniden kalakaldım. “Keith bugün burada mıydı? Neden
gelmiş?”

“Babama sorman lazım. Çoğunlukla onunla konuştu.” Lee
buzdolabını açıp bir kutu kola çıkardı. “Sen de ister misin?”

“Ben, ııı, sağol. Çok şekerli.”

Başka bir kutu aldı. “Diyet kola?”

Bir anlık tereddütten sonra kolayı aldım. “Tabii. Teşekkür-
ler.” Bu evde bir şey yiyip içmemem gerekirdi ama kutu gü-
venli gelmişti. Sonuçta kapalıydı ve bir insan süpermarketin-
den gelmiş gibiydi, vampir kazanından değil. Kutuyu açıp bir
yudum alırken düşünceler aklımda uçuşuyordu. “Neyle ilgili
konuştular, bir fikrin var mı?”

“Hı?” Lee mönüsüne elma da eklemişti. Tezgahtarın üstüne
oturdu. “Ah, Keith mi? Bilmem. Ama bence benim hakkım-
daydı. Galiba burada kalıp kalmayacağımı öğrenmeye çalışı-
yordu.” Elmadan kocaman bir ısırık aldı. Acaba vampir dişleri
yüzünden zorlanıyor muydu?

“Her zaman bilgilerinin doğruluğunu kontrol eder,” de-
dim doğal bir tonla. Keith’ten ne kadar hoşlanmasam da insan

olarak aynı tarafta yer almalıydık. Gerçi tamamen haksız da değildim. Eminim ki Keith *bölgesinde* bir Moroi daha olduğu için kendini kötü hissetmişti ve her detaya hakim olmak istiyordu. Bir kısmı Simyacılar'ın titiz çalışmasıyla ilgisi olsa da esasen Keith'in incinen gururundan kaynaklanıyordu.

Lee buna fazla kafayı takmamış gibi görünüyordu. Elmasını çiğnerken bir yandan da beni süzdüğünü hissediyordum. "Jill'in kötü bir gün geçirdiğini söyledin. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım. Yani, bilmiyorum. İşlerin nasıl bu hale geldiğine emin değilim. Nedense Adrian'ı görmek istedi. Belki onun yardımı dokunur."

"O da Moroi," dedi Lee. "Belki sadece onun anlayabileceği bir şeydir. Eddie'yle senin yardım edemeyeceğiniz bir şey olabilir. Gücenme sakın."

"Gücenmedim," dedim. Jill'le aramızda bariz farklılıklar olması kadar doğal bir şey yoktu. Ne de olsa ben insandım, o vampir. Daha farklı olamazdık. Açıkçası böyle olmasını da tercih ederdim. "Sen üniversiteye nerede gidiyordun? Los Angeles mıydı? İnsan okulu mu?" Bir Moroi için o kadar da garip bir durum değildi. Bazıları kendi toplumlarında sıkışıp kalıyor, bazıları ise büyük insan şehirlerine karışmak istiyordu.

Lee başını salladı. "Evet. Başta benim için zordu. Yani, başkaları vampir olduğunu bilmeseyse bile senin her zaman farkında olduğun bir öteki olma durumu var tabii. Ama sonunda uyum sağladım. Bu yüzden Jill'in yaşadıklarını iyi anlıyorum."

"Zavallı Jill," dedim birden bütün durumu yanlış yorumladığımı fark ederek. Enerjimin çoğunu okulun Jill'in içki iç-

tiğini düşünmesine harcamıştım. Başta neden hastalandığını düşünmeliydim. Bu ani hayat tarzı değişimi için duyduğu endişenin sonuçları yavaş yavaş ortaya çıkıyor olmalıydı. Arkadaşlığı ve sosyal ipuçlarını deneyerek kendi huzursuzluğumu aşmıştım ama sonuçta ben kendi türümle uğraşıyordum. “Neler yaşadığını hiç fark etmemişim.”

“Onunla konuşmamı ister misin?” diye sordu Lee. Elmanın çekirdeğini kenara koydu. “Paylaşacağım çok önemli şeyler olduğundan değil ama...”

“Bence her şeyin faydası dokunur,” dedim içtenlikle.

Bir sessizlik olunca kendimi huzursuz hissettim. Lee çok arkadaş canlısı görünse de eski korkularım çok derinlere kök salmıştı. İçimden bir ses, beni tanımak değil incelemek istediğini söylüyordu. Belli ki Simyacılar onun için bir sırdı. “Sakıncası yoksa... dövmeni sorabilir miyim? Sana özel güçler veriyor, değil mi?”

Okuldaki konuşmanın bir tekrarı gibiydi. Tabii Lee dövmenin arkasında yatan gerçeği biliyordu. Farkında olmadan yanağıma dokundum. “Tam olarak güç değil. Yaptığımız şeyle ilgili konuşmamızı engelleyen bir tılsım var içinde. Ayrıca iyi bir bağışıklık sistemim oluyor. Onun dışında pek özel biri değilim.”

“Büyüleyici,” diye mırıldandı Lee. Huzursuz olup bakışlarımı kaçırdım ve saçlarımla yeniden yüzümü kapattım.

Tam o sırada Adrian başını içeri uzattı. Önceki keyifli hali kaybolmuştu. “Ah, demek buradasın. Bir saniye baş başa konuşabilir miyiz?”

Soru bana yöneltildiğinden Lee sıçrayarak tezgahıtan indi. “Ne yapmam gerektiğini anladım. Jill hala odada mı?” Adrian başını sallayınca Lee sorgularcasına bana baktı. “Yapmamı ister misin?”

Başımı salladım. “Harika olur. Teşekkürler.”

Lee çıkınca Adrian merakla bana baktı. “Neden bahsediyordunuz?”

“Ah, Lee’nin, problemleri konusunda Jill’e yardımcı olabileceğini düşündük,” diye açıkladım. “O da anlayabiliyor.”

“Problemler mi?”

“Evet, biliyorsun işte. İnsanlarla yaşamaya uyum sağlama, okul falan.”

“Ah,” dedi Adrian. Bir sigara çıkarıp şaşkın bakışlarımın önünde yaktı. “O mu? Evet, bence iyi olur. Ama ben seninle başka bir şey konuşmak istiyordum. Beni buradan çıkarmanı istiyorum.”

Şaşırmıştım. Jill’le ilgili konuşmayacak mıydı yani?

“Palm Springs’ten mi?” diye sordum.

“Hayır, bu evden.” Etrafını işaret etti. “Huzurevinde yaşamak gibi! Clarence şu an kestiriyor ve akşam yemeğini tam beşte yiyor. Çok sıkıcı.”

“Daha iki gündür buradasın.”

“Yetti de arttı bile. Beni hayatta tutan tek şey oldukça sağlam bir içki koleksiyonu olması. Ama bu hızla gidersem haf-tasonuna kadar hepsi tükenecek. Tanrım, korkunç.” Gözleri boynumdaki haça takıldı. “Ah. Affedersin. İsa’yı gücendirmek istemedim.”

Bu beklenmedik konu yüzünden hala öyle şaşkındım ki gücenecek halim yoktu. “Peki Lee? O burada, değil mi?”

“Evet,” dedi Adrian. “Bazen. Ama o da şeyle meşgul... Bilmiyorum işte. Okul şeyleri falan. Yarın Los Angeles’a dönecek ve bir sıkıcı gece daha beni bekliyor. Hem...” Şüpheyle etrafına bakındı. “Lee iyi hoş ama pek, nasıl denir, eğlence adamı değil. Benim gibi değil yani.”

“Bu iyi bir şey olabilir,” dedim.

“Ahlak dersi verme Sage. Hem dediğim gibi, iyi biri. Ama burada çok durmuyor. Burada olduğunda da kendi kendine bir şeyler yapıyor. Sürekli aynada kendine bakıp duruyor. Benden bile fazla. Geçen gün beyaz bir saç teli gördü diye karalar bağlamıştı.”

Lee’nin tuhaflıkları umurumda değildi. “Nereye gideceksin ki? Sakın...” Aklıma hiç hoş olmayan bir şey geldi. “Amberwood’a kaydolacak falan değilsin ya?”

“Ne? Sonra sizinle dedektifçilik mi oynayayım? Sağol, ben almayayım.”

“Dedektifçilik mi?”

“Neyse. Bak.” Sigarasını tezgahın üzerinde söndürdü. Üstelik daha yarısını bile içmemişti. Doğru dürüst yapmayacaksa neden böyle pis bir alışkanlığı sürdürüyordu ki? “Kendi yerime ihtiyacım var, tamam mı? Siz bazı şeyleri ayarlayabiliyorsunuz. Bana da Keith’in şehir merkezindeki evi gibi bir bekar evi ayarlasan da zengin tatilcilerle parti yapsam? Tek başına içmek çok üzücü ve zavallıca. Kalabalığa ihtiyacım var. Hatta insanlara.”

“Hayır,” dedim. “Bunu yapmaya yetkim yok. Sen benim sorumluluğumda değilsin. Biz sadece Jill’le ilgileniyoruz. Ve onun koruması olduğu için de Eddie’yle.”

Adrian kaşlarını çattı. “Peki araba? Bunu yapabilir misin?”
Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Senin araban olmaz mı? Sizi okula bırakırım ve arabayı bir süreliğine ödünç alırım.”

“Olmaz,” dedim hemen. Bu yapabileceği en saçma teklifti. Latte benim bebeğimdi. Onu bir ayyaşa emanet edecek değildim. Özellikle de vampir bir ayyaşa. Sorumsuz bir vampir arıyorsanız Adrian Ivashkov tam aradığınız kişiydi.

“Beni öldürüyorsun Sage!”

“Ben bir şey yapmıyorum.”

“Ben de onu diyorum ya.”

“Bak,” dedim sinirlenerek. “Sana söyledim. Sen benim sorumluluğumda değilsin. Bazı şeyleri değiştirmek istiyorsan Abe’le konuş. Burada olmanın nedeni o değil mi?”

Adrian’ın yakınmaları tedirginliğe dönüştü. “Bu konuda ne biliyorsun?”

Doğru. Konuşmalarına kulak misafiri olduğumu bilmiyordu tabii.

“Yani, sizi buraya getirip Clarence’la ayarlamaları yapan o değil miydi?” Bunun yeterince ikna edici olduğunu umdum. Belki Abe’in esas planıyla ilgili birazcık bilgi daha edinirdim.

“Evet,” dedi Adrian birkaç saniyelik bir duraksamanın ardından. “Ama Abe bu mezarda kalmamı istiyor. Kendi yerimde kalacaksam bunu ondan saklamamız lazım.”

Dudak büktüm. “O zaman kesinlikle yardım etmiyorum. Abe’i kızdıracak bir şey yapmamı sağlayamazsın.”

Adrian’ın hemen karşılık vereceğini anladığımdan oradan çıkmaya karar verdim. Sırtımı ona ve itirazlarına dönüp mutfaktan çıktım, salona yöneldim. Jill’le Lee konuşuyordu. Jill’in uzun süredir ilk defa gerçekten gülümsediğini fark ettim. Lee’nin bir yorumuna kahkahalarla gülüp bana baktı.

“Selam Sydney,” dedi.

“Selam,” dedim. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Zaman geldi mi?” dedi. İkisi de hayalkırıklığına uğramış görünüyor. Jill kendi sorusunu kendi cevapladı. “Sanırım geldi. Senin ödevin vardır. Zaten Eddie de çoktan endişelenmiştir.”

Adrian suratı asık halde arkamdan odaya girdi. Jill ona bakınca bir an aklı başka bir yere gitmiş gibi gözleri daldı. Sonra tekrar bana döndü. “Evet,” dedi. “Gitmemiz lazım. Umarım sonra tekrar konuşuruz Lee.”

“Ben de umarım,” dedi Lee ayağa kalkarak. “Ara sıra burada olacağım.”

Jill vedalaşmak için Adrian’a sarıldı. Ondan ayrılmaya da hiç istekli olmadığı belliydi. Lee’ye, ilginç bulduğu bir şeyden ayrıldığı için üzgünmüş gibi bakıyordu. Adrian’a ise eli ayağına dolaşmış gibi. Sıradaki beslenmesi iki gün sonraydı. Adrian onu cesaretlendirip yarınki okul gününü rahatça atlatacağını söyledi. Beni ne kadar sinirlendirse de bu kıza karşı gösterdiği şefkatten etkilenmiştim. Jill’e karşı bu kadar iyi davranan biri *o kadar da* kötü olamazdı. Adrian beni şaşırtıyordu.

Vista Azul'a doğru giderken "Daha iyi görünüyorsun," dedim Jill'e.

"Adrian'la... İkişiyse de konuşmak iyi geldi."

"Sence yarın iyi olacak mısın?"

"Evet." Jill içini çekip koltuğuna yaslandı. "Sadece sinirlerim bozuldu. Kahvaltıda da pek bir şey yememiştim."

"Jill..." Dudağımı ısıırıp aklımdan geçenleri söylesem mi diye tereddüt ettim. Yüzleşme en güçlü olduğum konulardan biri değildi. Özellikle de hassas ve kişisel konularda. "Sen'le Adrian..."

Jill hemen tedirgin olarak korku dolu bir ifadeyle bana baktı. "Ne olmuş bize?"

"Aranızda... Yani siz şey misiniz?"

"Hayır!" Gözucuyla bakınca Jill'in kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bir vampirin yüzünde gördüğüm en koyu renkti. "Neden sordun?"

"Ne bileyim. Bu sabah hastaydın. Adrian'ı görmek konusunda da çok ısrarcıydın. Ondan ayrılırken de çok üzülüyorsun..."

Jill'in nefesi kesildi. "Yoksa hamile olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil," dedim bunun saçma bir cevap olduğunu fark ederek. "Yani belki. Bilmiyorum. Ben sadece bütün ihtimalleri düşünüyordum."

"O zaman bunu düşünme! Bizim aramızda bir şey yok. Hiçbir şey. Biz arkadaşız. O benimle hiç ilgilenmedi." Bunu kesin ama biraz da sitem dolu bir tonla söylemişti.

“Bu doğru değil,” dedim gururunu okşama çabasıyla. “Yani, yaşın daha küçük ama çok tatlısın...” Evet, korkunç bir konuşmaydı. İyice saçmalıyordum.

“Yapma,” dedi Jill. “Bana iyi ve güzel olduğumu, verecek bir sürü şeyim olduğunu sakın söyleme. Bunların hiç önemi yok. Onun akli hala onda.”

“O? Ah, Rose.”

Az kalsın unutuyordum. Saray’a yaptığım ziyarette Adrian’la şahsen ilk defa karşılaşmıştım ama aslında onu Rose’la bir kumarhanedeyken güvenlik kamerası kayıtlarında görmüştüm. İkisi çıkıyordu. Gerçi ilişkilerinin ne kadar ciddi olduğundan emin değildim. Rose’la Dimitri’nin kaçışına yardım ettiğimde ikisi de ne kadar inkar etse de aralarındaki kimya, tozu duma-na katmıştı. Romantizm hakkında hiçbir şey bilmeyen ben bile aralarındaki şeyi bir kilometre öteden anlayabilmiştim. Rose’la Dimitri’nin artık resmen bir çift olduğu düşünülürse Adrian için durum iyi sonuçlanmamış demekti.

“Evet. Rose.” Jill içini çekip boş gözlerle önüne baktı. “Adrian gözlerini kapattığında sadece onu görüyor. Çakmak çakmak gözler, ateş ve enerji dolu bir beden. Ne kadar unutmaya çalışsa da, ne kadar içse de... Rose hep orada. Adrian ondan kaçamıyor.”

Jill’in sesi şaşırtıcı bir sertlikle doluydu. Kıskançlık derdim ama sanki Rose onu da aldatmış gibi konuşuyordu.

“Jill? İyi misin?”

“Hı? Ah.” Jill uykudan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. “Evet, iyiyim. Affedersin. Tuhaf bir gün oldu. Kafam

biraz dağınık. Bir şeyler alabiliriz demiştin, değil mi?” Sıradaki tabela bir alışveriş merkezini işaret ediyordu.

Konu değişince kişisel meselelerden uzaklaştığımıza sevindim. Kafam hala karışık olsa da. “Ah, evet. Güneş kremine ihtiyacımız var. Belki odaya da küçük bir televizyon alabiliriz.”

“Harika olur,” dedi Jill.

Alışveriş merkezine yöneldim. Gecenin geri kalanında ikimiz de Adrian’dan bir daha söz etmedik.

8. BÖLÜM

“HEY SIDNEY, çöreğini yiyecek misin acaba?” diye sordu Eddie.

Eddie, Jill’in ilk okul gününde kopan patırtıyı bilmese de onu göremediği için huzursuz olmuştu. Bu nedenle, Jill’le ikimiz okulun ikinci gününde merdivenlerden indiğimizde Eddie’yi yurdumuzun lobisinde oturmuş, bizi kahvaltıya götürmek üzere beklerken bulduk.

Tabağımı, içindeki yarım çörekle birlikte masanın öbür tarafına ittim. Kendi çöreğini, krepleri ve pastırmasını çoktan silip süpüren Eddie benim çöreğime de iştahla atladı. Doğaya aykırı melez bir yaratık olsa da iştahı kendi yaşındaki bir insan erkekten farksızdı.

Çörekten aldığı kocaman lokmayı midesine gönderirken “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Jill’e. Eddie, Jill’in derse girmediğini sonunda duyunca, Jill’in sinirleri bozulduğu için kendini biraz kötü hissettiğini söylemiştik. Akşamdan

kalma suçlamaları hala beni deli etse de Jill bu konuyu uzatmamam için çok ısrar etmişti.

“İyiyim,” dedi Jill. “Çok daha iyiyim.”

Bu konuda yorum yapmadım ama içten içe bundan şüpheliydim. Jill bu sabah gerçekten daha iyi görünse de akşam doğru dürüst uyumamıştı.

Hatta geçen bir yarısı çığlık atarak uyanmıştı.

Yatağımdan fırladığımda, penceremizden içeri dolmuş yüzlerle Strigoi ya da Moroi suikastcısı görmeyi bekliyordum. Ama odada sadece uykusunda çırpınıp çığlık atan Jill vardı. Koşup zorla onu uyandırdım. Jill nefes nefese, ter içinde ve göğüs kafesini tutarak doğruldu. Sakinleştğinde bana bir kabus gördüğünü söyledi. Yine de gözlerinde bir şey vardı... Gerçek bir şeyin yansıması. Biliyordum çünkü ben de geceleri kaç defa uyanıp Simyacılar’ın beni rehabilitasyon merkezine götürmek için geldiğini sanmıştım.

Jill iyi olduğu konusunda ısrar etti ve sabahleyin, kabus gördüğüne dair tek delil, bundan Eddie’ye bahsetmememiz için ısrar etmesiydi.

“Yok yere endişelenecek,” dedi. “Hem büyütülecek bir şey değil.”

Bunu kabul ettim ama tam olarak ne gördüğünü sorduşumda Jill hemen konuyu geçiştirdi ve bana yine bir şey söylemedi.

Kahvaltıda da üzerinde bariz bir gerginlik vardı. Bu kez rahatsızlığı, bir insan okulundaki ilk günüyle sonunda yüzleşmekten kaynaklanıyor gibiydi. “Herkesten ne kadar farklı ol-

duğumu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum,” dedi alçak sesle. “Birincisi, buradaki bütün kızlardan daha uzun boyluyum!” Gerçekten de öyleydi. Moroi kadınlarının boy olarak bir sek-seni zorlamaları alışılmadık bir durum değildi. Jill o kadar uzun olmasa da ince uzun bedeni onu olduğundan daha uzun gösteriyordu. “Ayrıca gerçekten sıskayım.”

“Hiç de değil,” dedim.

“Onlara kıyasla fazla zayıfım,” dedi Jill.

“Herkes birbirinden farklıdır,” dedi Eddie. “Şuradaki kızın milyonlarca çili var. Şuradaki oğlan saçını kazıtmış. Normal diye bir şey yoktur.”

Jill hala şüpheli görünse de ilk zil çaldığında uslu uslu sınıfına gitti. Giderken de Eddie’yle öğle yemeğinde, benimle de spor dersinde buluşacağına söz verdi.

Tarih sınıfıma birkaç dakika erken gittim. Bayan Terwilliger masasında oturmuş önündeki kağıtları karıştırıyordu. Çekinerek yanına yaklaştım.

“Efendim?”

Gözlüklerini burnunun ucuna indirip bana baktı. “Hım? Ah, seni hatırladım. Bayan Melbourne.”

“Melrose,” diye düzelttim.

“Emin misin? Adını Avustralya’da bir yerden aldığına yemin edebilirdim oysa.”

“Adım Sydney,” dedim. Gerçi onu cesaretlendirmekle doğru bir şey yaptığımdan emin değildim.

“Ah. Demek deli değilim. En azından şimdilik. Senin için ne yapabilirim, Bayan Melrose?”

“Size bir şey sormak istiyordum da... Dil sınavlarını geçtiğim için ders programımda bir boşluk var. Acaba bir öğrenci asistanına daha ihtiyacınız var mı? Trey gibi yani.” Söz konusu Trey ona ayrılan bir sırada oturmuş kağıtları düzenliyordu. Adını duyunca başını kaldırıp tehditkar gözlerle bana baktı. “Son periyodda, efendim. İhtiyacınız olan ekstra işler varsa...”

Bayan Terwilliger cevap vermeden önce bir süre beni inceledi. Dövmemi kapatmayı bugün ihmal etmesem de öğretmen sanki doğruca oraya bakıyordu. “Başka bir asistana daha ihtiyacım yok,” dedi doğrudan. Trey sırtıttı. “Bay Juarez, bütün dezavantajlarına rağmen her türlü kağıt işimin altından kalkabiliyor.” Eleştiri niteliğindeki bu iltifat karşısında Trey’in gülümsemesi kayboldu.

Başımı sallayıp hayalkırıklığıyla arkamı döndüm. “Peki. Anlıyorum.”

“Hayır, hayır. Anladığını sanmıyorum. Aslında bir kitap yazıyorum.”

Öğretmen durdu, etkilenmiş görünmemi bekliyordu. “Greko-Romen dünyasında doktrinlere karşı olan dinler ve büyü üzerine. Daha önce Carlton Üniversitesi’nde bu konuda bir ders vermiştim. Müthiş bir konu.”

Trey öksürüğünü bastırmaya çalıştı.

“Bir araştırma asistanı gerçekten işime yarar. Belli konuları benim için araştırıp getir götür işlerine bakarsın. Böyle şeyler. İlgilenir miydin?”

Nefesim kesildi. “Evet efendim. İlgilenirim.”

“Bağımsız bir çalışmadan not alman için bunun yanında bir de proje yapman gerekecek. Kendi araştırmanla birlikte bir ödev sunman lazım. Benim kitabım kadar uzun bir şey değil tabii. Bu dönemden ilgini çeken bir şey var mı?”

“Şey, evet.” İnanamıyordum. “Klasik sanat ve mimari. Bu konuda çalışmayı çok isterim.”

Öğretmenim çok etkilenmiş görünüyordu. “Gerçekten mi? O zaman harika bir çift oluruz. Yani neredeyse. Latince bilmemen ne kötü.”

“Şey...” Bakışlarımı kaçırdım. “Ben, aslında, şeyey, Latince biliyorum.” Cesaretimi toplayıp ona baktım. Bu sefer etkilenmekten öte küçük dilini yutmuş görünüyordu.

“Demek öyle. Vay canına.” Başını neredeyse bozularak salladı. “Yunancayı sormaya korkuyorum o zaman.” Zil çaldı. “Şimdi gidip yerine otur. Günün sonunda gelip beni bulursun. Son periyod benim planlama periyodum. Konuşup gerekli belgeleri doldurmak için çok zamanımız olur.”

Sırama dönünce Eddie’nin aferin yumruğuyla karşılaştım. “İyi işti. Gerçek bir ders almana gerek yok. Gerçi artık Latince bildiğini öğrendiğine göre, gerçek bir dersten daha kötü de olabilir.”

“Latinceyi seviyorum,” dedim son derece ciddi bir sesle. “Bence eğlenceli.”

Eddie başını sallayıp çok çok kısık bir sesle ekledi. “Bize *garip* dediğine inanamıyorum.”

Sonraki derste Trey’in yorumları hiç de iltifat içermiyordu. “Ne de olsa Terwilliger’ı parmağında oynatıyorsun.” Kimya

öğretmenimize doğru başını salladı. “Ona da boş zamanlarında atomları parçaladığını mı söyleyeceksin? Odanda bir reaktörün mü var?”

“Tek suçum...” diye başlamışken dilimi tuttum. Ne diyecektim ki? Az kalsın *zeki olmak mı*, deyip iyice küstah görünecektim. Sonunda kendimi düzeltip “Bir şeyleri bilmenin ne zararı var?” dedim.

“Yok tabii,” dedi. “Meşru bir bilgiyse eğer.”

Dün Kristin ve Julia’yla aramdaki çılgın konuşmayı hatırladım. Jill’i Adrian’a götürmem gerektiği için ders çalışma oturumunu ve dövmemle ilgili muhabbeti kaçırmıştım. En azından şu an Trey’in küçümsemesinin neden kaynaklandığını -saçma görünse de- biliyordum. Okulda başka kimse dövmenin özel olduğundan bahsetmemişti. Sadece birkaç kişi gelip onu nerede yaptırdığımı sormuştu. Güney Dakota dediğimde onlar da hayalkırıklığına uğradı.

“Bak, dövmemin beni daha akıllı yaptığına dair bu fikirler aklına nereden geliyor bilmiyorum ama... Bence bunu düşünmeyi bırak. Alt tarafı bir dövme işte.”

“Altın ama,” dedi Trey.

“Ne olmuş?” diye sordum. “Sadece özel bir mürekkep. İnsanlar neden gizemli bir şey sanıyor, anlamıyorum. Böyle şeylere kim inanır ki?”

Trey homurdandı. “Okulun yarısı. Nasıl bu kadar zekisin?”

Gerçekten o kadar ucube miydim de insanlar akademik başarılarımı doğaüstü yaklaşımlarla açıklayabiliyordu? Her zamanki cevabımı verdim. “Evde eğitim gördüm.”

“Ya,” dedi Trey düşünceli düşünceli. “Bu her şeyi açıklar.”
İçimi çektim.

“Bahse girerim evde eğitimin spor dersine bir katkısı olmaz,” diye ekledi. “Spor konusunda ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum, düşünmedim,” dedim biraz huzursuzlanarak. Amberwood’un akademik beklentilerini uyumda bile halledebilirdim. Ama atletik beklentilerini? Henüz emin değildim.

“Karar versen iyi olur. Zaman azalıyor. O kadar üzülme,” diye de ekledi. “Belki onun yerine bir Latince kulübü açmana izin verirler.”

“Bu da ne demek?” diye sordum. Ses tonundan hoşlanmamıştım. “Daha önce spor yaptım.”

Omuzlarını silktili. “Öyle diyorsan öyledir. Atletik birine benzemiyorsun. Sen fazla... derli toplusun.”

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim. “Senin alanın ne?”

Trey çenesini kaldırdı. Kendinden çok memnun görünüyordu. “Futbol. Gerçek erkek sporu.”

Yakında oturan bir çocuk kulak misafiri olup bize baktı. “Oyun kurucu olamaman çok kötü Juarez. Geçen yıl çok yaklaşmıştın. Bu hayalini gerçekleştiremeden mezun olacak olman çok kötü.”

Trey’in beni sevmediğini düşünüyordum. Oysa bakışlarını diğer çocuğa çevirince sıcaklık on derece düştü. O an Trey’in sadece benimle uğraşmaktan hoşlandığını anladım. Ama diğer çocuk? Trey onu kesinlikle küçümsüyordu.

“Seni koşularda bile hatırlamıyorum Slade,” dedi Trey acımasız gözlerle. “Acaba bu yıl takımda olacağını da nereden çıkardın?”

Slade -adı mıydı, soyadı mı, emin değildim- birkaç arkadaşıyla anlamlı anlamlı bakıştı. “İçime öyle doğdu.” Onlar başlarını çevirince Trey kaşlarını çatı.

“Harika,” diye mırıldandı. “Slade’in parası sonunda bir yere yetmiş. Dövmelerle ilgili bir şeyler öğrenmek ister misin? Git onunla konuş.”

Otuz saniyede edindiğim izlenime göre Slade konuşmak isteyeceğim biri değildi. Trey başka açıklama yapmadı. Birazdan ders başladı. Derse konsantre olmaya çalışsam da tek düşünemediğim, Amberwood’un dövme saplantısıydı. Bu ne anlama geliyordu?

Spor dersi saati geldiğinde Jill’i soyunma odasında görünce rahatladım. Dışarı yürürken Moroi kızı bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. “Günün nasıldı?” diye sordum.

“İyi,” dedi Jill. “Harika değil. Korkunç da değil. Pek kimseyle tanışmadım.” Jill söylemese de ses tonundan *Gördün mü? Dışlanacağımı söylemiştim*, demek istediği anlaşıyordu.

Ders başlayınca, problemin Jill’in kendini kapatmasından kaynaklandığını fark ettim. Göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Hemen huzursuzluğa teslim oluyor ve insanlarla konuşmaya gayret etmiyordu. Kimse ondan bilerek uzak durmasa da Jill’in yaydığı titreşimler yüzünden kimse ona yaklaşmaya da kalkmıyordu. Ben de dünyanın en sosyal insanı değildim ama en azından voleybol çalışması sırasında

sınıf arkadaşlarıma gülümseyip onlarla sohbet etmeye çalışıyordum. Arkadaşlık kıvılcımı çakmak için bu kadarı yetiyordu zaten.

Ayrıca başka bir problem daha keşfettim. Sınıf dört takıma ayrılmıştı ve aynı anda iki maç yapılıyordu. Jill diğer maçtaydı ama ara sıra onu izliyordum. Daha on dakika geçmeden, maçta pek bir şey yapmamasına rağmen çok bitkin ve perişan görünüyordu. Refleksleri kötüydü. Yanından bir sürü top geçti gitti. Fark ettiklerine beceriksiz manevralarla müdahale etmeye çalıştı. Sınıf arkadaşlarından bazıları arkasından öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Onun için endişelenerek kendi oyunuma döndüm. Tam o sırada karşı takım topu benim takımım tarafından iyi korunmayan bir bölgeye atmıştı. Reflekslerim bir dampirinki kadar iyi olmasa da beynim, hızlı ve sert hareket edersem topu engelleyebileceğimi biliyordu. *Sana zarar verecek ya da üstünü kirletecek bir şey yapma*, nasihatleriyle büyüdüğüm için böyle ani hareketler yerleşik içgüdülerime tersti. Her zaman davranışlarımı mantık temeline oturtmuştum ve hiç dürtülerimle harekete geçmemiştim. Bu kez hariç. O topu durduracaktım. Kendimi yere atıp topu filenin üzerinden geri gönderebilecek bir takım arkadaşşıma fırlattım. Bu sırada dizlerimin üstüne biraz sert inmiştim. Acıyla dişlerimi gıcırdattım ama karşı takımın sayı almasını engellemiştim. Takım arkadaşlarım sevindi. Güldüğümü fark edince ben de kendime şaşırdım. Yaptığım her şeyin mantıklı bir amaca hizmet etmesi gerektiği düşüncesiyle büyümüştüm. Spor, Simyacılar'ın hayat tarzına göre hiç

etik değildi çünkü sadece eğlence için vardı. Ama belki ara sıra eğlenmek o kadar da kötü değildi.

“Güzel, Melrose,” dedi Bayan Carson yanımdan geçerken. “Voleybol takımına girmek istiyorsan dersten sonra yanıma gel.”

“Aferin,” dedi Micah bana elini uzatarak. Başımı iki yana sallayıp kendi başıma yerden kalktım. Bacağımdaki çizici görünce dehşete düşsem de hala ağzım kulaklarımdaydı. İki hafta önce biri bana çamurlarda yuvarlanmaktan zevk alacağımı söylese hayatta inanmazdım. “Çok sık iltifat etmez.”

Doğruydu. Bayan Carson birkaç kez Jill’i uyarmıştı. Şimdi de bir oyuncunun bozuk duruşunu düzeltmek için maçımızı durdurmuştu. Moladan istifade, maçı devam eden Jill’i izledim. Micah da bakışlarımı takip etti.

“Ailenin hepsi spora yatkın değil ha?” diye sordu anlayışlı bir sesle.

“Evet,” diye mırıldandım. Gülümsemem kayboldu. Jill böylesine zorlanırken kendi zaferimle gururlandığım için bir suçluluk duygusu göğsümü yaktı. Bu hiç adil değildi.

Jill hala çok bitkin görünüyordu ve kıvrıkcık saçları ter içinde kalmıştı. Yanaklarındaki pembe benekler onu ateşi yükselmiş gibi gösteriyordu. Sanki ayakta durmak için bütün enerjisini harcıyordu. Jill’in bu kadar zorlanması garipti. Daha önce Eddie’yle savaş ve savunma hareketleriyle ilgili konuştuklarına kulak misafiri olmuş, Jill’in atletik biri olduğunu düşünmüştüm. Hatta Eddie’yle ikisi o akşam pratik yapmaktan bahsetmişti ve...

“Güneş,” diye inledim.

“Hı?” dedi Micah.

Güneşle ilgili endişelerimden bahsettiğimde Stanton beni geçiştirmişti. Jill’in içerde dolaşmasını tavsiye etmişti ki Jill de öyle yapmıştı. Tabii okul onu dışarıda bir ders almaya zorunlu tutana kadar. Onu Palm Springs’in kızgın güneşi altında spor yapmaya zorlamak zalimlikti. Hala ayakta durabilmesi bile mucizeydi aslında.

İç çekip daha sonra Simyacılar’ı aramayı aklımın bir köşesine not ettim. “Onun için doktordan bir kağıt almamız gerekecek.”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Micah. Maç yeniden başlayınca yanımdaki yerini almıştı.

“Ah, Jill. Güneşe karşı çok hassastır. Alerji gibi bir şey.”

Tam o sırada Bayan Carson’ın diğer sahadan bağırdığını duyduk. “Küçük Melrose! Kör müsün? Topun sana geldiğini görmedin mi?”

Jill ayaklarının üstünde sallansa da eleştiriyi ağırbaşlılıkla karşıladı.

Micah kaşlarını çatarak onları izledi ve Bayan Carson başkasına döner dönmez yerinden çıkıp Jill’in oyununa koştu. Aceleyle hem onun yerini hem de kendi pozisyonumu korumaya çalıştım. Micah, Jill’in yanındaki bir gence doğru koştu, çocuğa bir şeyler fısıldayıp beni işaret etti. Bir dakika sonra çocuk benim takımıma koştu ve Micah, Jill’in yanına geçti.

Ders ilerledikçe neler olduğunu anladım. Micah voleybol-da bayağı iyiydi. O kadar iyiydi ki hem kendisinin hem de

Jill'in yerini savunabiliyordu. Bayan Carson da bariz bir hata görmediğinden dikkatini başka yere yöneltti, böylece takım da Jill'e karşı daha az düşmanca davranmaya başladı. Maç bitince Micah, Jill'i kolundan tutup onu hemen gölge bir yere götürdü. Jill'in sendelemesine bakılacak olursa hala ayakta durabilmesini Micah'ya borçluydu. Tam onların yanına gidecekken yanımdan yüksek sesler duydum.

"Bu akşam yaptırıyorum. Konuştuğum adam manyak olacağına yemin etti." Konuşan, daha önce Trey'e sataşan çocuk Slade'di. Maçın ortasında, güneşin altındayken fark etmemiştim ama Micah'nın yer değiştirdiği çocuk oydu. "Öyle olsa iyi olur," dedi Slade. "Benden o kadar para alıyor."

Soyunma odasına giderken Slade'e iki arkadaşı daha katıldı. "Seçmeler ne zaman Slade?" diye sordu arkadaşlarından biri. Kimya dersinden sonra Slade'in adının Greg olduğunu öğrenmişti. Nedenise öğretmenler dahil herkes ona soyadıyla hitap ediyordu.

"Cuma," dedi Slade sinsice gülerken. "Onları mahvedeceğim. Hepsini yok edeceğim. O Juarez'in kemiklerini kırıp ona yedireceğim."

Ne hoş, diye düşündüm arkalarından bakarken. Slade'le ilgili ilk değerlendirmem doğru çıkmıştı. Jill'le Micah'ya döndüğümde Micah'nın ona bir şişe su uzattığını gördüm. Şu an için iyi görünüyorlardı. Ben de geçerken Bayan Carson'a seslendim.

"Kardeşim güneşe çıkınca hastalanıyor," dedim. "Onun için gerçekten çok zor."

“Çoğu çocuk sıcakla ilk başta sorun yaşar,” dedi bilmiş bilmiş. “Daha dayanıklı olmaya alışmaları lazım. Sen iyi idare ettin.”

“İkimiz çok farklıyız,” diyebildim. Keşke anlayabilse. “Dayanıklı olacağını sanmıyorum.”

“Ben bir şey yapamam,” dedi Bayan Carson. “Onun kenarda oturmasına izin verirsem aniden kaç çocuğun güneşin altında kendini kötü hissedeceğini biliyor musun? Doktordan bir rapor getirmediğçe derse katılmak zorunda.”

Öğretmene teşekkür edip Jill’le Micah’nın yanına gittim. Yanlarına yaklaşırken Micah’nın “Sen duşunu al, sonraki dersine seni ben götürürüm,” dediğini duydum. Sonra durup düşündü. “Eğer bayılacak olursan seni seve seve tutarım.”

Jill ne kadar sersemlese de ona teşekkür edecek kadar kendindeydi. Birazdan onunla buluşacağını söyleyip benimle kızların soyunma odasına yürüdü. Micah’nın sırtıtışına bakınca aklıma endişe verici bir şey geldi. Jill yeterince stresli göründüğünden ona bir şey söylememeye karar verdim ve son periyoda girerken endişem iyice büyüdü. Micah konuştukları gibi Jill’le birlikte yürüdü ve eğer isterse daha sonra ona voleybol konusunda bir şeyler öğretebileceğini söyledi.

Sınıfın dışında beklerken uzun, kııl saçlı bir kız, peşinde bir sürü başka kızla, kibirli bir edayla yanımızdan geçti. Micah’yı görünce duraksadı ve saçlarını bir omzunun üstüne atıp ona kocaman gülümsedi. “Selam Micah.”

Micah, Jill’le ilgilendiğinden öbür kıza bakmadı bile. “Ah, selam Laurel.” Micah arkasını dönüp yürüyünce Laurel öfkeli

bakışlarla onun arkasından baktı. Jill'e tehlikeli bir bakış fırlatıp saçlarını kamçı gibi omzunun üzerinden salladı ve fırtına gibi çekip gitti.

Ah, olamaz, diye geçirdim içimden, kızın koridordaki yürüyüşünü izlerken. *Bu kız kesin bizim peşimize düşecek.* Bu gibi durumlarda sosyal kodlarla ilgili birkaç ders işime yarayabilirdi.

Daha sonra Bayan Terwilliger'in sınıfına gittim ve bu ilk toplantının çoğunu, o dönemin hedeflerini belirleyip onun için yapacaklarımın bir taslağını çıkararak geçirdim. Bir sürü okuma ve çeviri yapmam gerekecekti, ki bana uyardı. Ayrıca anladığım kadarıyla işimin yarısı, onun düzenli olmasını sağlamaktı ve bu konuda da uzmanlaşmıştım. Zaman akıp geçti. Serbest kalır kalmaz Eddie'yi bulmak için koşturdum. Eddie yurda gitmek için servis otobüsünde bir grup oğlanla oturuyordu.

Beni görünce her zamanki tepkisini verdi. "Jill iyi mi?"

"İyi... Yani iyi sayılır. Bir yerde konuşabilir miyiz?"

Eddie'nin suratı asıldı. Kesin bir Strigoi ordusunun Jill'i götürmeye geldiğini düşünüyordu. İdari binalardan birine girdik ve gizli bir köşede, klamanın tam altında sandalye bulduk. Ona Jill'le ilgili hızlı bir özet geçip güneşin altındaki tatsız voleybol macerasını anlattım.

"Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim," dedi Eddie üzüntüyle. "Neyse ki Micah varmış. Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Evet. Ailemizden veya doktordan bir kağıt almalıyız." İstemeye istemeye, "Keith halledebilir," dedim.

“Güzel,” dedi Eddie sertçe. “Onun dışarıda kızarmasına izin veremeyiz. Gerekirse öğretmeniyle gidip kendim konuşacağım.”

Gülümsememek için kendimi tuttum. “Umarım iş o noktaya gelmez. Bu arada, başka bir şey daha var... Tehlikeli bir şey değil,” diye ekledim hemen, Eddie’nin yüzündeki savaşçı bakışı fark edince. “Sadece...” Aklıma gelen sözcükleri söylememek için kendimi engelledim. *Dehşet verici. Yanlış.* “Endişe verici. Galiba... Galiba Micah, Jill’den hoşlanıyor.”

Eddie’nin yüzü ifadesizdi. “Elbette hoşlanıyor. Jill tatlı bir kız. Micah da öyle. Micah herkesten hoşlanıyor.”

“Demek istediğim bu değil, sen de biliyorsun. Micah ondan *cidden* hoşlanıyor. Arkadaşlıktan öte yani. Bu konuda ne yapacağız?”

Eddie birkaç dakika koridoru seyrettikten sonra bana döndü. “Neden bir şey yapalım ki?”

“Nasıl böyle bir şey sorabilirsin?” diye haykırdım verdiği cevap karşısında şoke olarak. “Nedenini biliyorsun. İnsanlarla vampirler birlikte olamaz! Bu iğrenç ve yanlış.” Kelimeler ben daha durduramadan ağzımdan çıktı. “Senin gibi bir dampir bile bunu bilmeli.”

Eddie acıklı acıklı gülümsedi. “Benim gibi bir dampir bile?”

Galiba işi biraz hakarete vardırmıştım ama elimde değildi. Simyacılar -kendim de dahil olmak üzere- vampirlerle Moroi’ların asla bizimle aynı problemlere yeterince kafa yorduklarına inanmıyordu. Bunu bir tabu olarak kabul edebilirlerdi ama yıllarca gördüğümüz eğitim sonunda bu konuyu sade-

ce biz insanların ciddiye aldığını öğrenmiştik. Simyacılar bu nedenle çok önemliydi. Bu meselelerle biz ilgilenmezsek kim ilgilenecekti?

“Ciddiyim,” dedim Eddie’ye. “Bu hepimizin fikir birliğine vardığı bir konu.”

Eddie’nin gülümsemesi kayboldu. “Evet, öyle.”

Delilik konusunda tahammülü yüksek Rose ve Dimitri bile dampirlerle insanları istediği gibi birleştiren Bekçilerle karşılaştıklarında hayrete düşmüştü. Bu üçümüzün de paylaştığı bir tabuydu ve Bekçilere rağmen buna tahammül etmeye çalışmıştık. Appalachian Dağları’nda gizlenerek yaşıyorlardı ve Rose kaçarken ona iyi bir sığınak sağlamışlardı. Vahşiliklerine göz yummak, bize sundukları güvenlik için ödenebilecek bir bedeldi.

“Onunla konuşabilir misin?” diye sordum. “Jill’in güçlü duyguları olduğunu sanmıyorum. Yine de Micah’yla konuşup onu caydırsan iyi olur. Jill de duruma dahil olmadan bunu engelleyebiliriz.”

“Ona ne dememi istiyorsun?” diye sordu Eddie. Bu çaresiz hali çok komikti. Jill’in adına Bayan Carson’a meydan okumaktan bahseden o değildi sanki.

“Bilmem. Abi rolünü oyna. Korumacı davran. Jill’in çok küçük olduğunu söyle.”

Ben Eddie’nin hemen kabul etmesini beklerken o sadece bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “Bir şey söylemeli miyiz, emin değilim.”

“Ne? Delirdin mi? Sence bu doğru mu?”

“Hayır, hayır.” İcini çekti. “Ben savunmuyorum. Ama bir de şu taraftan bak. Jill insanlarla dolu bir okulda. Bir erkekle takılmasını engellemek hiç adil değil.”

“Bence Micah takılmaktan fazlasını istiyor.”

“Neden ara sıra bir randevuya çıkmasın? Ya da dansa gitmesin? Onun yaşındaki bir kızın yaptığı her şeyi yapmalı. Hayatı zaten değişti. Neden işleri iyice zorlaştıralım?”

Bu konuda neden bu kadar çekimser durduğunu anlamaya çalışarak Eddie’ye baktım. Eddie benim karşılaşacağım sonuçlardan habersizdi tabii. Üstlerim bir insanla vampirin çıkmasını teşvik ettiğimi duyarsa hakkımdaki suçlamalar için aleyhimde kullanılacak bir delil daha elde etmiş olurlardı. Aklimın bir köşesinde hala rehabilitasyon merkezine gönderilme ihtimali vardı. Diğer yandan, Eddie’nin halkının da bu fikirden hoşlanmayacağını biliyordum. Hal böyleyken sorun neydi? Aklıma tuhaf bir cevap geldi. “Bence sen sadece Micah’yla yüzleşmek istemiyorsun.”

Eddie gözlerimin içine baktı. “Karışık bir durum,” dedi. Yüzündeki ifadeden doğru noktaya parmak bastığımı anladım. “Neden *sen* Jill’le konuşmuyorsun? Kuralları biliyor. Onunla ciddileşmemesi gerektiğini anlayacaktır.”

“Bence bu çok kötü bir fikir,” dedim Eddie’ye hala inanamayarak. “Burada, ileride kafa karışıklığına neden olabilecek gri bir alan yaratıyoruz. Oysa her şey siyah beyaz olmalı ve buradayken biriyle çıkmasını yasaklamalıyız.”

O buruk gülümseme geri döndü. “Siz Simyacılar için her şey siyah ve beyaz değil mi? Gerçekten onun bir şey yapmasını

RICHELLE MEAD

engelleyebileceğini düşünüyor musun? Daha akıllı olduğunu sanırdım. Senin çocukluğun bile bu kadar anormal geçmiş olamaz.”

Eddie bunları yüzüme çarptıktan sonra beni dehşet içinde bırakıp gitti. Az önce ne olmuştu? Jill için doğru şeyi yapmak konusunda bu kadar titiz olan Eddie neden Jill’in Micah’yla çıkması konusunda böyle aldırmazdı? Micah’yla ilgili tuhaf bir durum seziyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Bu meseleyi öylece unutmuyacaktım. Çok önemliydi çünkü. Jill’le konuşup doğruyu yanlıştan ayırt edebildiğinden emin olacaktım. Gerekirse Micah’yla da konuşacaktım. Gerçi hala bu konuşmayı Eddie’nin yapması gerektiğini düşünüyordum.

Bir doktor raporuna nasıl ulaşacağımı düşünürken aklıma başvuracak başka biri daha geldi. Jill üzerinde çok etkisi olan biri.

Adrian.

Beni bekleyen bir ziyaret daha vardı.

9. BÖLÜM

CLARENCE'IN EVİNE beslenmeler için haftada sadece iki kez gitmem gerektiği düşünülürse neredeyse her gün orada olmama ben bile hayret etmiştim. Ayrıca bu benim o eve tek başıma ilk ziyaretimdi. Daha önce Keith ya da Jill'le gitmiştim ve kesin bir amacım vardı. Şimdiyse tek başımaydım. Yaklaşıkça daha da karanlık ve kasvetli duran evi görene kadar ne kadar korktuğumu anlamamıştım.

Korkacak bir şey yok, dedim kendime. Bütün hafta boyunca bir vampir ve dampirle beraberdin. Alışman gerekirdi. Ayrıca gerçekten bu evin korkutucu tarafı sadece evin kendisiydi. Clarence'la Lee ürkütücü değildi. Adrian'sa... Şey, Adrian karşılaştığım en az korkutucu vampirdi. Beni korkutmayacak kadar arsız bir çocuktur. Hatta kendime bile itiraf etmek istemesem de aslında onu görmeyi iple çekiyordum. Çok saçmaydı, biliyorum ama o sinir bozucu tavırları bana bütün endişelerimi unutturuyordu. Ne garip, onun yanında gevşediğimi hissediyordum.

İçeri girerken Dorothy bana eşlik etti. Yine salona alınacağı mı düşünmüştüm, oysa kahya beni dolambaçlı koridorlardan geçirip *Clue* filminden fırlamış gibi duran bir bilardo odasına götürdü. Odanın zemini yine koyu renk ahşaptı ve buzlu camlardan içeri hafif güneş ışığı süzülüyordu. Oda, aydınlatmasının büyük kısmını yemyeşil bir bilardo masasının tepesindeki tavan lambasına borçluydu. Ben kapıyı arkamdan kapatırken Adrian bir atış yapmaya hazırlanıyordu.

"Ah," dedi kırmızı bir topu deliğe gönderirken. "Demek sensin."

"Başka birini mi bekliyordun?" diye sordum. "Sosyal takvimi mi çiğnedim?" Boş odaya abartılı hareketlerle bakındım. "Kapını aşındıran hayranlarınla arana girmeyi hiç istemem."

"Hey, umut etmekten zarar gelmez. Bir bakarsın bir karış etekleriyle bir araba dolusu kız öğrencinin yolu buraya düşer ve bana ihtiyaçları olur."

"Tabii," dedim. "Belki de kapının önüne bir tabela koymalıyız. Kızların Dikkatine: Bedava Yardım Edilir."

"Hayır, Seksi Kızların Dikkatine," diye düzeltti Adrian doğrularak.

"Doğru," dedim gözlerimi devirmemeye çalışarak. "Önemli bir ayrıım."

Istakayla bana işaret etti. "Seksi demişken, bu üniformayı sevdim."

Bu kez gözlerimi devirdim. Adrian geçen geldiğim de okul üniformasının normal kıyafetlerime benzediğini söyleyip beni kızdırmaya çalıştığından, bugün gelmeden önce üstümü de-

giştirmiştim. Üzerimde koyu renk kot pantolon ve yakası fırfırlı, siyah beyaz bir bluz vardı. Kıyafetimi değiştirsem bile onun alaylarından kurtulamayacağımı bilmeliydim.

“Yalnız mısın?” diye sordum. Tek başına oynadığına göre herhalde evde kimse yoktu.

“Yok. Clarence şey yapıyordu... Bilmiyorum. İhtiyar adam işleri. Lee de LA’e gitmeden önce şu kilidi tamir ediyor galiba. Çok komik. Alet kullanmak zorunda olduğu için üzülüyor. Kendi ellerinin gücü yeterli olmalıymış ona göre.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Sen de yardım teklif etmedin galiba?”

“Sage,” dedi Adrian. “Bu ellerin görevi iş yapmak değil.” Topu deliğe gönderdi. “Oynamak ister misin?”

“Ne? Seninle mi?”

“Hayır, Sage, Clarence’la.” Şaşkınlığımı görünce iç çekti. “Evet, elbette benimle.”

“Hayır. Seninle Jill hakkında konuşmam lazım.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi oyununa döndü. “Bugün hasta değildi.” Bunu kararlılıkla söylese de sesinde garip, keskin bir ton vardı.

“Hayır. Yani aynı şekilde değil. Spor dersi sırasında güneşin altında hastalandı. Buradan çıkınca Keith’i görmeye gideceğim. Bakalım bir doktor raporu alabilecek miyiz?” Keith’i önceden de aramıştım ama cevap vermemişti. “Ama buraya gelmemin sebebi başka. Jill’den hoşlanan bir çocuk var. İnsan bir çocuk.”

“Castile onu hırpalasın.”

Geriye yaslanıp içimi çektim. "Mesele de bu. Ona söyledim. Yani tam olarak hırpalamasını değil. Çocuk onun oda arkadaşı. Eddie'ye onunla konuşmasını söyledim. Bir bahane uydurup Jill'den uzak durmasını isteyebilirdi. Daha yaşının çok küçük olduğunu falan söylerdi mesela." Adrian'ın da bu konuda Eddie kadar umursamaz davranmasından korkarak "Bunun neden önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi? Yani Moroi ve insanların neden çıkmaması gerektiğini?" diye sordum ürkekçe.

Adrian bana değil masaya bakıyordu. "Evet, o konuda sana katılıyorum Sage. Ama hala sorunun ne olduğunu tam olarak anlamadım."

"Eddie yapmıyor. Jill'in birileriyle çıkıp dansa gitme şansını elinden almamamız gerektiğini söylüyor. Durum ciddileşmedikçe Micah'yla takılmalarında bence de sorun yok ama..."

Adrian duygularını saklamakta usta olsa da şaşırılmış görünüyor. Doğrulup düşünürken ıstakanın altını yere koydu. "Çok garip. Yani, mantığını anlıyorum. Jill oradayken etrafından soyutlanmamalı. Ben sadece Castile'in böyle davranmasına şaşırdım."

"Evet, zor bir durum. O *normal ilişki* çizgisini nereye çiziyorsunuz? Başka bir şey daha var. İçimden bir ses, Eddie'nin oda arkadaşı Micah'yla yüzleşmek istemediğini söylüyor. Bu da çok saçma çünkü Eddie hiçbir şeyden korkmayan birine benziyor. Micah'nın neden Eddie'yi bu kadar huzursuz ettiğini anlamıyorum."

“Micah çok mu iriyarı?”

“Hayır,” dedim. “Yapılı biri. Sporda iyi. Gerçekten arkadaş canlısı ve uyumlu. Kardeşinden uzak durmasını söylediğinde sana musallat olur diye korkacağın bir tip değil yani.”

“O zaman sen onunla konuşabilirsin. Ya da Jill’le konuş ve ona durumu anlat.” Adrian durumu çözdüğü için sevinmiş gibiydi ve son topa vurdu.

“Planım buydu zaten. Sadece beni destekleyeceğinden emin olmak istedim. Jill seni dinliyor, benimle aynı fikirde olduğunu bilirse daha kolay olur diye düşündüm. Gerçi daha onun ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Tek bildiğim bunun aşırı bir durum olduğu.”

“Dikkatli olmaktan zarar gelmez,” dedi Adrian. Kendi düşüncelerinde kaybolarak uzaklara daldı. “Bu konuda ne hissettiğimi ona söyleyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedim bunun ne kadar kolay olduğuna şaşıracak.

Yeşil gözleri yaramazca dans ediyordu. “Şimdi benimle bir el oynayacak mısın?”

“Ben gerçekten...”

Kapı açıldı ve içeri Lee girdi. Üzerinde gayet sıradan bir kot pantolonla tişört, elinde de bir tornavida vardı. “Selam Sydney. Arabanı dışarda görmüştüm.” Etrafına bakındı. “Şey, Jill yanında mı?”

“Bugün değil,” dedim. Lee’nin Los Angeles’ta okuduğunu hatırlayınca aklıma yeni bir şey geldi. “Lee, okulda hiç insan bir kızla çıktın mı?”

Adrian tek kaşını kaldırdı. “Ona çıkma mı teklif ediyorsun Sage?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır!”

Lee düşünceliydi. “Hayır, pek sayılmaz. Bazı insan arkadaşlarım vardı. Grup olarak dışarı çıkıp takılırdık ama bundan fazlasını hiç yapmadım. Hem LA büyük bir yer. Nereye bakaçağını bilersen etrafta bir sürü Moroi kız da var.”

Adrian canlandı. “Öyle mi?”

Lee’nin, Jill’e insanlarla çıkmamasını söylemesine dair umutlarım yok oldu. “O zaman senin birileriyle çıkman Jill’e göre çok daha kolaymış.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lee.

Micah ve Eddie’yle ilgili her şeyi ona da anlattım. Lee düşünceli düşünceli başını salladı.

“Zor bir durum,” dedi.

“LA’de Moroi kızların kaynadığı kısma geri dönebilir miyiz?” diye sordu Adrian umutla. “Beni içlerinden daha, ıı, açık görüşlü olanlarla tanıştıracabilir misin?”

Lee’nin dikkati benim üzerimdeydi. Gülümsemesi yerini kararsız bir ifadeye bırakırken ayaklarına baktı. “Bu garip görünebilir ama Jill’e ben çıkma teklif edebilirim.”

Ben daha bir cevap bile düşünmeden Adrian atıldı. “Ne demek teklif edebilirsin? Seni pislik herif! O daha on beş yaşında.” Sanki daha birkaç dakika önce açık görüşlü Moroi kızlarından bahseden aynı Adrian değildi.

“Adrian,” dedim. “Bence Lee çıkmak derken senin anladığından başka bir şey kastetti.”

“Kusura bakma Sage. İş çıkma tanımlarına gelince bana güvenmelisin. Son kontrol ettiğimde sosyal meselelerde bir uzman sayılmazdın. Sen en son ne zaman biriyle çıktın ki?” Her zamanki iğneleyici laflarından farklı olmasa da bu kez canımı yakmıştı. Sosyal deneyiminin az olduğu *bu kadar* belli oluyor muydu?

“Ama,” diye ekledim, Adrian’ın sorusunu duymazdan gelerek, “gerçekten bir yaş farkı var.” Lee’nin kaç yaşında olduğu konusunda cidden bir fikrim yoktu. Üniversitede olması aşağı yukarı bir fikir veriyordu. Diğer taraftan Clarence acayip yaşlı görünüyordu. Moroi’lar için çok ileri bir yaşta çocuk sahibi olmak o kadar garip değildi herhalde.

“Var,” dedi Lee. “Ben on dokuz yaşındayım. Aşırı bir fark değil ama yine de var. Bir şey söylememeliydim.” Utanmış görünüyordu. Onun için üzülüp kendi adıma şaşırdım. Simyacı’nın el kitabında çöpçatanlıktan bahsedilmiyordu.

“Neden ona çıkma teklif ederdin?” diye sordum. “Yani, harika biri. Ama sadece Micah konusunda aklını dağıtıp ona güvenli bir randevu alternatifi yaratmak için mi? Yoksa ondan, ııı, hoşlanıyor musun?”

“Tabii ki ondan hoşlanıyor,” dedi Adrian hemen Jill’in onurunu savunmak için.

İçimden bir ses, Lee’nin bu soruya ne cevap verirse versin Adrian’a yaranamayacağını söylüyordu. Jill’le ilgilendiğini söylese, Adrian o tuhaf şövalye tavırlarını takınıp üstüne yürüecekti. İlgilenmediğini söylese, Adrian bu kez şüphesiz neden Jill’le evlenmeyi düşünmüyor diye onu sıkıştırıracaktı.

Bu, Adrian'ın kişiliğinin büyüleyici ama tuhaf yanlarından biriydi.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Lee doğrudan. "Onunla sadece birkaç kez konuştum ama onu yakından tanımayı gerçekten çok isterim."

Adrian kaşlarını çatınca ona ters ters baktım. "Bir kez daha söylüyorum," dedim. "Bence ikiniz aynı kelimeleri farklı yorumluyorsunuz."

"Doğru değil," dedi Adrian. "Bir kızı daha yakından tanımak istiyorum derken bütün erkekler aynı şeyi kasteder. Sen iyi yetiştirilmiş genç bir bayansın. Bu nedenle bunları anlamayacak kadar masum olmanı kabul ediyorum. Şansına ben buradayım da sana tercüme ediyorum."

Adrian'a cevap vermeye tenezzül etmeden Lee'ye döndüm. "Bence onunla çıkmada bir sorun yok."

"Tabii o ilgilenirse," dedi Lee kararsız görünerek.

Lee'yle konuşurken Jill'in nasıl gülümsediğini hatırladım. Ümit vardı. Gerçi Micah'ya ilgisi de öyleydi. "Bence ilgilenir."

"Yani onun tek başına dışarı çıkmasına izin mi vereceksin?" diye sordu Adrian. Bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı. Bu sefer endişesi mantıklıydı. Ona katılıyordum. Jill güvende olması için Palm Springs'e getirilmişti. Amberwood'da da güvenli olduğu için kaydedilmişti. Doğru düzgün tanımadığımız biriyle çıkması ne Simyacılar'ın ne de gardiyanların güvenlik protokollerine uyardı.

"Kampüsten ayrılamaz," dedim sesli düşünerek. "Bensiz olmaz."

“Hey,” dedi Adrian, “sen gözetmenlik yapacaksan ben de yapacağım.”

“İkimiz de gözetmenlik yaparsak Eddie de gelmek isteyecektir,” dedim.

“Eee?” Adrian’ın kısa ciddiyeti ve endişeli hali bu sosyal eğlence beklentisi karşısında anında kayboldu. Ruh hali nasıl bu kadar çabuk değişebiliyordu? “Bunu bir randevu olarak değil de bir aile gezmesi olarak görün. Hem onun namusunu koruyacağım hem de eğleneceğim.”

Ellerimi belime koyup ona döndüm. Bu daha da hoşuna gitmiş görünüyordu. “Adrian, burada Jill’i düşünüyoruz. Derdimiz seni eğlendirmek değil.”

“Yanlı,” dedi Adrian yeşil gözleri parlayarak. “Her şey beni eğlendirmek içindir. Dünya benim sahnem. Böyle devam et. Şovda yıldızın gittikçe parlıyor.”

Lee komik ve çaresiz bir bakışla ikimizi izliyordu. “Yalnız kalmak ister misiniz?”

Kızardım. “Affedersin.” Adrian özür dilemedi tabii.

“Bakın,” dedi Lee. Bu meseleyi açtığına pişman olmuş gibiydi. “Ondan hoşlanıyorum. Onunla olabilmem için hepimizin birarada olması gerekiyorsa kabul, öyle olsun.”

“Belki böylesi daha iyidir,” dedim. “Belki grupça daha fazla şey yaparsak -beslenmesi hariç- insan bir erkekle çıkma isteğinden ve tehlikesinden uzak olacaktır.” Tabii daha kiminle ilgilendiğini bile bilmiyorduk. Lee’yle ilgilenip ilgilenmediğine dair en ufak fikrimiz yoktu. Jill’in aşk hayatıyla ilgili biraz beceriksiz davranıyorduk sanırım.

“Bu tam da önceden istediğim şey,” dedi Adrian. “Biraz daha sosyal bir hayat.”

Adrian’ın benden onun için bir ev bulmamı istediği dünkü konuşmamızı hatırladım. “Senin istediğin tam olarak bu değildi.”

“Fazlasını istiyorsan,” dedi Lee, “bu gece benimle LA’ye gelmelisin. Yarın dersten sonra buraya döneceğim. Hızlı bir gezi olur.”

Adrian öyle sevindi ki, *Lee bunu Jill’e karşı duyduğu ilginin yarattığı gerilimi azaltmak için mi teklif etti acaba*, diye geçirdim içimden. “Beni o kızlarla da tanıştıracak mısın?” diye sordu Adrian.

“İnanamıyorum,” dedim. Adrian’ın çifte standardı komikti.

Kapının açıldığını fark etmemiştim bile. Keith’i karşımda görünce şaşırdım. Normalde onu gördüğüme sevinmezdim ama tam da onunla Jill ve spor dersinde yaşadığı sıkıntılarla ilgili konuşmak isterken buraya gelmesi büyük şanstı. En iyi planım, evine gidip onu orada yakalamayı ummaktı. Neyse ki beni bu zahmetten kurtarmıştı.

Keith üçümüze baktı fakat gülümsememizi paylaşmadı. Bugün göz kırpmaya ya da güzel çocuk sevimlilikleri yoktu. “Arabayı dışarıda gördüm Sydney,” dedi sertçe bana dönerek. “Burada ne işin var?”

“Adrian’la konuşmam gerekiyordu,” dedim. “Mesajımı aldın mı? Seni aradım ama ulaşamadım.”

“İşim vardı,” dedi buz gibi bir sesle. İfadesi sertti, ses tonuyorsa odayı dondurmuştu resmen. Adrian’la Lee’nin gülümseme-

leri kaybolmuştu. Keith'in neden bu kadar sinirli olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ben de onların merakını paylaşıyordum. "Gel konuşalım. Baş başa."

Birden nedenini bilmeden kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissettim. "Tabii," dedim. "Ben... Ben de zaten gidiyordum." Kapıda bekleyen Keith'in yanına gittim.

"Bekle," dedi Lee. "Şey ne olacak..." Adrian onu dürtüp başını salladı ve duyamayacağım bir şeyler mırıldandı. Lee sustu.

"Sonra görüşürüz," dedi Adrian neşeyle. "Merak etme. Konuştuklarımızı unutmayacağım."

"Teşekkürler," dedim. "Sonra görüşürüz, çocuklar."

Keith tek kelime etmeden çıktı. Onun peşinden evden çıkıp öğleden sonra sığınağına teslim oldum. Sıcaklık o uğursuz spor dersinden beri düşse de hala çok bunaltıcıydı. Keith çakıllı araba yolundan ilerleyip Latte'nin yanında durdu. Arabasını yanına park etmişti.

"Yaptığın gerçekten çok kabaydı," dedim. "Onlara veda bile etmedin."

"Vampirlere yeterince terbiyeli davranmadıysam özür dilerim," dedi Keith. "Onlarla senin kadar yakın değilim."

"Bu da ne demek şimdi?" diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Keith'e bakarken içimdeki o eski düşmanlığın alev alev yandığını hissettim. Daha bir dakika önce güldüğüme inanmak zordu.

Keith dudağını büktü. "Az önce orada keyfin gayet yerinde görünüyordun. Birlikte iyi zaman geçiriyordunuz. Okuldan sonra boş zamanlarını burada geçirdiğini bilmiyordum."

“Bu ne terbiyesizlik! Buraya iş için geldim,” diye gürledim.

“Tabii, ne demeysin.”

“Aynen öyle. Adrian’la Jill konusunda konuşmam gerekiyordu.”

“Adrian’ın onun gardiyanı olduğunu bilmiyordum.”

“Adrian onu önemsiyor,” dedim. “Herkes arkadaşı için ay-nısını yapar.”

“Arkadaş mı? Onlar bizim gibi değil,” dedi Keith. “Onlar Tanrı’ya ve doğaya aykırı. Onlarla arkadaş olamazsın.”

Ona bağışlamak, tanıdığım kadarıyla Lee’nin ondan yüz kat daha iyi biri olduğunu yüzüne çarpmak istedim. Adrian bile Keith’ten iyiydi. Neyse ki son anda eğitimim yetiştii. *Olay çı-karma. Üstlerine karşı gelme.* Bundan ne kadar nefret etsem de burada Keith yetkiliydi. Derin bir nefes aldım.

“Dostça bir şey değildi. Buraya sadece Adrian’la konuşma-ya geldim. Lee de oradaymış. Hepimiz büyük bir parti planla-mışız gibi bir durum yok yanı.” En iyisi grupça çıkma planın-dan şimdilik bahsetmemekti.

“Sorun varsa Adrian’ı neden telefonla aramadın? Beni ara-yabilmişsin bak.”

Çünkü onunla yüz yüze olmak, senin yanında olmaktan daha az mide bulandırıcı.

“Önemli bir konuydu. Sana ulaşamayınca da evine gelirim diye düşünmüştüm.”

Konuyu kötü davranışlarımdan başka bir yöne kaydıraca-ğımı umarak bugün olanları ona da anlattım. Jill’in güneşe maruz kalmasını ve Micah’nın tavırlarını.

“Tabii ki onunla çıkamaz,” diye haykırdı Keith, Micah me-
selesinden bahsetmemin ardından. “Bunu durdurmalısın.”

“Deniyorum. Adrian’la Lee de yardım edeceklerini söyle-
diler.”

“Ah, ne güzel, şimdi içim rahatladı işte.” Keith başını sal-
ladı. “Bu kadar saf olma Sydney. Sana söyledim. Bu konuları
bizim kadar önemsemiyorlar.”

“Bence önemsiyorlar,” dedim. “Adrian anlamış görünüyor-
du ve Jill’in üzerinde çok etkili.”

“Tabii vampirleri disipline sokmak yerine onlarla eğlendi
diye rehabilitasyon merkezine gönderilecek olan o değil.”

Gözlerimi ona diktim. Ağzımdan bir şey çıkmadı. Söyle-
diklerinin hangi kısmı daha gücendiriciydi bilmiyorum. Artık
iyice bayatlayan, vampir aşığı olduğum imaları mı, yoksa on-
ları disipline sokamadığım iması mı? Keith’in sahte arkadaşlı-
ğının ömrünün çok uzun olmayacağını bilmeliydim.

“Ben burada sadece işimi yapıyorum,” dedim sesimi yük-
seltmeden. “Ve görebildiğim kadarıyla da senden daha fazla
çalışıyorum. Çünkü bütün hafta boyunca her şeyle ben il-
gilendim.”

Camdan gözü görmediğinden bunun benim hayal ürünüm
olduğunu biliyorum ama bana iki gözünden de ateş çıkarak
bakıyormuş gibi geldi. “Ben de bir sürü şeyle uğraşıyorum.
Beni eleştirmeyi aklından bile geçirme.”

“Sen burada ne yapıyordun?” diye sordum birden bunun
ne kadar garip olduğunu fark ederek. Beni sosyalleşmekle suç-
luyordu ama o neden burada olduğunu açıklamamıştı.

“Clarence’la görüşmem gerekiyordu, seni ilgilendirmez.”

Daha fazla ayrıntı istesem de ne kadar meraklandığımı belli etmeyecektim. Lee’nin söylediğine göre Keith dün de buradaydı. “Yarın okulu arayıp Jill’in spor dersinden muaf tutulmasını isteyecek misin?”

Keith uzun uzun bana baktı. “Hayır.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü güneşte kaldı diye ölmez.”

Yine öfkemi yutup öğrendiğim diplomasiye uymaya çalıştım. “Keith, onu görmedin. Belki ölmez ama gerçekten perişan oluyor. Çok ıstırap çekiyor.”

“Perişan olup olmamaları umurumda değil,” dedi Keith. “Senin de umurunda olmamalı. Bizim işimiz hayatta kalmasını sağlamak. Kimse onu rahat ettirip mutlu etmemiz gerektiğini söylemedi.”

“Bence birinin söylemesine gerek yok,” dedim hayretle. Neden bu kadar sinirliydi acaba? “Hassas insanlar olarak bunu kendiliğimizden yaparız normalde.”

“Sen ne istersen yap. Üstlerimizden birinden, okula vermek üzere bir belge düzenlemelerini isteyebilirsin ya da spor dersinden sonra ona buz banyosu yaptırırsın. Ne yaparsan yap, umurumda değil. Belki böylece meşgul olursun da haber vermeden buraya gelip kendini karanlığın yaratıklarına sunmaktan vazgeçersin. Bir daha böyle bir şey olduğunu duymayayım.”

“Sana inanamıyorum?,” dedim. O kadar sinirliydim ki daha sık bir şey söyleyememiştim.

“Ben senin ruhunu koruyorum,” dedi. “En azından bunu baban için yapıyorum. Kız kardeşlerine benzememen ne kötü.”

Keith bana arkasını dönüp tek kelime daha etmeden arabasının kapısını açtı. Arabaya binip uzaklaşırken arkasından şaşkın gözlerle bakakaldım. Gözlerimi tehdit eden yaşları yutkunarak engelledim. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama onun suçlamaları yüzünden değil. Buraya gelerek yanlış bir şey yaptığıma inanmıyordum. Hayır, esas kendime kızıyordum. Keith’in son sözü söyleyip öylece gitmesine izin verdiğim için. Bir şey söyleyecek cesaretim olmadığı, suskun kaldığım için.

Öfkeyle ayağımı savurup çakıl taşlarını havaya fırlattım. Birkaç küçük taş arabama çarpınca irkildim. “Affedersin,” dedim Latte’ye.

“Cansız bir eşyayla konuştuğun için de seni kötü olmakla suçlar mıydı?”

Kalbim küt küt çarparak arkamı döndüm. Adrian duvara dayanmış, sigara içiyordu. “Sen nereden çıktın?” dedim. Vampirlerle ilgili her şeyi bilsem de onların böyle birden görünvermesi beni hala çok ürkütüyordu.

“Diğer kapıdan,” dedi. “Sigara içmek için çıkmıştım ve konuşmanıza kulak misafiri oldum.”

“Gizlice dinlemek çok ayıptır,” dedim. Fazla kuralcı görünüşümü bilsem de kendime engel olamamıştım.

“Böyle bir pislik olmak da çok ayıp.” Adrian, Keith’in gitdiği yere doğru başını salladı. “Jill’i dersten muaf tutabilecek misin?”

İçimi çekince birden kendimi çok yorgun hissettim. “Evet, yapabilirim. Başka bir Simyacı’nın ailemiz gibi davranmasını sağlayabilmem için biraz daha zaman gerekecek. Keith yapsa çok daha hızlı olurdu.”

“Jill’i kolladığın için sağol Sage. Sen iyi birisin. Bir insana göre.”

Neredeyse gülüyordum. “Teşekkürler.”

“Sen de söyleyebilirsin, biliyorsun.”

Latte’ye doğru yürürken birden durdum. “Neyi söyleyebilirim?”

“İyi biri olduğumu... bir vampire göre,” diye ekledi.

Gülümseyerek başımı salladım. “Bir Simyacı’ya bunu itiraf ettirmek için çok uğraşman gerek. Ama ara sıra zeka pırıltısı gösteren, saygısız bir parti adamı için fena değilsin.”

“Zeki mi? Zeki olduğumu mu düşünüyorsun?” Ellerini gökyüzüne açtı. “Duydun mu ey dünya? Sage benim zeki olduğumu söyledi.”

“Hey! Öyle bir şey demedim.”

Sigarayı yere atıp üstüne bastı ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. “Egomu okşadığın için teşekkürler. Yüksek fikirlerinden Clarence’la Lee’ye de bahsedeceğim.”

“Hey, ben öyle bir şey...”

Gitmişti bile. Oradan uzaklaşırken Simyacılar’ın Adrian Ivashkov’la uğraşmak için ayrı bir departman kurmaları gerektiğini düşündüm.

Yurt odama döndüğümde Jill ders kitaplarına ve testlere gömülmüş, dünkü açığı kapatmaya çalışıyordu.

“Vay canına,” dedim beni bekleyen ödevleri düşünerek. “Komuta merkezini kurmuşsun.”

Jill şakama gülmek yerine buz gibi bakışlarla beni süzdü. “Sence,” dedi, “bir daha ilişkilerime burnunu sokmadan önce benimle konuşsan daha iyi olmaz mı?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Adrian, Jill’le konuşacağını söylemişti ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

“Beni Micah’dan uzak tutmak için arkamdan iş çevirmene gerek yoktu,” diye ekledi. “Ben aptal değilim. Bir insanla çıkmayacağımı biliyorum.”

Demek Adrian ona bunu da anlatmıştı.

“Ve,” diye devam etti Jill aynı soğuk ses tonuyla, “tehlikeden uzak durayım diye bana yüz kilometre içindeki tek uygun Moroi’la bir randevu ayarlamana da gerek yoktu.”

Tamam, Adrian ona her şeyi anlatmıştı. Özellikle Lee konusunda çenesini kapalı tutmasını tercih ederdim.

“Biz, ıı, bir şey ayarlamadık,” diyebilirdim çaresizce. “Lee seninle çıkmayı kendi istedi.”

“Ama benimle konuşmak yerine sizden izin istedi! Hayatımı kontrol edemezsin.”

“Biliyorum,” dedim. “Kontrol etmeye çalışmıyorduk zaten!” Kabak nasıl da benim başıma patlamıştı? “Lee kendisi öyle davrandı.”

“Benim arkamdan iş çevirip Adrian’la konuşmaya gitmen gibi.” Gözlerinde parıldayan öfkeli yaşlar inkar etmem için bana meydan okuyordu. İnkâr edemezdim ve yaptığımın yanlış olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Jill soylu olduğu-

nu öğrendiğinden beri hayatı başkaları tarafından yönlendiriliyordu. Micah konusunda Adrian'la konuşurken niyetim iyi olsa da yanlış davranmıştım.

"Haklısın," dedim. "Üzgünüm."

"Unut gitsin," dedi kulaklıklarını takarak. "Başka bir şey duymak istemiyorum. Beni hem Adrian'ın hem de Lee'nin önünde aptal durumuna düşürdün. Sanki bu gece Los Angeles'ta akıllarına geleceğim de." Bana doğru elini sallayıp önündeki kitaba baktı. "Seninle işim bitti."

Müzik yüzünden mi, yoksa beni tamamen yok saydığı için mi duymadığından emin değildim. Tek bildiğim, elimde olmadan onu yine Zoe'yle karşılaştırdığımdı. Tıpkı Zoe için olduğu gibi Jill için de iyi bir şey yapmak istemiştım ve bu da geri tepmişti. Tıpkı Zoe'de olduğu gibi, korumak istediğim kişiyi incitip küçük düşürmüştüm.

Kusura bakma Sage. Son kontrol ettiğimde sosyal ilişkilerde pek iyi değildin.

En üzücü kısmı da, diye düşündüm üzüntüyle, Adrian Ivashkov haklıymış.

10. BÖLÜM

TAM O SIRADA TELEFONUM çaldı ve Jill konusunda ne yapacağımı bilemediğim o çaresiz andan beni kurtardı. Arayanın kim olduğuna bakmaya gerek görmeden telefonu açtım.

“Bayan Melbourne? Hemen yardımına ihtiyacım var.”

“Hocam?” dedim şaşkınlıkla. Bayan Terwilliger’ın telaşlı sesini duymayı beklemiyordum doğrusu. “Ne oldu?”

“Bana Spencer’s’tan acil bir karamelli kapuçino alman lazım. Yoksa bu belgenin çevirisini bitirmeme imkan yok.”

Buna verebileceğim milyonlarca cevap vardı ve hiçbiri de kibar değildi. Ben de mantıklı yolu seçtim.

“Yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Kampüs dışına çıkabiliyorsun, değil mi?”

“Evet, efendim. Ama neredeyse yatma saatimiz geldi. Spencer’s’ın nerede olduğunu bilmiyorum ve zamanında gele-meyeceğimden eminim.”

“Yok canım. Yurdunuzdan kim sorumlu? Weathers denen o kadın mı? Onu arayıp haber veririm. Kütüphanenin çalışma odalarından birindeyim. Beni orada bul.”

Benim de kahveyle aramda özel bir bağ olmasına rağmen, okulun çıkış saatini böyle önemsiz bir iş için özel izinle ihlal etmem bence biraz aşırıydı. Kuralları çiğnemekten hoşlanmazdım. Diğer taraftan, Bayan Terwilliger’in asistanıydım ve bu da iş tanımımın içindeydi, değil mi? Emirleri dinlemem konusunda Simyacı içgüdülerim devreye girdi.

“Şey, peki efendim. Galiba ben...”

Öğretmen telefonu kapattı ve şaşkınlıkla elimdeki telefona baktım. “Gitmem lazım,” dedim Jill’e. “Umarım çok sürmez. Belki de hiç sürmez çünkü Bayan Weathers’ı aramayı hatırlayacağından şüpheliyim.” Jill başını kaldırmadı. Omuz silkerek dizüstü bilgisayarımı ve bazı ödevlerimi topladım. Belki Bayan Terwilliger bana başka bir görev verirdi.

Aşağı indiğimde öğrendim ki kahve söz konusu olduğunda öğretmenimin hafızası çok iyiydi. Gerçekten de dışarı çıkma iznim vardı. Bayan Weathers bana birkaç kilometre mesafedeki Spencer’s’in yerini tarif etti. Paramı geri alıp almayacağımı merak ederek kapuçinoyu aldım ve kendimi de unutmadım. Döndüğümde Amberwood’un kütüphane görevlileri, içeri içeceklerle girmem konusunda epey zorluk çıkardı. Nedenini açıklayınca beni arkadaki odalara doğru gönderdiler. Belli ki herkes Bayan Terwilliger’in bağımlılığından haberdardı.

Kütüphane şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Nedenini anlamam uzun sürmedi. Geceleri belli bir saatten sonra kızlarla

erkeklerin birbirinin yurtlarına girmesi yasaktı. Kütüphane geç saatlere kadar açık olduğu için öğrencilerin karşı cinsle buluşma yeri haline gelmişti. Gerçi sadece çalışmak için gelen bir sürü kişi de vardı. Julia ve Kristin gibi.

“Sydney! Buradayız!” diye seslendi Kristin fısıltıyla.

“Terwilliger’dan hemen kurtul,” diye ekledi Julia. “Yapabilirsin.”

Yanlarından geçerken kahveyi kaldırdım. “Dalga mı geçiyorsun? Kafeinini biraz daha almazsa asıl o zaman kurtuluş olmayacak. Kaçabilirsem gelirim.”

Yürümeye devam ederken birinin etrafında bir kalabalık toplandığını gördüm ve sinir bozucu, tanıdık bir ses duydum. Greg Slade’in sesini.

Merakıma yenilip kalabalığa yaklaştım. Slade kolunun üst kısmında bir şey gösterip hava atıyordu. Dövmesini.

Dövmenin şekli özel değildi. Bütün dövme dükkanlarında olan ve fotokopi gibi yaptıkları o uçan kartal şekli. Dikkatimi asıl çeken rengi oldu. Tamamı metalik gümüş rengine yapılmıştı. Bu kadar parlak ve yoğun metalik renkleri bulmak zordu. Kendi altın dövmemin içindeki kimyasalları biliyordum. Formül bayağı karışık olduğu gibi, birkaç tane az bulunan madde de içeriyordu.

Slade mecburen sesini alçaltmıştı. Sonuçta okulda dövme yasaktı. Yine de bu ilgiden hoşlandığı çok belliydi. Sessizce izledim. Neyse ki gruptan bazıları merak ettiğim soruları benim yerime soruyordu. Gerçi bu sorular sadece daha fazla soru getiriyordu aklıma.

“Bu normalde yaptıklarından daha parlak,” dedi arkadaşlarından biri.

Slade ışığın altında parlasın diye kolunu çevirdi. “Yeni bir şey. Bunların geçen yılkilere göre çok daha iyi olduğunu söylüyorlar. Doğru mu bilmem ama hiç de ucuz değil, onu söyleyebilirim.”

Konuşan arkadaşısı sırtıttı. “Doğru olup olmadığını seçmelerde göreceksin nasıl olsa.”

Laurel -Micah’yla ilgilenen o kızıl saçlı kız- bacağına Slade’in yanına uzattı. Zayıf bileğinde solmuş bir kelebek dövmesi vardı ve metalik değildi. “Ben de benimkinin üstünden geçmelerini isterim belki. Bizimkilerden para koparabilirsem mezunlar gününde yaptırırım. *Cennet yolu* bu yıl da popüler mi, biliyor musun?” Konuşurken saçlarını geriye attı. Amberwood’da geçirdiğim şu kısa sürede öğrendiğim bir şey de Laurel’in saçlarına bayıldığıydı. Her on dakikada bir onları savurmadan duramıyordu.

Slade omuz silkti. “Sormadım.”

Laurel onları izlediğimi fark etti. “Ah, selam. Sen şu Vampir Kız’ın kardeşi değil misin?”

Kalbim resmen durdu. “Vampir mi?”

Nereden biliyordu? Ne yapacaktım? Tam arayacağım Simyacılar’ın bir listesini yapmaya başlamıştım ki Laurel’in arkadaşlarından biri kıs kıs güldü.

Laurel da ona bakıp kahkahalarla güldükten sonra bana döndü. “Onu böyle çağırmaya karar verdik. Hiçbir insanın teni o kadar soluk olamaz.”

Öyle rahatlamıştım ki neredeyse olduğum yere çökecektim. Sadece bir şakaydı. Trajik biçimde gerçeğe tam isabet etmişti ama sonuçta bir şakaydı. Laurel kızdırmak isteyeceğiniz birine benzemiyordu ve bu şakanın kısa sürede unutulması hepimiz için iyi olurdu. Konuyu dağıtmak için aklıma ilk gelen şeyi yumurtlayıverdim. “Hey, garip şeyler oluyor tabii. Ben de seni ilk gördüğümde kimsenin bu kadar uzun ve bu kadar kırmızı saç olamayacağını düşünmüştüm ama postışten veya boyadan söz ettiğimi duydun mu?”

Slade kahkahadan iki büklüm oldu. “Biliyordum! Sahte olduğunu biliyordum!”

Laurel neredeyse saçları kadar kızardı. “Hiç de değil! Saçım boya değil! Gerçek!”

“Bayan Melbourne?”

Arkamdaki sesi duyunca yerimden sıçradım. Bayan Terwilliger şaşkınlıkla beni izliyordu. “Çene çalarak benden not almayacaksın. Özellikle de kahvem söz konusu olduğunda. Gel hadi.”

Uzaklaştığımı kimse fark etmedi bile. Laurel’in arkadaşları onu kızdırmaya dalmıştı. Vampir şakalarını unutturduğumu umdum. Yine de Greg’in dövmesini aklımdan çıkaramıyordum. Sürekli bu gümüş dövme için gereken maddeleri düşünüyordum. Neredeyse çözmüştüm, en azından aklımda bir ihtimal belirmişti. Keşke deney yapabilmek için Simyacılar’ın malzemelerinden bulabilseydim. Küçük bir çalışma odasına girdiğimizde Bayan Terwilliger minnetle elimdeki kahveyi aldı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi büyük bir yudum aldıktan sonra. Başını bana doğru salladı. “Bu da yedek mi? Harika düşünmüşsün.”

“Hayır, efendim,” dedim. “Onu kendime aldım. Şunlardan başlamamı ister misiniz?” Masanın üzerinde, sınıfta gördüklerime benzer kitaplar vardı. Bunlar araştırmamanın özünü oluştuyordu ve Bayan Terwilliger her birinden bir taslak çıkarıp onun için dosyalamam gerektiğini söylemişti. En üstteki kitaba uzandığımda öğretmenim beni durdurdu.

“Hayır,” dedi büyük bir evrak çantasına uzanarak. Kağıtların ve çeşit çeşit ofis malzemesinin arasından eski bir deri kitap çıkardı. “Onun yerine bunu yap.”

Kitabı dikkatle aldım. “İçeride çalışabilir miyim?” Ana çalışma alanına dönersem Kristin ve Julia’yla konuşabileceğimi umuyordum.

Bayan Terwilliger biraz düşündü. “Şimdi sana orada kahve içirmezler. En iyisi kahveyi burada bırak.”

Kristin ve Julia’yla konuşma isteğim, Bayan Terwilliger’in ben gelene kadar kahvemi içme ihtimaline değer miydi acaba? Bu riski almaya karar verdim ve kahvemle yaşadığım acı verici vedadan sonra kitaplarımla eşyalarımı toplayıp salona döndüm.

Julia, Bayan Terwilliger’in eski püskü kitabına küçümseyerek baktı. “Bundaki şeyler internette falan yok mudur?”

“Yoktur herhalde. İnternet icat edildiğinden beri bu kitabın yüzüne bakan olduğunu bile sanmıyorum.” Kapağını açınca içinden tozlar uçuştı. “Belki de asırlardan beri.”

Kristin önünde duran matematik ödeviyle pek ilgili görünmüyordu. Kalemle dalgın dalgın kitabın kapağına vurup duruyordu. “Slade’in dövmesini gördün mü?”

“Görülmecek gibi değil,” dedim dizüstü bilgisayarımı çıkarırken. “Hala hava atıyor.”

“Bir süredir istiyordu ama parası yoktu,” diye açıkladı Julia. “Geçen sene bütün büyük sporcular yaptırdı. Şey, Trey Juarez hariç.”

“Trey’in dövmeye ihtiyacı yok,” dedi Kristin. “O kadar iyi.”

“Ama şimdi yaptırır, Slade’e yetişmek istiyorsa,” dedi Julia.

Kristin başını salladı. “Yaptırmaz. Dövmeye karşı. Geçen sene onları Bay Green’e şikayet etmeye kalktı ama kimse ona inanmadı.”

Bir Kristin’e bir Julia’ya bakıyordum. Kafam iyice karışmıştı. “Hala dövmelerden mi bahsediyoruz? Trey’in dövmeye ihtiyacı olup olmadığından mı?”

“Daha öğrenmedin mi?” diye sordu Julia.

“Daha okulda ikinci günüm,” dedim sinirlenerek. Kütüphanede olduğumu hatırlayıp sesimi alçalttım. “Burada onlardan bahseden bir tek Trey’le siz varsınız ve siz de pek bir şey anlatmadınız.”

Ben bunu söyleyince en azından utanmış görünme nezaketini gösterdiler. Kristin ağzını açtı, duraksadı. Söyleyeceği şeyi değiştirmişti sanki. “Seninkinin bir şey yapmadığından emin misin?”

“Eminim,” diye yalan söyledim. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?”

Julia kütüphaneye şöyle bir bakınıp sandalyesinde döndü. Tişörtünü hafifçe kaldırıp belinin üst kısmını gösterdi. Solmuş, uçan bir kırlangıç dövmesi. Julia dövmeyi gördüğüme emin olduktan sonra bana döndü. "Bunu geçen bahar tatilinde yaptırdım ve hayatımda geçirdiğin en güzel bahar tatiliydi."

"Dövme yüzünden mi?" diye sordum şüpheyle.

"Yaptırdığımda böyle görünmüyordu. Metalikti. Seninki gibi değil. Ya da Slade'inki gibi. Daha çok..."

"Bakır," dedi Kristin.

Julia biraz düşünüp başını salladı. "Evet, kızılımsı altın rengi gibi. Renk sadece bir hafta kaldı ve o süre içinde müthişti. Kendimi hiç o kadar harika hissetmemiştim. İnsanın aklının alamayacağı kadar güzeldi. Hayatımdaki en müthiş uçuştı."

"Yemin ederim cennet yolunun içinde bir tür uyuşturucu var," dedi Kristin. Sesinin kınar gibi çıkmasına çalışsa da kiskandığını hissedebiliyordum.

"Yaptırırsan anlardın," dedi Julia ona.

"Cennet yolu... Şuradaki kızıl kız da ondan bahsediyordu," dedim.

"Laurel mı?" diye sordu Julia. "Evet, bakır dövmelere öyle diyorlar. Çünkü kendini bu dünyanın dışında gibi hissediyorsun." Bu kadar hevesli olduğu için utanmış gibi göründü. "Aptal bir isim, değil mi?"

"Slade de ondan mı yaptırmış?" diye sordum anlatılanlara inanamayarak.

"Hayır, onunki çelik," dedi Kristin. "İnsana atletik üstünlük veriyor. Daha güçlü, daha hızlı oluyorsun. Öyle şeyler.

Cennet yolundan daha uzun sürüyor. İki hafta kadar. Bazen üç. Ama etki yavaş yavaş azalıyor. Dayanıklı olduğu için çelik diyorlar galiba. Belki de içinde gerçekten çelik vardır.”

Çelik değil, diye düşündüm. *Gümüş bir bileşen*. Belirli özellikleri tene işlemek için metal kullanmak Simyacılar’ın çok uzun zaman önce ustalaştığı bir şeydi. Altın kesinlikle en iyisiydi, bu nedenle kullanıyorduk. Diğer metaller de düzgün uygulandığında benzer etkiler sağlayabilirdi ama altının etkisini ne gümüş ne de bakır gösterebilirdi. Bakır dövme anılamak kolaydı. Kısa süreli bir etki için birkaç iyi hissettiren madde veya ilaç biraraya getiriliyordu. Gümüşü, daha doğrusu gümüşün etkilerini anlamakta ise daha çok zorlandım. Tarif ettikleri şey bana daha çok atletik bir steroid gibi gelmişti. Gümüşte bu özellik var mıydı? Kontrol etmeliydim.

“Kaç kişide bunlardan var?” diye sordum şaşkınlığımı üzrimden atamadan. Böylesine karmaşık dövme burda bu kadar popüler olmasına inanamıyordum. Öğrencilerin ne kadar varlıklı olduğunu da yeni idrak edebilmişim. Bırakın iddia edilen yan etkileri, o dövme malzemeleri bile bir servet ederdi.

“Herkes,” dedi Julia.

Kristin kaşlarını çattı. “Herkes değil. Gerçi ben de dövme yaptıracak kadar para biriktirdim sayılır.”

“Söylemeye çalıştığım, okulun yarısının en azından cennet yolunu denediği,” dedi Julia arkadaşına teselli edercesine. “Sonra yeniden üstünden geçirirsin ama yine de epey para gidecek.”

“Okulun yarısı mı?” dedim hayretler içinde. Etrafıma bakıp kaç tişörtün veya pantolonun altında bir dövmenin gizli olduğunu merak ettim. “Bu delilik. Bir dövmenin bunları yapabildiğine inanamıyorum.” Umarım bildiklerimi gizlemeyi becerebiliyordumdur.

“Bir cennet yolu yaptır,” dedi Julia sırtarak. “O zaman inanırsın.”

“Nerede yaptırıyorsunuz?”

“Nevermore diye bir yerde,” dedi Kristin. “Ama çok seçiciler, herkesi öyle kolayca kabul etmiyorlar.” *Okulun yarısı yaptırdıysa o kadar da seçici değiller demektir*, diye düşündüm. “Trey’in onları ele vermeyi denemesinin ardından çok daha tedbirli oldular.” Yine Trey’in adı geçmişti. Demek tanıştığımızda dövme o yüzden bu kadar tepki göstermişti. Yine de neden dükkânı kapattırmak isteyecek kadar önemseydiğini anlayamıyordum. Belli ki sadece basit bir görüş ayrılığı değildi.

“Bence bunun adil olmadığını düşünüyordur,” dedim politik bir tavırla.

“Bence parası yetmediği için kuskunyor,” dedi Julia. “Çünkü sırtında bir dövmesi var. Güneş remi. Ama sade, siyah bir şey. Seninki gibi altın değil. Hiç seninki gibi bir dövme görmemiştim.”

“Demek o yüzden benimkinin beni zeki yaptığını düşünüünüz,” dedim.

“Finallerde gerçekten çok işe yarardı,” dedi Julia özlemle. “Bu kadar çok şey bilmenin nedeninin dövme olmadığına emin misin?”

Az önce öğrendiklerimin bende yarattığı şaşkınlığa rağmen gülümsedim. “Keşke öyle olsaydı. Bu kitabı daha olay bitirirdim. Ve şimdi buna,” diye ekledim saate bakarak, “bir an önce başlamam lazım.” Kitap Greko-Romen dönemindeki rahipleri ve büyücüleri, onların büyülerini ve ayinlerini anlatıyordu. Okumak çok sıkıcı olmasa da biraz uzundu. Bayan Terwilliger’in araştırmasının o dönemdeki ana dinler üzerine olduğunu sanmıştım, o yüzden bu kitap biraz garip bir seçimdi. Belki de bir bölümde alternatif büyülere yer verecekti. Hem ben kim oluyordum ki onun seçimlerini irdeliyordum. O isteyecekti, ben yapacaktım.

Kristin’le Julia kütüphaneden benden önce ayrıldı. Ben Bayan Terwilliger kaldığı sürece kalmak zorundaydım, ki bu da kütüphanenin kapanma saatini buldu. Bir gecede bu kadar ilerlemem hoşuna gitti ve bütün kitabı üç gün içinde bitirmemi istedi.

“Tabii efendim,” dedim düşünmeden, sanki bu okulda başka derslerim yokmuş gibi. Neden her şeyi hiç düşünmeden kabul ediyordum ki?

Yaptığım çalışmadan gözlerim kızarık ve kalan ödevlerimi düşünmekten bitkin halde Doğu Kampüs’e döndüm. Jill şansıma çoktan uyumuştur. Onun suçlayıcı bakışlarını ya da aramızdaki garip sessizliği kaldırabileceğimden emin değildim. Çabucak ve sessizce yatmaya hazırlandım ve başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Saat üç gibi bir ağlama sesiyle uyandım. İlk uyku sersemliğini üstümden attığımda Jill’in yatakta doğrulmuş, yüzünü

ellerine gömdüğünü gördüm. Bedeni derin hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Jill,” dedim tereddütle. “Ne oldu?”

Dışarıdan gelen cılız ışıktaki, Jill’in başını kaldırıp bana baktığını gördüm. Cevap veremeden başını salladı ve bu sefer daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Kalkıp yatağının kenarına oturdum. Rahatlatması için ona sarılmak ya da ona dokunmak içimden gelmiyordu. Yine de kendimi korkunç hissediyordum. Hepsi benim hatamdı.

“Jill, çok üzgünüm. Adrian’ı görmeye hiç gitmemeliydim. Lee senden söz ettiğinde onu susturup ilgileniyorsa seninle konuşmasını söylemeliydim. Başta seninle konuşmalıydim...” Kelimeler hızla ağızımdan dökülüyordu. Jill’e baktığımda tek düşünebildiğim, Zoe ve ayrıldığımız gece beni nasıl suçladığıydı.

Nedense yardımlarım hep ters tepiyordu.

Jill burnunu çekti ve tekrar hıçkırıklara boğulmadan önce birkaç kelime edebildi. “O... Ondan değil...”

Kendime kızarak çaresizce gözyaşlarına baktım. Kristin’le Julia benim olağanüstü zeki olduğumu düşünüyordu. Oysa eminim ki ikisinden biri burada olsa şu an Jill’i benden yüz kez daha kolay teselli ederdi. Elimi uzattım, neredeyse koluna dokunacaktım ama son saniyede elimi geri çektim. Hayır, yapamazdım. İçimdeki Simyacı sesi, vampirlerden uzak durmam için beni sürekli uyaran o ses, bir vampire böyle kişisel bir şekilde dokunmama izin vermezdi.

“O zaman ne oldu?” diye sordum sonunda.

Jill başını salladı. “Öyle değil... Söyleyemem... Sen anlamazsın.”

Jill’in bir sürü derdi olabilirdi. Kraliyetteki konumunun belirsizliği. Ona yöneltilen saldırılar. Bütün ailesinden ve arkadaşlarından uzak bir yere gönderilip kızgın güneşin altında insanların arasında kalmak. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Dün gece uyandığında gözlerinde dondurucu, çaresiz bir korku vardı. Ama bu farklıydı. Bu kederdi. Kalbinden kopup geliyordu.

“Sana yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordum nihayet.

Kendini toparlaması birkaç dakika sürdü. “Zaten çok şey yapıyorsun,” diyebilirdi. “Hepimiz sana minnet borçluyuz. Gerçekten. Özellikle Keith’in sana söylediklerinden sonra.” Adrian’ın ona anlatmadığı tek bir şey var mıydı acaba? “Özür dilerim. Sana o kadar kötü davrandığım için özür dilerim. Bunu hak etmedin. Sadece yardım etmeye çalışıyordun.”

“Hayır, özür dileme. İşleri batırdım.”

“Endişelenmene gerek yok,” diye ekledi. “Micah konusunda yani. Seni anlıyorum. Ben sadece onunla arkadaş olmak istiyorum.”

Onu doğru düzgün teselli edemediğimden emindim. Ancak itiraf etmem gerekir ki benden özür dilemek onu böyle acıyla uykusundan uyandıran şeyi biraz olsun unutturmuş gibiydi.

“Biliyorum,” dedim sessizce. “Senin için hiç endişelenmemeliydim.”

Yine iyi olduğunu söyledi ama gecenin bir saati neden ağla-
yarak uyandığına dair bir ipucu vermedi. Ona yardımcı olmak
için daha fazla şey yapmam gerektiğini hissetsem de yatağıma
döndüm. Gecenin geri kalanında başka hıçkırık sesi duyma-
dım. Birkaç saat sonra uyandığımda ona baktım. İfadesi loş
ışıkta zor seçiliyordu. Gözleri açık, kıpırdamadan uzanmıştı.
Yüzünde korkutucu bir ifadeyle boşluğa bakıyordu.

11. BÖLÜM

ERTESİ GÜN DERSTEN ÖNCE Simyacılar'ın ofisindeki birine bir mesaj bırakıp Bay ve Bayan Melrose'un, Jill'in spor dersinden veya en azından açık hava faaliyetlerinden muaf tutulması için bana bir not göndermelerini istedim. Bu konuda hızlı davranmalarını umuyordum. Simyacılar istedikleri zaman çok hızlı davranırdı ama bazen önceliklerini garip fikirlere verirlerdi. Jill'in perişan hali konusunda Keith gibi düşünmemelerini umdum.

Ama o gün içinde bir gelişme olmasını bekleyemezdim zaten, bu nedenle Jill en az bir spor dersinde daha acı çekmek zorundaydı. Ve onun acı çekmesini izlerken ben de acı çekmek zorunda kalacaktım. Jill'in sızlanmaması ve kaytarmaya çalışmaması daha da korkunçtu. Dün geceki sinir bozukluğundan bile eser yoktu. Belki bugün güneş onu etkilemeyebilirmiş gibi bir kararlılık ve iyimserlikle derse başlamıştı. Çok geçmeden de geçen seferki gibi gücünü kaybetti. Hasta ve yorgun görü-

nüyordu. Bayılmasından korkarak onu izleyip durduğumdan benim de performansım düştü.

Micah yine kurtarıcı meleşimiz oldu. Bir kez daha korkusuzca takım değiştirdi. Üstelik bu sefer dersin başında. Tıpkı geçen seferki gibi maçta onun pozisyonuyla da ilgilendi ve Jill'i öğretmeninin ve arkadaşlarının dikkatinden kurtardı. Laurel hariç. Laurel, Micah'nın yaptığı her şeyi görüp çok sinirlenmişti. Öfkeli gözleri Micah'yla Jill arasında mekik dokuyordu. Micah'nın dikkatini çekmek için saçını bir omzundan öbürüne savurup duruyordu. Micah'nın sadece topu Jill'den uzak tutmaya odaklandığını görmek keyfimi yerine getirdi.

Ders bittiğinde de Micah bir şişe suyla yine Jill'in yanındaydı. Jill suyu minnettarlıkla kabul etti. Ben de minnettardım. Yine de Micah'nın onun için bu kadar endişelendiğini görmek eski korkularımı uyandırdı. Jill sözüne sadıktı. Micah'nın ilgisine arkadaşça, asla flört denmeyecek bir tavırla karşılık veriyordu. Oysa Micah niyetini gizlemeye bile zahmet etmiyordu. İnşallah Jill bunlara kanmazdı. Ona güveniyordum güvenmesine ama Micah hamlelerine bir son verse durum herkes için çok daha kolay olacaktı. Bunun için de sanırım bir *konuşma* yapmamız gerekiyordu.

Yapmak zorunda olduğum şeyden nefret etsem de Micah'yı soyunma odalarının dışında yakaladım. İkimiz de Jill'i bekliyorduk. Yalnız kaldığımızda bu fırsatı değerlendirdim.

"Hey, Micah," dedim, "seninle konuşmam gerek."

"Hey," dedi neşçyle. Mavi gözleri kocaman ve heyecanlıydı. "Benim de sana söylemek istediğim bir şey vardı. Doktordan

yazı getiremiyorsanız neden dersin saatini değiştirmiyorsunuz? Dersi eğer sabah alırsa hava bu kadar sıcak olmaz ve bu kadar zorlanmaz belki. Bence bu derslere katılmak istiyor aslında.”

“Doğru,” dedim yavaşça. “Gerçekten çok iyi fikir.”

“Ofiste çalışan birilerini tanıyorum. Onlardan bize seçenekleri göstermelerini isterim. Bakalım geri kalan derslerine uyacak mı?” Suratını asıyormuş gibi yaptı. “Aynı sınıfta olmamamız beni çok üzecek tabii ama en azından bu kadar zorlanmayacağını bilmeye değer.”

“Evet,” dedim usulca, birden kafam karışarak. Gerçekten iyi bir fikir vermişti. Jill’in iyiliği için, aynı derste birlikte olma şansını bile feda ediyordu. Şimdi onunla ne konuşması yapacaktım ki? O böylesine kibar ve düşünceliyken ona kardeşimin peşini bırakmasını nasıl söyleyecektim? Ben de Micah’yla yüzleşmek konusunda Eddie kadar kötüydüm. Çocuk kendi halinde, iyi biriydi işte.

Ben daha bir cevap veremedi Micah konuyu hiç beklemediğim bir yöne çekti. “Yine de onu bir doktora götürmelisiniz. Bence sorunu güneş alerjisi değil.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla. “Her gün derste nasıl acı çektiğini görmüyor musun?”

“Hayır, hayır, inan bana, güneşle ilgili kesin bir sorunu var,” dedi hemen. “Ama yanlış teşhis konmuş olabilir. Güneş alerjisiyle ilgili biraz araştırma yaptım. İnsanların vücudunda kızarıklıklar olurmuş. Jill’in bu bitkin hali... Bilemiyorum. Bence başka bir şey olabilir.”

Ah, hayır. “Ne gibi?”

“Bilmem,” dedi. “Ama araştırmaya devam edeceğim. Sana haber veririm.”

Harika.

Spor dersinde Amberwood’un metalik dövmelelerinin etkisini de ilk defa gözlerimle görmüş oldum. Greg Slade’i ders boyunca izlememek imkansızdı ve dikkati dağılan yalnızca ben değildim. Tıpkı Kristin ve Julia’nın dediği gibi daha hızlı ve daha güçlüydü. Kimsenin normalde zamanında tepki veremeyeceği hareketler yapıyordu. Topa her vuruşunun ardından bir ses patlaması duymamamız şaşırtıcıydı. Ancak çok geçmeden bir şey fark ettim. Oyununda sarsak bir hal vardı. Evet, becerikli ve ataktı ama her zaman hedefi tutturamıyordu. Topa bazen kontrolsüzce vurduğundan o güçlü vuruşları boşa gidiyordu. Bir atış yapmak için koştuğunda da etrafındakileri gözü görmüyordu. İngilizce sınıfımdan bir çocuk topla Slade’in önünde olduğu için boylu boyunca yere serilince Bayan Carson maçı durdurup agresif tavırları yüzünden Slade’i azarladı. Slade’se ona yılışık bir sırıtışla karşılık verdi.

“Eddie’nin bu sınıfta olmaması ne kötü,” dedi Jill daha sonra. “Tam Slade’in dişine göre biri.”

“Kimsenin bunu fark etmemesi daha iyi,” dedim. Duyduğuma göre Eddie kendi spor sınıfının parlayan yıldızıydı. Bunun sebebi dampirlerin doğuştan gelen atletik becerileriydi elbette. Üstelik Eddie’nin fazla iyi olmamak için çabaladığından emindim.

Dersten sonra Bayan Terwilliger’in yanına uğradım. Bu defa kahve meselesini kendi başına hallettiğini görünce sevin-

dim. O zamanın çoğunu kitabı tarayıp bilgisayarına notlar olarak geçirdim. Bayan Terwilliger bir ara gelip yaptıklarımı kontrol etti.

“Çok düzenlisin,” dedi omzumun üstünden bakarak. “Başlıklar, alt başlıklar, ara başlıklar.”

“Teşekkürler,” dedim. Jared Sage çocuklarına araştırma tekniklerini öğretirken çok titiz davranırdı.

Bayan Terwilliger kahvesinden bir yudum alıp ekranı okumaya devam etti. “Ritüelleri ve büyü adımlarını listelememişsin,” dedi birkaç dakika sonra. “Onları sadece birkaç satırda özetlemişsin.”

Evet, not almanın anlamı da bu değil miydi zaten? “Bütün sayfa numaralarını kaynak olarak verdim,” dedim. “Asıl bileşenleri kontrol etmek isterseniz kolaylık olur.”

“Hayır... Geri dön ve bütün adımlarla malzemeleri notlarına ekle. Hepsinin bir yerde durmasını istiyorum.”

Hepsi zaten bir yerde var, demek istedim. *Kitapta*. Not almak, esas materyalin özetini çıkarmak demektir, orijinal metni kelimesi kelimesine yazmak değil. Fakat Bayan Terwilliger çoktan uzaklaşmıştı bile. Boş gözlerle dosya dolabına bakıp yanlış yerleştirilen bir dosyayla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Derin bir iç çektim ve ne kadar zaman kaybedeceğimi düşünmemeye çalışarak kitabın en başına döndüm. Ne de olsa bunu not için değil kredimi tamamlamak için yapıyordum.

Kaybettiğim zamanın bir kısmını telafi etmek için biraz daha oyalandım. Odaya döndüğümde, bütün günün yorgunluğuyla derin uykuda olan Jill'i uyandırmak zorunda kaldım.

Bana uykulu gözlerle baktı. “İyi haberler var,” dedim. “Beslenme günü.”

Söyleyeceğimi asla düşünmediğim sözler.

Hele bir gün bunu söylediğime sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. Jill’in Dorothy’nin boynunu ısırarak olması beni mutlu etmiyordu elbette ama Jill için öyle üzülmüyordum ki sonunda biraz besleneceği için mutluydum. Kan kaynağının bu kadar kısıtlı olması da hayatını çok zorlaştırıyordu mutlaka.

Gitme zamanı geldiğinde Eddie’yle alt katta buluştuk. Eddie endişeyle Jill’i süzdü. “İyi misin?”

“İyiym,” dedi Jill gülümseyerek. Önceki kadar kötü görünmüyordu gerçekten. Eddie bizim sınıfta olsaydı ve Jill’i o en kötü haliyle görseydi ne yapardı acaba? Bunu düşünmek bile baştan aşağı ürpermeme sebep oldu.

“Bu neden hala böyle devam ediyor?” diye sordu Eddie. “Keith’le konuşmayacak mıydın?”

“Geç kaldık,” dedim konuyu geçiştirmeye çalışarak. Onları öğrenci otoparkına park ettiğim Latte’ye doğru götürdüm. “Halledeceğiz.” Simyacılar notu hazırlamazsa Micah’nın dediğini yapacak ve Jill’in spor dersini sabah saatlerine kaydırmaya çalışacaktım.

“Halledeceğine eminim,” dedi Jill. Sesindeki anlayıştan, dün Keith’le yaşadığımız tartışmayı bildiğini hatırladım. Eddie’nin yanında bu konudan bahsetmemesini umdum. Neyse ki Jill konuyu değiştirdi. “Yoldan pizza alsak olur mu? Adrian, Dorothy’nin yemeklerinden hoşlanmıyor.”

“Ne kadar ayıp,” dedi Eddie arka koltuğa yerleşip Jill’in öne oturmasına izin vererek. “Her istediğini yapacak özel bir aşçısı var. Daha ne istiyor?”

Ben güldüm ama Jill, Adrian’ın adına sinirlenmişti. “Aynı şey değil! Dorothy süper gurme şeyleri pişiriyor.”

“Hala problemi anlayamadım,” dedi Eddie.

“Yemeklerin sağlıklı olmasına çok dikkat ediyor. Bunun Clarence için daha iyi olduğunu söylüyor. Bu yüzden yemeklerde tuz, biber, yağ gibi şeyler yok.” Tanrım, bunlar Adrian’la ne sıklıkta konuşuyordu böyle? “Hiçbir şeyin tadı tuzu yok yani. Adrian buna deli oluyor.”

“O her şeye deli oluyor,” dedim. Yeni bir eve taşınmak konusundaki ısrarını hatırladım. “Ne yazık ki her istediğine sahip olamaz. Dün gece LA’e gitmedi mi?” Jill’in cevap vermek yerine kaşlarını çatı.

Neyse, içimden bir ses Clarence’ın evinde biraz takılacağımızı söylüyordu ve ben de o evde hazırlanan hiçbir şeyi yemek istemiyordum. Bu yüzden, tamamen bencilce nedenlerden, yol üstündeki bir restoranda durup birkaç pizza almayı kabul ettim. Salona girdiğimizde -Clarence’ın evinde bilardo odasından sonra en sık takıldığı yerd herhalde- Adrian’ın yüzü ıslıl ıslıldı.

“Ufaklık,” dedi sıçrayarak. “Sen bir meleksin. Hatta tanrıçasın.”

“Hey,” dedim, “onların parasını ben ödedim.”

Adrian pizza kutularından birini Dorothy’yi kızdırmak pahasına koltuğa götürdü. Dorothy tabak ve peçetelerle ilgili bir

şeyler mırıldanarak aceleyle odadan çıkmıştı. Adrian gönlümü almak için başını bana doğru salladı.

“Sen de fena değilsin Sage,” dedi.

“Bakın kimler gelmiş?” Clarence sendeleyerek salona geldi. Daha önce yürürken baston kullandığını fark etmemiştim. Bastonun tepesindeki kristal yılan hem etkileyici hem de korkutucuydu. Tam da yaşlı bir vampire yakışacak türden bir şey. “Parti veriyoruz galiba.”

Lee de Clarence’ın yanındaydı. İkisi de bizi görmekten memnun bir şekilde gülümsüyordu. Lee’nin gözleri Jill’in üzerinde dolaştı, sonra geçip onun yanına oturdu. Ama çok da yakınına değil. Jill günlerdir olmadığı kadar keyifliydi. Herkes pizzaya hücum etmeye hazırdı ki Dorothy yanında yeni bir misafirle kapıda belirdi. Gözlerim kocaman açıldı. Gelen Keith’ti.

“Burada ne işin var?” diye sordum ses tonumun normal çıkmasına çalışarak.

Keith neşeyle göz kırptı. “Gelip herkesi kontrol edeyim dedim. Her şey yolunda mı diye. Benim işim bu. Herkesle ilgilenmek.”

Geçen seferki gerginliğinden eser yoktu. Keith gayet neşeli ve arkadaşça davranıyordu. Kendine bir dilim pizza aldı, sanki yakın arkadaşlar arasındaymış gibi herkesle konuşup gülcükler saçı. Hayretler içindeydim. Ama benden başka kimse onun davranışlarındaki garipliği fark etmiş gibi değildi. Gerçi nereden bileceklerdi? Hiçbiri Keith’le geçmişime tanık olmamıştı ki?

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Eddie'yle derin bir sohbe dalsa da Adrian ara sıra merakla bana bakıyor, sessizce çünkü kavgayı soruyordu. Önce Keith'e, sonra bana baktı. Çaresizce omuzlarımı silktim ve ben de bu değişiklik karşısında onun kadar şaşkın olduğumu gösterdim. Belki de Keith çünkü çıkışından utanmıştı. Gerçi bir özür dilese kabul etmek daha kolay olurdu.

Peynirli pizzamı yerken çoğunlukla diğerlerini izledim. Jill heyecanla okuldaki ilk günlerini -olumsuz tarafları atlayarak- Adrian'a tekrar anlatıyordu. Adrian da arada espriler yaparak can kulağıyla Jill'in anlattıklarını dinliyordu. Jill'in bazı anlattıkları çok temel şeylerdi bunları telefonda anlatmamış olmasına şaşırdım. Herhalde telefon görüşmelerinde Adrian o kadar çok şey anlatıyordu ki Jill'in konuşmasına fırsat kalmıyordu. Zira Adrian kendi sıkıntılarından veya başka dertlerinden hiç söz etmedi.

Clarence ara sıra Eddie veya Lee'yle sohbet etse de gözleri sürekli Jill'in üzerindeydi. Bakışları hüznüydü. Ölen yeğenin Jill'den birazcık büyük olduğunu hatırladım. Hepimizi birden evine kabul etmesinin nedeni belki de kaybettiği aile hayatını kısmen de olsa tekrar yaşamaktı.

Keith'in yanıma oturması başta beni huzursuz etse de sonra onun ağzını aramam için bir fırsat verdi. Diğerlerinin sohbe daldığını görünce, "Şu çakma Simyacı dövmeleri buradakiler arasında ne kadar yaygın duydun mu?" diye sordum usulca.

Keith bana şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

“Amberwood’da böyle bir trend var. Şehirde bir yerde metalik dövme yapıyorlarmış. İnsana bazı özellikler veriyor, tıpkı bizimkiler gibi. Bazısı sadece kafayı iyi yapıyor. Bazılarının da steroid etkisi var.”

Keith kaşlarını çatı. “Altınla ilgisi yok, değil mi?”

“Hayır. Gümüş ve bakır. Bu yüzden kalıcı değiller. Büyük ihtimalle dövmeyi yapanlar daha fazla para kazansın diye.”

“O zaman bizimkilerden olamaz,” dedi Keith. “Yüzyıllardır dövme bu metalleri kullanmadık.”

“Evet ama biri bunları yaratmak için Simyacı teknolojisini kullanıyor olabilir.”

“Sırf insanların kafasını iyi yapmak için mi?” diye sordu Keith. “Metalik maddelerle bunu nasıl yaptıklarını bile aklım almıyor.”

“Benim aklıma birkaç şey geldi,” dedim.

“Dur tahmin edeyim. İçlerinde narkotik karışımlar var.” Başımı sallayınca Keith içini çekti ve bana on yaşıdaymışım gibi baktı. “Sydney, büyük ihtimalle biri bizimkine benzeyen bir dövme metodu bulmuştur ama gerçekten bir bağlantı olmaz. Elimizden bir şey gelmez, uyuşturucu denen bir şey var çünkü. Kötü şeyler oluyor. Simyacılar’a bulaşmadıkları sürece bizi ilgilendirmez.”

“Ya Simyacılar bu işe bulaştıysa?” diye sordum.

Keith inledi. “Gördün mü? Bu yüzden gelmeden endişeliydim. Çılgın teorilerle konunun dışına çıkma eğilimin yüzünden.”

“Hiç de değil...”

“Lütfen beni utandırma,” dedi diğerlerine bakarak. “Ne onlara ne de üstlerimize karşı.”

Onun bu sözleri beni susturdu. Azarlandığımı için değil, daha ziyade şaşkınlıktan. Eğilim derken tam olarak ne kastetmişti? Yıllar önce derin bir psikolojik analizimi mi yapmıştı yani? Onu utandıracığım fikri komikti. Yine de bu sözler içime bir şüphe tohumu ekmişti. Belki de Amberwood’daki dövmelerin gerçekten bizimle alakası yoktu, sadece geçici bir hevesti.

“Spor dersi nasıl gidiyor?” Adrian’ın sözleri beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Hala Jill’in okulla ilgili hikayelerini dinliyordu. Jill bu soru karşısında yüzünü buruşturdu.

“Harika diyemem,” diye itiraf etti ve kısaca anlattı. Eddie bana öncekine benzer anlamlı bir bakış fırlattı.

“Böyle devam edemezsin,” diye haykırdı Lee. “Buranın güneşi çok zalim.”

“Katılıyorum,” dedi Keith birden. “Sydney, bana durumun bu kadar kötü olduğunu neden söylemedin?”

Galiba çenem şaşkınlıktan yere düşmüştü. “Söyledim ya! Okulla iletişime geçmeni bu yüzden istiyordum.”

“Bana bütün hikayeyi anlatmadın.” O yılışık gülümsemelerinden biriyle Jill’e döndü. “Merak etme. Bunu senin için halledeceğim. Okul yöneticileri ve Simyacılar’la iletişime geçeceğim.”

“Ben onlarla çoktan konuştum,” dedim.

Sanki duvarla konuşuyordum. Keith hemen konuyu değiştirip Clarence’la alakasız bir şeyden bahsetmeye başladı. Bu

yüz seksen derece dönüşü neye borçluyduk? Daha dün Jill'in rahatsızlığı hiç umurunda değildi. Bugünse Keith onun zırhlı şövalyesi olmuştu. Bu arada da asıl benim çuvalladığımı söylüyordu. *Demek planı bu*, diye düşündüm. *Beni burada istemiyor. Hiç istemedi.* Sonra aklıma daha kötü bir şey geldi.

Bunu aleyhimde bir olay çıkarmak için kullanacak.

Odanın öbür ucundaki Adrian'la göz göze geldik. O biliyordu. Ben araba yolunda Keith'le konuşurken Adrian bizi duymuştu. Ağzını açtı, Keith'in yalanını yüzüne vuracağını anladım. Fakat şu anda böyle bir müdahale istemiyordum. Keith'le kendim başa çıkabilirdim.

Adrian daha bir şey diyemeden "LA nasıldı?" diye araya girdim. Adrian merakla bana baktı. Neden konuşmasına izin vermediğimi merak ediyordu. "Dün akşam Lee'yle gittiniz, değil mi?"

Adrian kafası karışmış görünse de biraz sonra sırtıttı. "Evet," dedi sonunda. "Harikaydı. Lee bana biraz üniversite hayatını gösterdi."

Lee güldü. "O kadarını yapamadım. Gecenin büyük kısmında nerede olduğundan bile haberim yoktu."

Adrian'ın yüzündeki ifade hem büyüleyiciydi hem de içimde onu tokatlama isteği uyandırıyor. "Yollarımız ayrıldı. Oradaki başka Moroi'larla tanışıp dertleştik."

Eddie bile bunun karşısında sessiz kalamadı. "Ah, artık böyle mi diyorsun?"

Jill birden ayağa kalktı. "Ben artık gidip kanımı alacağım. Tamam mı?"

Bir an garip bir sessizlik oldu. Onun kimden izin istediğine kimse emin olamadığı için sustuklarını tahmin ettim. “Elbette, hayatım,” dedi Clarence ev sahibi rolünü üstlenerek. “Dorothy mutfaktadır sanırım.”

Jill başını sallayıp aceleyle odadan çıktı. Geri kalanlarımız şaşkınlıkla baktı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Lee endişeyle. “Ben... gidip onunla konuşayım mı?”

“Hala biraz gergin,” dedim çıgıklardan ve ağlama nöbetlerinden bahsetmeye cesaret edemeyerek.

“Onun için eğlenceli olabilecek bir şey düşündüm... Hepimiz için eğlenceli olur,” dedi Lee çekinerek. Etrafına bakınıp gözlerini bana dikti. Burada anne olarak tayin edilen bendim galiba. “Kabul ederseniz... Yani, biraz saçma ama bu akşam mini golf oynamaya gidebiliriz. Golf sahasında çeşmeler, havuzlar falan var. Jill su kullanıcısıydı, değil mi? Burada suyu özlüyordur.”

“Öyle,” dedi Eddie kaşlarını çatarak. “Daha dün söyledi.”

Ürperdim. Cep telefonunda mesaj yazan Keith donakaldı. Birbirimizden ne kadar farklı olsak da ikimiz de aynı eğitimden geçmiştik ve Moroi büyülerini söz konusu olduğundan ikimiz de huzursuzlanıyorduk.

“Çok hoşuna gider,” dedi Adrian. Bunu gönülsüzce itiraf etmiş gibiydi. Lee’yle arası ne kadar iyi olsa da genç adamın Jill’le ilgilenmesi fikrine hala pek sıcak bakmıyordu. Lee’nin teklifi hem masum hem de faydalıydı. Bahane bulmak zordu yani.

Lee başını yana eğip düşündü. "Haftasonları yatma saatimiz daha geç, değil mi? Bu akşam gitmek ister misiniz?"

Günlerden cuma olduğu için yurda bir saat geç girebiliyorduk. "Ben oynarım," dedi Adrian.

"Jill varsa ben de varım," dedi Eddie.

Bana baktılar. Kapana kısılmıştım. Dönüp ödevlerimi yapmak istiyordum. Ama bunu söylemek kulağa çok zavallı gelecekti ve sanırım Jill'in tek kadın koruyucusu olarak onun yanında bulunmam gerekiyordu. *Ayrıca, diye hatırlattım kendime, bu görev, ben her ne kadar öyleymiş gibi davransam da benimle ve akademik kariyerimle ilgili değildi. Jill'le ilgiliydi.*

"Gelebilirim," dedim yavaşça. Bunun vampirlerle sosyalleşmek anlamına geleceğini fark ederek huzursuzca Keith'e baktım. Büyü konusu kapandığı için Keith mesaj yazma işine geri dönmüştü. "Keith?" diye sordum izin istercesine.

Keith başını kaldırdı. "Hı? Ah, ben gelemem. Bir yere sözüm var."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. Beni yanlış anlamış ve onu da davet ettiğimi düşünmüştü. Neyse, en azından bizim gitmemize ses etmemişti.

"Ah, ne güzel," dedi Clarence. "Eğlenin bakalım, gençler. Öncesinde benimle bir kadeh şarap içersiniz belki, ne dersiniz?" Dorothy elinde bir şişe kırmızı şarapla içeri girdi. Jill de peşindeydi. Clarence, Adrian'a gülümsedi. "Senin içeceğini biliyorum."

Adrian'ın yüzünden içmek istediği belliydi. Ama derin bir nefes aldı ve bizi şaşırtıp başını salladı. "Almasam daha iyi."

“İçsene,” dedi Jill nazikçe. Kısa bir kan içiminden sonra bile hayat dolu ve enerjik görünüyordu.

“İçmemem,” dedi Adrian.

“Haftasonu,” dedi Jill. “O kadar ciddi bir şey değil. Özellikle de dikkat edersen.”

Gözleri birbirine kenetlendi. Adrian sonunda, “Tamam,” dedi. “Bana da bir kadeh doldurun.”

“Ben de bir tane alabilir miyim lütfen,” dedi Keith.

“Gerçekten mi?” dedim. “İçki içtiğini bilmiyordum.”

“Yirmi bir yaşındayım,” dedi Keith.

Adrian kadehini Dorothy’dan aldı. “Sage’in endişesinin bundan kaynaklandığını sanmıyorum. Alkolün siz Simyacılar’ı canlı renkler kadar korkuttuğunu sanırdım.”

Kendime baktım. Kıyafetim griydi. Keith’in üzerindeki de kahverengi.

“Bir kadehten bir şey olmaz,” dedi Keith.

Onunla tartışmadım. Görev tanımımda Keith’e bakıcılık yapmak yoktu. Ayrıca Simyacılar içki içemez diye bir kural da yoktu. İyi ve saf hayatlar yaşamak konusunda katı dini inançlarımız vardı ve alkol genellikle reddedilirdi. Peki yasak mıydı? Hayır. Bu sadece bir gelenektir. Benim önemli bulduğum bir gelenek. Keith bunu önemsemiyorsa kendi seçimiydi.

Keith kadehi tam dudaklarına götürmüştü ki Adrian “Mmm, sıfır pozitif. En sevdiğim,” dedi. Keith içtiği şarabı püskürtüp öksürmeye başladı. Neyse ki benim üzerime sıçramadı. Jill kıkır kıkır gülerken Clarence merakla kadehine baktı.

“Öyle mi? Ben cabernet sauvignon sanıyordum.”

“Öyleymiş,” dedi Adrian ciddiyle. “Ben karıştırmışım.”

Keith komik bir şakaymış gibi yapmacık bir gülümsemeyle Adrian’a baktı ama beni kandıramazdı. Onunla alay edildiği için kudurmuştu. Herkese karşı arkadaşça görünse de vampirlerden ve dampirlerden eskisi kadar nefret ediyordu. Tabii Adrian da ona pek yardımcı olmuyordu. Açıkçası ben şakayı komik bulmuştum ama Keith yine bana kızmasın diye gülmemek için kendimi tuttum. Bayağı zor oldu çünkü Adrian bana *biraz öncenin intikamı* dercesine gizli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Eddie, Jill’e döndü. “Bugün kanını içmene sevindim. Bazı savunma hareketleri öğrenmek istediğini biliyorum. Önce biraz güç toplamanı bekliyordum.”

Jill neşelendi. “Yarın yapabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Eddie onun kadar sevinerek.

Keith kaşlarını çatı. “Sen yanındayken dövüşmeyi öğrenmesine ne gerek var ki?”

Eddie omuz silkti. “Çünkü kendisi istiyor ve her türlü tedbiri almakta fayda var.” Lee ve Clarence’ın önünde, *hayatına kastedildiği için*, diye eklemese de hepimiz anlamıştık.

“Moroi’ların dövüş konusunda yeterince iyi olmadıklarını duydum,” dedi Keith.

“Eğitimini almıyorlar çünkü. Bizim kadar güçlü değiller ama refleksleri sizinkinden güçlü,” dedi Eddie. “Sadece öğrenme isteğine ve iyi bir öğretmene bakar.”

“Senin gibi bir öğretmen mi?” diye takıldım ona.

“Ben pek kötü sayılmam,” dedi Eddie alçakgönüllülükle. “Öğrenmek isteyen herkesi eğitebilirim.” Kadehini yeniden doldurmak için şaraba uzanan Adrian’a bir dirsek geçirdi. “Bu adamı bile.”

“Teşekkürler, ben almayayım,” dedi Adrian. “Ellerimi kavga ederek bozamaz.”

“Veya kaba işlerle,” dedim kilit hakkında söylediklerini kastederek.

“Kesinlikle,” dedi Adrian. “Ama belki sen Castile’den sana yumruk atmayı öğretmesini isteyebilirsin, Sage. İşine yarayabilir. Senin gibi gözü pek bir genç kadının bilmesi gereken bir şey bence.”

“Düşündüğün için teşekkürler ama ihtiyacım olacağını pek sanmıyorum,” dedim.

“Elbette öğrenmesi gerek!”

Clarence’ın haykırışı karşısında hepimiz şaşkına döndük. Daha birkaç dakika önce gözleri kapalı olduğu için uyuduğunu sanmıştım. Oysa şimdi hararetle öne atılmıştı. Bakışlarının yoğunluğu karşısında korkudan sindim.

“Kendini korumayı öğrenmek zorundasın!” Benim ardından Jill’e döndü. “Sen de. Kendini korumayı öğreneceğine söz ver. Bana söz ver.”

Jill’in açık yeşil gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Clarence’a güven verici bir gülümsemeyle karşılık vermek istese de huzursuzluğu yüzünden okunuyordu.

“Elbette, Bay Donahue. Deniyorum. O zamana kadar da Eddie beni Strigoî’lardan korur zaten.”

“Strigoi’lar değil!” Clarence’ın sesi fısıltıya döndü. “Vampir avcıları.”

Hiçbirimiz bir şey diyemedik. Lee dehşete düşmüş görünüyordu.

Clarence şarap kadehini öyle sıkıyordu ki kırılacak diye korktum. “O zamanlar kimse bize kendimizi savunmamız gerektiğinden bahsetmedi. Tamara bu konuda bir şeyler öğrenmiş olsaydı belki ölmezdi. Senin için hala geç değil. İkiniz için de geç değil.”

“Baba, bunu konuşmuştuk,” dedi Lee.

Clarence onu duymazdan geldi. Yaşlı adamın bakışları Jill’le benim üzerimde dolaştı. İnsan olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim. Belki de bir önemi yoktu. Belki de Tamara’yla aynı yaştaki bütün kızlara karşı içgüdüsel bir koruma duygusu besliyordu. Keith’in her zamanki densiz tavrıyla vampir avcıları diye bir şey olmadığını söylemesini bekledim ama Keith beni şaşırtarak sessizliğini korudu. Sessizliği sonunda Eddie bozdu, yatıştırıcı ve kibar bir ses tonuyla konuştu. Sık sık gözü kara bir savaşçı izlenimi veren Eddie’nin aynı zamanda ne kadar şefkatli olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

“Merak etmeyin,” dedi. “Ben onlara yardım edeceğim. Güvenliklerini sağlayıp başlarına kötü bir şey gelmemesini garanti edeceğim, tamam mı?”

Clarence hala telaşlı görünse de umutla Eddie’ye baktı. “Söz mü? Tamara’yı yeniden öldürmelerine izin vermeyeceksin değil mi?”

“Söz,” dedi Eddie sorunun tuhaflığına takılmadan.

Clarence birkaç saniye daha Eddie'yi inceleyip başını salladı. "Sen iyi bir çocuksun." Kadehindeki şarabı bitirip şarap şişesine uzandı. "Biraz daha?" diye sordu Adrian'a sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Evet, lütfen," dedi Adrian şişeye uzanarak.

Hiçbir şey olmamış gibi konuşmamıza devam ettik. Fakat Clarence'ın sözlerinin gölgesi üzerimde asılı kalmıştı.

12. BÖLÜM

GRUP RANDEVUMUZA veya aile gezintimize ya da her neyse ona gitmek üzere evden çıktığımızda Lee babası için özür dileyip durdu.

“Çok üzgünüm,” dedi Latte’nin arka koltuğuna çaresizce gömülürken. “Artık aklı iyice başından gitti. Tamara’nın Strigoi tarafından öldürüldüğünü söylesek de inanmıyor. İnanmak istemiyor. Bir Strigoi’dan öcünü alamaz. Onlar ölümsüz. Yenilmez. Ama insan vampir avcıları? Bir şekilde kafasında, peşinden gidebileceği bir şey yarattı. Kendisi yapamadığından da sürekli gardiyanların bu varolmayan vampir avcılarının peşine düşmemesinden yakınıyor.”

Eddie’nin “Strigoi’lar yenilmez değil,” diye mırıldandığını duydum.

Dikiz aynasından Jill’in şefkat dolu yüzünü izledim. Lee’yle Eddie’nin arasında oturuyordu. “Hayalse bile belki böylesi daha iyi,” dedi Jill. “Onu teselli ediyor sayılır. Yani nefret ede-

cek belirli bir hedefi olması ona dayanma gücü veriyor. Yoksa iyice üzüntüye sürüklenirdi. Bu teorilerinin kimseye bir zararı yok ki. Bence çok tatlı.” Bir nefeste çok şey söylediği zamanlarda yaptığı gibi bitirdiğinde derin bir nefes aldı.

Gözlerimi yeniden yola çevirsem de Lee’nin gülümsediğine bahse girerdim. “Çok iyisin,” dedi Jill’e. “Seni görmek çok hoşuna gidiyor. Buradan dön.”

Bu banaydı. Lee, Clarence’ın evinden çıktığımızdan beri bana yolu tarif ediyordu. Palm Springs’in hemen dışındaydık ve çok etkileyici görünen Desert Gods Golf Sahası Tesisleri’ne yaklaşmıştık. Lee bizi tesise bitişik olan Mega-Fun Mini-Golf Merkezi’ne götürdü. Arabayı park edecek bir yer ararken golf sahasının en göz alıcı özelliğini fark eden Jill’in nefesini tuttuğunu duydum. Gösterişli bir şekilde dekore edilmiş egzersiz sahasının tam ortasına kocaman, yapay bir dağ yerleştirilmişti ve dağın tepesinden de yapay bir şelale aşağı dökülüyordu.

“Şelale!” diye haykırdı Jill. “Bu harika.”

“Ben o kadar kesin konuşmazdım,” dedi Lee. “Durmadan pompalanan bir sudan oluşuyor ve Tanrı bilir içinde neler vardır. Yani ben şahsen o sudan içmeyi ya da orada yüzmeyi düşünmezdim.”

Ben daha arabayı durdurmadan Adrian inip bir sigara yak-tı. Latte’nin içinde kesinlikle sigara içilmeyeceğini üç kere söylememe rağmen yolda yine bir kavgaya tutuştuk. Biz de arabadan indik. Girişe yürürken burada ne aradığımı merak ediyordum.

“Ben aslında hiç mini golf oynamadım,” dedim.

Lee durup bana baktı. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Nasıl olur?" dedi Adrian. "Nasıl olur da hiç mini golf oynamazsın?"

"Alışılmadık bir çocukluk geçirdim," diyebilirdim.

Eddie bile duyduklarına inanmamış görünüyordu. "Sen mi? Ben Montana'da, Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki izole bir okulda büyüdüm ve ben bile mini golf oynadım."

Evde eğitim gördüğümü söylemek bu sefer beni kurtarmayacaktı. Ben de boşverdim. Eğlence ve spordan çok kimyasal denklemlerle dolu bir çocukluk geçirmiştım işte.

Oynamaya başladığımızda mantığını anladım. İlk birkaç denemem çok kötüydü. Sonra sopanın ağırlığını ve her sahada açıları nasıl kullanacağımı kavradım. Mesafeyi hesaplayıp doğru vuruşu yapmak böylece biraz kolaylaştı.

"Gerçekten inanılmaz. Çocukluğundan beri oynasaydın şimdiye profesyonel olurdun," dedi Eddie ben topu bir ejderhanın açık duran ağzına gönderirken. Top bir tüpün içinde yuvarlandı, bir duvarın üstünden sekti ve deliğe girdi. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuzlarımı silktim. "Basit geometri. Sen de fena değilsin," dedim atışını yapmasını izleyerek. "Sen nasıl yapıyorsun?"

"Sadece hizalayıp vuruyorum."

"Çok bilimsel."

"Ben de doğal yeteneğime güveniyorum," dedi Adrian, Ejderha'nın İni'nin başlangıç kısmına yürüyerek. "Bu kadar yetenekli olunca bütün tehlikeler de beni buluyor tabii."

“Boş konuşuyorsun bence,” dedi Eddie.

Adrian durup ceketinin iç cebinden gümüş bir matara çıkardı. Kapağını açıp içindekinden bir yudum aldı ve atışını yapmak üzere yerine geçti.

“O neydi?” diye ciyakladım. “Burada içki içemezsin.”

“Ufaklık ne dedi duydun,” dedi Adrian. “Haftasonu.”

Topunu hizalayıp vuruşunu yaptı. Top doğruca ejderhanın gözünden sekip Adrian’a geri döndü. Gelip ayaklarının dibinde, neredeyse başladığı yerde durdu.

“Doğal yetenek mi demiştin?” dedi Eddie.

Öne eğildim. “Galiba ejderhanın gözünü kırdın.”

“Aynı Keith gibi,” dedi Adrian. “Hoşuna gider sandım Sage.”

Bunun arkasında gizli bir anlam olup olmadığını merak ederek ona sert bir bakış fırlattım. Adrian kendi şakası çok hoşuna gitmiş gibi davranıyordu. Eddie benim tavrımı yanlış algıladı.

“Bu hiç hoş değildi,” dedi Adrian’a.

“Özür dilerim babacığım.” Adrian bir iki vuruş daha yaptı ve bu sefer hiçbir heykeli kırmadı. Birkaç atıştan sonra topu deliğe sokabildi. “İşte. Üç.”

“Dört,” dedik Eddie’yle aynı anda.

Adrian inanamayarak bize baktı. “Üçtü.”

“İlkinı unutun,” dedim. “Ejderhayı kör ettiğin vuruşu.”

“O sadece ısınmaydı,” dedi Adrian. Beni büyüleyeceğini umduğu bir gülümseme takındı. “Hadi ama Sage. Kafam nasıl çalışıyor biliyorsun. Bana zeki demiştin, unuttun mu?”

Eddie şaşkınlıkla bana baktı. “Öyle mi?”

“Hayır! Hiç de öyle bir şey demedim.” Adrian’ın gülümsemesi çok sinir bozucuydu. “İnsanlara böyle söyleyip durma.”

Skor tahtasından ben sorumlu olduğumdan Adrian’ın itirazlarına rağmen oyunu dördüncü sıraya yazıldı. Tam ilerleyecektim ki Eddie beni durdurmak için elini uzattı. Ela gözleri omzumdan geriye bir yere bakıyordu.

“Dur,” dedi. “Jill’le Lee’yi beklememiz lazım.”

Onun bakışlarını takip ettim. İkisi geldiğimizden beri derin bir sohbete dalmıştı. O kadar yavaşlamışlardı ki hepimizden gerideydiler. Eddie, Adrian ve benimle şakalaşırken bile sürekli Jill’i ve etrafımızı kontrol ediyordu. Aynı anda bu kadar çok şey yapabilmesi gerçekten inanılmazdı. Jill’le Lee bir delik arkamızdayken, mesafeyi neredeyse iki deliğe çıkarmışlardı. Eddie ondan bu kadar uzaklaşamazdı. Bu nedenle onlar Ejderha’nın İni’nde ilerlerken durup bekledik.

Adrian matarasından bir yudum daha alıp hayretle başını salladı. “Endişelenmene gerek yoktu Sage. Bak nasıl yakıştılar.”

“Senin sayende değil,” dedim. “Ona geçen geceki ziyaretimin her bir ayrıntısını anlattığına inanamıyorum. Lee ve Micah konusunda seninle bir olup arkasından iş çevirdiğim için o kadar kızdı ki.”

“Ben ona bir şey demedim,” dedi Adrian. “Ben sadece o insan çocuktan uzak durmasını söyledim.”

Eddie bir ona bir bana baktı. “Micah mı?”

Huzursuzca kıpırdandım. Eddie’nin aldığı tedbirlerden haberi yoktu. “Hatırlıyor musun, senden ona bir şey söyle-

meni istemiştim. Ve sen söylememiştin.” Ona olanları anlatıp Adrian’dan yardım istediğimi, Lee’nin de Jill’le ilgilendiğinin ortaya çıktığını özetledim. Eddie’nin dili tutulmuştu.

“Bana bunları nasıl anlatmazsın?” diyebildi sonunda.

Yaptığım her şey bir Moroi’un ya da dampirin öfkesini üstüme çekiyordu. “şey, seni ilgilendirmiyordu,” dedim.

“Jill’in güvenliği beni ilgilendiriyor ama! Ondan hoşlanan biri varsa bunu bilmem gerekir.”

Adrian kıkırdadı. “Sage sana derste not mu yollasaydı?”

“Lee iyi biri,” dedim. “Belli ki Jill’e değer veriyor. Jill de onunla yalnız kalacak değil ya.”

“İyi biri olup olmadığını daha bilmiyoruz,” dedi Eddie.

“Micah yüzde yüz tamam mı peki? Geçmişini falan mı araştırdın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Eddie utanmış görünerek. “Biliyorum işte. Onunla ilgili öyle hissediyorum. Jill’le zaman geçirmelerinde bir sakınca yok bence.”

“Micah’nın insan olması dışında.”

“İş ciddileşmeyecekti ki.”

“Bunu bilemezsin.”

“Kesin şunu,” dedi Adrian. Jill’le Lee, Ejderhanın İni’nin başlangıcına gelmişti. Bu da demek oluyordu ki ilerleyebilir-
dik. Adrian sesini alçalttı. “Boş yere tartışıyorsunuz. şu ikisine baksanıza. İnsan çocuk aralarına giremez.”

Onlara baktım. Adrian haklıydı. Jill ve Lee’nin gözü birbirlerinden başkasını görmüyordu. Aslında kendimi biraz suçlu hissediyordum. Jill için doğru şeyi mi yapıyordum acaba? Bir

Moroi'la ilgilendiği için o kadar rahatlamıştım ki şimdi de acaba biriyle çıkması doğru mu diye düşünmeye başlamıştım. On beş yaş yeterince büyük müydü? Ben on beş yaşında kimseyle çıkmamıştım. Daha doğrusu ben şimdiye kadar kimseyle çıkmamıştım.

"Aralarında yaş farkı var," dedim onlardan ziyade kendime.

Adrian dudak büktü. "İnan bana, çok yaş farkı nedir bilirim. Onları bir şey değil."

Adrian ilerledi. Birkaç dakika sonra Eddie'yle ben de ona katıldık. Eddie aynı zamanda Jill'i gözetlemeyi sürdürüyordu. Ancak bu kez, tehlikenin tam da Jill'in yanından gelmesini bekliyormuş gibi geldi bana. Önümüzde Adrian'ın kahkahası çınladı.

"Sage!" diye seslendi. "Bunu görmelisin."

Eddie'yle sıradaki sahaya ulaşmıştık. Şaşkınlıkla baktım ve kahkahalara boğuldum.

Drakula'nın Kalesi'ne gelmiştik.

Uzaktaki deliği, kocaman, bir sürü katlı, siyah bir kale koruyordu. Kalenin merkezine doğru bir tünel gidiyordu ve topun üzerinden geçeceği dar bir köprü vardı. Top kaleye girmeden önce köprüünün kenarlarından düşerse oyun en başa dönüyordu. Kalenin bir yanında da Kont Drakula duruyordu. Kont'un teni bembeyaz, gözleri kırmızı, kulakları sivriydi. Parlak, siyah saçları geriye yapıştırılmıştı. Yarasalarının benzer pelerini göstermek için ikide bir garip bir şekilde kollarını kaldırıyordu. Yakındaki bir hoparlörden ürkütücü bir org sesi geliyordu.

Kahkahalarımın ardı arkası kesilmiyordu. Adrian'la Eddie beni sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlardı.

"Onu daha önce hiç gülerken görmemiştim," dedi Eddie, Adrian'a.

"Kesinlikle beklediğim tepki değil," dedi Adrian. "Geçmiş Simyacı davranışlarını düşünürsek ödö kopar sanmıştım. Vampirleri sevdiğini bilmiyordum."

Hala sırtarak Drakula'nın pelerinini indirip kaldırmasını izledim. "Bu bir vampir değil. Gerçek değil yani. Bu yüzden komik. Tam bir Hollywood eseri. Gerçek vampirler korkutucu ve tabiata aykırı. Oysa bu çok komik."

İkisinin de ifadesinden, bunun neden espri anlayışına bu kadar uyduğunu anlamadıkları belli oluyordu. Yine de Adrian, ondan rica ettiğimde cep telefonumla bir fotoğrafımızı çekmeyi kabul etti. Drakula'nın yanında poz verip gülümsedim.

Adrian, Drakula tam pelerinini kaldırırken fotoğrafı çekti. Fotoğrafın çok güzel çıktığını görünce sevindim. Saçlarım bile düzgün çıkmıştı.

Adrian telefonu bana vermeden fotoğrafa bakıp onaylarca-sına başını salladı. "Tamam, ben bile çok şirin olduğumu itiraf ediyorum."

Farkında olmadan bu yorumu analiz etmeye başlamıştım. *Ben bile itiraf ediyorum*, derken neyi kastetmişti. Bir insana göre şirin olduğumu mu? Yoksa Adrian'ın çekici kız kriterlerine o an için uyduğumu mu? Dakikalarca debelendikten sonra kendimi bunu unutmaya zorladım. *Üstüne gitme Sydney. Sadece bir iltifat. Kabul et.*

Parkura devam ettik ve sonunda şelalenin kendisine geldik. Burası özellikle zordu. Topu hizalamak için -çok ihtiyacım varmış gibi- biraz daha dikkatli davrandım. Zaten herkesi yeni-yordum. Bir tek Eddie bana yaklaşabilmişti. Jill ve Lee maçla pek ilgili değildi zaten. Adrian ve doğal yeteneği de kesinlikle sonuncuydu.

Eddie, Adrian ve ben yine diğer ikisinin önündeydik ve şelalenin yanında onları bekledik. Jill ilk fırsatta şelaleye doğru resmen koştu. Büyülenmiş gözlerle bakıyordu. "Bu harika. Günlerdir bu kadar su görmedim."

"Kirlilikle ilgili söylediklerimi unutma," diye takıldı Lee. Jill'in mutlu olmasına çok sevindiği belliydi. Diğer iki Moroi'a bakınca onların da aynı şekilde hissettiğini gördüm. Ama tamamen aynı değil. Adrian'ın sevinci kardeşçe ve şefkat doluydu. Ya Eddie'ninki? Çözmesi zordu. Sanki diğer ikisinin karışımı gibi. Belki onunki de gardiyancaydı.

Jill şelaleye doğru bir hareket yapınca birden aşağı dökülen dalgaların bir kısmı kırıldı. Su bir örgü haline gelip havaya yükseldi, spiraller yaparak hepimizin üstüne sıçrayan milyonlarla damla halinde yere yağdı. Ben gözlerimi kocaman açmış hayretle izliyordum. Üzerime gelen damlalar şaşkınlığımı silip götürdü.

"Jill," dedim tanımakta zorlandığımı bir ses tonuyla. "Bunu bir daha yapma."

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan Jill başka bir parça suyu havada dans ettirirken gözucuyla bana baktı. "Etrafta görececek kimse yok Sydney."

Endişelenmemin nedeni bu değildi. İçimi panikle doldurup nefes almamı engelleyen bu değildi. Dünya etrafımda dönmeye başlamıştı, bayılacak gibiydim. Bilinmeyene duyulan o katı, soğuk korku içimi doldurmuştu. Doğaya aykırıydı. Dünyamın kuralları az önce yıkılmıştı. Bu bir vampir sihriydi, insanlara yabancı ve uzak bir şey. Uzaktı, çünkü ölümlülerin buna bulaşması yasaktı. Daha önce bir kez büyü kullanıldığını görmüştüm. İki ruh kullanıcısı arasındaki etkileşim arttığında. Bir daha da görmek istememiştim. Biri dünyadaki bitkilerin, emirlerini yerine getirmesini sağlamış, diğeri de telekinetik olarak öldürme hedefli nesneler savurmuştu. Çok korkutucuydu. Hedef ben olmasam da kendimi kapana kasmış hissetmişim ve bizim dünyamıza ait olmayan bu gücün karşısında dizlerimin bağı çözülmüştü. Yanımdakilerin, birlikte takılması eğlenceli ve kolay insanlar olmadığını hatırlamıştım. Bunlar tamamen benden farklı yaratıklardı.

“Kes şunu,” dedim içimdeki paniğin yükseldiğini hissederek. Büyüden korkuyordum. Bana dokunmasından, bana yapabileceklerinden korkuyordum. “Bunu bir daha yapma!”

Jill beni duymadı bile. Lee’ye sıırttı. “Sen havasın, değil mi? Suyun üzerinde sis yaratabilir misin?”

Lee ellerini cebine koyup bakışlarını kaçırdı. “Şey, iyi bir fikir olmayabilir. Yani, insan içindeyiz...”

“Hadi,” diye yalvardı Jill. “Senin için çocuk oyuncağı.”

Lee çok gergin görünüyordu. “Şu an tercih etmem.”

“Çok mızıkçısın.” Jill güldü. Şeytani su, üzerinde ve önünde hiç durmadan dönüyordu.

"Jill," dedi Adrian şimdiye kadar duymadığım kadar sert bir sesle. Aslında Adrian'ın ona gerçek adıyla hitap ettiğini bile hatırlamıyordum. "Yeter."

Tek söylediği buydu. Yine de Jill'in bedenine bir dalga gibi ulaştı. Jill irkildi ve su spiralleri damlalara dönüşerek yok oldu. "Tamam," dedi aklı karışmış gibi görünerek.

Bir anlık sessizlikten sonra Eddie, "Acele etmemiz lazım. Okula son giriş saatini kaçıracağız," dedi.

Lee'yle Jill vuruşlarını yaptılar. Çok geçmeden yine gülüp flörtleşiyorlardı. Eddie o endişeli tavrıyla onları izlemeye devam etti. Sadece Adrian bana bakıyordu. Olanları bir tek onun anladığını biliyordum. Yeşil gözleri her zamanki keskin mizahından uzak bir bakışla beni inceledi. Kanmamıştım. Kesin arkasından alaylı bir laf gelecek, tepkim için beni kızdıracaktı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"İyiyim," dedim ona arkamı dönerek. Yüzümü görmesini istemiyordum. Zaten çok şey görmüştü. Korktuğumu görmüştü. Onlardan ne kadar korktuğumu hiçbirinin bilmesini istemiyordum. Bana doğru birkaç adım attığını duydum.

"Sage..."

"Beni yalnız bırak," dedim. Hızla parkurun çıkışına yöneldiğimde peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Haklıydım. Tek başıma sakinleşmeye çalışıp oyunlarını bitirmelerini bekledim. Yanıma geldiklerinde duygularımdan çoğunu yüzümden sildiğime emindim. Adrian'ın hala endişeyle beni izlemesi hiç hoş değildi. Neyse ki az önceki halimle ilgili bir şey söylemedi.

Maçın sonunda benim birinci, Adrian'ınsa sonuncu gelmesine kimse şaşırmadı. Lee üçüncülüğe biraz bozulmuştu. "Çok daha iyi oynardım," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Bu oyunda harikaydım." Zamanının çoğunu Jill'le ilgilenerek geçirdiğini düşünürsek bence üçüncülük iyi bir dereceydi.

Önce Lee'yle Adrian'ı eve bıraktım. Eddie ve Jill'le birlikte Amberwood'a zar zor zamanında yetişebildik. Kimse bendeki değişikliği fark etmemişti. Zaten o zamana kadar da normale dönebilmişim. Yurt odamıza girdiğimizde Jill bulutların üstünde uçuyor, durmadan Lee'den bahsediyordu.

"Bu kadar seyahat ettiğini hiç bilmiyordum! Belki senden bile çok yer görmüştür Sydney. Beni de oralara götüreceğini söyleyip duruyor. Hayatımızın geri kalanını seyahat edip istediğimizi yaparak geçirecekmişiz. Hangi konuda uzmanlaşmak istediğini bilmediği için üniversitede her tür dersi alıyor. Yalnız bu dönem çok ders almamış. Babasıyla daha çok zaman geçirmek istediğinden programı hafif. Bu benim için de iyi. Yani bizim için."

Esneyip bitkin bir şekilde başımı salladım. "Harika."

Şifonyerinden pijamalarını çıkarırken duraksadı. "Bu arada özür dilerim."

Donakaldım. Büyü için özür istemiyordum. Hatta onun olduğunu bile unutmak istiyordum.

"Geçen gece sana bağırdığım için," diye devam etti. "Bana Lee'yi ayarlamaya çalışmıyordun. Seni burnunu sokmakla suçlamamalıydım. Benden gerçekten hoşlanıyormuş ve şey... Gerçekten harika biri."

Tuttuğum nefesimi bıraktım ve zorla gülümsedim. “Mutlu olduğuna sevindim.”

Neşeyle Lee'den bahsetmeye devam etti. Biraz sonra banyoya indim. Dişlerimi fırçalamadan önce lavabonun önünde durup ellerimi ve kollarımı tekrar tekrar ovdum. Hala tenimde hissettiğim o büyümlü su damlalarından arınmak için bütün gücümle uğraştım.

13. BÖLÜM

ERTESİ SABAH, daha gün doğmadan telefonum çaldı. Hep erken kalktığım için uyanmıştım zaten ama Jill yatağında yuvarlanıp başını yastığıyla kapadı.

“Sustur şunu,” diye inledi.

Sonunda telefona cevap verince arayanın Eddie olduğunu öğrendim.

“Aşağıdayım,” dedi. “Hava çok ısınmadan biraz savunma çalışmaya hazırım.”

“Bensiz yapmak zorundasınız,” dedim. İçimden bir ses Eddie’nin savunmayla ilgili Clarence’a verdiği sözü fazla ciddiye aldığını söylüyordu. Ben hiç de öyle bir yükümlülük hissetmiyordum. “Tonla ödevim var. Ayrıca eminim Bayan Terwilliger bugün beni kahve almaya gönderecektir.”

“O zaman Jill’i aşağı gönder,” dedi Eddie.

Jill’in yatağındaki top haline gelmiş örtülere baktım. “Söylemesi kolay.”

Ancak Jill beni şaşırtarak uyandı, dişlerini fırçaladı, baş ağrısı için bir aspirin aldı ve üstüne eşofmanlarını giydi. Vedalaşırken onları yoklayacağıma söz verdim. Çok geçmeden Bayan Terwilliger arayıp kahvesini istedi ve kendimi onunla ve çalışmalarımızla geçireceğim yeni bir güne hazırladım.

Spencer's'a gittiğimde, önünde dikilene kadar Trey'i fark etmedim bile.

"Bayan Terwilliger'ın mı?" diye sordu karamel soslu kapuçinoyu işaret ederek.

"Hı?" başımı kaldırdım. Kasiyerim Trey'di. "Burada mı çalışıyorsun?"

Başını salladı. "Harçlığımı bir şekilde çıkarmam lazım."

Ona bir miktar para uzattım ve bana yüzde elli indirim yaptığını gördüm. "Yanlış anlama ama çok iyi görünmüyorsun," dedim. Gerçekten çok bitkin ve perişan görünüyordu. Daha yakından bakınca çürükleri ve kesikleri de gördüm.

"Evet, dün benim için biraz zordu."

Terreddüt ettim. Sorulara açık bir cümleydi. Arkamda bekleyen kimse de yoktu. "Ne oldu?" diye sordum sormamı beklediğini bilerek.

Trey kaşlarını çatı. "O Greg Slade pisliği dün futbol seçmelerinde büyük hasar bıraktı. Daha sonuçlar belli olmadı ama bence kesin oyun kurucu pozisyonunu alacak. Makine gibiydi. Adamları yarıp geçti." Sol elini uzattığında bazı parmaklarının bandajla sarıldığını gördüm. "Elime de bastı."

Slade'in spor dersindeki kontrolsüz kuvvetini hatırlayınca irkildim. Lise futbol takımı ve takımda kimin oyuncu kurucu

olacağı benim için önemli değildi. Elbette Trey için üzölmüş-
tüm ama asıl aklımı kurcalayan dövmelerin arkasındaki sırdı.
Keith'in sorun çıkarmamamla ilgili uyarılarını hatırlasam da
kendimi durduramadım.

"Dövmeleri biliyorum," dedim. "Julia'yla Kristin anlattı.
Benimkinden de neden şüphelendiğini anlıyorum ama dü-
şündüğün gibi değil. Gerçekten."

"Ben öyle duymadım. İnsanlar nerede yaptırdığını açıkla-
mak istemediğin için böyle söylediğini konuşuyor."

Biraz şaşırmıştım. Julia'yla Kristin'in bana inanmış gibiydi.
Etrafa tam tersini mi söylüyorlardı? "Hiç bilmiyordum."

Trey hafif bir gülümsemeyle omuz silkti. "Merak etme, ben
sana inanıyorum. Sende çok saf ve büyüleyici bir şey var. İnsa-
nı kandırarak birine benzemiyorsun."

"Hey," dedim kaşlarımı çatarak. "Ben saf değilim."

"İltifattı."

"Bu dövmeler ne zamandan beri var?" dedim konuyu de-
ğiştirmeye karar vererek. "Geçen yıldan beri diye duydum."

Düşünceli düşünceli kahvemi uzattı. "Evet ama geçen yılın
sonuydu. Okul yılının yanı."

"Ve Nevermore diye bir yerde yapılıyor?"

"Bildiğim kadarıyla." Trey şüpheyle beni süzdü. "Neden
sordun?"

"Sadece meraktan," dedim tatlı bir sesle.

Zengin züppeler gibi giyinmiş bir grup üniversite öğrencisi
arkamda bir sıra oluşturmuştu ve sabırsızlıkla bize bakıyorlar-
dı. "Sipariş verebilir miyiz?"

Trey onlara zorla gülümsedi. Ben yoldan çekilirken bana gözlerini devirip “Görüşürüz, Melbourne,” dedi.

Amberwood’a dönüp Bayan Terwilliger’in kahvesini verdim. Bütün gün onunla oturacak ruh halinde olmadığım için de cep telefonumu açık tutmak kaydıyla başka bir yere gitmek için izin istedim. Neyse ki kabul etti. Kütüphane bugün bana çok hareketli ve ironik ama gürültülü geliyordu. Odamda yalnız kalmak istiyordum.

Servisi yakalamak için kestirme olsun diye çimlerden giderken ağaçların arkasında tanıdık birilerini fark ettim. Yönümü değiştirince Jill’le Eddie’nin küçük bir alanda dövüş pozisyonu aldıklarını gördüm. Micah da yere bağdaş kurmuş onları izliyordu. Ben yaklaşırken Micah el salladı.

“Kardeşinin bir kung fu ustası olduğunu bilmiyordum.”

“Bu kung fu değil,” dedi Eddie ters ters, gözlerini Jill’den ayırmadan.

“Aynı şey,” dedi Micah. “Bu da adamın canına okur.”

Eddie, Jill’in yanına koşacakmış gibi bir şaşırtma hamlesi yaptı. Jill hemen onu engellemek için davrandı ama Eddie’ye yetiyecek kadar hızlı değildi. Eddie ciddi olsaydı o an Jill’e vurmuştu. Yine de Jill’in müdahale süresi hoşuna gitmiş görünüyordu.

“Güzel, hamlenin bir kısmını hissetsen de hareketin, hamlenin yönünü değiştirirdi. En iyisi başını eğip hemen yana kaçmaktır. Tabii bu biraz daha çalışma gerektiriyor.”

Jill itaatkar bir şekilde başını salladı. “Bunu ne zaman çalışabiliriz?”

Eddie gururla ona baktı. Birkaç dakika onu inceledikten sonra ifadesi yumuşadı. “Bugün değil. Çok güneş var.”

Jill karşı çıkmak istediye de sonra vazgeçti. Zaten güneşten yine bitkin düşmüştü ve sırlıklam terlemişti. Biraz bulut için yalvarırcasına gökyüzüne baktı. Gökyüzünden bir yanıt gelmeyince Eddie’yi başıyla onayladı.

“Tamam. Ama yarın aynı saatte çalışacağız, değil mi? Belki de daha erken. Hatta belki bu akşam! İkisini de yapabilir miyiz? Hem akşam güneş batınca hem de sabah çalışalım. Olmaz mı?”

Jill’in hevesi karşısında keyiflenen Eddie sırtıttı. “Sen nasıl istersen.”

Jill gülümseyerek yanına oturdu ve mümkün olduğunca gölgeye girdi. Eddie beklentiyle bana baktı. “Ne?” dedim.

“Hey, senin de bir yumruk atmayı öğrenmen gerekmiyor muydu?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Neden böyle bir şeye ihtiyacım olsun ki?”

Jill beni dürttü. “Yap hadi Sydney!”

İstemeye istemeye Eddie’nin bana elimi incitmeden yumruk atmayı öğretmesine izin verdim. Hızlı dersimiz boyunca ona dikkatimi vermedim bile. Sadece diğerlerini eğlendirdiğimizi düşünüyordum. Eddie’nin benimle işi bittiğinde Micah “Acaba, bana da bir iki ninja hareketi gösterir miydin?” diye sordu.

“Bunun ninjalarla ilgisi yok,” diye karşı çıktı Eddie. Yine de gülümsüyordu. “Gel hadi.”

Micah ayağa fırladı. Eddie ona doğru ağır ağır yürüdü. Sanki Micah'yı ve neler yapabileceğini ölçüyordu. Bir süre sonra Eddie rahatladı ve Micah'ya bir saldırgandan kurtulmak için sert birkaç hareket gösterdi.

Eddie, Micah'ya bir tekme savurunca Jill, "Hey," diye karşı çıktı. Micah tekmeyi normal bir çocuğun yapacağı gibi savurdu. "Hiç adil değil. Alıştırma yaparken bana vuramazsın," dedi.

Eddie hazırlıksız yakalanınca Micah ona vurdu. Eddie ona gönülsüz bir saygıyla bakıp Jill'e, "Bu farklıydı," dedi.

"Ben kızım diye mi?" dedi Jill. "Rose'da hiç kendini frenlemezdin."

"Rose kim?" diye sordu Micah.

"Bir arkadaşımız," dedi Eddie. Jill'e döndü. "Rose'un senden kaç yıl daha fazla deneyimi vardı," dedi.

"Micah'dan da fazla deneyimi vardı. Ama bana hafif davranıyorsun."

Eddie kızarıp gözlerini Micah'dan ayırmadı. "Hiç de değil," dedi.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Jill. Oğlanlar yeniden dövüşe dönünce Jill bana baktı. "Beni incitmekten korkarsa nasıl öğreneceğim?" diye sordu usulca.

İki oğlanı izleyip Eddie hakkında şimdiye kadar bildiklerimi düşündüm. "Bence durum bundan daha karışık. Bence senin risk almana gerek olmamalı diye düşünüyor. O eğer işinde yeterince iyi olursa kendini savunmana gerek kalmayacağına inanıyor."

“Eddie işini harika yapıyor. Saldırıda onu görseydin.” Yüzünde yine o korku dolu ifade belirdi. Burada saklanmasına sebep olan saldırıdan söz edildiğinde hep böyle oluyordu. “Yine de öğrenmeliyim.” Sesini daha da alçalttı. “Kavgalarda büyümüyü kullanmayı da öğrenmek istiyorum ama bu çölde mümkün değil.”

Jill’in önceki geceki gösterisini hatırlayıp ürperdim. “Zamanı gelecek,” dedim boş boş.

Yapacak işlerim olduğunu söyleyip ayağa kalktım. Micah, Eddie’yle Jill’e yemeğe gitmek isteyip istemediklerini sordu. Eddie hemen evet dedi, Jill onay beklercesine bana baktı.

“Sadece öğle yemeği,” dedi Eddie anlamlı anlamlı. Micah’nın hala zararsız olduğuna inandığını biliyordum. Emin değildim. Jill’le Lee’nin dünkü yakınlaşmasının ardından, Micah’nın bir yere varmak için daha agresif bir hamle yapmasından çekiniyordum.

“İyi o zaman,” dedim.

Jill rahatlamış görünüyordu. Hep birlikte yemeğe gittiler. Ben de günün geri kalanını Bayan Terwilliger’in o felaket kitabını bitirmekle geçirdim. Hala o eski büyüleri ve ayinleri aynen başka bir yere geçirmenin zaman kaybı olduğunu düşünüyordum. Tek faydası şu olabilirdi. Bayan Terwilliger araştırması için onlara referans vermesi gerektiğinde elinin altında hazır bir bilgisayar dosyası olacaktı ve eski kitaba zarar verme riski ortadan kalkacaktı.

Kitabı ve diğer ödevlerimi bitirdiğimde akşam olmuştu. Jill daha dönmemişti. Bu fırsattan yararlanıp canımı sıkın

bir şeyi kontrol etmek istedim. Sabahki dövüş sırasında Jill, Eddie'nin saldırıda onu savunduğunu söylemişti. Baştan beri o ilk saldırıyla ilgili bana söylemedikleri tuhaf bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Ben de Simyacılar'ın ağına bağlanıp Moroi isyancılarıyla ilgili elimizdeki her şeyi taramaya karar verdim.

Tabii ki her şey belgelenmişti. Moroi'lar arasındaki önemli olayların kayıtlarını tutmak zorundaydık ve bu kayıtların sayısı hiç de az değildi. Nasıl olmuşsa Simyacılar, protestocular idari binaların önündeyken Moroi Sarayı'nın fotoğraflarını çekmişlerdi. Düzeni bozmadıkları için dampir gardiyanlar hemen seçiliyordu. Kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışanların arasında Dimitri Belikov'u -Rose'un erkek arkadaşını- görünce şaşırdım. Etrafındaki hemen herkesten uzun olduğu için fark edilmesi kolaydı. Dampirler aynı insan gibi görünüyordu. Ben bile itiraf etmeliyim ki Dimitri çok hoş biriydi. Hırpani bir yakışıklılığı vardı. Fotoğrafta bile, kalabalığı izlerken gözlerindeki sertliği görebiliyordunuz.

Diğer protesto fotoğrafları da bildiklerimi doğruladı. Moroi'ların çoğu Kraliçe'yi desteklemişti. Ona karşı olanlar sadece azınlıksa da sesleri daha yüksek ve daha tehlikeli bir azınlıktı. İnsan kanallarındaki haberlerden alınan bir videoda, Denver'da bir bar kavgasına karışan iki Moroi genci görülüyordu. Kraliçe hakkında ve adaletle ilgili bir şeyler bağırıyorlardı. Söylediklerinin çoğu, insanlara bir şey ifade etmiyordu tabii. Film sıradan bir insanın cep telefonu kamerasıyla çekilmişti ve filmin insanlar için ilginç olan yanı, çocuğun iki adamda da

vampir dişleri gördüğünü iddia etmesiydi. Bu kaydı bir vampir kavgasına şahit olduğu iddiasıyla yayınlayan çocuğu kimse ciddiye almamıştı neyse ki. Görüntü dişlerin fark edilemeyeceği kadar bulanıktı. Yine de bu haber, eğer Moroi'ların politik durumu kontrolden çıkarsa neler olabileceğini göstermesi açısından önemliydi.

Bir durum kontrolü yapınca, Kraliçe Vasilisa'nın gerçekten de tahtıyla ilgili kanunu değiştirmeye çalıştığını gördüm. Taht, kraliyet ailesinden en az bir kişinin hayatta kalmasına bağlı olmayacaktı. Simyacı uzmanlar bunun üç ay kadar sürebileceğini söylüyordu. Rose da aynı şeyi söylemişti. Tarih aklımda saatli bir bomba gibi çınladı. Üç ay boyunca Jill'i güvende tutmalıydık. Ve bu üç ay boyunca Vasilisa'nın düşmanları Jill'i ele geçirmek için daha da çok uğraşacaktı. Jill ölürse, Vasilisa'nın hükümdarlığı sona ererdi.

Ancak beni araştırmaya iten, bunlardan hiçbiri değildi. Ben Jill'in uğradığı ilk saldırıyı merak ediyordum, kimsenin bahsetmediği o saldırıyı. Bulduklarım pek işime yaramamıştı. Olay sırasında hiçbir Simyacı orada değildi. Bu nedenle bilgilerimiz Moroi kaynaklarının rapor ettiklerine dayanıyordu. Bütün bildiğimiz, Kraliçe'nin kız kardeşinin çok ciddi ve alçakça bir saldırıya uğradığı ve tamamen iyileştiği idi. Gördüğüm kadarıyla bu kesinlikle doğrudu. Jill'in hiçbir yarası yoktu. Üstelik saldırı Palm Springs'e gelmeden bir hafta önce gerçekleşmişti. Bu süre, alçakça ve şiddetli bir saldırının yaralarını iyileştirmeye yeter miydi? Ve böyle bir saldırı onu uykusundan haykırarak uyandırabilir miydi?

Bilmiyordum. Şüphelerimden de kurtulamıyordum. Jill daha sonra odaya geldiğinde keyfi o kadar yerindeydi ki onu sorguya çekmeye içim elvermedi. Ayrıca esas Clarence'ın yeğenini ve boğazının kesildiği o tuhaf ölüm şeklini araştıracağımı çok geç hatırlamıştım. Jill'in durumu dikkatimi dağıtmıştı. Durumu şimdilik unutup erken yatmaya karar verdim.

Yarın, diye düşündüm uykulu bir halde. Hepsini yarın yapacağım.

Yarın beklediğimden daha da çabuk geldi. Birinin beni sarsmasıyla derin uykumdan uyandım ve bir an için yine aynı kabusu gördüm. Simyacılar beni gecenin bir saati götürüyordu. Jill'i tanıyınca son anda çılgılık atmamayı başarabildim.

"Hey, hey," diye homurdandım. Dışarıdan mor bir ışık süzülüyordu. Güneş daha yeni doğmuştu. "Ne oluyor? Sorun ne?"

Jill bembeyaz bir surat ve korku dolu gözlerle bana baktı. "Adrian. Onu kurtarmalısın."

14. BÖLÜM

“KENDİNDEN Mİ?”

Kendimi tutamamıştım. Espri ben daha kendimi durdurmadan ağızımdan çıkıvermişti.

“Hayır.” Jill yatağın kenarına oturup alt dudağını ısırdı. “Belki de kurtarmak doğru kelime değil. Ama gidip onu almalıyız. Los Angeles’ta kapana kısıldı.”

Doğrulurken gözlerimi ovuşturdum ve tüm bunlar bir rüya olabilir mi diye birkaç dakika bekledim. Hayır. Hiçbir şey değişmedi. Yatağımın kenarındaki komodinden cep telefonumu alıp saate bakınca inledim.

“Jill, saat daha altı bile değil.” Adrian’ın bu saatte uyanmasının mümkün olmadığını düşünürken aklıma hiç yatmamış olabileceği geldi. Moroi’lar kendilerine kalsa sabahın geç saatlerinde yatmayı tercih ederdi.

“Biliyorum,” dedi alçak sesle. “Üzgünüm. Önemli olmasa istemezdim. Dün gece oraya gitmiş çünkü... o Moroi kızları

tekrar görmek istemiş. Lee'nin de LA'de olması gerekiyormuş. Adrian onunla eve dönebileceğini düşünmüş. Ama Lee'ye ulaşamadığı için eve dönemiyor. Adrian işte. Hem yapayalnız hem de sarhoş."

Başımı tekrar yastığa bıraktım. "Buna pek sempati beslemiyorum. Belki bir ders alır."

"Sydney, *lütfe*."

Kolumla gözlerimi kapadım. Belki uyumuş gibi yaparsam beni rahat bırakırdı. Ancak birden aklıma bir soru gelince kolumu çektim.

"Bunları nereden biliyorsun? Telefon mu etti?" Uykum acayip hafif olmasa da Jill'in telefonunun çaldığını duyardım.

Jill bakışlarını utangaçça benden kaçırdı. Kaşlarımı çatarak doğruldum.

"Jill? Bunları nereden biliyorsun?"

"Lütfe," diye fısıldadı. "Onu alamaz mıyız?"

"Bana neler olduğunu anlatana kadar hayır." Garip bir his tenimi yakıyordu. Bir süredir benden önemli bir sır saklandığını hissediyordum ve şimdi Moroi'ların benden sakladığı şeye yaklaştığımı biliyordum.

"Kimseye anlatamazsın," dedi sonunda yeniden gözlerime bakarak.

Yanağımdaki dövme dokundum. "Kimseye bir şeyi anlatamam ki."

"Ama hiç kimseye. Simyacılar ve Keith dahil. Bundan haberi olmayan diğer Moroi'lara veya dampirlere de hiçbir şey anlatamazsın."

Simyacılar'a söylemeyecek miydim? İşte bu bir sorun olabilirdi. Hayatımda ne kadar delilik olursa olsun, görevlerim beni ne kadar sinirlendirse de, vampirlerle ne kadar zaman geçirsem de, kime bağlı olduğumu asla sorgulamamıştım. Jill ve diğerleriyle ilgili bir şey varsa Simyacılar'a kesinlikle anlatmak *zorundaydım*. Bu benim onlara ve insanlığa karşı görevimdi.

Gerçi Simyacılar'a karşı görevimin bir kısmı da Jill'le ilgilenmekti ve şu anda Jill'i üzen şey bu görev kapsamında sayılabılırdi. Bir an ona yalan söylemeyi düşünsem de hemen aklımdan bu fikri kovdum. Yapamazdım. Sırrını saklayacaksam saklayacaktım. Saklamayacaksam bunu ona önceden söylemeliydim.

"Söylemeyeceğim," dedim. Bu onu olduğu kadar beni de şaşırttı. Loş ışıkta beni inceledikten sonra doğru söylediğime ikna olup yavaşça başını salladı.

"Adrian'la ben birbirimize bağlıyız. Yani aramızda bir ruh bağı var."

Duyduklarıma inanamıyordum. Gözlerim kocaman açıldı. "Bu nasıl..." Birden bütün parçalar yerine oturdu. "Saldırı. Sen... sen..."

"Öldüm," dedi Jill sertçe. "Moroi suikastçıları geldiğinde ortalık çok karıştı. Herkes Lissa için geldiklerini sanıyordu, bu yüzden gardiyanlar onun etrafını sardı. Beni korumaya sadece Eddie geldi ve o da yeterince hızlı değildi. Bir adam, o..." Jill göğsünün ortasında bir noktaya dokundu ve ürperdi. "Beni bıçakladı. Beni öldürdü. O sırada Adrian geldi. Beni iyileştirip

geri getirmek için ruh büyüsunü kullandı ve artık birbirimize bağlıyız. Her şey çok hızlı gelişti. Oradaki kimse Adrian'ın ne yaptığını algılayamadı."

Düşüncelerim beynimde dört nala koşturuyordu. Bir *ruh bağı*. Ruh, Simyacılar için zor bir elementti çünkü bu konuda çok az kaydımız vardı. Bizim dünyamız bilgiler ve belgelerden ibaret olduğundan, herhangi bir boşlukla karşılaşınca kendimizi zayıf hissediyorduk. Yüzyıllar boyunca ruh kullanımının işaretleri kaydedilse de kimse onu tam olarak anlayamamıştı. Bu olaylar rasgele büyü olayları olarak tarihe geçmişti. Çok kısa bir zaman önce Vasilisa Dragomir kendini ifşa ettiğinde, ruh elementi ve onun sayısız psişik etkileri yeniden keşfedilmişti. Vasilisa'yla Rose'un arasındaki ruh bağı kayıtlarımızdaki tek modern bağıdı. İyileşme, ruhun en bilinen özelliklerindendi ve Vasilisa, Rose'u bir araba kazasından sonra hayata döndürmüştü. Böylece aralarında psişik bir bağ kurulmuştu. Bu bağ ancak Rose yeniden ölümün kıyısına gelince kırılmıştı.

"Onun aklındakileri görebiliyorsun," dedim nefes nefese. "Düşüncelerini. Duygularını." Taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Adrian bir şey söylemediğini iddia ettiği halde Jill'in her şeyi bilmesi gibi mesela.

Jill başını salladı. "Bilmek istemiyorum. İnan bana. Ama elimde değil. Rose zamanla onun duygularının dışında kalmayı öğreneceğimi söyledi ama henüz bunu yapamıyorum. Ve onda o kadar çok var ki Sydney. O kadar duygu var ki. Her şeyi çok güçlü hissediyor. Aşk, kederi, öfkeyi. Duygu-

ları sürekli inip çıkıyor. Rose'la yaşadıkları onu mahvediyor. Onun içinde bunca şey olurken bazen kendime odaklanmakta güçlük çekiyorum. Neyse ki her zaman olmuyor. Yine de ne zaman olacağını kontrol edemiyorum.”

Jill'e söylemesem de içten içe merak ediyordum. Acaba Adrian'ın bu şiddetli duyguları, ruh elementinin kullanıcısını delirtme eğiliminin bir parçası mıydı? Yoksa tamamen Adrian'ın kendi kişiliğinden mi kaynaklanıyordu?

“Ama o seni hissedemiyor, öyle değil mi? Tek taraflı bir şey?” diye sordum. Rose, Vasilisa'nın düşüncelerini okuyup her gün yaptıklarını kendi gözleriyle görür gibi görebiliyordu. Ama aynısı Vasilisa için geçerli değildi. Jill için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşündüm. Gerçi ruh söz konusu olunca hiçbir şey belli olmazdı.

“Evet,” dedi Jill.

“Demek... Demek bu yüzden onunla ilgili her şeyi biliyorsun. Benim ziyaretlerimi mesela. Ve pizza istediğini. Demek burada olmasının, Abe'in onu burada istemesinin nedeni de bu.”

Jill kaşlarını çattı. “Abe mi? Hayır, Adrian'ın buraya gelişi grupça verilmiş bir karardı. Rose'la Lissa, biz bağa alıştırken birarada durmamızın daha iyi olacağını düşündüler ve ben de onu yakınımda istedim. Neden Abe'in bununla ilgili olduğunu düşündün ki?”

“Şey, hiç,” dedim. Jill, Abe'in Adrian'a Clarence'ın evinde kalmasını söylediğini bilmiyordu herhalde. “Yanlış anladım sanırım.”

“Artık gidebilir miyiz?” diye yalvardı. “Sorularına cevap verdim.”

“Önce bir şeyi iyi anladığıma emin olmalıyım,” dedim. “Neden Los Angeles’a gittiğini ve neden orada kaldığını bana açıkla.”

Jill ellerini birleştirip yine uzaklara baktı. Bu davranışına alışmıştım artık. Söyleyeceği şey duyanın hoşuna gitmeyecekse böyle yapıyordu.

“O, şey, dün gece Clarence’ın evinden ayrıldı. Çünkü sıkılmıştı. Şehre, yani Palm Springs’e kadar otostop çekti ve kendini LA’e giden insanlarla parti yaparken buldu. Onların peşinden gitti. Bir kulüpte de birkaç Moroi kız buldu ve onlarla eve gitti. Geceyi orada geçirip sızdı. Şu ana kadar. Şimdi ayık. Ve eve gitmek istiyor. Clarence’ın evine.”

Bu kulüp ve kızlar konuşmasının üstüne aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. “Jill, bunun ne kadarını gerçekten deneyimledin?”

Jill bakışlarını benden kaçırdı. “Önemli değil.”

“Benim için çok önemli,” dedim. Jill’in gözyaşları içinde uyandığı gece... Adrian o gece de kızlarla birlikteydi. Jill onun seks hayatını mı yaşıyordu? “Bu çocukta hiç mi akıl yok, bir gram bile! Senin burada olduğunu, yaptığı her şeyi yaşadığını biliyor. Yine de durmuyor. Tanrım. Okulun ilk günü. Bayan Chang haklıydı, değil mi? Gerçekten akşamdan kalmaydın. En azından dolaylı olarak.” Neredeyse her sabah uyandığında Jill’in midesi bulanıyordu çünkü Adrian akşamdan kalma oluyordu.

Jill başını salladı. “Kanıtlayabilecekleri fiziksel hiçbir şey yoktu. Kan testi falan gibi. Ama evet. Akşamdan kalma sayı-lırdım. Kesinlikle öyle hissediyordum. Korkunçtu.”

Gözlerime baksın diye uzanıp başını kendime doğru çevir-dim. “Şimdi de öylesin.” Güneş yükseldikçe oda daha aydın-lanmıştı. Belirtileri yine görebiliyordum. O hastalıklı solgun-luk, kan çanağı gözler. Baş ağrıyor ve midesi bulanıyorsa hiç şaşırırmazdım. Elimi çekip tiksintiyle başımı salladım. “Orada kalsın.”

“Sydney!”

“Bunu hak ediyor. Onun için... bir şeyler... hissettiğini bi-liyorum.” Bunun kardeşçe mi, yoksa romantik bir sevgi mi olduğu önemli değildi. “Ama sürekli onu kollayıp her ihtiyacı olduğunda ona koşamazsın.”

“O benden bir şey istemiyor. Tam olarak öyle değil yani,” dedi. “Sadece onun ne istediğini hissediyorum.”

“Kendini bu pisliğe sokmadan önce düşünseydi. Kendi ba-sına geri dönebilir.”

“Cep telefonu bozuldu.”

“Yeni arkadaşlarından ödünç alsın.”

“Acı çekiyor,” dedi.

“Hayat böyle,” dedim.

“Ben acı çekiyorum.”

İçimi çektim. “Jill...”

“Hayır, ciddiyim. Ve sadece akşamdan kalmalık yüzünden değil. Tamam, o da var. Ama o hasta olursa ben de acı çekiyor-um. Artı... onun düşünceleri. Of.” Jill alnını avuçlarına da-

yadı. “Ne kadar mutsuz olduğunu aklımdan çıkaramıyorum. Tıpkı... beynime vuran bir çekiç gibi. Ondan kaçamıyorum. Ne kadar perişan olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu da beni perişan ediyor. Ya da perişan olduğumu sanıyorum. Bilmiyorum.” Yine içini çekti. “Lütfen Sydney, lütfen gidelim.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Evet.”

“Tamam o zaman. Ben gideceğim.” Yatağın kenarına doğru kaydım. Jill de benimle kalktı.

“Ben de geleceğim.”

“Hayır,” dedim. “Sen yatağına dön. Bir aspirin al ve kendini daha iyi hissetmeye çalış.” Adrian’a yalnızken söyleyecek iki çift lafım vardı. Gerçi Jill sürekli ona bağlı olduğundan bu konuşmamıza da kulak misafiri olacaktı ama kanlı canlı yanımda değilken, o kocaman gözleriyle bana bakmıyorken Adrian’la konuşmam daha kolay olurdu en azından.

“Ama sen nasıl...”

“Arabada hasta olmanı istemiyorum. Bir şey değişirse veya Adrian giderse falan beni ara.”

Jill daha fazla ısrar etmedi. Ya gelecek hali olmadığından ya da herhangi birinin Adrian’ı kurtarmasına minnettar olduğundan. Tam bir adres veremese de bulunduğu yeri çok iyi tarif etti. Bilindik bir otelin hemen yanındaydı. Araştırdığımda otelin Long Beach’te olduğunu gördüm. Demek ki Los Angeles’ı doğruca geçmem gerekecekti. İki saatlik bir yolculuk beni bekliyordu. Kahveye ihtiyacım vardı.

Neyse ki güzel bir gündü. Pazar sabahı saat çok erken olduğundan yolda neredeyse hiç trafik yoktu. Güneşe ve mavi gökyüzüne bakarken bu yolculuğu üstü açık bir spor arabada yapmanın ne harika olacağını hayal ettim. Ayrıca bu yolculuğu yolda kalmış bir vampir parti oğlanı için değil de başka bir nedenle yapsam daha güzel olurdu.

Jill'le Adrian'ın arasında ruh bağı olduğu fikri bana hala çok garip geliyordu. Birinin başka birini ölümden geri döndürmesi de dini inançlarıma pek uygun düşmüyordu. Ruh elementinin başka bir özelliğini -bir Strigoi'u döndürmeyi- de aklım almıyordu mesela. Kayıtlarımızda bu şekilde iki olay vardı. İki Strigoi, ruh kullanıcıları sayesinde mucizevi bir şekilde esas hallerine dönmüşlerdi. Biri Sonya Karp adında bir kadındı. Diğeri de Dimitri Belikov. Bütün bu dirilişler yüzünden ruh beni gerçekten korkutmaya başlamıştı. Bu kadar güç bana hiç doğru gelmiyordu.

Long Beach'e vardığımda Adrian'ın içinde olduğu apartmanı bulmakta hiç zorlanmadım. Okyanus manzaralı oldukça güzel Cascadia diye bir otelin tam karşısındaydı. Jill arayıp bir yer değişikliği bildirmediğinden Adrian'ın hala orada olduğunu varsayıyordum. Günün bu saatinde sokakta park yeri bulmak zor olmadı. Bir dakika kadar dışarıda durup batı ufkunda göz alabildiğine uzanan mavi gri Pasifik'i seyrettim. Özellikle de Palm Springs çölündeki ilk haftamdan sonra gerçekten nefes kesiciydi. Neredeyse keşke Jill'i de getirseymişim diyecektim. Belki bu kadar suyun yanında kendini daha iyi hissedirdi.

Ev, her katında iki daire olan, üç katlı, şeftali rengi bir apartmandaydı. Jill, Adrian'ın hafızasından öğrendiği kadarıyla, binanın en üst katına çıkıp sağa dönmeme söylemişti. Merdivenleri çıkıp ağır, pirinç tokmaklı mavi bir kapının önüne geldim. Kapıyı çaldım.

Neredeyse bir dakika boyunca cevap gelmeyince bu kez daha yüksek sesle denedim. Üçüncü kez denemek üzereydim ki kilidin açıldığını duydum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir kız başını uzattı.

İncecik, upuzun bedeniyle kesinlikle bir Moroi'du. Alnımda yakında bir sivilce çıkacağını düşününce, kızın soluk, kusursuz teni bugün beni özellikle sinir etti. Benim yaşımda, belki biraz daha büyüktü. Simsiyah saçları ve masmavi gözleri vardı. Bu dünyaya ait olmayan bir oyuncak bebek gibiydi. Ayrıca yarı uykuluydu.

"Evet?" Beni süzdü. "Bir şey mi satıyorsun?" Bu uzun boylu, kusursuz Moroi'un yanında keten eteğim ve gömleğimle kendimi birden çok demode hissedip utandım.

"Adrian burada mı?"

"Kim?"

"Adrian. Uzun boylu. Kahverengi saçlı. Yeşil gözlü."

Kaçlarını çattı. "Jet'i mi diyorsun?"

"Ben... adından pek emin değilim. Baca gibi sigara içiyor mu?"

Kız başını salladı. "Evet. Jet'i kastediyorsun herhalde." Arkasına bakıp bağırdı. "Hey, Jet! Burada seni görmek isteyen bir satıcı var."

“Gelsin,” dedi tanıdık bir ses.

Moroi kapıyı daha çok açıp beni içeri aldı. “Balkonda.”

Jill’le ben bütün temizlik anlayışımızı ve kendimize saygımızı kaybetsek odamızın ne hale gelebileceğini gösteren ibretlik bir salondan geçtim. İçerisi tam bir rezaletti. Bir kız rezaleti. Kirli çamaşırlar her yeri kaplamış, kirli tabaklarla bardaklar, boş bira şişeleriyle dolu olmayan her santimetreyi işgal etmişti. Devrilmiş bir oje şişesi halıda yapış yapış pembe bir leke bırakmıştı. Kanepede battaniyelere sarınmış sarışın bir Moroi kız uykulu gözlerle bana baktıktan sonra yeniden uykuya daldı.

Çöplerin etrafından dolanarak Adrian’a doğru ilerledim. Adrian balkonda demirlere yaslanmış, sırtı bana dönük duruyordu. Sabah hava ılık ve açıktı. Doğal olarak da Adrian onu sigara dumanıyla kirletmeye çalışıyordu.

“Söylesene Sage,” dedi yüzünü bana dönmeden. “İnsan neden sahilde bir ev yapar ama denize bakan balkonlar koymaz? Arkamızdaki tepelerden başka manzara yok. Tabii komşular ilginç bir şey yapmadıkça. Bu yapıya tam bir çöp demeye hakkım var.”

Kollarımı göğsümde birleştirip öfkeyle Adrian’ın sırtına baktım. “Bu konudaki değerli fikrini paylaştığın için çok memnunum. Yetersiz okyanus manzaralarıyla ilgili belediyeye şikayet dilekçemi verirken bundan kesin bahsedeceğim.”

Dudaklarında hafif, alaycı bir gülümsemeyle bana döndü. “Burada ne arıyorsun? Kilisede falan olman gerekmiyor mu senin?”

"Sence ne arıyorum? Ona yaşattıklarını hak etmeyen, on beş yaşındaki bir kız çok yalvardığı için buradayım."

Gülümseme kayboldu. "Ah. Sana anlatmış." Yine arkasını döndü.

"Evet, ve sen bunu bana daha önce söylemeliydin. Bu çok ciddi... acayip bir şey."

"Simyacılar'ın bayılacağı bir konu." Beni iğneliyordu.

"Kimseye anlatmayacağıma söz verdim. Yine de bana söylemeliydin. Hepinize göz kulak olmakla yükümlü olduğuma göre bu önemli bilgiyi benimle paylaşmalıydın."

"Göz kulak olmakla yükümlü, biraz abartılı olmadı mı Sage?"

"Şu halimize baksana! Bence hiç de abartılı değil."

Adrian bir şey demedi. Hızlıca onu süzdüm. Üzerinde kaliteli, koyu renk kot pantolon, kırmızı, penye tişört vardı. Kırışıklıklara bakılırsa bunlarla uyumuştur. Ayakları çıplaktı.

"Ceketin var mı?" diye sordum.

"Hayır."

İçeri girip dağınıklığa bakındım. Sarışın Moroi kız uyumuştur. Beni içeri alan da başka bir odadaki dağınık yatağa kıvrılmıştı. Sonunda Adrian'ın bir kenara fırlatılmış çoraplarıyla ayakkabılarını buldum. Onları aceleyle alıp balkona, Adrian'ın yanına bıraktım.

"Giy şunları. Gidiyoruz."

"Sen benim annem değilsin."

"Evet, değilim. Yanlış hatırlamıyorsam seninki yalancı şahitlik ve hırsızlıktan hüküm giydi."

Gerçekten çok ama çok kötü bir şey söylemiştim ama söylediklerim doğrudu ve nihayet Adrian'ın dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Başını hızlıca çevirdi. Yeşil gözlerinin derinliklerinde ilk defa öfke parıltıları gördüm. "Bir daha onun adını anma. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Öfkesi biraz aşağılayıcı olsa da kendimi tuttum. "Aslında çaldığı kayıtların izini sürmekle sorumlu kişi bendim."

"Kendine göre nedenleri vardı," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Bir suçtan hüküm giymiş birini böyle korumaya heveslisin ama hiçbir şey yapmayan Jill'i zerre kadar düşünmüyorsun."

"Ben onu düşünüyorum!" Titreyen parmaklarıyla bir sigara daha yaktı. Bir yandan da duygularına hakim olmaya çalışıyordu sanırım. "Sürekli onu düşünüyorum. Nasıl düşünmem? O orada... Hissedemiyorum ama hep orada. Kafamdaki şeyleri dinliyor. Benim bile duymak istemediğim şeyleri dinliyor. Hissetmek istemediğim şeyleri hissediyor." Sigarasından bir nefes aldı, beğenmediği manzaraya döndü.

"Onun o kadar farkındaysan nasıl böyle şeyler yapıyorsun?" Etrafımızı işaret ettim. "Onu da etkilediğini bile bile nasıl içki içiyorsun? Onun da görebileceğini bile bile bütün bu..." Yüzümü buruşturdum. "Yani bu kızlarla bu şeyleri nasıl yapıyorsun? O daha on beş yaşında."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi. "İçkiyi bilmiyordum. Başta bilmiyordum yani. O gün okuldan sonra gelip bana söylediğinde bıraktım. Gerçekten. Ama sonra... Cuma günü siz gel-

diğinzde haftasonu olduğundan bana içebileceğimi söyledi. Hasta olacak diye o kadar endişelenmediğini sandım. Ben de kendi kendime sadece birkaç tane içerim dedim. Bir tek dün gece çığırından çıktı. İşler saçma sapan bir hal alınca kendimi burada buldum. Üf, ben ne yapıyorum böyle? Davranışlarımı sana haklı göstermek zorunda değilim.”

“Kimseye haklı gösteremezsin zaten.” Öfkeden kanım damarlarımı yakıyordu.

“Senin tek bildiğin konuşmak Sage.” Parmağını suçlarcasına bana salladı. “En azından ben harekete geçiyorum. Ya sen? Dünyanın sensiz devam etmesini izliyorsun. O Keith pisliği sana bok gibi davranırken sen orada durup gülümsüyor ve başını sallıyorsun. Sende hiç cesaret yok. Karşı koymuyorsun. İhtiyar Abe bile seni parmağında oynatıyor. Abe’in seninle bir meselesi olduğunu söylerken Rose haklı mıydı? Yoksa o da karşılık veremediğin herhangi biri mi?”

Bu sözlerin beni nasıl yaraladığını göstermemek için tüm gücümle çabaladım. “Benimle ilgili bir şeyi hiç bilmiyorsun, Adrian Ivashkov. Ben çok savaşıyorum.”

“Beni kandıramazsın.”

Hafifçe gülümsedim. “Sadece bunu yaparken kendimi rezil etmiyorum. Buna sorumluluk deniyor.”

“Tabii. Geceleri seni rahat uyutsun da.”

Sakin kalmaya çalışarak ellerimi kaldırdım. “Şöyle açıklayayım. Artık geceleri uyuyamıyorum çünkü gelip seni kendi aptallığından kurtarmam gerekiyor. Artık gidebilir miyiz? Lütfen?”

Adrian cevap olarak sigarasını söndürüp çoraplarını ve ayakkabılarını giymeye başladı. Bir yandan da bana bakıyordu. Öfkesi tamamen kaybolmuştu. Ruh hali bir düğmeye basılmış gibi anında değişmişti.

“Beni buradan götürmelisin. Clarence’ın evi dışında bir yere.”

Sesi gayet ciddiye. “Çok iyi biri ama orada daha fazla kalırsam delireceğim.”

“Çünkü orada değilken davranışların gerçekten mükemmel.” Geriye dönüp salona baktım. “Belki iki çitir arkadaşının sana verecek odaları vardır.”

“Hey, biraz saygı göster. Onlar isimleri olan gerçek kızlar. Carla ve Krissy.” Kaşlarını çatı. “Yoksa Missy miydi?”

İç geçirdim. “Sana daha önce de söyledim. Senin kalacağın yerle ilgili hiçbir sorumluluğum yok. Kendi evine çıkman o kadar zor mu? Neden bana ihtiyacın var?”

“Çünkü neredeyse hiç param yok Sage. Benim ihtiyar beni hiç umursamıyor. Verdiği harçlık sadece sigara parama ancak yetiyor.”

Sigarayı bırakmasını tavsiye etmeyi düşündüm ama konuşma daha iyi bir yöne gitmezdi. “Üzgünüm. Gerçekten. Aklıma bir şey gelirse sana haber vereceğim. Ayrıca burada kalmanı Abe istemiyor mu?” Dürüst olmaya karar vermiştim. “İlk geldiğimiz gün ikinizi duydum. Senden onun için bir şey yapmanı istiyordu.”

Ayakkabılarını bağlama işini bitiren Adrian doğruldu. “Evet, ne olduğunu tam bilmiyorum. Nasıl kaçamak konuş-

tuğunu da duydun mu? Bence beni meşgul etmek istiyor. Çünkü o acayip kalbinde bir yerde benim için üzüyor. Şey konusunda...”

Adrian ağzını kapasa da söylemediği ismi duyabiliyordum: Rose. Yüzünden korkunç bir üzüntü bulutu geçti. Gözleri kayıp ve ürkütücüydü. Jill’in bana Rose’la ilgili söylediklerini hatırladım. Rose’la ilgili hatıralarının onu mahvettiğini söylemişti. Artık bağı bilsem de bu sözlerin içinde Jill’in pek olmadığını seziyordum. Her şey doğrudan Adrian’la alakalıydı. Ona baktım. Nasıl yardımcı olacağımı bilmiyordum.

“Adrian,” dedim beceriksizce. “Ben...”

“Boşver,” dedi. “Birini böyle sevmenin, sonra o aşkın böyle yüzüne fırlatılmasının ne demek olduğunu bilemezsin...”

Birden kulakları yırtan bir çığlık havayı deldi. Adrian vampir duyma yetisi yüzünden benden daha çok irkildi. Ne de olsa sinir bozucu sesler onlar için daha da sinir bozucuydu.

Aynı anda salona koştuk. Sarışın kız bizim kadar şaşkın halde kanepede oturuyordu. Beni içeri alan diğer kızsız elinde cep telefonu, ölü kadar solgun bir yüzle yatak odasının kapısında duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra bana bir kez daha bakınca insan olduğumu hatırladı.

“Sorun yok Carla,” dedi Adrian. “Bizi biliyor. Ona güvenebilirsiniz.”

Carla’nın tek ihtiyacı olan buydu. Kendini Adrian’ın kollarına atıp kontrolsüzce ağlamaya başladı. “Ah, Jet,” dedi hıç-

kırıklar arasında. “Onun başına geldiğine inanamıyorum. Bu nasıl olur?”

“Ne oldu?” diye sordu diğer Moroi kız dengersizce ayağa kalkarak. Adrian gibi o da giysileriyle uyumuş gibi görünüyordu. Bu durumda, Jill belki de başta zannettiğim kadar iğrenç bir şeye maruz kalmamış olabilirdi.

“Ne oldu, anlatsana Carla,” dedi Adrian nazikçe. Bu tedbirli ses tonunu sadece Jill’in yanındayken kullandığına şahit olmuştum.

“Benim adım Krissy,” dedi kız burnunu çekerek. “Ve arkadaşımız... arkadaşımız...” Gözlerine dolan yaşları eliyle sil-di. “Şimdi aradılar. Bizim okuldaki Moroi’lardan biri ölmüş.” Krissy, Carla olduğunu tahmin ettiğim diğer kıza baktı. “Melody. Dün gece bir Strigoï tarafından öldürülmüş.”

Bir an nefesi kesilen Carla ağlamaya başladı. Krissy’den bile çok gözyaşı döküyordu. Adrian’a baktım. İkimiz de donakalmıştık. Melody’yi tanımasak bile bir Strigoï saldırısı korkunç trajik bir şeydi. Simyacı beynim hemen harekete geçti. Suç mahallinin güvenli olduğundan ve cinayetin insanlardan saklandığından emin olmalıydım.

“Nerede?” diye sordum. “Nerede olmuş?”

“Batı Hollywood,” dedi Carla. “Bir kulübün arkasında, dışarıda.”

Hala durumun trajikliğiyle sarsılsam da biraz olsun rahatlamıştım. Orası kesinlikle Simyacılar’ın radarında, kalabalık bir yerdi. Bir insan durumu öğrendiyse bile Simyacılar çoktan çaresine bakmış olmalıydı.

“En azından onu dönüştürmemişler,” dedi Carla perişan halde. “Huzur içinde dinlenebilir. Tabii bu canavarlar yine de onu sakat bırakmış.”

Buz gibi ürpererek ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Burnunu Adrian’ın tişörtüne sildi. “Ah, Melody. Sadece kanını içmekle kalmamışlar. Boğazını da kesmişler.”

15. BÖLÜM

PALM SPRINGS'E dönerken Adrian yolun büyük bölümünde uyudu. Carla ve Krissy'yle geç saatlere kadar parti yapacağım derken dinlenememişti herhalde. Bunu düşündükçe huzursuz oluyordum. Jill'in bütün bunları yaşadığı düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Carla ve Krissy'ye başsağlığı dilemekten başka elimizden bir şey gelmemişti. Arada bir böyle Strigoi saldırıları yaşanıyor. Trajik ve korkunçtu. Moroi'ların güvende olmalarının tek yolu tedbirli davranmak, güvenli yerlere gezinmek ve mümkünse gardiyanlarıyla birlikte dolaşmaktı. Carla ve Krissy gibi dünyada yaşayıp okula giden, soylu olmayan Moroi'ların gardiyanı yoktu. Çoğu Moroi bu yüzden yakalanmıştı. Dikkatli olmaları gerekiyordu.

İki kız da arkadaşlarının ölümüyle çok sarsılmıştı. Çok korkunç olduğunu düşünüyorlardı, ki hakları da vardı. Gerçekten korkunçtu. Ama iki kız da arkadaşlarının

boğazının kesilmesini tuhaf bulmamıştı. Clarence eğer yeğeninin ölümünü anlatmış olmasa bu tuhafılık belki benim de gözümünden kaçardı.

Adrian'ı benimle birlikte Amberwood'a götürdüm ve onu ziyaretçi olarak içeri aldardım. Onu kanlı canlı karşısında görürse Jill'in kendini daha iyi hissedeceğini düşünmüştüm. Gerçekten de Jill yurttan bizi bekliyordu. Adrian'a sarılıp bana minnet dolu bir bakış attı. Eddie de Jill'in yanındaydı. Bir şey demese de yüzündeki bıkkın ifadeden Adrian'ın saçma davrandığını düşünen tek kişinin ben olmadığımı anladım.

"Çok endişelendim," dedi Jill.

Adrian onun saçlarını karıştırınca Jill kaçtı. "Endişelenecek bir şey yok ufaklık. Bu gömleğin kırıksıklıkları da geçerse hasar yok demektir."

Hasar yok, diye düşündüm tekrar öfkelenerek. Jill'in Adrian'ı başka kızlarla karıştırırken izlemesi ve onun içki alemine katlanmak zorunda kalması dışında hasar yok. Jill'in Adrian'a düşkünlüğünün yerini Lee'nin alması da durumu hafifletmiyordu. Jill böyle şeylere şahit olmak için çok küçüktü ve Adrian çok bencilce davranıyordu.

"Şimdi," dedi Adrian, "Sage şoför rolünü sürdürme nezaketinde bulunursa sizi öğle yemeğine götürmek istiyorum."

"Paran yok sanıyordum," dedim.

"Çok param olmadığını söyledim."

Jill'le Eddie birbirine baktı. "Biz, ıı, öğle yemeğinde Micah'yla buluşacaktık," dedi Jill.

"O da gelsin," dedi Adrian. "Aileyle tanışabilir."

Micah birazdan yanımıza geldi ve diğer erkek kardeşimizle tanıştığına çok memnun oldu. Adrian'ın elini sıkıp gülümse-di. "Şimdi bir aile benzerliği görüyorum. Jill'i evlat mı edin-diniz acaba diye merak ediyordum ama siz ikiniz birbirinize benziyorsunuz."

"Kuzey Dakota'daki postacımız da bize benzer," dedi Adrian.

"Güney," diye düzelttim. Neyse ki Micah bu dil sürçmesini garip karşılamadı.

"Doğru," dedi Adrian. Düşünceli düşünceli Micah'yı ince-ledi. "Bana bir yerden tanıdık geliyor sun. Daha önce tanıştık mı?"

Micah başını iki yana salladı. "Hiç Güney Dakota'ya git-medim."

Adrian'ın, "Al benden de o kadar," diye mırıldandığını duyduğumdan emindim.

Eddie aceleyle yurdumuzun kapısına yönelerek "Gitmeli-yiz," dedi. "Daha sonra ödev yapmam gerekiyor."

Bu davranış değişikliği karşısında şaşırarak kaşlarını çat-tım. Eddie kötü bir öğrenci olmasa da Amberwood'a geldiği-mizden beri okulla çok da ilgilenmemişti. Sonuçta bu seneyi tekrar ediyordu ve sadece oyundaki rolünü oynayıp dikkat çekmemeye odaklanmıştı.

Diğerleri de Eddie'nin davranışını garip bulduysa bile kimse bir şey belli etmedi. Micah, Jill'le konuşuyordu ve Adrian da Micah'yı nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Adrian'ın bize öğle yemeği ısmarlama konusundaki

cömert teklifi sadece fast food'u kapsadığından yemeğimiz kısa sürdü. Bir hafta boyunca yurt yemekleri yedikten sonra bu değişiklik bana iyi gelmişti. Adrian'ın Dorothy'nin sağlıklı yemekleri konusunda ne düşündüğünü de hepimiz biliyorduk zaten.

Adrian yarısını yediğim hamburgerime ve çoğu tepside duran patateslerime bakarak "Keşke çocuk menüsü alsaydın," dedi. "Hem param cebimde kalırdı hem de oyuncak almış olurduk."

"Abartma, o kadar fiyat farkı yok," dedim. "Hem kalanları paket yaptırıp sonra yiyebilirsin."

Gözlerini devirip tabağımdan bir patates aldı. "Kalanları paket yaptırması gereken sensin. Bu kadar az yemekle nasıl yaşıyorsun?" diye sordu. "Bir gün rüzgarda uçacaksın."

"Kes şunu," dedim.

"Ben doğruları söylüyorum," dedi omuz silkerek. "Beş kilo alsan fena olmaz bence."

Cevap veremeyecek kadar şoke olmuş halde ona baktım. Bir Moroi kilo almaktan ne anlardı ki? Hepsinin fiziği kusursuzdu. Aynaya bakıp kendinde bir kusur bulmanın, asla yeterince iyi hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu nereden bileceklerdi? O vücut için hiç çaba harcamıyorlardı. Ben ne kadar çalışırsam çalışayım onların insanüstü kusursuzluklarına ulaşamazdım.

Adrian'ın gözleri diğerlerine kaydı. Jill, Eddie ve Micah heyecanlı heyecanlı daha fazla savunma çalışmaktan bahsediyorlardı.

“Çok tatlılar,” dedi Adrian sadece benim duyabileceğim bir sesle. Grubu incelerken pipetiyle oynuyordu. “Belki de Castile, Jill’in okulda birileriyle çıkmasına izin verir.”

“Adrian,” diye homurdandım.

“Dalga geçiyorum,” dedi. “Lee, oğlanı düelloya falan çağırır herhalde. Sürekli Jill’den bahsediyor. Mini golften döndüğümüzden beri sürekli, ne zaman tekrar hep birlikte dışarı çıkacağımızı sorup duruyor. Tabii LA’de beni yüzüstü bıraktığını unutmuyacağım. Ona ihtiyacım vardı.”

“Onunla buluşacak mıydınız?” diye sordum. “Seni eve götürmeyi kabul etmiş miydi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Adrian. “Ama ne işi vardı ki?”

Tam o sırada gri saçlı bir adam yanımızdan geçiyordu. Elindeki hamburger ve kola dolu tepsiyi dengede tutmaya çalışırken Jill’in sandalyesine çarptı. Hiçbir şey dökülmemişti ama Eddie yıldırım hızıyla ayağa fırlayıp masanın öbür ucuna uçarak Jill’i savunmaya geçti. Adam gerileyip bir özür mırıldandı.

Adrian şaşkınlıkla başını salladı. “Jill biriyle çıktığında bunu da yanında gönder, hiçbir şey için endişe etmemize gerek kalmaz.”

Artık Adrian’la Jill arasındaki bağı bildiğimden Eddie’nin koruyuculuğuna başka bir açıdan bakabiliyordum. Bu tavrı gardiyanlık eğitiminin bir parçasıydı elbette ama bence ortada daha güçlü bir şey daha vardı. Neredeyse... kişisel bir şey. Başta bunun Jill’le Eddie’nin yakın arkadaş olmasından kaynaklanabileceğini düşünmüştüm. Tıpkı Rose gibi o da

Eddie'nin yakın çevresindendi. Şimdiyse daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Jill korkunç saldırı sırasında onu sadece Eddie'nin koruduğunu söylemişti. O da başarısız olmuştu ama sadece zamanlama bakımından, beceri bakımından değil.

Yine de bu kim bilir Eddie'de nasıl bir iz bırakmıştı? Eddie'nin hayattaki tek amacı diğerlerini savunmaktı ve kendi sorumluluğundaki birinin ölmesine şahit olmuştu. Adrian o kişiyi hayata geri getirmişti ve bu belki de Eddie için ikinci bir şans gibiydi. Bunu kendini affettirmek için bir fırsat olarak görüyor olabilirdi. Belki de bu kadar tedbirli olmasının nedeni buydu.

"Bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibi görünüyorsun," dedi Adrian.

Başımı sallayıp içimi çektim. "Bazı şeyleri fazla düşünüyorum galiba."

Ciddiyetle beni onayladı. "Ben de bunu asla yapmamaya çalışırım."

Daha önce de düşündüğüm bir şey aklıma geldi. "Hey, neden kızlara adının Jet olduğunu söyledin?"

"Kızların daha sonra seni bulmasını istemiyorsan bu standart bir prosedürdür Sage. Ayrıca buradaki işimizin güvenliği açısından."

"Evet, ama neden Jet? Neden, ne bileyim, Travis ya da John değil?"

Adrian bana zamanını boşa harcıyormuşum gibi bir bakış fırlattı. "Çünkü Jet daha sert çocuk imajı veriyor."

Yemekten sonra Adrian'ı Clarence'ın evine bıraktık ve Amberwood'a geri döndük. Jill'le Micah kendi işlerine döndü, ben de Eddie'yi benimle kütüphaneye gelmeye ikna ettim. Orada bir masa bulduk ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Bugün Adrian'ı almaya gittiğimde ilginç bir şey öğrendik," dedim kütüphanede olduğumuz için alçak bir sesle.

Eddie yüzünü ekşiterek bana baktı. "Adrian'ı oradan alman da gayet ilginç olmuştur herhalde. Jill'in bana anlattıklarına bakılırsa."

"Daha kötü olabilirdi," dedim. "En azından oraya vardığımda giyinikti. Ve sadece iki Moroi daha vardı. Kızlarla dolu bir öğrenci yurduna falan düşmedim."

Eddie güldü. "Öyle olsaydı Adrian'ı oradan çıkarman daha zor olurdu."

Dizüstü bilgisayarımın ekranı nihayet hayat belirtisi gösterdi ve Simyacılar'ın ultra güvenli veritabanına girmek için karmaşık işlemlere başladım.

"Biz tam çıkmak üzereyken Adrian'ın yanındaki kızlar bir arkadaşlarının önceki gece bir Strigoi tarafından öldürüldüğünü öğrendi."

Eddie'nin yüzündeki bütün neşe kayboldu. Gözleri donuklaştı. "Nerede?"

"Burada değil, LA'de," dedim hemen. Bunu aslında konuşmamın en başında söylemeli, kampüste Strigoi avına çıkmasının gerekmediğini açıkça belirtmeliydim. "Anlaşılan bizi buraya göndermekte haklılar. Strigoi'lar Palm Springs'te takılmaktan hoşlanmıyor."

Eddie'nin gerginliği yüzde bir azaldı.

"Esas mesele şu," diye devam ettim. "Bu Moroi kız, öbür kızların arkadaşı yani, iddiaya göre Clarence'ın yeğeni gibi öldürülmüş."

Eddie'nin kaşları kalktı. "Boğazı kesilerek mi?"

Başımı salladım.

"Çok ilginç. İkisine de böyle olduğundan emin misin? Clarence'ın sözlerini ne kadar ciddiye alabilir ki?" Eddie bunu düşünürken elindeki bir kalemle masaya vuruyordu. "Clarence iyi biri ama aklının pek yerinde olmadığını biliyoruz."

"Seni o yüzden buraya getirdim. Ve bu veritabanını o yüzden kontrol ediyorum. Strigoi'larla ilişkili ölümlerin çoğunun kaydını tutuyoruz."

Eddie omzumun üstünden bilgisayara bakarken beş yıl öncesinden Tamara Donahue'yle ilgili bir yazı açtım. Evet, boğazı kesilmiş halde bulunmuştu. Krissy ve Carla'nın arkadaşı Melody Croft'la ilgili de dün gece girilmiş bir rapor vardı. Bizimkiler olay yerindeydi ve bilgileri hemen kaydetmişlerdi. Melody'nin de boğazı kesilmişti. LA'de gerçekleşen başka Strigoi saldırıları da vardı. Sonuçta burası büyük bir şehirdi. Ama sadece ikisi bu profile uyuyordu.

"Clarence'ın dediklerini mi düşünüyorsun? Vampir avcılarını yani?" diye sordu Eddie.

"Bilmiyorumki. Sadece bir kontrol etmeye değer diye düşündüm."

"İki olayda da gardiyanlar vardı," dedi Eddie ekranı işaret ederek. "Ayrıca bunların Strigoi saldırısı olduğunu ilan etmiş-

ler. İki kızın da kanı alınmış. Tam Strigoi'ların yapacağı bir iş. Vampir avcılarını ne yapar bilmiyorum ama amaçlarının kan emmek olmadığını sanıyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Ama bu kızların ikisinin de kanı tamamen alınmamış.”

“Strigoi'lar her zaman kurbanlarının kanını son damlasına kadar içmezler. Özellikle de yaptıkları iş bölündüğünde. Bu Melody denen kız bir kulübün yanında öldürülmüş değil mi? Demek istediğim, katil birinin geldiğini duymuşsa kaçmıştır.”

“Olabilir. Ama neden boğazını kestiler o zaman?”

Eddie omuz silkti. “Strigoi'ların saçma sapan şeyler yaptığına dair tonlarca bilgimiz var. Keith'e ve gözüne bak mesela. Onlar kötü. Mantıkla açıklayamazsın.”

“Şey, onun gözünü bu konunun dışında bırakalım şimdi.” Keith konusunu açmak istemiyordum. Sandalyeme yaslanıp içimi çektim. “Bu cinayetler konusunda kafamı kurcalayan bir şeyler var. Kanın tamamının içilmemesi ve boğazlarının kesilmesi. İkisi birlikte çok garip. Ve garip şeylerden hiç hoşlanmam.”

“O zaman yanlış meslektesin,” dedi Eddie gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. Aklım hala olup bitenlerle doluydu. “Sanırım haklısın.”

Ben başka bir şey demeyince Eddie şaşkınlıkla beni süzdü. “Sen gerçekten... Gerçekten vampir avcılarını olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır, tam olarak değil. Vampir avcısı diye bir şeyin var olduğuna dair kanıtımız yok.”

"Ama..." dedi Eddie sözümün devamını getirmem için.

"Ama," dedim, "bu fikir seni de biraz korkutmuyor mu? Şu an kimin peşine düşeceğini biliyorsun. Başka Moroi'ların. Strigoi'ların. Onları ayırt edebiliyoruz. Ama ya bir insan vampir avcısı?" Salonda çalışan öğrenci kalabalığını işaret ettim. "Kimin tehdit olduğunu bilemeyiz."

Eddie başını salladı. "Aslında çok kolay. Ben zaten herkesi tehdit olarak görüyorum."

Bunu duyduğuma sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim.

Daha sonra odama dönerken yurdun kapısında Bayan Weathers beni durdurdu. "Bayan Terwilliger senin için bir şey bıraktı."

"Benim için bir şey mi bıraktı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Para değil herhalde?" Şimdiye kadar aldığım kahvelerin parasını geri alamamıştım da.

Bayan Weathers cevap olarak bana deri kaplı bir kitap verdi. Önce bunu, bitirdiğim kitap sandım. Daha dikkatli bakınca kapaktaki İkinci Cilt yazısını gördüm. Kitabın üzerine Bayan Terwilliger'in elyazısıyla bir not yapıştırılmıştı: *Sıradaki*. İçimi çekip Bayan Weathers'a teşekkür ettim. Öğretmenimin isteğini elbette yerine getirecektim ama içinde büyü tariflerinden çok tarihi bilgiler olan bir kitap vereceğini umuyordum doğrusu.

Koridorda yürürken uzak bir köşeden endişe dolu haykırışlar duydum. Açık bir kapının önüne birkaç kişi toplanmıştı. Aceleyle odamı geçip neler olduğunu görmeye gittim. Julia'yla Kristin'in odasının önünde bir kalabalık toplanmıştı. Buna

hakkım olup olmadığından emin olmasam da korku dolu gözlerle izleyenleri bir kenara itip kendime yol açtım. Kimse beni durdurmadı.

Kristin yatağında oturmuş deli gibi titriyordu. Terden sırlıklam olmuştu. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki irisi bile görünmüyordu. Julia ve pek iyi tanımadığım birkaç kız yatağın kenarına oturmuştu. Benim yaklaştığımı görünce Julia korku dolu gözlerle bana baktı.

“Kristin?” dedim. “Kristin, iyi misin?” Cevap gelmeyince diğerlerine döndüm. “Nesi var?”

Julia endişeyle ıslak bir bezi katlayıp Kristin’in alnına koydu. “Bilmiyoruz. Bu sabahтан beri böyle.”

İnanamayan gözlerle baktım. “O zaman doktoru görmesi gerek! Birini aramalıyız. Ben gidip Bayan Weathers’ı...”

“Hayır!” Julia hemen atılıp kolumu tuttu. “Yapamazsın. Böyle olmasının nedeni şey... Iı, dövme yüzünden olduğundan sanıyoruz.”

“Dövme mi?”

Kızlardan biri Kristin’in bileğini tutup iç tarafını görebileyim diye bana doğru çevirdi. Bileğin iç kısmında bakır mürekkeple parıldayan bir papatya dövmesi vardı. Kristin bu cennet yolu dövmesi için yanıp tutuşsa da bildiğim kadarıyla buna parası yetmiyordu. “Bunu ne zaman yaptırdı?”

“Bu sabah,” dedi Julia. Yüzü kızarmıştı. “Parayı ben ödünç verdim.”

Çok güzel ve zararsız görünen, parıldayan çiçeğe baktım. Bu krizin nedeninin dövme olduğuna şüphem yoktu.

O uyuşturucu etkiyi sağlamak için mürekkebe her ne karıştırılırsa Kristin'in bünyesine iyi gelmemiştir.

"Doktora gitmesi lazım," dedim sertçe.

"Olmaz. Yoksa onlara dövmeleeri söylememiz gerekir," dedi Kristin'in elini tutan kız. "Kimse Trey'e inanmadı ama böyle bir şey görürlerse... Nevermore'u kapatabilirler."

Ne güzel olurdu, diye düşündüm. Ama beni asıl şaşırtan, kızın söylediklerini diğer kızların da başlarını sallayarak onaylamasıydı. Kafayı mı yemişlerdi? Kaçında bu aptal dövmeleerden vardı acaba? Ve o dövmeleeri korumak Kristin'in hayatından daha mı önemliydi?

Julia yutkunup yine yatağın kenarına oturdu. "Bunun şimdiye kadar geçeceğini umuyorduk. Belki uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyacı vardır."

Kristin inledi. Bacaklarından biri sanki bir kas spazmı geçiriyormuş gibi titredikten sonra durdu. Kocaman gözbebekleri boş bakıyordu. Nefesi de çok güçsüzdü.

"Bütün günü böyle geçirmiş zaten!" dedim. "Kız ölebilir."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Julia şaşkınlıkla.

Emin değildim tabii. Ama nadiren, Simyacılar'ın dövmeleeri de sorun çıkarırdı. Yüzde doksan dokuz, insan vücudu Simyacı dövmeleerinde kullanılan vampir kanını kabul ederdi ve vampir kanının özelliklerinin kendi kanıyla birleşmesine izin verirdi. Düşük seviyedeki bir dampir gibi olurdunuz yani. Bağışıklık sistemimiz güçlü, ömrümüz uzun olurdu. Tabii dampirlerin sahip olduğu müthiş fiziksel özelliklere sahip oluyorduk. Kan böyle bir etki yaratmayacak kadar sulandırır-

lırdı. Buna rağmen arada sırada Simyacı dövmesinden de has-talananlar oluyordu. Kan onları zehirliyordu. Altın ve diğer kimyasallar kanın tene işlemlerini sağladığından ve zehirli kan dışarı atılmadığından durum daha da kötüleşiyordu. Tedavi edilmeyenler ölüyordu.

Vampir kanı insanın kafasını iyi yapmadığından bu döv-medede vampir kanı olduğunu düşünmüyordum. Ama Simyacı döv-melerinin tedavisinde, kanı serbest bırakmak için dövme-nin içeriğindeki metalik bileşenleri kırıyorlardı. Vücut daha sonra kanı normal yollardan temizliyordu. Aynı işlemin bu-rada da işe yarayacağını düşündüm. Ancak Simyacı bileşenle-rinin tam formülünü bilmiyordum ve bu formülün bakırı da altın gibi kırıp kırmayacağından emin değildim.

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırıp ve sonunda ka-rarımı verdim. “Hemen döneceğim,” dedim odama koş-a-rak. İçimden bir ses aptallık etmememi söylüyordu. Bu işe kalkışmam çok saçmaydı. Hiç zaman kaybetmeden Bayan Weathers’a gitmeliydim.

Odamın kapısını açtığımda Jill’i dizüstü bilgisayarıyla bul-dum. “Selam, Sydney,” dedi gülümseyerek. “Lee’yle mesajlaş-ı-yorduk ve...” Bir an duraksadı. “Ne oldu?”

Kendi bilgisayarımı açıp yatağın üstüne koydum. Bilgis-a-yar açılırken dikkatlice hazırladığım ancak hiç kullanmayaca-ğımı umduğum küçük, metal çantayı çıkardım. “Bana biraz su getirebilir misin? Hemen?”

Jill bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. “Hemen dönerim,” dedi yatağından atlayarak.

O gidince, hep üzerimde taşıdığım bir anahtarla çantayı açtım. Çantanın içinde küçük miktarlarda düzinelerce Simyacı bileşeni vardı. İşimiz gereği karıştırıp kullandığımız bir sürü madde. Bazılarından -mesela Strigoi'ların bedenlerini yok etmek için kullandıklarından- çok vardı. Diğerlerinden sadece numuneler getirmiştım. Bilgisayarım sonunda açılınca Simyacı veritabanına girdim. Birkaç araştırma sonunda anti-dövme tedavisinin formülünü buldum.

O sırada Jill elinde bir fincan suyla döndü. "Bu kadar yeter mi? Başka bir iklimde olsaydık havadan yağdırırdım ama..."

"Yeter," dedim iklimin Jill'in büyü yapmasına izin vermesine sevinerek.

Formülü inceleyip hangi maddenin ne yaptığını inceledim. Altınla alakalı olanları aklımdan eledim. Birkaç madde yanımda yoktu ama onlar sadece cildi rahatlatmak için gerekiyordu, şart değillerdi. Maddeleri çantamdan çıkarıp onları dikkatlice ölçerek başka bir kaba koydum. Bu arada mümkün olduğunca hızlı davranıyordum. Bazen de gereken malzemenin yerine başka şeyler koyuyordum. Bakırı kıracağından emin olduğum bir maddeyi de ilave ettim. Gerçi miktarı tamamen tahmini koymuştum. İşim bittiğinde suyu Jill'den alıp orijinal tarifteki kadarını karışıma ekledim. Sonuçta iyota benzer bir sıvı elde etmiştim.

Karışımı kaldırdığımda kendimi deli bir mucit gibi hissediyordum. Jill durumun aciliyetini sezip bu süre boyunca hiç konuşmadan beni izlemişti. Yüzü endişe dolu olsa da aklındaki soruları şimdilik kendine saklıyordu. Ben odadan çıkıp

Kristin'in odasına giderken peşimden geldi. Odaya az öncekinden daha fazla kız doluşmuştu. Bayan Weathers'ın bunca gürültüyü duymaması ilginçti. Değerli dövmelelerini korumak konusunda bu kadar ısrarcı bir gruba göre fazla dikkatli davranmıyorlardı.

Yatağa baktığımda Kristin'in durumunda bir değişiklik olmadığını gördüm. "Bileğini açın ve onu mümkün olduğunca hareketsiz tutun," dedim. Bu emrimi doğrudan kimseye yönelmemiştim ama sesimin ciddiyetinden birinin dediğimi yapacağını umuyordum. Haklıydım. "İşe yaramazsa bir doktor çağıracağız." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Jill'den bile soluk görünen Julia, zayıfça başını sallayıp kabul ettiğini gösterdi. Kristin'in başına koyduğu bezi alıp kendi kabıma daldırdım. Daha önce bunun yapıldığını görmemiştim ve nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu. İçimden dualar ederek bezi Kristin'in bileğine bastırdım.

Kristin boğuk bir çığlık attı ve bütün vücudu acıyla yukarı büküldü. Yakındaki birkaç kız içgüdüsel olarak onu yatağa geri bastırdı. Bezi bileğine bastırdığım yerden dumanlar çıkıyordu. Keskin, acı bir koku aldım. Yeterince beklediğimi umarak bezi kaldırdım.

Küçük, güzel papatya gözlerimizin önünde değişiyordu. Net hatları yavaşça solmaya başladı. Bakır rengi soluklaşıp mavimsi bir yeşile döndü. Çok geçmeden resim tanınmayacak hale geldi. Şimdi sadece bozuk, yuvarlak bir kütleydi. Etrafında kırmızı kabarcıklar vardı ve korkunç bir şeyden çok, sıradan bir tahrişten kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu.

Yine de genel olarak berbat görünüyordu. Dehşetle baktım. Ne yapmıştım ben böyle?

Herkes sessizdi. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Bize saatler gibi gelen birkaç dakika geçti. Birden Kristin'in seçirmesi geçti. Nefes almakta hala zorlansa da gözlerini kırıştırdı. Gözleri etrafını yeniden görmeye başlamış gibi odaklandı. Gözbebekleri hala kocaman olsa da odaya bakındı ve gözleri bana takıldı.

"Sydney," dedi nefes nefese. "Teşekkürler."

16. BÖLÜM

KİMYASAL DENEYİMİ, dövme yaptırdığım zaman alerjik reaksiyon olursa diye elimin altında bulundurduğum bir maddeyi kullandığımı söyleyerek açıkladım. Karışımı kendi başıma hazırladığıma hiç girmedim. Bence bu uydurma hikayeye inanabilirlerdi. Eğer birkaç gün sonra Kristin'in cildindeki kimyasal yanıklara iyi gelecek bir formül daha bulmasaydım... Karışım mürekkep lekelerine etki etmedi -onlar büyük ihtimalle kalıcıydı ve bir lazer müdahalesi gerektirecekti- ancak kabarıklar biraz azaldı.

Bunun üzerine Sydney Melrose'un her derde deva bir eczacı olduğu lafı okula yayıldı. Kristin'den artan cilt kremi sivilce problemi olan bir kıza verdim ve gayet işe yaradı. Tabii bu durumun bana bir faydası olmadı. Aksine, insanlar türlü şikayetlerle bana gelmeye başladı. Bazıları para bile teklif etti. Bazıları baş ağrısı gibi basit şeylerden yakınıyordu. Onlara aspirin almalarını önerdim. Diğer isteklerse gücümün yet-

meyeceği ve bulaşmak da istemeyeceğim konulardı. Doğum kontrolü gibi.

Garip istekler bir yana, sosyal hayatımın hareketlenmesinden şikayetçi değildim aslında. İnsanların bir şeyler yapmama ihtiyaç duymasına zaten alıştım. Bu yüzden tanıdık sulara sayılırdım. Bazıları sadece beni daha yakından tanımak istiyordu ki bu benim açımdan yeni ve hoş bir şeydi. Bazıları da benden... farklı şeyler istiyordu.

“Sydney.”

İngilizce dersimin başlamasını beklerken Greg Slade’in arkadaşlarından birinin masamın önünde dikildiğini görüp şaşırdım. Adı Bryan’dı ve onu pek tanımasam da Slade kadar itici biri değildi ve bu da Bryan adına iyi bir şeydi.

“Evet?” dedim. Ders notu mu isteyecekti acaba?

Bilerek dağınık bırakılmış gibi görünen, kabarık, kahverengi, hoş saçları vardı. Ne diyeceğini bulmaya çalışırken elini saçlarında gezdirdi. “Sessiz filmleri biliyor musun?”

“Tabii,” dedim. “İlk örnekleri 19. yüzyılın sonlarında yapıldı ve bazen canlı müzik kullanıldı. Ancak 1920’lerde sesler filmlerde kullanılmaya başlandı ve sonunda sessiz filmler sinemadan silinip gitti.”

Bryan bu kadarını beklemiyormuş gibi yutkundu. “Ah. Peki. Şey, haftaya bir sessiz film festivali var da. Gitmek ister misin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Sanmıyorum Bryan. Bir sanat dalı olarak çok saygı duysam da izlemekten pek zevk almam.”

“Şey. Tamam.” Saçlarını yine arkaya yatırdı. Bir şeyler düşünmek için kendini zorladığını görebiliyordum. Bana neden sessiz filmleri sormuştu ki şimdi? “Peki ya *Starship 30*? Cuma günü vizyona giriyor. Ona gitmek ister misin?”

“Bilimkurguyu da sevmem aslında,” dedim. Gerçekten de bilimkurgu bana hiç *inandırıcı* gelmiyordu.

Bryan dağınık saçlarını yolacakmış gibi görünüyordu. “Görmek istediğin bir film var mı peki?”

Vizyondaki filmleri kafamdan geçirdim. “Hayır. Pek yok.” Zil çalınca Bryan başını sallayıp sırasına gitti. “Çok tuhaf,” diye mırıldandım. “Sinema konusunda zevksizmiş.” Yanına döndüğümde Julia başını sıraya gömmüş, sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. “Ne?”

“Bu,” dedi nefes nefese. “Bu çok komikti.”

“Ne?” dedim yine. “Neden?”

“Sydney, çocuk sana çıkma teklif ediyordu!”

Konuşmamızı yeniden düşündüm. “Hayır, etmiyordu. Sinemayla ilgili soru soruyordu.”

Julia öyle içten bir kahkaha attı ki gözünden yaş geldi. “Senin hangi filme gitmek istediğini öğrenip seni dışarı çıkarabilmek için!”

“Neden öyle söylemedi o zaman?”

“Çok safsın,” dedi Julia. “Umarım birinin seninle ilgilendiğini anladığın gün yanında olurum.” Benim şaşkınlığım sürerken Julia ders boyunca durup durup kıkırdadı.

Ben okulda ilgi ve merak uyandırsam da Jill için aynı şey söylenemezdi. Bunun bir sebebi onun kendi utangaçlığıydı.

Farklı olduğu için o kadar çekiniyor ve endişeleniyordu ki herkesin bu farklılığını bildiğini düşünüyordu. Korktuğu için insanlardan uzak durmaya devam ediyordu. Simyacılar'dan nihayet Jill'in *sağlık raporu*'nun gelmesi durumu biraz daha kötüleştirmişti. Okul onu spor yerine başka bir seçmeli derse vermedi. Birinci sınıfların Trey gibi öğretmen asistanı olmasına da izin yoktu. Bayan Carson'la konuştuğundan sonra, Jill'in kapalı alanlarda yapılan spor faaliyetlerine katılmasına ve biz dışardayken *başka ödevler* yapmasına karar verdiler. Bu ödevler de genellikle beysbol tarihiyle ilgili rapor yazmak falan gibi şeylerdi. Ne yazık ki spor dersinde içeride tek başına oturmak Jill'i iyice yalnızlaştırdı.

Micah her şeye rağmen Jill'in üstüne titremeye devam ediyordu.

"Lee bu sabah bana mesaj çekti," dedi Jill öğle yemeğinde. "Bu haftasonu beni akşam yemeğine çıkarmak istiyor. Sence... Yani sizin de gelmeniz gerektiğini biliyorum..." Eddie'yle bana tereddütle baktı.

"Lee kim?" diye sordu Micah. Yanımıza yeni oturmuştu.

Birkaç dakika gerip bir sessizlik oldu. "Şey," dedi Jill bakışlarını kaçırarak. "O, şey, tanıdığımız bir çocuk. Bu okulda değil. Üniversiteye gidiyor. Los Angeles'ta."

Micah bunu düşündü. "Sana çıkma mı teklif etti?"

"Evet... Aslında daha önce çıktık. Yani galiba biz çıkıyor gibiyiz."

"Ciddi bir şey değil," diye araya girdi Eddie. Bunu Micah'nın duyguları incinmesin diye mi, yoksa Jill'in kim-

seyile çok yakınlaşmasını istemediğinden mi söylemişti bilmiyorum.

Hakkını vermek gerekir ki Micah duygularını saklamakta iyiydi. Biraz düşündükten sonra Jill'e yalnızca biraz zorlama denebilecek bir gülümseme fırlattı. "Harika. Umarım bir gün onunla tanışırım." Daha sonra konuşma yaklaşan futbol maçına döndü ve bir daha Lee'den bahsedilmedi.

Lee'yi öğrenmek Micah'nın Jill'e karşı davranışlarını değiştirse de Micah hala sürekli bizimle takılıyordu. Belki de Jill'le Lee'nin ayrılacağını umuyordu, kim bilir? Ya da belki Micah'yla Eddie çok zaman geçirdiğinden ve Eddie, Micah'nın az sayıdaki arkadaşından biri olduğu içindi. Zaten asıl sorun Micah değildi. Laurel'dı.

Jill olmasa bile Micah'nın Laurel'dan hoşlanacağını sanmıyordum. Ancak Laurel, Jill'i tehdit olarak görüyor ve onu üzmemek için elinden geleni yapıyordu. Jill'le ilgili dedikodular yayıyor, koridorlarda ve derslerde Jill'in soluk teni, uzun boyu ve zayıflığıyla -en büyük güvensizlikleriyle- ilgili acımasız yorumlar yapıyordu.

Koridorlarda bir iki kez *vampir kız* lafının fısıldandığını duymuştum. Kendime bunun bir şaka olduğunu ne kadar hatırlatsam da her seferinde kanım donuyordu.

"Laurel'la Micah'nın biraraya gelmesini engelleyen Jill değil," dedim Julia'yla Kristin'e bir gün. Okuldaki sosyal davranışlara mantık ve rasyonellik yükleme çabam onları çok eğlendiriyordu. "Anlamıyorum. Micah, Laurel'dan hoşlanmıyor işte."

“Evet. Aslında Laurel tam bir kaltak ve Micah da bunun farkında ama problemin Jill olduğunu düşünmek Laurel’in daha kolayına geliyor,” diye bir çocuğa anlatır gibi açıkladı Julia. Bryan’la o garip konuşmamızdan sonra Julia’yla Kristin beni normal insanlar gibi davranmam konusunda eğitme görevini üstlenmişlerdi.

“Ayrıca Laurel birileriyle uğraşmaktan zevk alır,” dedi Kristin. Dövmeyle ilgili hiç konuşmuyordu ama o zamandan beri daha ciddi ve içine kapanık olmuştu.

“Tamam,” dedim olayın mantığını takip etmeye çalışarak “ama onun saçlarını boyadığını ortaya atan bendim. Oysa bana tek kelime etmedi.”

Kristin gülümsedi. “Sana takılması eğlenceli olmaz ki. Sen karşılık veriyorsun. Jill kendini savunmuyor ve onun tarafında çok insan yok. Kolay bir hedef.”

Bu arada en azından iyi bir şey olmuştu. Los Angeles olayından sonra Adrian daha uslu davranıyordu. Gerçi bunun daha ne kadar böyle süreceğini merak etmiyor da değildim. Jill’den öğrendiğime göre hala canı sıkılıyordu ve mutsuzdu. Lee’nin ders programı değişmişti ve sonuçta Adrian’la ilgilenmek zorunda değildi. Her koşulda Jill’in durumu zordu. Adrian dürtülerine teslim olursa onun akşamdan kalmalıklarının ve romantik kaçamaklarının etkileriyle uğraşan Jill oluyordu. Teslim olmazsa bu sefer perişan oluyordu ve bu his yavaşça Jill’e de bulaşıyordu. Tek umutları günün birinde Jill’in Adrian’ın duygularını bloke etmeyi öğrenmesiydi. Fakat Rose’un söylediğine göre bu epey zaman alabilirdi.

Beslenme günü geldiğinde, Clarence'ın araba yolunda Keith'in arabasını park edilmiş görünce hayalkırıklığına uğradım. Bu göreve faydası dokunacak hiçbir şey yapmadığına göre neden bizden tamamen uzak durmuyordu? Bizi gözetlemeyi iş edinmiş olsa gerek ki beslenme günlerinde hazır bulunuyordu. Salonda Adrian'la karşılaştığımızda Keith görünürde yoktu. Clarence da öyle.

"Neredeler?" diye sordum Adrian'a.

Adrian kanepede uzanmıştı. Okuduğu kitabı indirdi. Pek sık kitap okumadığını düşündüğümden onu böldüğüm için kendimi neredeyse kötü hissettim. Adrian esnedi. Ortada alkol yoktu. Yine de üç tane boş enerji içeceği kutusu gözüme çarptı.

Adrian umursamazca omuz silkti. "Bilmem. Bir yerlerde konuşuyorlardır. Arkadaşının berbat bir espri anlayışı var. Bence Clarence'ın vampir avcılarıyla ilgili paranoyasını besliyor."

Jill'le sohbete koyulan Lee'ye huzursuzca baktım. İki biriyle öyle meşguldü ki bizim ne konuştuğumuzu duymamışlardı bile. Vampir avcısı muhabbetinin Lee'nin canını sıktığını biliyordum. Keith'in, babasını buna teşvik etmesinden hiç hoşlanmazdı.

"Clarence, LA'deki cinayet meselesini biliyor mu?" diye sordum Eddie'ye. Bilgi bütün Simyacılar'a açık olduğundan Keith'in bilmemesi için bir neden yoktu. Ama bu olayla Clarence'ın şüpheleri arasında bir bağlantı kurup kurmadığından emin değildim.

“Bir şey demedi,” dedi Adrian. “Yemin ederim, Keith bunu sırf sıkıntıdan yapıyor. Ben bile o kadar alçalmıyorum.”

“Onun yerine bunu mu yapıyorsun?” diye sordum. Karşı-sına oturup enerji içeceklerini işaret ettim.

“Hey, bunlar votka ya da konyak değil ki... Tamam, iyi bir şey de değil.” Adrian içini çekip bir kutunun dibinde kalan damlaları içti. “Bana biraz anlayış göster.”

Eddie kutulara baktı. “Jill dün gece uyumakta zorlandığını söylememiş miydi?”

“Adrian,” diye inledim. Eddie haklıydı. Jill’in sürekli yatak-ta dönüp durduğunu fark etmiştim. Kafein yüklemesindendi demek.

“Hey, deniyorum,” dedi Adrian. “Sage, eğer beni buradan çıkarırsan dertlerimi taurin ve ginseng’e dökmeme hiç gerek kalmaz.”

“Yapamaz Adrian, bunu biliyorsun,” dedi Eddie. “Şey yap-san, ne bileyim, bir hobi falan bulsan?”

“Benim hobim büyüleyici olmak,” dedi Adrian inatla. “Ben içmeden bile bir partinin can damarıyım. Benim yalnız olmamam lazım.”

“Bir iş bulabilirsin,” dedi Eddie köşedeki bir sandalyeye yerleşerek. Kendi esprisiyle keyiflenerek gülümsedi. “İki so-rununu da çözer. Hem para kazanırsın hem de insanların ara-sında olursun.”

Adrian gözlerini devirdi. “Dikkat et Castile. Bu ailede bir tek komedyen var.”

Doğrudum. “Fena fikir değil aslında.”

“Bence korkunç bir fikir,” dedi Adrian bir Eddie’ye bir bana bakarak.

“Neden?” diye sordum. “Ellerinin kaba işler yapmaya alışkın olmamasıyla ilgili bir şey mi?”

“Daha çok topluma sunacak bir şeyim olmamasıyla ilgili bir şey,” dedi.

“Sana yardım edebilirim,” dedim.

“Sen işi yapacak ve maaşı bana mı vereceksin yoksa?” diye sordu Adrian umutla. “Çünkü bunun gerçekten faydası dokunabilir.”

“Sana mülakatlarda faydam dokunabilir,” dedim. “Ayrıca seni istediğin işe sokacak bir özgeçmiş hazırlayabilirim.” Onu süzüp yeniden düşündüm. “Mantık sınırları içinde tabii.”

Adrian gerindi. “Kusura bakma Sage. İçimden gelmiyor.”

Tam o sırada Clarence’la Keith içeri girdi. Clarence’ın yüzü coşkuluydu. “Teşekkürler, teşekkürler,” diyordu. “Avcılarla ilgili endişelerimi anlayan biriyle konuşmak gerçekten çok güzel.”

Keith’in kendi çıkarlarına hizmet etmeyen bir şeyi anlayabileceğini hiç sanmıyordum. Keith’in Clarence’ın aklını bulandırdığını anlayınca Lee’nin yüzü asıldı. Yine de kendini tutup bir şey söylemedi. İlk defa Lee’nin yüzünde karanlık bir ifade görmüştüm. Keith en neşeli adamın bile keyfini kaçırabiliyordu anlaşılan.

Clarence ve Dorothy bizi gördüğüne memnundu. Vampirler kan veren insanlar, sadece bu davranışlarından dolayı iğrenç değillerdi. Şaşırtıcı olan başka bir şey de kan vermenin sonucunda ortaya çıkan bağımlılıktı. Vampirler, kanla-

rını içtiklerinin vücuduna endorfin yayıyorlardı ve endorfin de inanılmaz bir zevk veriyordu. Moroi'ların arasında yaşayan insan besleyiciler bütün günlerini bu uyuşmuş zevkle geçiriyor ve bu duyguya gittikçe bağımlı oluyorlardı. Yıllardır sadece Clarence'la yaşayan Dorothy şimdiye kadar gerçekten bağımlı olacak kadar ısırik almamıştı. Şimdi etrafta Jill ve Adrian da olduğundan Dorothy'nin hayatındaki endorfin artıyordu. Dorothy'nin Jill'i görünce gözlerinin parlamasından, daha fazlasını istediğini anladım.

"Hey Sage," dedi Adrian. "İş görüşmesi falan istemiyorum ama beni sigara almaya götürebilir misin acaba?"

Tam bu kötü alışkanlığına yardım etmeyeceğimi söyleyecektim ki Adrian'ın Dorothy'ye anlamlı anlamlı baktığını gördüm. Beni buradan çıkarmaya mı çalışıyordu acaba? Beslenme sırasında etrafta olmayayım diye bir bahane mi yaratıyordu? Bildiğime göre Moroi'lar normalde beslenmelerini birbirlerinden gizlemezdi. Jill'le Dorothy ise ben rahat edeyim diye odadan çıkıyordu. Yine odadan çıkacaklardı büyük ihtimalle ama hazır fırsatını bulmuşken ben çıkmayı tercih ettim. Elbette önce Keith'e gözucuyla bakıp izin istedim. Karşı çıkacağını düşünmüştüm ama omuz silkmekle yetindi. Belli ki şu anda aklındaki son şey bendim.

"İyi," dedim ayağa kalkarak. "Gidelim o zaman."

Arabada Adrian bana döndü.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bana iş bulmanı istiyorum."

Üstüme gelen trafikte şaşkınlıktan az kalsın direksiyon kontrolümü kaybediyordum. Adrian'ın söyleyeceği çok

az şey beni bu kadar şaşırtabilirdi, ki normalde de oldukça tuhaf şeyler söylüyordu zaten. “Bunu beklemiyordum. Ciddi misin?”

“Her zamanki kadar. Bana yardım edecek misin?”

“Galiba. En azından elimden geldiği kadar. İş almanı tam olarak sağlayamam.” Adrian hakkında neler bildiğimi aklımdan geçirdim. “Anladığım kadarıyla ne yapmak istediğini tam olarak bilmiyorsun?”

“Eğlenceli bir şey olsun istiyorum,” dedi. Biraz daha düşündü. “Ve mümkün olduğunca az çalışıp çok para kazanmak istiyorum.”

“Ne güzel,” diye mırıldandım. “Listeyi çok daralttın.”

Şehir merkezine vardığımızda arabayı kusursuz bir şekilde park ettim ama bu nedense Adrian’ı beklediğim kadar etkilemedi. Bir marketin önündeydik. Adrian sigara almak için içeri girerken ben dışarda bekledim. Akşam gölgeleri yola düşüyordu. Sürekli kampüs dışına çıksam da şimdiye kadar sadece Clarence’ın evine, mini golf sahasına ve fast food restoranlarına gitmiştim. Görülen o ki Palm Springs’in içi çok güzeldi. Sokaklar boyunca butikler ve restoranlar uzanıyordu. Saatlerce yoldan geçen insanları izleyebilirdim. Etrafta golf kıyafetli emekliler, genç ve gösterişli kızlar geziyordu. Buraya ünlülerin de çok geldiğini biliyordum ama kimin kim olduğunu bilecek kadar eğlence dünyasından haberdar değildim.

“Üf ya,” dedi Adrian dükkandan çıkınca. “Her zamanki sigaramın fiyatı uçmuş. Uyduruk bir şey almak zorunda kaldım.”

“Biliyorsun,” dedim, “eğer sigarayı bırakırsan paran cebinde...”

Yolun ilerisinde bir şey görünce donakaldım. Üç blok ötede, palmiye ağaçlarının yaprakları arasından süslü, gotik harflerle yazılmış Nevermore yazısını seçebiliyordum. Orasıydı işte. Amberwood’da salgın gibi yayılan dövmelelerin kaynağı. Kristin olayından sonra bu konuyu daha derinlemesine araştırmak istesem de nereden başlayacağımı bilememiştim. İşte fırsat ayağıma gelmişti.

Bir an Keith’in dikkatleri üzerimize çekecek ya da sorun çıkaracak bir şey yapmamamı söylediğini hatırladım. Sonra Kristin’in o günkü hali gözümün önüne geldi. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Ve kararımı verdim.

“Adrian,” dedim. “Yardıma ihtiyacım var.”

Onu dövme dükkanına doğru götürürken bir yandan da olanları anlatıyordum. Kafa yapan dövmelemlerle o kadar ilgilendi ki bir an Adrian’ın da bir tane yaptıracağını düşündüm. Ama ona Kristin’in başına gelenleri anlattığımda hevesi söndü.

“Simyacı teknolojisini kullanmıyorlarsa bile tehlikeli bir iş yapıyorlar,” diye açıkladım. “Sadece Kristin’in başına gelenler de değil. Slade’in ve diğer çocukların futbolda daha iyi olmak için steroid kullanması da çok kötü. İnsanlar bu işten zarar görüyor.” Birden aklıma Trey’in kesikleri ve yaraları geldi.

Dövme salonunu yanındaki restorandan küçük bir ara sokak ayırıyordu. Sokağın başında durduk. O sırada dövme salonunun ara sokağa bakan kapısı açıldı. İçeriden bir adam çıktı ve sigarasını yaktı. Tam iki adım atmıştı ki başka bir adam

başını kapıdan uzatıp ona seslendi. “Ne zaman gelirsin?” Adamın arkasında rafları ve masaları görebiliyordum.

“Dükkana kadar gideceğim,” dedi sigaralı adam. “Onda dönmüş olurum.”

Öbür adam içeri girip kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra, dükkanın önündeki camlardan, adamın tezgahın üzerinde bir şeyleri topladığını gördük.

“Oraya girmeliyim,” dedim Adrian’a. “O kapıdan içeri.”

Adrian şüpheyle tek kaşını kaldırdı. “Ne yani, gizlice mi gireceksin? Ne kadar esrarengiz olur. Aynı zamanda da tehlikeli ve aptalca.”

“Biliyorum,” dedim. Kendi soğukkanlılığıma kendim de şaşırmıştım. “Ama öğrenmem gereken bir şey var ve bu benim tek şansım olabilir.”

“O zaman adam geri dönerse diye ben de seninle geleceğim,” dedi Adrian içini çekerek. “Adrian Ivashkov başı dertteki bayanlara yardım eli uzatmadı dedirtmem. Hem adamı gördün mü? Manyak bir motorcuya benziyor. İkisi de öyle.”

“Senin gelmene gerek... Dur bir dakika.” Aklıma bir şey gelmişti. “İçerideki adamla sen konuş.”

“Ne?”

“Ön kapıdan gir. Sen onun dikkatini dağıtırken ben de etrafa bakayım. Ona şeyi sor... Ne bileyim. Bir şeyler uydurursun işte.”

Çabucak bir plan yaptık. Adrian’ı ön kapıya gönderdikten sonra ara sokaktaki kapıya yaklaştım. Kapının kolunu çektim ve... kilitliydi.

“Herhalde,” diye mırıldandım kendi kendime. Hangi işyeri böyle kabak gibi ortadaki kapısını kilitlemezdi ki? Harika planımın suya düştüğünü düşünüyordum ki çantamda Simyacı *gereçlerim* olduğunu hatırladım.

Araç gereç çantamın tamamına pek ihtiyaç duymadığım için -liseli kızların akne krizleri dışında- onu genelde odada bırakıyordum. Simyacılar nerede olurlarsa olsunlar vampirlerin ortada görünmesi gibi durumlarda her an göreve çağrılabilirlerdi. Bu nedenle bazı gereçleri sürekli yanımızda taşıyorduk. Bunlardan biri, Strigoî’ların cesetlerini bir dakikadan kısa sürede yok edecek bir maddeydi. Diğeri de metali eritmede aynı derecede başarılıydı.

Yani bir tür asitti ve onu özel bir şişede çantamda taşıyordum. Hemen şişeyi bulup kapağını açtım. Genzime keskin bir koku dolunca yüzümü buruşturdum. Dikkatlice uzanıp şişenin cam damlalığıyla kilidin tam ortasına birkaç damla damlattım. Kilitten beyaz bir duman bulutu yükselirken hemen geri çekildim. Otuz saniye içinde işlem tamamlanmıştı ve kapı tokmağının ortasında bir delik vardı. *Seri ateş* dediğimiz bu maddenin güzel taraflarından biri de reaksiyonunun çok hızlı gerçekleşmesiydi. Artık etkisizdi ve tenime zarar vermeyecekti. Kapının kolunu çektiğimde kol elimde kaldı.

Kapıyı hafifçe aralayıp etrafta kimse olmadığına emin olmak için içeriyi kolağan ettim. Kimse yoktu. Etraf boştu. İçeri süzülüp kapıyı arkamdan kapadım ve kilitli görünmesi için içerideki sürgüyü çektim. Dışarıdan da gördüğüm gibi, burası türlü dövme malzemeleriyle dolu bir depoydu. Etra-

fımda üç kapı vardı. Biri tuvalete, biri karanlık bir odaya, diğeri de dükkanın ön ve ana salonuna açılıyordu. O kapıdan içeri ışık süzüyordu. Adrian'ın sesini de oldukça net duyabiliyordum.

“Arkadaşım yaptırmış,” diyordu. “Ondan gördüm, burada yaptırdığını söyledi. Hadi ama, beni oyalama.”

“Kusura bakma,” dedi aksi bir ses. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Yavaşça rafları ve çekmeceleri araştırmaya başladım. Etiketleri okuyor, şüphe çekecek bir şey arıyordum. Bir sürü malzeme ve az zaman vardı.

“Sorun para mı?” diye sordu Adrian. “Çünkü param var. Sadece fiyatını söyle.”

Uzun bir sessizlik olunca adamın Adrian'dan parayı göstermesini istemeyeceğini umdum. Ne de olsa son parası kanser fonuna gitmişti.

“Bilmiyorum,” dedi adam sonunda. “Söylediğin o bakır dövmeyi yapabilseydim bile -ki yapabildiğimi söylemiyorum-bence paran yetmezdi.”

“Ciddiyim,” dedi Adrian. “Sen sadece fiyatını söyle.”

“Tam olarak neyle ilgileniyorsun?” diye sordu adam usulca. “Sadece rengi mi?”

“Bence ikimiz de biliyoruz,” dedi Adrian kurnazca. “Rengi istiyorum. Bonus etkileri de istiyorum. Ve sert görünmesini istiyorum. Bence istediğim deseni yapamazsın zaten.”

“Ona hiç kafanı takma,” dedi adam. “Bu işi yıllardır yapıyorum. İstedğin her şeyi çizebilirim.”

“Öyle mi? Etrafından alevler çıkan bir motosikletin üzerinde bir iskelet çizebilir misin? İskeletin başında da bir korsan şapkası olsun istiyorum. Ya da belki ninja iskelet bir papağan? Hayır, bu çok fazla olur. Ama motosiklettteki iskelet yıldızlar atan bir ninjaya ateş etse çok süper olur. Ninja da alevlerin arasında olacak tabii.”

O sırada ihtiyacım olan şeyi hala görememiştim ve daha bakılacak milyonlarca köşe bucak vardı. Paniğe kapılmaya başlamıştım. Zaman yetmeyecekti. Derken karanlık odayı görüp aceleyle oraya daldım. Dükkanın ön tarafına çabucak bakıp odanın ışığını yaktım ve nefesimi tuttum. Konuşma kaldığı yerden devam ettiğine göre kimse bir şey fark etmemişti.

“Bu duyduğum en saçma şey,” dedi dövmeçi.

“Kızlar öyle demeyecek,” dedi Adrian.

“Bak, evlat,” dedi adam. “Sorun para bile değil. Sorun elimizde malzeme olup olmaması. Söylediğin şey için çok mürekkep gerekli ve stoğumuzda o kadarı yok.”

“Ne zaman yeni mal alacaksınız?” diye sordu Adrian.

Bulduğum şeye hayretle bakıyordum. Dövmelerin yapıldığı odadaydım. Bir uzanma koltuğu vardı ve benim dövmemi yaptırdığım masadan çok daha rahattı. Ayrıca, üstü yeni kullanılmış malzemelerle kaplı küçük bir sehpa duruyordu.

“Senden önce, bekleyen bir sürü kişi var. Ne zaman mal gelir bilmiyorum.”

“Haberin olunca beni arayabilir misin?” diye sordu Adrian.

“Sana numaramı falan veririm. Adım Jet Steele.”

Bu kadar gergin olmasam kesin gülerdim. Jet Steele mi? Yok artık! Bunu düşünmeye fırsat kalmadan aradığımı buldum. Masanın üzerindeki dövme tabancasının kendi mürekkep haznesi vardı ama tabancanın yanında birkaç tane daha küçük şişe duruyordu. Hepsi boş olsa da içlerinde yeterince metalik kalıntı var gibiydi. Hiç düşünmeden şişelerin kapaklarını aceleyle kapatıp çantama attım. Biraz ilerde, koyu bir sıvıyla dolu mühürlü şişeleri fark ettim. Bir an donakaldım. Dikkatlice birini alıp kapağını açtım ve sıvıyı kokladım.

Korktuğum başıma gelmişti.

Kapağı kapatıp bu şişeleri de çantama attım.

O sırada arkamda bir tıkırtı oldu. Biri arka kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapıyı arkamdan sürgülediğim için açılmıyordu. Ama zamanım tükenmişti. Tam çantamı kapatıyordum ki dükkanın ön kapısının açıldığını duydum.

“Joey, arka kapı neden kilitli?” diye sordu öfkeli bir ses.

“Hep kilitliyoruz.”

“Hayır, sürgü çekilmiş. İçeriden. Ben giderken sürgülü değildi.”

Kaçma zamanım gelmişti. Işığı kapatıp aceleyle depoya ilerledim.

“Bekle!” diye bağırdı Adrian. Sesinde endişeli bir ton vardı. Sanki birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Dükkanında çalışan iki adamın ne olduğunu araştırmak için tezgahın arka tarafına yönelmiş olabileceğini düşünüp huzursuz oldum. “Dövmeyle ilgili öğrenmem gereken bir şey daha var. Papağanın başında bir korsan şapkası olabilir mi? Minyatür bir şapka ama?”

“Bir dakika, geliyorum. Bir şeyi kontrol etmemiz lazım.” Ses öncekinden daha yüksekti. Daha yakın.

Sürgüyü açarken ellerim birbirine dolaştı. Kapıyı açtım ve arkamdan sesler duyduğumda dışarı çıkmıştım. Arkama bakmadan kapıyı kapadım ve ara sokak boyunca koşup arabayı park ettiğim yere gittim. Oğlanların beni tam olarak görmediğinden emindim. Sadece kapıdan koşarak çıkan birini görmüşlerdi. Sokaklardaki insan kalabalığına da minnettardım. Cebimden araba anahtarlarını çıkarırken ellerim titriyordu.

Arkama bakmayı fena halde istesem de adamlar sokağı tarıyorsa dikkatlerini çekmekten korkuyordum. Gerçi benden şüphelenmek için nedenleri yoktu ama...

Bir el kolumu tutup beni kendine çevirdi. Nefesim kesildi.

“Benim,” dedi bir ses.

Adrian. Rahat bir nefes aldım.

“Arkana bakma,” dedi sakince. “Arabaya bin.”

Söylediğini yaptım. İkimiz de arabaya binince delicesine çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Korkunun yarattığı adrenalin göğsümde öyle güçlüydü ki canım yandı. Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım.

“Çok yakındı,” dedim. “Bu arada sen de iyi iş çıkardın.”

“Biliyorum,” dedi gururla. “Aslında o dövmeyi cidden istiyorum. Sen aradığını buldun mu?”

Gözlerimi açıp içimi çektim. “Buldum. Ve daha fazlasını.”

“Neymiş peki? Dövmeye uyuşturucu mu katıyorlarmış?”

“Daha kötü,” dedim. “Vampir kanı kullanıyorlar.”

17. BÖLÜM

BU BULUŞUM, dövme sorununu bambaşka bir yere taşımıştı. Başlangıçta, birilerinin Amberwood'a uyuşturucu yaymak için Simyacılar'inkine benzer teknikler kullandığını düşünmüştüm sadece. Bu ahlaki bir meseleydi. Oysa şimdi işin içine vampir kanı bulaşınca Simyacılar'ı ilgilendiren bir konu haline gelmişti. Bizim tek amacımız insanları vampirlerin varlığından korumaktı. Birileri insanlara vampir kanı enjekte ediyorsa her gün korumak için delicesine uğraştığımız sınırı çoktan aşmışlar demekti.

Bunu hemen rapor etmem gerektiğini biliyordum. Birileri elini vampir kanına buladıysa Simyacılar'ın hemen buraya bir ekip gönderip araştırma yapması gerekiyordu. Normal komuta zincirine göre bunu Keith'e haber vermem, onun da durumu üstlerimize bildirmesi gerekiyordu. Eğer böyle yaparsam hiç kuşkusuz Keith bunu kendisi keşfetmiş gibi davranacaktı. Öyle olsun istemedim. Bütün başarı benim

olsun diye değil. Bir sürü Simyacı, Keith'i çok başarılı buluyordu ve ben de asla bunu destekleyecek hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Bir şey yapmadan önce diğer şişelerin içinde ne olduğunu da bulmam gerekiyordu. Metalik kalıntılarla ilgili tahmin yürütebilirdim ama kan gibi bunların da Simyacılar'ın kataloğundan mı geldiğinden, yoksa sadece korsan ürün mü olduğundan emin değildim. Bizim formüllerimizi kullanmışlarsa bile bir bakışta hangisinin hangi formül olduğu anlaşılmıyordu. Örneğin bir şişedeki gümüş toz Simyacı bileşenlerinden farklı olabilirdi. Elimdeki malzemelerle bir deney yapıp öğrenebilirdim. Ancak bir maddeyi anlayamıyordum. Berrak, hafif yoğun bir sıvıydı ve belli bir kokusu yoktu. Tahminimce şu cennet yolu dövmelelerinde kullanılan narkotik madde buydu. Vampir kanı, sözde çelik dövmelelerin neden olduğu o çılgın çevikliği açıklasa da bu kadar kafa yapması mümkün değildi. Bu nedenle, okuldaki normal rutinime devam ederken bir yandan da hangi deneyleri yapabileceğimi düşündüm.

Bu hafta spor dersinde içerideki salonda basketbol oynayacaktık, yani Jill de derse katılacak ve Laurel'in iğneleyici laflarına maruz kalacaktı. Laurel'in Jill hakkında sürekli, "Bu boyla daha iyi olması gerekmez mi? Sıçramadan potaya bile dokunabiliyor. Ya da belki yarasaya dönüşüp oraya uçar," gibi laflar ettiğini duyuyordum.

Bunları her duyduğumda elimde olmadan irkiliyordum. Sürekli kendime bu şakaları büyütmemem gerektiğini söy-

lesem de her seferinde ister istemez içimde bir panik dalgası yükseliyordu. Ama endişelerimi gizlemem gerekiyordu. Jill'e yardım etmek istiyorsam bu şakalara bozulmamayı öğrenmeliydim. Sadece vampirlerle ilgili olanlara da değil üstelik. Daha fazla dikkat çekmek hiç işimize gelmezdi.

Micah bu tür hakaretlerden sonra Jill'i teselli etmeye çalışıyordu, bu da Laurel'ı daha fazla kızdırıyordu. Kulağıma gelen yorumlar yalnızca Laurel'a ait değildi. Dövme salonu baskınımdan sonra Slade ve arkadaşlarından da oldukça ilginç şeyler duymaya başlamıştım.

"Ne zaman olduğunu söyledi mi?" Bayan Carson yoklama alırken Slade dövme salonuyla ilgili bir arkadaşını sorguya çekiyordu.

Tim başını salladı. "Hayır. Nakliyeyle ilgili sorunları varmış. Galiba dağıtımcı malı almış ama aynı fiyattan vermek istemiyormuş."

"Kahretsin," diye gürledi Slade. "Rötuşa ihtiyacım var."

"Hey," dedi Tim. "Ya ben? Ben daha bir kez bile yaptırmadım."

Cennet yolu yaptıran kişilerden de rötuşa ihtiyaçları olduğunu duyuyordum. Demek bağımlılık başlamıştı.

Ders sona erdiğinde Jill'in yüzü asıktı. Ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Soyunma odasında onunla konuşmaya çalıştığımda başını sallayıp doğru duşlara gitti. Ben de tam duşlara gidecektim ki bir çığlık duydum. Soyunma odasındaki herkes ne olduğunu anlamak için duşlara doğru koştu.

Laurel kabindeki perdeyi hızla açtı ve çıplak olduğunu umursamadan dışarı fırladı. Nefesimi tuttum. Teni ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Su damlaları bedeninde ve saçlarında donmuştu. Banyonun geri kalanının buharıyla buzlar şimdiden çözölmeye başlamıştı. Duştan içeri bakınca musluktan akan suyun da kaskatı donduğunu fark ettim.

Laurel'in çığlıklarına Bayan Carson da koşup gelmişti ve o da bizim kadar şaşkındı. Ne de olsa şahit olduğumuz şey akla mantığa sığmıyordu. Öğretmenimiz sonunda bunun su ısıtıcıdan kaynaklandığını söyledi. İnsanların tipik davranışydı bu. Fantastik nedenleri düşünmektense en imkansız bilimsel açıklamalara başvurlardı.

Tabii bununla bir problemim yoktu. İşimi daha da kolaylaştırıyordu.

Bayan Carson buzların çözölməsi için Laurel'ı başka bir duşa girmesi için ikna etmeye çalışsa da Laurel kabul etmedi. Bütün buzların erimesini bekleyip sonra havluya sarındı. Bir sonraki dersine gitmek için banyodan çıktığında saçları berbat görünüyordu. Sırıttım. Bugün saçlarını savurmazdı herhalde.

"Jill," diye seslendim, onun diğer kızlarla soyunma odasından çıktığını görünce. Suçlu suçlu omzunun üzerinden baktı ama beni duyduğuna dair başka bir tepki vermedi. Arkasından koşturup "Jill!" diye seslendim yine. Kesinlikle benden kaçırıyordu.

Koridorda Micah'yı görünce hemen ona doğru ilerledi. Akıllıca. Yanında o varken tehlikeli sorular soramayacağımı biliyordu.

Günün geri kalanında benden kaçmayı başardı. Ama tam yat zilinden önce odaya döndüğünde onu bekliyordum.

“Jill!” diye bağırdım içeri girdiği anda. “Aklın neredeydi?”

Kitaplarını fırlatıp bana döndü. İçimden bir ses bugün bir konuşma hazırlayanın sadece ben olmadığını söylüyordu.

“Laurel’la arkadaşlarının benim hakkımda ileri geri konuşmasından bıktım.”

“Ve sen de onun düşunu dondurdun,” dedim. “Bu onu nasıl durduracak peki? Bunu senin yaptığını ona söyleyemeyeceğine göre.”

Jill omuz silkti. “Kendimi daha iyi hissettim en azından.”

“Bahanen bu mu yani?” Gerçekten inanamıyordum. Jill hep çok mantıklı görünüyordu. Bir prenses olmayı ve bilinci açık halde ölmeyi kaldırabilmişti. Ve bunu kaldıramıyordu, öyle mi? “Neleri riske attığını biliyor musun? Burada dikkat çekmemeye çalışıyoruz!”

“Bayan Carson garip bulmadı.”

“Bayan Carson kendini sakinleştirmek için uyduruk bir bahane öne sürdü. İnsanlar hep böyle yapar. Bir hademe gelip boruların durduk yere donmadığını söylerse ne yapacaksın? Hem de Palm Springs gibi bir yerde!”

“Ne var yani?” dedi Jill. “Ne olacak? Durduk yere donmadıysa kesin vampir büyüdür mü diyecekler?”

“Elbette hayır,” dedim. “Ama insanlar konuşacak. Sen onların şüphelerini artırdın.”

Jill beni dikkatle süzdü. “Seni gerçekten üzen şey bu mu? Yoksa büyü yapmam mı?”

“İkisi aynı şey değil mi?”

“Hayır. Büyü yapmama kıızıyorsun çünkü büyüden hoşlanmıyorsun. Vampirlerle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun. Bence kişisel bir şey. Bizimle ilgili ne düşündüğünü biliyorum.”

İnledim. “Jill, senden hoşlanıyorum. Büyünün beni biraz huzursuz etmesi konusunda haklısın.” Tamam, biraz değil çok huzursuz ediyordu. “Ama insanların suyun neden birdenbire donduğunu merak etmesini sağlayacak şey, benim kişisel duygularım değil.”

“O kızın böyle davranmaya devam etmesi doğru değil!”

“Biliyorum. Ama sen ondan daha iyi olmalısın.”

Jill yatağa oturup içini çekti. Öfkesi çaresizliğe dönüşmüştü. “Buradan nefret ediyorum. St. Vladimir’e dönmek istiyorum. Ya da Saray’a. Ya da Michigan’a. Burası dışında herhangi bir yere.” Yalvarırcasına bana baktı. “Ne zaman dönebileceğimle ilgili bir haber yok mu?”

“Hayır,” dedim kısaca. Bunun bayağı uzun sürebileceğini açıklamak istemiyordum.

“Herkes burada harika zaman geçiriyor,” dedi. “Sen çok seviyorsun. Bir sürü arkadaşın var.”

“Hiç de değil...”

“Eddie de seviyor. O da Micah’yla ve yurttaki başka çocuklarla takılıyor. Ayrıca benimle ilgilenmesi lazım, bu da ona bir amaç veriyor.” Hiç böyle düşünmemiştim ama Jill haklıydı. “Ya ben? Benim neyim var? Bu aptal bağdan başka hiçbir şeyim yok. O da kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyor sadece. Çünkü Adrian kendine acıyıp duruyor.”

“Adrian’ı yarın iş aramaya götürüyorum,” dedim bunun bir yardımı olacağından emin olmasam da.

Jill başını salladı. “Biliyorum. Hayatı kesinlikle muhteşem olacak.”

İyice karamsarlığa kapılmıştı, kendine acıyordu. Gerçi durumu göz önüne alındığında bence buna gayet hakkı vardı.

“Senin hayatında da Lee var,” dedim.

Jill biraz olsun gülümsedi. “Biliyorum. Harika biri. Ondan çok hoşlanıyorum ve inanamıyorum... Yani onun da benden hoşlanması çok acayip geliyor.”

“Hiç de acayip değil.”

Neşesi azaldı. “Biliyor musun, Lee benim manken olabileceğimi söyledi. İnsan moda tasarımcılarının çok hoşuna gidecek bir vücudum varmış ve şehir merkezinde manken arayan birini tanıdığını söyledi. Eddie bunun korkunç bir fikir olduğunu söyledi çünkü resmimin çekilmesi riskini alamazmışım. Resim sızarsa başkaları beni bulabilirmiş.”

“Doğru,” dedim. “Her bakımdan. Gerçekten manken gibi bir vücudun var ama bu çok tehlikeli olur.”

Jill yenilgiyle iç geçirdi. “Gördün mü? Hiçbir şey lehimde işlemiyor.”

“Üzgünüm Jill. Gerçekten. Zor olduğunu biliyorum. Tek söyleyebileceğim güçlü olman. Şimdiye kadar gerçekten harika iş çıkardın. Sadece burada biraz daha takıl, olur mu? Lee’yi düşünmeye çalış.”

Sözlerim benim kulağıma bile boş geliyordu. Acaba Adrian’ı iş aramaya götürdüğümde onu da yanıma alsa mıy-

dım? Ama sonunda almamaya karar verdim. Adrian'ın dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Hem Jill için de eğlenceli olmazdı. Adrian'ın iş görüşmelerini takip etmek isterse aralarındaki bağdan *dinleyebilirdi* ne de olsa.

Ertesi gün okuldan sonra Adrian'la buluştum ve ilk defa eski evin etrafında ne Lee ne de Keith vardı. Clarence evdeydi, içeri girdiğimde az kalsın beni eziyordu.

"Duydun mu?" diye sordu. "O zavallı kızı duydun mu?"

"Hangi kızı?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce Los Angeles'ta öldürüleni."

"Ah, evet," dedim, başka ne söylemem gerektiğini bilmediğim için. Yeni bir ölüm olmadığı için rahatlamıştım. "Çok trajik. Burada Strigoi olmadığı için çok şanslıyız."

Bana şaşırtıcı derecede bilmiş bir bakış fırlattı. "Strigoi değildi! Dikkat etmedin mi? Onlardı. Vampir avcılarını."

"Ama kızın kanını içmişler efendim. Vampir avcılarının insan olduğunu söylememiş miydiniz? İnsanlar Moroi kanı içmez ki."

Bana arkasını dönüp hızla salonu adımlamaya başladı. Adrian'ın nerede olduğuna merak edip etrafıma baktım.

"Herkes öyle söyleyip duruyor!" dedi Clarence. "Sanki ben bilmiyorum. Bunu neden yaptıklarını açıklayamıyorum. Çok garipler. Güneşe tapıyorlar. Kötü ve şerefle ilgili garip inanışları var. Senin inanışlarından bile garip." Bu da bir şeydi. En azından benim insan olduğumu biliyordu. Bazen bilip bilmediğine emin olamıyordum çünkü. "Ayrıca hangi vampirin ölmesi gerektiği konusunda ilginç görüşleri var. Bütün Stri-

goi'ları düşünmeden öldürüyorlar. Moroi ve dampirler konusunda ise daha seçiciler."

"Onlarla ilgili çok şey biliyorsunuz," dedim.

"Tamara'nın ölümünden beri kendime iş edindim." İç çekti ve birden çok, çok yaşlı göründü. "En azından Keith bana inanıyor."

Yüzümün ifadesini değiştirmemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Clarence başını salladı. "İyi bir delikanlı. Ona bir şans vermelisin."

Kontrolüm parçalandı. Kaşlarımın çatıldığını biliyordum. "Denerim, efendim." Tam o sırada Adrian içeri girince rahatladım. Clarence'la yalnız kalmak, Keith Darnell'i övmeye başlamasından önce bile yeterince korkutucuydu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Elbette," dedi Adrian. "Toplumun üretken bir üyesi olmak için sabırsızlanıyorum."

Kıyafetini görünce bir yorum yapmamak için kendimi tuttum. Her zamanki gibi üstündekiler güzeldi. Jill pahalı bir gardırobum olduğunu söylemişti ancak Adrian'ınki benimkini solda sıfır bırakırdı. Bugün üzerinde siyah bir kot pantolonla bordo gömlek vardı. İpekli gömleğin bütün düğmeleri iliklenmemiştii. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi görünmesi için dikkatle şekillendirilmişti. Keşke saçları benimkiler gibi olsaydı. Benim saçlarım hiç şekillendirilmeye ihtiyaç duymadan öyle duruyordu.

İtiraf etmem gerekirdi ki harika görünüyordu. Fakat bir iş görüşmesine gider gibi bir havası yoktu. Sanki bir partiye

gidiyordu. Biraz kafam karışmıştı çünkü bu hali hoşuma gitmişti. Bazen bana tuhaf bir elektrik veriyordu. Sanki bir sanat eseriymiş gibi görünüyordu gözüme. Bu biraz dikkat dağıtıcıydı tabii. Vampirlerin insanlar gibi çekici olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu sürekli. Neyse ki mantıklı tarafım kısa sürede devreye girdi ve beni azarlayıp Adrian'ın iyi görünüp görünmemesinin hiçbir önemi olmadığını söyledi. Önemli olan, onun bir iş görüşmesine uygun giyinmemiş olmasıydı. Gerçi şaşırmamalıyım. Karşımdaki Adrian Ivashkov'du ne de olsa.

"Eee, anlat bakalım gündemimizde ne var?" diye sordu yola çıktığımızda. "Genel Müdür Ivashkov kulağa çok güzel geliyor bence."

"Arka koltukta yolculuk notlarımızla ilgili bir klasör var Müdür Bey."

Adrian arkaya uzanıp klasörü aldı. Hızlıca içindekileri taradıktan sonra bana dönüp "Çeşitlilik konusunda tam not aldın Sage," dedi. "Ama bunların hiçbirinin alışık olduğum yaşam tarzına uyduğunu sanmıyorum."

"Özgeçmiş arkada. Elimden geleni yaptım ama burada sınırlı parametrelerle hareket ediyoruz."

Sayfaları çevirip özgeçmişi buldu. "Vay canına. St. Vladimir'de eğitim asistanı mıydım?"

Omuz silktim. "Hayatın boyunca bir işe en yaklaştığın andı."

"Lissa da benim sorumlumdu, öyle mi? Umarım bana iyi bir referans verir."

Vasilisa'yla Rose hala okuldayken Adrian da orada yaşıyordu ve Vasilisa'yla ruh elementini öğrenme üzerine çalışıyorlardı. *Eğitim asistanı* biraz abartılı bir laftı tabii ama onu aynı anda çok iş yapabilecek ve işe zamanında gelebilecek biri gibi gösteriyordu.

Klasörü bırakıp koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Bizim ufaklık nasıl? Son gördüğümde canı oldukça sıkındı."

Bir an yalan söylemeyi düşünsem de vazgeçtim. Nasıl olsa gerçeği ya Jill'den ya da kendi çıkarımlarından öğrenebilirdi. Adrian'ın kendisi için verdiği kararlar şüpheli olsa da karşısındakini okuma konusunda harika olduğunu biliyordum. Eddie bunun ruh kullanmakla alakalı olduğunu söyleyip aura diye bir şeylerden bahsetmişti. Buna inandığıma emin değildim. Simyacılar'ın elinde auraların gerçek olduğuna dair bir kanıt yoktu.

"İyi değil," deyip ona detayları anlattım.

"Duş olayı komikmiş," dedi sözümü bitirdiğimde.

"Çok sorumsuz bir davranıştı! Neden kimse bunu göremiyor acaba?"

"Ama o kaltak bunu hak etmiş."

İçimi çektim. "Neden burada olduğumuzu unuttun mu? Sen de mi? Onu ölürken gördün. Burada güvende olmasının ve göze batmamasının ne kadar önemli olduğunu anlamıyor musun?"

Adrian birkaç dakika sessiz kaldı. Biraz sonra ona baktığımda yüzü ondan beklenmeyecek kadar ciddiydi. "Biliyo-

rum. Ama onun üzülmelerini de istemiyorum. O bunu hak etmiyor. O bizim gibi değil.”

“Biz de hak etmiyoruz bence.”

“Belki sen hak etmiyordundur,” dedi hafifçe gülümseyerek. “O saf yaşam tarzıyla falan... Bilmiyorum. Jill o kadar masum ki. Onu kurtarmamın nedeni buydu. Yani nedenlerinden biri.”

Ürperdim. “Ne zaman öldü?”

Adrian başını salladı. Bakışları dalgın ve ürkütücüydü. “Onu orada kanlar içinde ve kıpırtısız görünce... yapacağım şeyin sonuçlarını düşünmedim. Sadece onu kurtarmam gerektiğini biliyordum. Yaşamalıydı. Hiç düşünmeden harekete geçtim. İşe yarayacağından emin bile değildim.”

“Çok cesur davranmışsın.”

“Belki de. Bilmiyorum. Zor şeyler yaşadığını biliyorum. Daha fazla üzülmelerini istemiyorum.”

“Ben de öyle.” Onun bu kadar ilgili olması beni duygulandırmıştı. Bazen Adrian’ın bir şeyi umursayabileceğine inanmak zordu ama Jill’den bahsederken o yumuşak tarafı ortaya çıkıyordu. “Elimden geleni yapacağım. Onunla daha fazla konuşmam gerektiğini biliyorum. Ona daha arkadaşça, hatta sahte kardeşi gibi davranmalıyım. Ben sadece...”

Adrian beni süzdü. “Bizim etrafımızda olmak o kadar korkunç mu?”

Kızardım. “Hayır,” dedim. “Ama... karışık bir durum. Hayatım boyunca bazı şeyler duyarak büyüdüm. Onlardan kurtulmak zor.”

“Tarihteki en büyük değişimler başkalarının öğrettiklerinden kurtulduğumuzda yaşanmış.” Bakışlarını benden kaçırıp pencereden dışarıya çevirdi.

Söylediğı şey beni sinirlendirmişti. Tamam, kulağı hoş geliyordu. İnsanların tam manasını anlamadan sürekli söyleyip durduğu türden bir şeydi. *Kendin ol, sisteme karşı çık,* gibi. Ama bunları söyleyenler -Adrian gibiler- benim hayatımı yaşamamıştı. Hapishane gibi bir hayatta, bu kadar katı bir inanç sisteminde yetişmemişlerdi. Kendilerini düşünüp kendi kararlarını verme yeteneklerinden kurtulmaya zorlanmamışlardı. Sözleri beni sadece sinirlendirmekle kalmamış, bayağı öfkelen-dirmişti. Kışkandırmıştı.

Dudak büküp hak ettiği yorumu yüzüne çarptım. “Özgeçmişine *motivasyon konuşmacısı* pozisyonunu da ekleyeyim mi?”

“Parası iyiye varım. Ah.” Adrian doğruldu. “Sonunda onu çıkardım. Bu kadar endişelendiğiniz Micah’ı.”

“Çıkardın mı?”

“Evet. Neden bu kadar tanıdık geldiğini buldum. Micah, Mason Ashford’un tıpatıp benzeri.”

“Kimin?”

“St. Vladimir’de okuyan bir dampir. Bir süre Rose’la çıkmıştı.” Adrian dudak büküp yanağını cama dayadı. “Tabii insan onunla ne kadar çıkabilirse artık. Daha o zaman bile Belikov’a deli oluyordu. Biz çıkarken olduğu gibi. Ashford da bunu biliyor muydu, yoksa onca zaman ona kanmış mıydı bilmiyorum. Umarım kanmıştır. Zavallı pislik.”

Kaşlarımı çattım. “Neden öyle söylüyorsun?”

“Öldü. Daha doğrusu öldürüldü. Bilmiyor muydun? Strigoi’lar geçen yıl birkaçını yakaladı. Rose’la Castile kaçabilirdi. Ashford kaçamadı.”

“Hayır,” dedim bunu araştırmam gerektiğini zihnime not alarak. “Bilmiyordum. Eddie de orada mıydı?”

“Evet. En azından fiziksel olarak. Strigoi’lar ondan beslenip durmuş, bu yüzden işe yaramaz durumdaydı. Duygusal hasardan mı konuşmak istiyorsun? Uzağa bakmana gerek yok.”

“Zavallı Eddie,” dedim. Birden onunla ilgili pek çok şey bana daha mantıklı gelmeye başladı.

İş görüşmesi için ilk yere varmıştık. Ofis asistanı arayan bir hukuk firması. Pozisyonun adı kulağa çok havalı gelse de büyük ihtimalle Trey’le benim Bayan Terwilliger için yaptığımız ayak işlerinden ve getir götürden farklı olmayacaktı. Ama bulduğum üç pozisyondan gelecekte önü en açık olan buydu.

Beklediğimiz lobiye bakılırsa firma oldukça iyi kazanıyordu. Devasa, şık vazolarda orkideler vardı ve tam ortada bir süs havuzu duruyordu. Lobide bizimle birlikte üç kişi daha bekliyordu. Biri kırklı yaşlarında, düzgün giyinmiş bir kadındı. Karşısında ise aynı yaşta bir adam ile dekoltesi onu Amberwood’dan attıracak kadar açık, çok daha genç bir kadın oturuyordu. Kadına her bakışında göğüslerini bir hırkayla örtmek istiyordum. Belli ki üçü de birbirini tanıyordu. Birbirlerine ters bakışlar fırlatıp duruyorlardı çünkü.

Adrian hepsini sırayla inceledikten sonra bana döndü. “Bu hukuk firması,” dedi alçak bir sesle, “boşanma davalarında uzman, değil mi?”

“Evet,” dedim.

Adrian başını sallayıp bir süre bunu düşündü. Sonra da beni dehşetler içinde bırakarak üzerimden eğildi ve yaşı büyük olan kadına, “Tam bir aptalmış. Siz büyüleyici, klas bir kadınsınız. Bekleyin. Pişman olacak,” dedi.

“Adrian!” diye haykırdım.

Kadın şaşkınlıkla irkilse de gücenmiş görünmüyordu. Bu sırada, odanın diğer tarafındaki adama sarılan genç kadın doğruldu.

“Pardon?” dedi. “Bu ne demek oluyor şimdi?”

Yer yarılsa da içine girsem diye dua ediyordum. Neyse ki olabilecek en iyi şey oldu ve resepsiyon görevlisi üçlüyü bir avukatla görüşmek üzere çağırdı.

“İnanamıyorum,” dedim onlar gittikten sonra. “Bunu söylemek zorunda mıydın?”

“Ben aklımdan geçenleri söylerim Sage. Doğruyu söylemeye inanmıyor musun?”

“Elbette inanıyorum. Ama her şeyin bir yeri zamanı vardır. Belli ki zor durumda olan, hiç tanımadığın insanlara böyle şeyler yapamazsın.”

“Neyse,” dedi kendinden memnun halde. “O kadının gününü güzel geçirmesini sağladım.”

O sırada siyah takım elbiseli, yüksek topuklu ayakkabılı bir kadın içerideki bir odadan çıktı. “Ben Janet McCade, ofis

müdürü,” dedi. Kararsız bir şekilde ikimize bakıp bende karar kıldı. “Sen Adrian olmalısın.”

Bizi karıştırması gayet anlaşılabilirdi ama bunun sebebi Adrian için pek iyi değildi. Çünkü onun parti kıyafetiyle ilgili yorumlarım haklı çıkmıştı. Kahverengi eteğim ve krem rengi bluzum belli ki kadına iş görüşmesi için daha uygun gelmişti.

“Adrian bu,” dedim. “Ben onun kız kardeşiyim. Moral vermek için geldim.”

“Çok nazıksın,” dedi Janet biraz şaşkınlıkla. “Peki o zaman. Adrian, biraz konuşalım mı?”

“Kesinlikle,” dedi Adrian ayağa kalkarak. Adrian kadının arkasından giderken ben de ayağa fırladım.

“Adrian,” diye fısıldadım kolunu tutarak. “Gerçekleri mi söylemek istiyorsun? Şu an yap. Bölge avukatıydım falan gibi saçma şeyler uydurma sakın.”

“Anladım,” dedi. “Tereyağından kıl çeker gibi olacak.”

Hızlı olacak demek istediye kesinlikle haklıydı. Beş dakika sonra ofisten çıktı.

Arabaya bindiğimizde, “Sırf yakışıklısın diye sana iş vereceğini sanmıyorum,” dedim.

Camdan dışarıyı seyreden Adrian bana dönüp gülümsedi. “Sage, ne kadar tatlı konuşuyorsun.”

“Öyle demedim! Ne oldu?”

Omuz silkti. “Gerçeği söyledim.”

“Adrian!”

“Ciddiyim. Bana en güçlü tarafımı sordu. İnsanlarla iyi anlaşmak dedim.”

“Fena değil,” diye itiraf ettim.

“Sonra da en zayıf yönümü sordu. *Nereden başlamam acaba*, dedim.”

“Adrian!”

“Adımı öyle söyleyip durma. Ona gerçeği söyledim. Daha dördüncü soruda gidebileceğimi söyledi.”

İnledim ve başımı direksiyona vurma arzumu bastırdım. “Seni çalıştırmalıyım. O standart, hileli bir sorudur. İşime fazla bağlıyım ya da *mükemmeliyetçiyim* gibi bir cevap vermek gerekirdi.”

Adrian homurdanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çok saçma. Kim böyle bir şey söyler ki?”

“İşe kabul edilen insanlar.”

Fazladan zamanımız olduğundan, onu bir sonraki görüşmeye hazırlamak için elimden geleni yaptım. Görüşme Spencer’s’taydı ve Trey’in belki bir faydası dokunabilirdi. Adrian arkada görüşmedeyken ben de kahve alıp bir masaya oturdum. On beş dakika sonra Trey yanıma geldi.

“O gerçekten kardeşin mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim sesimin inandırıcı çıktığını umarak.

“İş arıyor dediğinde senin erkek versiyonunu düşünmüştüm. Bardakları renklerine göre ayırdığını hayal etmiştim.”

“Ne diyorsun?” diye sordum.

Trey başını salladı. “Diyorum ki, aramaya devam edin. Oraya gittiğimde müdürümle konuşmasını duydum. Kadın ona her akşam yapması gereken temizliği anlatıyordu, o da elleri ve kaba işlerle ilgili bir şeyler söylüyordu.”

Küfreden biri değilimdir ama o an gerçekten küfredebilmeyi diledim.

Son görüşme, şehir merkezinde havalı bir bardaydı. Bunu Adrian'ın dünya üzerindeki her içkiyi bildiğini düşündüğümünden yazmıştım ve özgeçmişine de barmenlik eğitimi aldığına dair bir şeyler uydurmuştum. Bu sefer arabada kalıp onu içeri gönderdim. Şansının en yüksek olduğu yer burasıydı. En azından kıyafeti uygun düşecekti. On dakika sonra dışarı çıktığında hayretler içindeydim.

“Nasıl?” diye sordum. “Bunu nasıl batırabildin?”

“İçeri girdiğimde müdürün telefonda olduğunu, birkaç dakikaya geleceğini söylediler. Ben de oturup bir içki sipariş ettim.”

Bu sefer başımı direksiyona vurdum. “Ne sipariş ettin?”

“Martini.”

“Martini.” Başımı kaldırdım. “İş görüşmesinden önce martini sipariş ettin.”

“Orası bar Sage. Sorun etmeyeceklerini düşündüm.”

“Hiç de öyle düşünmedin!” diye bağırdım. Sesimin yüksekliği ikimizi de şaşırtmıştı. Adrian biraz sindi. “Ne kadar öyleymiş gibi görünmeye çalışsan da aptal değilsin! Bunu yapamayacağını biliyorsun. Bunu onlarla dalga geçmek için yaptın. Benimle dalga geçmek için! Tek nedeni bu. Hiç ciddiye almadın. Hem onların hem benim zamanımı boşa harcadın. Çünkü yapacak başka bir işin yok!”

“Bu doğru değil,” dedi kararsız bir ses tonuyla. “Bir iş istiyorum. Ama bunları değil.”

“Seçim yapacak durumda değilsin. Clarence’ın evinden çıkmak istemiyor muydun? Bunlar senin çıkış biletindi. Biraz çaba harcasan herhangi birine kabul edilirdin. İstedğin zaman çok etkileyici olabiliyorsun. Kendini bir işe sokabilirdin.” Arabayı çalıştırdım. “Bu konu burada kapanmıştır.”

“Anlamıyorsun,” dedi Adrian.

“Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Acı çektiğini de anlıyorum.” Ona bakmayı reddedip gözlerimi yola diktim. “Ama bu sana başkalarının hayatıyla oynama hakkını vermez. Bir değişiklik yap ve kendi hayatına sahip çık.”

Clarence’ın evine varana kadar cevap vermedi. Bir cevap duymak da istemiyordum zaten.

“Sage...” dedi eve geldiğimizde.

“İn,” dedim.

Karşı çıkacakmış gibi tereddüt etti ama sonra başını hızlıca salladı. Arabadan inip eve yürürken bir sigara yaktı. İçimdeki öfke daha da büyüdü. Hakkındaki düşüncelerimi nasıl bu kadar çabuk değiştirebiliyordu? Ne zaman ondan hoşlansam ve birbirimizi anlıyoruz diye düşünsem gidip böyle bir şey yapıyordu. Ona karşı arkadaşça duygular beslemeye başladığım için bile kendimi aptal gibi hissediyordum. Gerçekten daha önce onun bir sanat eseri olduğunu mu düşünmüştüm? Hadi canım, peş para etmez bir eser desek daha doğru olacaktı.

Amberwood’a vardığımda duygularım hala karmakarışık. Odada Jill’i göreceğim diye ödüm kopuyordu. Adrian’la olanları bildiğinden şüphem yoktu ve onu savunmasını dinlemek istemiyordum.

Ama yurda girdiğimde masayı görmezden geledim. Bayan Weathers, yanında Eddie ve bir kampüs güvenlik görevlisiyle lobideydi. Micah da bembeyaz bir yüzle yanlarında dikiliyordu. Kalbim duracak gibi oldu. Eddie panik dolu bir yüzle bana doğru atıldı.

“Ah, nihayet geldin! Sana da, Keith’e de ulaşamadım.”

“Te-telefonum kapalıydı.” Bayan Weathers’a ve güvenlik görevlisine bakınca aynı endişeyi onların yüzünde de gördüm.

“Ne oldu?”

“Jill,” dedi Eddie karamsar bir sesle. “Kayıp.”

18. BÖLÜM

“NE DEMEK KAYIP?” dedim.

“İki saat önce bizimle buluşması gerekiyordu,” dedi Eddie, Micah’yla bakışarak. “Belki senin yanındadır diye düşündük.”

“Onu spor dersinden beri görmedim.” Paniğe kapılmamaya çabalıyordum. Bir sürü olasılık vardı, Moroi’ların onu kacırdığı sonucuna varmak için henüz erkendi. “Burası çok büyük. Üç kampüs var. Bir yerlerde ders çalışmadığından emin misiniz?”

“Her tarafı aradık,” dedi güvenlik görevlisi. “Öğretmenler ve diğer çalışanlar da onu arıyor. Henüz gören olmadı.”

“Telefonuna da cevap vermiyor,” dedi Eddie.

Sonunda korkuya teslim oldum. Yüzümden de belliydi herhalde ki görevlinin ifadesi yumuşadı. “Merak etme. Mutlaka ortaya çıkacaktır.” Onun gibi görevlilerin, ailelere söylemek zorunda olduğu tipik teselli cümlelerinden biriydi. “Başka nereden olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

RICHELLE MEAD

“Diğer abin nerelerde?” diye sordu Micah.

Konu oraya gelir diye korkuyordum zaten. Keith’in yanında olmadığından neredeyse yüzde yüz emindim ama ona da haber vermemiz gerekiyordu. Buna çok hevesli değildim çünkü azar işitecektim. Simyacılar bunu benim başarısızlığım olarak görecekti. Jill’in yanından ayrılmamalıyım. Ne de olsa işim buydu. Bense aptal gibi başkalarının ayak işlerini yapıyordum. Herhangi birinin de değil, bir vampirin. Simyacılar böyle algılayacaktı. *Vampir aştığı.*

“Az önce Adrian’ın yanındaydım,” dedim yavaşça. “Belki Jill bir şekilde Clarence’a gitmiştir, orada bekliyordur. Ben içeri girmedim.”

“Sen telefonu açmayınca onu da aradım,” dedi Eddie. “Cevap vermedi.”

“Üzgünüm,” dedim. “İş görüşmeleri yapıyorduk, o yüzden telefonunu kapatmıştır. Bir daha deneyelim mi?” Bunu kesinlikle istemiyordum.

Eddie aramayı yapmak için bir kenara çekilirken ben Bayan Weathers ve görevliyle konuştum. Micah endişeyle volta atıyordu. Onu Jill’den uzak tutmaya çalıştığım için suçluluk duydum. Irk meselesi ciddi bir meseleydi ama Micah ona gerçekten değer veriyordu. Görevliye Jill’in kampüste gidebileceği yerleri saydım. Hepsine bakılmıştı.

“Ulaştıydın mı?” dedim Eddie geri dönünce.

Başını evet anlamında salladı. “Jill orada değilmiş. Ama kendimi kötü hissettim. Haberi alınca çok endişelendi. Keşke ona hemen haber vermeseydik.”

“Aslında böylesi daha iyi olabilir.” Eddie’yle göz göze gelince onun ne demek istediğini anladığını fark ettim. Adrian’ın yoğun duyguları Jill’i etkileyebiliyordu. Adrian paniklerse Jill insanların onu merak ettiğini anlayıp ortaya çıkabilirdi. Tabii eğer saklanıyorsa ya da tahmin edemediğimiz bir yere gitmişse. Diğer olasılığı aklıma getirmek bile istemiyordum. Yani bizimle iletişime geçemiyor olma olasılığını.

“Bazen öğrenciler izinsiz kaçır,” dedi görevli. “Oluyor böyle şeyler. Genellikle yatma zilinden önce dönmeye çalışırlar. Umalım da yine öyle olsun. O zaman da gelmezse polise haber verilir.”

Diğer güvenlik görevlileriyle telsizle durum değerlendirmesi yaptıktan sonra gitti. Bayan Weathers da görevine döndü. Bazen aksi görünüyordu ama öğrencilerine değer veriyordu. Micah kampüste çalışan arkadaşlarına haber vermek üzere yanımızdan ayrıldı.

Eddie’yle ikimiz kalınca lobideki koltuklara oturduk. Herhalde o da benim gibi kapıdan girdiği anda Jill’i görmek istiyordu.

“Onu yalnız bırakmamalıydım,” dedi.

“Mecburdun. Derslerde ya da odasında sürekli yanında olamazsın.”

“Buraya gelmek hiç iyi bir fikir değildi. Burası çok büyük. Güvenliğini burada sağlamak çok zor.” İçini çekti. “İnanamıyorum.”

“Hayır, burası iyi. Jill’in normal hayata dair bir fikri olmalı. Onu bir odaya kilitleyip hayatla bağını kesebilirdin ama bu-

nun ona bir faydası olmazdı. Okula gitmesi, insanlarla iç içe olması gerekiyordu.”

“Onu da pek yapmadı ya.”

“Haklısın,” dedim. “Zorlandığı doğru. Ama bunun zamanla düzeleceğini umuyorum.”

“Ben onun mutlu olmasını istiyorum sadece.”

“Ben de.” Birden rahatsız edici bir fikre kapıldım. “Yoksa... Yoksa kaçıp annesinin yanına dönmüş olabilir mi dersin? Ya da Saray’a falan?”

Eddie’nin yüzü daha da beyazladı. “Umarım kaçmamıştır. Sence yaşadıkları o kadar kötü müydü?”

Duş olayından sonraki kavgamızı düşündüm. “Bilmem. Olabilir.”

Eddie elleriyle yüzünü kapattı. “İnanamıyorum,” dedi yine. “Beceremedim.”

Konu Jill olunca Eddie barut fıçısı gibiydi. Onu bunalıma hiç bu kadar yakın görmemiştim. Palm Springs’e geldim gelmeli başarısız olmaktan korkuyordum ama Eddie’nin de ipin ucunda olduğunu ancak şimdi fark ediyordum. Adrian’ın sözlerini hatırladım. Eddie, arkadaşı Mason konusunda da sorumluluk hissetmişti. Jill dönmezse tarih tekerrür mü etmiş olacaktı? Jill de onun kayıplarından biri mi olacaktı? Bu görev Eddie için yeni bir başlangıç olabilir diye düşünmüştüm ama Mason travmasına da dönüşebilirdi.

“Hayır,” dedim. “Görevin onu korumak ve sen de bunu yaptın. Onun mutluluğu senin elinde değil. Suçlanacak biri varsa benim. Duştaki olay yüzünden onu azarlamıştım.”

“Ben de Lee’nin bahsettiği modellik fikrinin işe yaramaya-
cağını söyleyerek umutlarını yıktım.”

“Ama haklıydın... Lee!” dedim nefesim kesilerek. “Tabii ya.
Lee’nin yanında. Eminim. Sende Lee’nin numarası var mı?”

Eddie homurdandı. “Ne aptalım,” dedi telefonunu çıkara-
rak. “Bunu daha önce akıl etmeliydim.”

Boynumdaki haça dokundum ve konu bu şekilde kapansın
diye içimden dua ettim. Jill iyi olduğu sürece onun Lee’yle
birlikte kaçmasını kaldırılabildim.

“Selam Lee. Ben Eddie. Jill yanında mı?”

Lee cevap verirken bir sessizlik oldu. Eddie’nin tepkisi söze
gerek bırakmadı. Ne kadar rahatladığı her halinden belliydi.

“Tamam,” dedi Eddie bir süre sonra. “Onu geri getir. He-
men. Bunları sonra konuşuruz.” Telefonu kapatıp bana dön-
dü. “İyiymiş.”

“Tanrı’ya şükür,” dedim derin bir nefes alarak. Ne kadar
gerildiğimi ayağa kalkınca anladım. “Ben hemen dönerim.”

Bayan Weathers’la güvenlik görevlisini bulup haberi ilet-
tim. Görevli hemen diğer görevlileri bilgilendirip gitti. Bayan
Weathers’ın neredeyse ağlayacak gibi görünmesine şaşırdım.

“İyi misiniz?” diye sordum.

“Evet, evet.” Bu kadar duygulandığı için utanmıştı. “Yüre-
ğim ağzıma geldi. Bir şey söyleyip sizi korkutmak istemedim
ama ne zaman bir öğrenci kaybolsa... Şey, birkaç yıl önce bir
kız daha kayboldu. Kaçtığını sandık. Matt’in dediği gibi arada
sırada böyle şeyler olur. Ama öğrendik ki...” Bayan Weathers
gözlerini kaçırdı. “Bunları sana söylememeliyim.”

Bir kere başladıktan sonra durması imkansızdı. “Hayır, lütfen anlatın.”

İçini çekti. “Polis onu birkaç gün sonra ölü buldu. Kaçırılmış ve öldürülmüş. Korkunç bir şey. Katili hala bulunamadı. Artık ne zaman biri kaybolursa o kızı hatırlıyorum. Bir daha olmadı ama insanda ister istemez iz bırakıyor.”

Bunu hayal edebiliyordum. Eddie’nin yanına dönerken Mason’la ikisini düşündüm. Anlaşılan herkes geçmişin ağırlığını omuzlarında taşıyordu. Benim taşıdığım kesindi örneğin. Jill’in iyi olup olmadığı anlaşıldığı için artık tek düşündüğüm Simyacılar’ın ve babamın ne diyeceğiydi. Ben yanına yaklaşıırken Eddie telefonunu kapattı.

“Micah’yı arayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledim,” dedi. “Çok endişelenmişti.”

Jill’le Lee içeri girdiği anda Bayan Weathers o acılı ruh halinden hemen çıktı. Jill hala neşeliydi. Ta ki yüzümüzün halini görene kadar. Lee’nin suratı çoktan asılmıştı. Neler olacağını anlamıştı.

Eddie’yle öne fırladık ama konuşmaya fırsat bulamadık. Bayan Weathers araya girip Jill’e nereye kaybolduğunu sordu. Jill her şeyi anlattı. Lee’yle birlikte kampüsten çıkıp Palm Springs’e gitmişlerdi. Lee’nin adam kaçırmakla suçlanmaması için elinden geleni yaptı ve aile üyeleri dışında kimseyle dışarı çıkmama kuralını Lee’nin bilmediğine dair yemin etti. Ben de bunu doğruladım ama Lee elimden kurtulmuş değildi.

“Dışarıda bekler misin?” dedim kibarca. “Seninle daha sonra özel olarak konuşacağım.”

Lee özür diler gibi bakarak Jill'in eline hafifçe dokundu. Kapıya yönelince onu Bayan Weathers durdurdu.

"Dur," dedi ona kuşkuyla bakarak. "Seni tanıyor muyum?"

Lee huzursuz oldu. "Sanmıyorum. Daha önce buraya gelmedim."

"Bana tanıdık geliyorsun," diye ısrar etti Bayan Weathers. Bir süre daha kaşlarını çattıktan sonra omuz silkti. "Mümkün değil. Yanılıyorumdur."

Lee başını salladı, Jill'in yüzüne son bir kez daha sevecen bir ifadeyle bakıp çıktı.

Bayan Weathers'ın Jill'le işi daha bitmemişti. Çok sorumsuzca davrandığına dair bir söyleve girişti. "Madem kuralları çiğneyip kaçacaktın, hiç değilse kardeşlerine haber verseydin. Ödlerini patlattın." Kuralları usulünce çiğnemeyi tembih etmesi gülünçtü ama ben gülecek halde değildim. Bayan Weathers, Jill'e cezalandırılacağını da söyledi.

"Şimdilik," dedi, "bu gece odandan hiç çıkmayacaksın. Kahvaltıdan sonra bana gel, bakalım müdürü okuldan uzaklaştırılma cezası almamana ikna edebilecek miyiz?"

"Affedersiniz," dedi Eddie. "Jill yukarı gitmeden önce birkaç dakika baş başa görüşebilir miyiz? Onunla konuşmak istiyorum."

Jill'in cezasının hemen başlamasını isteyen Bayan Weathers tereddüt etti. Eddie'nin yüzünde sert bir ifade vardı. Kadın, Jill'in bir ceza da ağabeyinden alacağını anladı.

"Beş dakika," dedi saatine vurarak. "Sonra hemen yukarı çıkıyorsun."

“Lütfen,” dedi Jill yalnız kaldığımız anda. Korkuyla başkaldırı karışımı bir ifadesi vardı. “Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Sizden azar işitmeye ihtiyacım yok.”

“Yok mu?” dedim. “Yaptığının yanlış olduğunu biliyorsan yapmasaydın!”

Jill kollarını göğsünde birleştirdi. “Buradan çıkmak *zorundaydım*. Ve sizinle değil.”

Bu yorumu hiç önemsemedim. Jill’in yaşına uyuyordu. Eddie ise alınmışa benziyordu.

“Bu ne demek şimdi?”

“Siz bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylemek için yanımda olmadan buradan bir süreliğine uzaklaşmak istedim demek.” Bu direkt banaydı. “Ve her gölgeye saldıran sen olmadan.” Bu da tabii ki Eddie’yeydi.

“Tek istediğim seni korumak,” dedi Eddie incinerek. “Seni boğmak istemiyorum ama sana bir şey olmasına izin vermem. Bir daha olmaz.”

“Suikastçılardan çok Laurel beni tehdit ediyor!” dedi Jill. “Bugün ne yaptı, haberiniz var mı? Bilgisayar laboratuvarında *kazara* elektrik kablomu çıkardı. Yaptıklarımın yarısı boşa gitti, zamanında bitiremedim. Düşük not alacağım.”

Bilgisayar çalışmalarını yedeklemeye dair bir tembih muhtemelen o an yersiz olurdu. “Tamam, korkunç bir şey,” dedim. “Ama hayatını riske etmenle aynı şey değil. Tam olarak nereye gittiniz?”

Bir an söylemeyecek gibi göründü. Ama sonra “Lee beni Salton Sea’ye götürdü,” dedi. Boş boş baktığımızı görünce

“Şehir dışında bir göl. Harika bir yer,” diye ekledi. “Uzun zamandır su kıyısına gitmemiştim. Sonra şehir merkezine döndük, gezip alışveriş yaptık, dondurma yedik. Ardından beni model arayan tasarımcıların olduğu o butiğe götürdü ve...”

“Jill,” diye araya girdim. “Ne müthiş bir gün geçirmen hiç umurumda değil. Bizi gerçekten çok korkuttun. Bunu anlamıyor musun?”

“Lee bunu yapmamalıydı,” dedi Eddie.

“Onu suçlama,” dedi Jill. “Onu ben ikna ettim. Sizin bir şey demeyeceğinize inandırdım. Burada olmamın gerçek nedeninden ve tehlikeden haberi yok.”

“Belki de biriyle çıkman iyi bir fikir değildi,” diye mırıldandım.

“Lee’yle gezmek burada başıma gelen en güzel şey!” dedi öfkeyle. “Dışarı çıkıp sizin gibi eğlenmek benim de hakkım.”

“Eğlenmek mi? Biraz abartıyorsun,” dedim Adrian’la geçirdiğim öğleden sonrayı düşünerek.

Jill’in içini boşaltacağı bir hedefe ihtiyacı vardı ve o da ben oldum. “Bana öyle gelmiyor. Hep ortadan kayboluyorsun. Buradayken de tek yaptığın bana yanlışlarımı söylemek. Anemden bir farkın yok.”

Sakince dinliyordum ama son söylediği nedense beni çileden çıkarttı.

“Farkında değilsin ama ben de senin gibi hissediyorum. Çünkü görebildiğim kadarıyla aramızda yetişkin gibi davranan *sadece* benim. Eğlendiğimi mi sanıyorsun? Tek yaptığım bebek bakıcısı gibi sizinle ilgilenmek ve yol açtığınız kargaşayı

düzelteyme çalışmak. Bütün öğleden sonramı ayarladığım görüşmeleri harcasın diye Adrian'la kapı kapı gezerek geçirdim. Sonra buraya geldim ve küçük gezintinizin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Laurel'in sorun yarattığını biliyorum. Gerçi Micah en baştan uyarılsaydı bunların hiçbiri olmaya-bilirdi." Bunu Eddie'ye söylemiştim. "Durumun ciddiyetini neden bir tek ben görüyorum? Vampirler insanlarla çıkıyor. Hayatınız tehlikede. Bunlar boşveremeyeceğiniz şeyler! Ama nasıl oluyorsa sizin hiç umurunuzda değil. Zor işler bana kalıyor. Bir yandan da Keith ve Simyacılar ensemde, bir yanlış yapmamı bekliyorlar. Çünkü arkadaşın Rose'a yardım ettiğim için bana güvenmiyorlar. Sence buna eğlence denir mi? Benim gibi mi yaşamak istiyorsun? Yaşa o zaman. Kendine gel ve sorumluluğu *sen* almaya başla."

Bağırmamıştım ama sesim kesinlikle yükselmişti. Nefes almadan konuştuğum için susmak zorunda kalmıştım. Eddie'yle Jill bana beni tanıımıyormuş gibi bakıyorlardı.

Bayan Weathers geri döndü. "Bu gecelik bu kadar yeter. Hadi yukarı," dedi Jill'e.

Jill başını salladı ve iyi geceler dilemeden ayrıldı. Bayan Weathers ona eşlik ederken Eddie yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü.

"Haklısın," dedi. "Üstüme düşeni yapamadım."

Birden kendimi çok yorgun hissedip içimi çektim. "Sen onlar kadar kötü değilsin."

Başını iki yana salladı. "Micah konusunda doğru söylüyorsun. Konuşursam belki biraz uzak durur, Laurel da Jill'i rahat

bırakabilir. Ona bu gece söyleyeceğim. Ama...” Sözcükleri dikkatle seçmeye çalışarak kaşlarını çatı. “Adrian’la Jill’e çok sert davranmamaya çalış. Jill çok stres altında. Bazen Adrian’ın kişiliğinden bir parça, bağ üstünden ona geçiyormuş gibi geliyor bana. Bugün kaçmasının sebebi kesinlikle bu bence. Onun yerinde olsa Adrian tam da öyle yapardı.”

“Kimse Jill’i kaçırmaya zorlamadı,” dedim. “Adrian hiç zorlamadı. Lee’yi kandırmış ve bize de hiçbir şey söylemedi. Demek ki yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordu. Buna özgür irade denir. Adrian’ın böyle bir gerekçesi yok.”

“Evet... Adrian işte,” dedi Eddie. “Bazen neleri o yapıyor, neleri ruh yapıyor, ayırt edemiyorum.”

“Ruh kullanıcıları antidepresan kullanabiliyor, değil mi? Bunun bir sorun haline gelmeye başladığını düşünüyorsa ayağa kalkıp sorumluluk almalı. Elinde seçenekler var. Çaresiz değil. Ortada kurban falan yok.”

Eddie birkaç saniye beni süzdü. “Ben de hayata karşı sert bir tavrım var sanırdım.”

“Senin hayatın sert,” diye düzelttim onu. “Hayatını sürekli başkalarını korumak zorunda olduğun fikri üstüne kurmuşsun. Beni de yetiştirirken bunun bazen gerekebileceğini ama yine de herkesin önce kendini korumaya çalışmak zorunda olduğunu benimsettiler.”

“Yine de buradasın işte.”

“Bir de bana sor. Lee’yle konuşmaya gelmek ister misin?”

Eddie’nin mahcubiyeti bir anda yok oldu. “Evet,” dedi öfkeyle.

Lee dışarıda bir bankta oturuyordu. Felaket durumdaydı. Biz yaklaşırken ayağa fırladı. “Çok özür dilerim! Böyle yapmamalıydım. O kadar üzgün ve yalnızdı ki, ben de...”

“Jill konusunda ne kadar titiz olduğumuzu biliyorsun,” dedim. “Nasıl olur da endişelenmeyeceğimizi düşünürsün?”

“O henüz yetişkin değil,” dedi Eddie. “Onu öyle sağa sola götürüp kafana eseni yapamazsın!”

Önceliği Jill’in namusuna vermesi beni şaşırtmıştı doğrusu. Yanlış anlaşılmasın, onun kaç yaşında olduğunu ben de biliyordum ama Eddie onun resmen öldüğünü gördükten sonra, başka konuları daha çok önemser diye beklerdim.

Lee’nin gri gözleri kocaman açıldı. “Hiçbir şey olmadı! Ona asla öyle bir şey yapmam. Yemin ederim! Bana duyduğu güvenden asla faydalanmam. Aramızdakileri mahvedemem. Benim için çıktığım bütün kızlardan daha değerli. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.”

Bu yaşta sonsuza dek birlikte olmaktan bahsetmesi biraz aşırıydı ama gözlerinde dokunaklı bir samimiyet vardı. Bizi dikkatle dinledi ve böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına tekrar tekrar söz verdi.

“Ama... Siz de yanındayken hala görüşebiliriz, değil mi? Her birlikte bir şeyler yaparız.”

Eddie’yle bakıştık. “Yaptığından sonra kampüsten çıkmasına izin verilirse,” dedim. “Neler olacağını bilmiyorum.”

Lee birkaç kez daha özür diledikten sonra gitti, Eddie de yurduna döndü. Üst kata çıkarken telefonum çaldı. Annemlerin Salt Lake City numarasını görünce huzursuz oldum.

“Alo?” Arayanın Zoe olduğunu umuyordum.

“Sydney.”

Babam. Midem düğümленiverdi.

“Olanları konuşmalıyız.”

Telaşlandım. Jill’in kaybolduğunu nereden öğrenmişti? Keith söylemiş olmalıydı. Ama o nasıl öğrenmişti ki? Eddie, Adrian’ı aradığında Clarence’ın evinde miydi? Tüm kusurlarına rağmen Adrian’ın Keith’e olanları anlatacağına ihtimal vermiyordum.

“Ne konuda?” dedim zaman kazanmak için.

“Davranışların konusunda. Keith dün gece beni aradı. İtiraf etmeliyim ki hayalkırıklığına uğradım.”

“Dün gece mi?” Konu Jill’in kayboluşu olamazdı. Neydi peki?

“Görevin o Moroi kızının oradaki hayata uymasını sağlamak. Onlarla ahbaplık edip eğlenmek değil! Keith onları bowlinge götürdüğünü söyleyince inanmadım.”

“Bowlinge değil mini golfe gittik. Hem Keith de izin vermişti! Önce ona sordum.”

“Diğer vampirlerin de işlerine yardım ediyormuşsun. Sadece o kıza karşı sorumlusun ve tek işin o kıızı hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapmak. Ki bunu da yapmadığını öğrendim. Keith güneşle ilgili bir sıkıntı yaşandığını ve senin duruma zamanında müdahale edemediğini anlattı.”

“Bu konuda hemen raporumu verdim!” diye haykırdım. Keith’in bunu bana karşı kullanacağını tahmin etmeliydim. “Keith...” En doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordum. “İlk ra-

porumu yanlış algıladı.” Keith ilk raporumu bile bile görmezden gelmişti ama bu kadar kayırdığı çocuğun yalan söylediğini babama anlatmaya kalksam kesin bana inanmaz, yine beni azarlardı. “Keith hiç konuşmasın! Kendisi sürekli Clarence’la takılıyor ve bunun sebebini de söylemiyor.”

“Muhtemelen onu kendine getirmeye uğraşıyordur. İhtiyarın kafasının tam olarak yerinde olmadığını duydum.”

“Vampir avcılarını takıntı haline getirmiş,” dedim. “Yeğeni insanların öldürdüğüne inanıyor.”

“Vampir dünyasından haberdar insanlar olduğu bir gerçek ama onlara kesinlikle vampir avcısı denemez. Keith, Clarence’ı bilgilendirerek sadece görevini yerine getiriyor. Sense yoldan sapmışsın.”

“Bu hiç adil değil!”

“Açıkgası kendimi suçluyorum,” dedi. Nedense bundan kuşkum vardı. “Seni göndermemeliyd'im. Hazır değildin. Yaşadıklarından sonra... O vampirlerin yanında olmak kafanı karıştırıyor. Zaten seni geri çekme sebebim de bu.”

“Ne?”

“Elimde olsa bunu hemen yapardım ama Zoe iki haftadan önce hazır olmayacak. Dövmesi yapılmadan önce Simyacılar onun bazı testlerden geçmesini istiyor. Sonra onu senin yerine göndereceğiz ve sen de... yardım alacaksın.”

“Baba! Bu çok saçma. Ben burada gayet güzel idare ediyorum. Lütfen Zoe’yi yollama...”

“Kusura bakma Sydney,” dedi. “Bana seçme şansını bırakmadın. Kalan zamanda bari başını derde sokma.”

Suratıma yumruk yemiş gibi koridorda kalakaldım. İki hafta! İki hafta sonra Zoe'yi yollayacaklardı. Ve ben... Ben nereye gönderilecektim? Aklıma bile getirmek istemesem de biliyordum. Buna engel olmalıyım. Çarklar dönmeye başlamıştı bile. *Dövmeler*, diye düşündüm birden. Testleri bitirip sonuçları alırsam ve kanı kimin sağladığına dair bir şeyler öğrenirsem Simyacılar'ın saygısını kazanabilirdim. Keith'in bana sürdürdüğü lekelerden böyle arınabilirdim belki.

Bunu neden yapmıştı ki? Neden şimdi? Beni baştan beri istemediğini biliyordum. Belki de zamanını bekleyip fırsat kollamıştı. Ona izin vermeyecektim. Bu dövme davasını çözüp hain Simyacı'yı ortaya çıkaracaktım. Bir hafta içinde bir gelişme olmasa bile elimde dikkatlerini çekecek kadar kanıt vardı nasılsa.

Verdiğim karar biraz olsun içime su serpmişti, yine de uyum kaçtı. Babamın savurduğu tehdit kafamda yankılanıyordu. Rehabilitasyon merkezine gitme olasılığını düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu.

Bir saat kadar yatakta debelendikten sonra uyumayı başardım. Ama o bile huzursuz bir uykuydu. Birkaç saat sonra uyandım ve uyumak için bir kez daha mücadele ettim.

Bu kez rüya gördüm.

Rüyamda Clarence'ın salonundaydım. Her şey çok net ve yerli yerindeydi. Koyu ahşap, antika mobilyalar salona her zamanki uğursuz havasını veriyordu. Ayrıntılar şaşırtıcı derecede canlıydı. Deri ve tozlu kitap kokusu alıyordum sanki.

"Hah. İşe yaradı. İnsanlarda işe yarayacağını sanmıyordum."

Arkamı döndüm. Adrian bir duvara dayanmış duruyordu. Bir saniye önce orada değildi. Birden ortaya çıkan vampirlerle ilgili çocukluk korkularımı hatırladım. Ama bu bir rüyaydı ve böyle şeyler olabilirdi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

Etrafını işaret etti. “Sana ulaşabileceğimi, seni bu rüyaya çekebileceğimi sanmıyordum.” Ne demek istediğini anlamadığım için bir şey söylemedim. Tek kaşını havaya kaldırdı. “Bilmiyorsun, değil mi? Nerede olduğunun farkında değilsin.”

“Clarence’ın evindeyim,” dedim. “Şey, aslında yatağında uyuyorum. Bu sadece bir rüya.”

“Doğruluk payı var,” dedi. “Bu bir ruh rüyası. Gerçek.”

Kaşlarımı çattım. Ruh rüyası. Ruhlarla ilgili çok bilgimiz olmadığı için ruh rüyalarını da iyi bilmiyorduk. Bu konuda bildiğim her şeyi Rose’dan öğrenmiştim. Adrian onu ruh rüyaları aracılığıyla sık sık ziyaret ediyordu. Rose’un söylediğine göre rüyayı görenle ruh kullanıcısı aslında yan yana oluyordu. Uzaklığa rağmen zihinler birleşiyor, iletişim kuruyordu. Bunları anlamak benim için kolay değildi ama Rose’un normalde sahip olamayacağı yeni bilgilerle uyandığına şahit olmuştum. Yine de gerçekten bir ruh rüyasında olduğuma dair kanıt yoktu.

“Bu sıradan bir rüya,” dedim.

“Emin misin? Etrafına bak. Odaklan. Farklı gelmiyor mu? Rüya gibi... Ama değil. Gerçek gibi de değil. Adını ne koyarsan koy. Ama gerçek hayatta bir dahaki görüşmemizde burada olanları sana aynen anlatabilirim.”

Söylediği gibi etrafı inceledim. En küçük ayrıntıların bile gerçekçiliğine bir kez daha şaşırmadan edemedim. Gerçek gibi geldiği kesindi ama rüyalarda hep öyle olmaz mıydı? Genellikle uyanana kadar rüya olduğunu bilemezsiniz. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve... *hissettim*. Ne demek istediğini anlamıştım. Rüya gibi değildi. Gerçek gibi de değildi. Gözlerim birden açıldı.

“Kes şunu,” dedim ondan uzaklaşarak. “Durdur. Beni buradan çıkar.”

Gerçekten bir ruh rüyasında olduğumu kabul edersem bir şeyi daha kabul etmiş olacaktım. Vampir büyüyle sarılmış olduğumu. Klostrofobiye kapıldım. Büyü üstüme üstüme geliyor, havayı sanki yok ediyordu.

“Lütfen.” Sesim giderek yükseliyordu. “Lütfen, lütfen beni bırak.”

Adrian şaşırarak doğruldu. “Sakin ol Sage. Bir şeyin yok.”

“Hayır, iyi değilim. Bunu istemiyorum. Büyünün bana dokunmasını istemiyorum.”

“Sana zarar vermez,” dedi. “Önemli bir şey değil.”

“Yanlış bir şey,” dedim fısıldayarak. “Adrian, kes şunu.”

Beni avutmaya çalışır gibi elini uzattı, sonra vazgeçti. “Zarar vermez,” dedi yine. “Sadece beni dinle, sonra bitecek. Söz veriyorum.”

Rüyada bile nabzım hızlanmıştı. Kollarımı vücuduma dolayıp duvara kadar geriledim. “Tamam,” dedim. “Çabuk ol.”

“Söylemek istediğim şey...” Ellerini cebine sokup huzursuzca bakışlarını kaçırdı, sonra yine bana baktı. Gözleri bu-

rada gerçek hayattakinden daha mı yeşildi? Yoksa hayal mi görüyordum? “Özür... Özür dilemek istedim.”

“Ne için?” Duyduğum korku yüzünden doğru dürüst düşünemiyordum.

“Yaptıklarım için. Haklıydın. Bugün zamanını boşa harcadım.”

Güçbela bu öğleden sonrayı anımsadım. “Teşekkürler.”

“Neden böyle yaptığımı bilmiyorum,” dedi. “Elimde değil.”

İçine girdiğim büyü beni hala boğuyordu ama Eddie’yle yaptığımız konuşmayı hatırlayabildim.

“Kendini kontrol edebilirsin,” dedim. “Sen bir kurban değilsin.”

Adrian dalgın görünüyordu. Birden gözleri yine bana odaklandı. “Tıpkı Rose gibi.”

“Efendim?”

Adrian elini uzattı. Elinde aniden kırmızı bir gül şekillendi. Daha da gerilemeye çalıştım. Elini dikenlerden korumaya dikkat ederek çiçeği elinde çevirdi.

“Bunu o söylemişti. Kendimi kurban yerine koyduğumu söylemişti. Gerçekten o kadar acınacak halde miyim?”

Gül gözlerimin önünde toza dönüşüp yok oldu. Omzumun üzerinde kötülüğe karşı işaretimizi yaptım ve neden bahsettiğimizi unutmamaya çalıştım.

“Ben acınacak halde demezdim,” dedim.

“Sen ne derdin?”

Zihnim giderek boşalıyordu. “Bilmiyorum. Kafası karışık nasıl?”

Gülümsedi. “Çok iyi niyetlisin.”

“Uyanınca sözlüğe bakıp sana dönerim. Lütfen bu rüyayı sonlandırır mısın?”

Şaşkınlığı gülümsemesini bastırdı. “Gerçekten çok korkuyorsun, değil mi? Tamam, bir şey daha. Clarence’ın evinden kurtulmanın bir yolunu buldum. Üniversite ve burslara dair bir şeyler okudum. Bir yere kayıt yaptırabilirsem geçinebilecek kadar para alabilir miyim dersin?”

Bu başa çıkabileceğim kadar somut bir soruydu. “Olabilir. Ama galiba geç kaldın. Her yerde dersler başladı.”

“İnternette bir yer buldum. Carlton. Şehrin diğer ucunda bir üniversite. Henüz dönem başlamamış ama yine de hızlı davranmam gerek. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Belgeler, prosedürler... Bunlar senin uzmanlık alanın değil mi?”

“Maalesef öyle,” dedim. Carlton nedense tanıdık geliyordu ama çıkaramadım.

Derin bir nefes aldı. “Bana yardım edecek misin? Seni yine bebek bakıcısı olmaya zorladığının farkındayım. Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Yarı yolda sana katılacağım-dan emin olabilirsin. Ne yapmam gerektiğini söylemen yeter, hemen yaparım.”

Bebek bakıcısı. Ya Jill’le ya Eddie’yle ya da ikisiyle birden konuşmuştu. Bunda bir anormallik yoktu. Jill’i merak etmiş olmalıydı. Çektiğim söylevin ona nasıl aktarıldığını çok merak ettim.

“Daha önce üniversiteye gittin,” dedim. Özgeçmişini hazırladığım için bunları biliyordum. “Ama bırakmışsın.”

Başını evet anlamında salladı. “Doğru.”

“Bu sefer bırakmayacağın ne malum? Yine zamanımı boşa harcamadığımı nereden bileceğim?”

“Bilemezsin,” dedi. “Seni suçlayamam. Tek yapabileceğim senden bir şans daha istemek. Söz dinleyeceğime inanmanı istemek. Bana güvenmeni istemek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Farkına bile varmadan biraz gevşemiştim ama duvarın dibinden ayrılmadım. Gözlerinin gerçekte de bu kadar yeşil olduğu sonucuna vardım. Hiç böyle dikkatli bakmamıştım.

“Peki,” dedim. “Sana güveniyorum.”

Afallamıştı. “Öyle mi?”

Başkalarını anlama konusunda aniden kendimi aştığım falan yoktu ama nasıl olduysa Adrian Ivashkov denen gizeme dair bir ipucu yakalamıştım. Ona kimse öyle kolay kolay inanmıyordu. Ondandır beklentiler çok düşüktü, o da buna göre davranıyordu. Eddie bile *Adrian işte*, diye kestirip atmamış mıydı? Sanki bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yokmuş gibi.

Ne kadar saçma görünse de Adrian’la aslında birçok ortak noktamız olduğunu o zaman anladım. İkimiz de başkalarının beklentileri tarafından köşeye kısıtılmıştık. Benden her şey bekleniyor, ondan ise hiçbir şey beklenmiyordu ama aynı kapağı çıkardı. Sonuçta başkalarının bize çizdiği sınırlardan kurtulup kendimiz olmaya çalışıyorduk. Uçarı, parti delisi vampir Adrian Ivashkov, bana tanıdığım herkesten daha çok benziyordu. Bu düşünce o kadar rahatsız ediciydi ki ona hemen bir cevap veremedim.

“Ever,” dedim sonunda. “Sana yardım edeceğim.” Ürperttim. Rüyanın verdiği korku geri gelmişti ve tek istediğim sona ermesiydi. Büyüsüz yatağımda olmak için her şeyi kabul ederdim. “Ama burada olmaz. Beni geri yollar mısın artık?”

Yavaşça başını sallarken hala şaşkıındı. Oda silikleşmeye, renkler solmaya başladı. Çok geçmeden her yer karardı ve kendimi yurttaki yatağımda buldum. Adrian’ın son fısıltısını zar zor duydum.

Teşekkürler Sage.

19. BÖLÜM

DAHA ÖNCE DE UYUMAKTA güçlük çekiyordum ama Adrian'ın rüyası durumu daha da kötüleştirmişti. Zarar görmeden yatağıma dönmeme rağmen o şiddet duygusundan bir türlü arınamıyordum. Büyü sanki bir leke gibi tenime bu-laşmıştı. Rüyadan kurtulma telaşıyla tam olarak neyi kabul ettiğimin farkına varamamıştım. Adrian'ın üniversiteye gitme isteğine saygı duyuyordum ama babamın *vampirlerle yakınlaş-ma* uyarısından sonra ne yapacağımı şaşırmıştım.

Birkaç saat sonra yataktan kalktığımda kendimi harika his-settiğim söylenemezdi. Jill'le okula hazırlanırken odaya bariz bir gerginlik hakimdi. Jill dünkü asi tavırlarını bırakmış, fark ettirmemeye çalışarak bana bakıyordu. Önce akşamki öfke-min onu düşündürdüğünü sandım ama kahvaltı etmek için odadan çıkarken başka şeyler de olduğunu anladım.

“Ne var?” dedim sessizliği bozarak. “Bana ne sormak istiyorsun?”

Aşağı inen diğer kızların arasına karışırken Jill bir kez daha bana ihtiyatla baktı. “Şey. Dün bir şey oldu.”

Dün çok şey oldu, dedim içimden. İçimdeki aşırı yorgun, kızgın bir sesti ve onun beni sinirlendirmek istemediğini biliyordum.

“Mesela?” dedim.

“Şey... Sana Lee’nin beni dükkana götürdüğünü anlatacaktım. Hani sahibini tanıdığı şu butik var ya. Kadının adı Lia DiStefano. Konuştuk ve bana iş teklif etti.”

“Modellik mi?” Kafeteryadaki yemek sırasına ulaştık. Aç değildim. Bir tek yogurt aldım. Koca tepsinin orta yerinde acıklı görünüyordu. “Bunu konuşmuştuk. Güvenli değil.”

Üç resmi görüşmenin Adrian’a yararı dokunmazken öylesine bir ziyaretin Jill’e bir iş kazandırması ironikti.

“Ama dergilerde çıkacak fotoğraflar için değil. Yerel tasarımcıların düzenleyeceği bir defile için. Fotoğraf ve kimlik konularında kısıtlamalar getiren bir dine mensup olduğumuzu anlattık. Lia modellerine yarım maskeler taktırmayı düşündüğünü söyledi. Maskeli balolarda takılanlara benziyormuş. O ışıkların altında yürürken fotoğraf çekilse bile beni kimse tanıyamaz. Tek seferlik bir iş ama öncesinde hazırlık ve prova için onunla görüşmem gerekecek. Bana ödeme de yapacak ama gidiş gelişi ve aile iznini kendim ayarlamak zorundayım.”

Oturduk. Uzun süre yogurdumla oyalanıp düşündüm. Jill’in bakışlarını üstümde hissediyordum.

“Biraz aptalca galiba,” dedi ben cevap vermeyince. “Sonuçta hiç tecrübem yok. Beni neden istediğini bile bilmiyorum.

Belki işin içinde başka bir iş vardır. Ucube modeller falan söz konusudur.”

Sonunda yoğurttan bir kaşık alıp ona baktım. “Sen ucube değilsin Jill. Modellik için ideal bir vücudun var. Bulunması zor. En azından insanlar için.” Bir an, Moroi kusursuzluğuyla rekabet etmenin insanlar için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Yıllar önce babamın vücut yapımı eleştirdiğini, *O canavarlar yapabiliyorsa sen neden yapamayasın*, dediğini aklıma getirmemeye çalıştım.

“Ama hala bu fikri korkunç buluyorsun,” dedi Jill.

Cevap vermedim. İstedikini ona kolayca vermeyecektim. Dün olanlar yüzünden hala öfkeliydim ve kimseye iyilik yapacak halim yoktu. Öte yandan ona hayır da diyemiyordum. Henüz olmazdı. Ne kadar sorumsuzca davranmış olursa olsun, burada ne kadar kötü bir hayatı olduğunu anlatışı gözümün önünden gitmiyordu. Bu iş, zamanını iyi değerlendirmesini sağlayabilirdi. Aynı zamanda ona ihtiyaç duyduğu özgüveni de verebilirdi. Laurel, Jill’in sıradışı yüzünü diline dolamıştı. Başkalarının onu güzel bulması Jill’e iyi gelirdi. Özel ve harika biri olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu fırsatı sağladığı için Lee’ye kızsam mı, teşekkür mü etsem, bilemiyordum.

“Gidip Bayan Weathers’la konuşana kadar karar veremeyiz,” dedim sonunda. Yakınlardaki bir saate baktım. “Hatta onunla şu an görüşmeliyiz.”

Birkaç kaşık daha alıp yoğurdu bir kenara ittim. Jill yanına bir çörek aldı. Lobiye dönünce Jill’e bir paket geldiğini öğrendik. Bir buket kırmızı gül ve Lee’den bir özür notu. Jill bu jest

karşısında eriyip bitti. Bu romantik hareket beni bile etkilemişti ama içten içe Lee'nin çiçekleri Eddie'yle bana yollamasının daha doğru olacağını düşünmeden edemiyordum. Asıl bizden özür dilemesi gerekiyordu. Ama Bayan Weathers'ın odasına girip Jill'e yöneltilen suçlamayı duyunca çiçekleri hemen unuttuk.

"Müdürle konuştum. Uzaklaştırma almayacaksın," dedi Jill'e. "Ama bir ay boyunca ders saatleri haricinde yurdundan çıkmayacaksın. Derslerden sonra hemen gelip beni göreceksin ki burada olduğunu bileyim. Yemek için kafeteryaya gidebilirsin ama sadece kendi yurdundakine. Batı kampüsündekine değil. Bu kuralın tek istisnası, bir ödev için ya da bir öğretmenin talebi üzerine kütüphane gibi bir yerlere gitmen olabilir."

İkimiz de başımızı salladık. Jill okuldan atılmadığı için rahatlamıştım. Ama sonra asıl sorun yüzüme inen bir tokat gibi karşıma çıktı. Jill'e bu görüşmenin modellikle ilgili kararı etkileyebileceğini söylemiştim ama çok daha kötüsü vardı.

"Ama yurttan çıkmama cezası aldıysa okuldan ayrılamaz," dedim.

Bayan Weathers beni küçümser gibi gülümsedi. "Evet, Bayan Melrose. Ceza bu anlama geliyor."

"Ayrılmak zorunda efendim," diye itiraz ettim. "Haftada iki kez aile toplantılarımız var." Normalde daha sık toplanıyorduk ama sayı düşük olursa izin koparmamız kolaylaşır diye umuyordum. Jill'in kan alması gerekiyordu ve bir vampir hayatı kalmak için en az haftada iki kez beslenmek zorundaydı.

“Kusura bakmayın. Kural kuraldır ve kız kardeşiniz kural-ları çiğneyerek böyle ayrıcalıklardan yararlanma şansını kay-betti.”

“Çok dindardırlar,” dedim. Din kozunu oynamak hoşuma gitmiyordu ama okulun itiraz etmekte zorlandığı bir kozdu bu. Hem görünüşe bakılırsa moda tasarımcısında da işe yara-mıştı. “O günlerde ailecek kiliseye gideriz. Erkek kardeşleri-mizle birlikte.”

Bir kapı araladığım, Bayan Weathers’ın yüzünden belli oluyordu. “O zaman ailenizden imzalı bir mektup istiyorum,” dedi sonunda.

Harika. Spor dersinde işe yaramıştı.

“Ya ağabeyimiz? Burada bizim resmi velimiz o.” Keith bile kan söz konusuyken sorun çıkaramazdı.

“Evet, olabilir.”

“Üzgünüm,” dedim Jill’le servise yürürken. “Modellik işi artık olmaz. Beslenmen için bile buradan çıkmakta zorlana-caksın.”

Jill hayalkırıklığını gizlemeye gerek duymadan başını sal-ladı.

“Defile ne zaman?” diye sordum, ceza süresinden sonraysa katılabileceğini düşünerek.

“İki hafta sonra.”

Bu fikir de yatmıştı. “Özür dilerim.”

Jill gülerek beni şaşırttı. “Özür dilemene gerek yok. Her şeyi ben yaptım. Ben özür dilemeliyim. Adrian’dan da. Görüş-meler konusunda.”

“O konuda senin özür dileyecek bir şeyin yok.” Herkes Adrian adına bahaneler üretip duruyordu. Jill de sözleriyle bunu tekrar kanıtladı.

“Elinde değil. O böyle.”

Elinde, diye düşündüm ama bunu söylemedim. “Sen bir yere ayrılma, tamam mı? Ben Keith’ten imza alırım.”

Gülümsedi. “Teşekkür ederim Sydney.”

Otobüs Merkez Kampüs’e gelince genelde hemen ayrıldık ama otobüsten indiğimizde Jill beni tuttu. Bir şey söylemeye çalıştığını anladım.

“Evet?” dedim.

“Şey... Seni bu kadar üzdüğüm için gerçekten özür dilerim. Bizim için çok şey yapıyorsun. Gerçekten. Kızdın çünkü... bizi düşünüyorsun. Bunun farkındayım. Saray’daki diğerleri için aynı şeyi söyleyemem.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Onlar da sizi düşünüyor. Seni buraya getirmek ve güvende tutmak için çok fazla zahmete girdiler.”

“Yine de bunu benden çok Lissa için yaptıklarını biliyorum,” dedi hüznle. “Beni yollayacaklarını duyunca annem bile itiraz etmedi.”

“Güvende olmanı istiyorlar,” dedim. “Bu da zor seçimler yapmayı gerektirir. Onlar için de zor.”

Jill başını salladı ama onun bana inandığından emin değildim. Tarih binasına gidince Eddie’ye sabah raporunu verdim. Hikaye ilerledikçe yüzü renkten renge girdi.

“Keith kabul eder mi dersin?” dedi alçak sesle.

“Buna mecbur. Burada olmamızın asıl amacı Jill’i hayatta tutmak. Açlıktan ölmesi bu amaca biraz ters.”

Başımın babam ve Simyacılar’la dertte olduğunu, iki hafta sonra başıma neler gelebileceğini Eddie’ye anlatmaya gerek görmedim. Jill’in durumuna yeterince üzölmüştü zaten. Bir de benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Akşama doğru Bayan Terwilliger’ı yakaladım ve eski kitaplarla ilgili aldığım son notları verdim. Oturduğumda masada bir dosya dolusu yazı olduğunu gördüm. Üstünde altın harflerle *Carlton Üniversitesi* yazıyordu. Adrian rüyada Carlton’dan bahsettiğinde neden tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırladım.

“Bayan Terwilliger... Carlton Üniversitesi’nden birilerini tanıdığınızı söylememiş miydiniz?”

Bilgisayarından başını kaldırdı. “Hmmm? Ha, evet. Tarih fakölteşinin yarısıyla poker oynuyorum. Yazları orada ders bile veriyorum. Tarih tabii. Poker dersi değil.”

“Kayıt bürosunda da tanıdıklarınız var mı?” diye sordum.

“Pek yok. Birilerini tanıyan birilerini tanıyorum desem daha doğru olur.” Dikkatini yeniden ekrana verdi. Ben ses çıkarmayınca bir süre sonra bana baktı. “Neden sordun?”

“Sebebi yok.”

“Mutlaka vardır. Oraya başvurmayı mı düşünüyorsun? Kim bilir, belki oranın sana buradan daha çok faydası olabilir. Benim dersim istisna tabii.”

“Hayır, efendim,” dedim. “Ağabeyim başvurmayı düşünüyor. Derslerin henüz başlamadığını duymuş ama bu kadar kısa sürede kaydı bitirebileceğinden emin değil.”

“Süre sahiden çok kısa,” dedi Bayan Terwilliger. Yüzüme dikkatle baktı. “Bir soruşturmamı ister misin?”

“Ah, hayır, efendim. Tek istediğim, iletişime geçebileceğim bazı isimlere ulaşmaktı. Sizden böyle bir şey isteyemem.”

Kaşlarını havaya dikti. “Neden?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bazen onu anlamak çok zor oluyordu. “Çünkü... uğraşmanız için bir sebebiniz yok.”

“Sana iyilik olsun diye yapabilirim.”

Buna bir cevap veremeden ona bakakaldım. Gülümseyerek gözlüğünü yukarı itti.

“Birinin sana iyilik yapacağına inanamıyorsun, değil mi?”

“Şey... Aslında bu...” Hala diyecek bir şey bulamıyordum.

“Siz benim öğretmenimsiniz. İşiniz bana ders vermek.”

“Senin işin de,” dedi, “bu odaya uğrayıp sana verecek bir işim olup olmadığını sormak ve dönem sonunda ödevini teslim etmek. Bana kahve getirmek, hayatımı organize etmek ya da saçma taleplerimizi karşılamak için kendi hayatını altüst etmek değil.”

“Ben... bunlara aldır mıyorum,” dedim. “Birilerinin bunları yapması gerek.”

Kıkırdadı. “Evet. Bu yüzden de aslında işin olmayan şeyleri yapmaya devam edeceksin, değil mi?”

Omuz silktim. “Ben işimden memnunum, efendim.”

“İşini çok da iyi yapıyorsun. Gereğinden çok daha iyi. Hem de şikayet etmeden. Buna karşılık senin adına birkaç telefon görüşmesi yapsam ne olur ki?” Tekrar güldü. “Rahatsız oldun, değil mi? Övülmeye alışık değilsin.”

“Yok canım,” dedim. “Bazen oluyor.”

Bana daha dikkatli bakmak için gözlüğünü çıkardı. Gülmeyi bırakmıştı. “Sanmıyorum. Senin durumunu çok iyi bilmiyorum ama senin gibi çok öğrenci tanıdım. Aileleri hepsini senin gibi buraya yollamıştı. Eğitimi önemsemelerine saygı duyuyorum ama çoğu aile çocuğuna zaman ayırmak istemediği için onları gönderiyor. Bazıları çocuklarının hayatını umursamıyor bile.”

Belki de doğruluk payı olduğu için beni rahatsız eden özel bir konuya girmiştik. “Durum bundan daha karışık efendim.”

“Eminim öyledir,” dedi. Onda pek görmediğim öfkeli bir ifadeyle baktı. “Sen yine de beni iyi dinle. Sen sıradışı, yetenekli, harika bir kızsın. Kimsenin sana başka türlü davranmasına izin verme. Kimsenin seni görmezden gelmeye hakkı yok. Kimsenin -seni sürekli kahve almaya yollayan bir öğretmenin bile- seni itip kakmasına izin verme.” Yine gözlüğünü taktı ve önündeki kağıtları karıştırmaya başladı. Sonunda bir kalem bulup zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Şimdi. Ağabeyinin adı neydi?”

“Adrian, efendim.”

“Tamam.” Bir kağıt parçası çıkarıp özenle yazdı. “Adrian Melbourne.”

“Melrose, efendim.”

“Doğru ya.” Hatasını düzeltip mırıldandı. “Neyse ki adı Hobart değil.” İşini bitirince arkasına yaslandı. “Madem bahsi geçti, şimdi senden bir şey isteyeceğim.”

“Söyleyin yeter,” dedim.

“O ilk kitaptaki büyülerden birini yapacaksın.”

“Özür dilerim. *Büyü yapacağımı* mı söylediniz?”

Bayan Terwilliger elini şöyle bir salladı. “Merak etme. Asa kullanmanı ya da bir hayvan kurban etmeni falan istemiyorum. Ama bazı büyülerin karmaşık formülleri beni düşündürdü. Her ayrıntının incelikle yerine getirilip getirilemeyeceğini öğrenmeliyim. Bazıları aşırı karışık.”

“Biliyorum,” dedim. “Hepsini tek tek yazdım.”

“Aynen öyle. O yüzden birini yapmanı istiyorum. Adımları izle. Ne kadar sürüyor görelim. Bak bakalım ölçülerin yarısını bile yapmak mümkün mü? Sonra da bir rapor yaz. O kısmını başaracağından şüphem yok.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bayan Terwilliger benden gerçekten büyü yapmamı istiyor olamazdı. Yani vampirlerin yaptığı gibi bir büyü. Bu zaten mümkün değildi. İnsanlar büyü yapamazdı. Doğal bir şey değildi ve evrenin yasalarıyla bağdaşmıyordu. Simyacılar, bilim ve kimyadan yararlanırdı. Dövmeler büyülyüdü ama dövmeler için vampir büyüsunü kullanıyorduk, kendimiz yapmıyorduk. Doğüstüne en yaklaştığımız şey, iksirlerimizin öncesindeki o küçük ayinlerimizdi. Benden istediğı bir büyüyü canlandırmamdı. Gerçek değildi. Bir zararı yoktu. Peki neden bu kadar rahatsız olmuştum? Sanki benden yalan söylememi ya da hırsızlık yapmamı istemişti.

“Sorun ne?” diye sordu.

Bir an aklımdan yine dini kullanmak geçti ama bunu yapmadım. Bu durumda yarı gerçek sayılsa bile bugün o bahane

fazlasıyla gündeme gelmişti. “Hiç, efendim. Sadece biraz garip geldi.”

Deri ciltli ilk kitabı alıp ortasını açtı. “İşte bunu yap. Bir yakma muskası. Karmaşık bir şey ama bittiğinde elinde hiç değilse bir elişi projesi olacak. Hem malzemelerin çoğu kolay bulunur şeyler.”

Kitabı ondan alıp inceledim. “Isırgan otunu nereden bulacağım?”

“Bay Carne’stan iste. Sınıfının önünde bahçesi var. Kalanı da rahatça satın alabilirsin. Faturaları bana verebilirsin. Sana aldığım her şeyin parasını vereceğim. Şu ana kadar kahveye bir servet harcamış olmalısın.”

Malzemelerin birbiriyle ne kadar ilgisiz olduğunu görünce biraz rahatladım. Isırgan otu, akik, ipek. Tutuşacak bir şey bile yoktu. Bu tam bir saçmalıktı. Başımı sallayıp ertesi gün başlayacağımı söyledim.

Amberwood’a Keith’in adıyla resmi bir mektup yazdım. Dini inancımız gereği haftada iki kez kiliseye gittiğimizi, bu ziyaretlerde Jill’in cezasının geçerli olmaması gerektiğini söyledim. Aile gezilerinin öncesinde ve sonrasında Jill’in Bayan Weathers’a görüneceğine de söz verdim. Mektuptan memnundum. Keith’in yazabileceğinden çok daha güzel bir mektup olmuştu.

Okuldan sonra ona telefon açıp olanları kısaca anlattım. Suçlanan yine ben oldum tabii.

“Senin görevin gözünü ondan ayırmamak Sydney!” diye çıkıştı Keith.

“Görevim aynı zamanda burada öğrenciymişim gibi yapmak. Günün her anı onun yanında olamam.” Jill kaçtığında Adrian’la dışarıda olduğumu söylemem şart değildi. Keith’in bana bir şey yapacağından değil. Bana yeterince zarar vermişti zaten.

“Sonuçlarına da ben katlanmak zorundayım,” dedi bilmiş bir sesle. “Yetersizliğinin cezasını ben çekiyorum.”

“Sen mi? Yazdığım mektubun altına imza atmak dışında hiçbir şey yapmayacaksın. Evde misin? Ben hemen mektubu getiririm.”

Kızgınlığına bakarak bu teklifin üstüne atlayacak sandım ama beni şaşırttı. “Hayır, gerek yok. Ben gelirim.”

“Önemli değil. On dakikaya sende olurum.” Ona daha fazla söylenme ya da beni Simyacılar’a şikayet etme fırsatı vermek istemiyordum.

“Hayır,” dedi Keith beklenmedik bir tepkiyle. “Ben geleceğim. Hemen çıkıyorum. Ana ofiste buluşalım mı?”

“Olur,” dedim afallayarak. Beni kontrol etmek mi istiyordu acaba? Bir soruşturma mı isteyecekti? “Görüşürüz.”

Zaten Merkez Kampüs’te olduğum için ana ofise gitmem zor olmadı. Ziyaretçi otoparkına bakan taş bir sıraya oturup bekledim. Hava her zamanki gibi sıcaktı ama gölgede oturmak güzeldi. Sıranın etrafı temizlenip çiçeklendirilmişti. Kenardaki yeniye benzeyen tabelada *Kelly Hayes Anı Bahçesi* yazıyordu.

“Hey, Sydney!”

Kristin ve Julia el sallayarak binadan çıkıyordu. Gelip yanıma oturdular ve ne yaptığımı sordular.

“Abimi bekliyorum.”

“Yakışıklı mı?” dedi Kristin umutla.

“Hayır,” dedim. “Hiç değil.”

“Evet, yakışıklı,” dedi Julia. “Geçen haftasonu senin yurttan gördüm. Yemeğe çıkmıştınız.”

Adrian’dan bahsettiğini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Ah. O öbür abim. Bununla pek ortak noktaları yoktur.”

“Kız kardeşinin başı büyük dertteymiş, öyle mi?” diye sordu Julia.

Omuz silktim. “Büyük değil. Ailevi durumlar hariç kampüsten ayrılamayacak. Daha kötüsü de olabilirdi. Yine de... modellik işi yattı. O yüzden üzgün.”

“Kime modellik yapacaktı?” diye sordu Kristin.

Hafızamı yokladım. “Lia DiStefano. İki hafta sonra bir defile varmış, Jill’den podyuma çıkmasını istemiş. Ama Jill burada kalacağı için prova yapamayacak.”

Gözleri büyüdü.

“Lia’nın elbiseleri muhteşemdir!” dedi Julia. “Jill bu işi yapmak zorunda. Ücretsiz bir şeyler verirler belki!”

“Söyledim ya. Yapamaz.”

Kristin başını dalgınca yana eğdi. “Ya okul içinse? Kariyerini ilgilendiren, mesleki bir şeyse?” Julia’ya döndü. “Dikiş kulübü hala duruyor mu?”

“Galiba,” dedi Julia başını hevesle sallayarak. “Çok iyi fikir. Jill’in katıldığı bir aktivite var mı?” Amberwood, öğrencilerden bir spor dalının yanında ders dışı aktivitelere de katılma-

larını istiyordu. “Dikiş kulübüne katılabilir. Sonra da özel bir araştırma için Lia’yla çalışabilir.”

Jill geçen gün yeleğinin sökülün bir ipliğini koparayım derken neredeyse bütün yeleği sökmüştü. “Pek Jill’e göre değil,” dedim.

“Ne önemi var,” dedi Kristin. “Kulüptekilerin çoğu dikişten anlamıyor zaten. Ama her yıl yerel tasarımcılarla işbirliği yapıyor. Bayan Yamani defileyi iple çekecektir. Lia DiStefano’ya bayılır.”

“Ona mecburen izin verirler,” dedi Julia. “Ne de olsa okul için.”

“İlginç,” dedim bu planın işe yarayıp yaramayacağını aklımda tartarak. “Jill’e söylerim.” Tanıdık, mavi bir araba yanaşınca ayağa kalktım. “İşte geldi.”

Keith park edip arabadan indi ve beni aramaya başladı. “Fena değilmiş,” dedi Kristin.

“İnan bana,” dedim yürüyerek. “Onunla tanışmak bile istemezsin.”

Keith kızlara etkileyici olduğunu sandığı bir şekilde gülümseyerek ve hatta göz kırparak bekledi. Onlar gittiği anda da gülümsemeyi bıraktı. Sabırsızlığı her yerinden fişkırıyordu.

“Çabuk olalım,” dedi.

“Bu kadar acelen varsa benim gelmemi kabul etseydin.” Mektubu bir kalemle birlikte ona verdim. Bakmadan imzaladı ve geri verdi.

“Başka bir şey?” dedi.

“Yok.”

“Ortalığı bir daha karıştırma,” dedi arabanın kapısını açarak. “Sürekli arkanı toplayamam.”

“Ne önemi var?” dedim. “Benden kurtulmak için zaten elinden geleni yaptın.”

Soğuk soğuk gülümsedi. “Benimle dalaşmayacaktın. Ne şimdi ne eskiden.” Yine göz kırıp arkasını döndü. Bu küstahlığa inanamayarak ona bakakaldım. Yıllar önceki o olaydan ilk kez böyle doğrudan bahsediyordu.

“Sorun da bu zaten!” diye bağırdım arkasından. “Seninle dalaşmadım. Kolay kurtuldun. Bir daha öyle olmayacak. Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Asıl *sen* benden kork.”

Keith yavaşlayıp durdu ve yavaşça döndü. Duyduklarına inanamıyor olmalıydı. Onu suçlayamazdım, söylediklerime ben de şaşırmıştım. Daha önce otoritesi benden bu kadar yüksek birine böyle açıkça hiç karşı çıkmamıştım. Üstelik Keith’in bana kötülük edecek gücü vardı.

“Dikkatli ol,” dedi sonunda. “Hayatını cehenneme çevirebilirim.”

Buz gibi gülümsedim. “Çevirdin zaten. O yüzden avantaj bende. Sen hamleni yaptın ama benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun.”

Bu büyük bir blöftü. Onun daha çok şey yapabileceğini biliyordum. Mesela Zoe’yi yarın buraya getiretebilirdi. Beni istediği an bir rehabilitasyon merkezine gönderebilirdi.

Ama ben batarsam o da batacaktı.

Bana bir süre şaşkın şaşkın baktı. Benden korktuğundan mı, yoksa bana cevap vermeye tenezzül etmediğinden mi bil-

miyorum ama dönüp gitti. Öfkeyle içeri girip mektubu teslim etmeye gittim. Sekreter Bayan Dawson mektubu mühürledi ve Bayan Weathers'a vermem için bana bir kopya çıkarttı. "Kelly Hayes kim?" diye sordum mektubu alırken.

Bayan Dawson'ın neşeli yüzü asıldı. "Zavallı kız. Birkaç yıl önce burada öğrenciydi."

Hafızam harekete geçti. "Bayan Weathers'ın bahsettiği şu kaybolan kız mı?"

Bayan Dawson başını salladı. "Korkunç. Çok tatlı bir kızdı. Çok da gençti. Böyle ölmeyi hak etmiyordu. Ölmeyi hak etmiyordu."

Aklımdaki soruyu istemeye istemeye sordum. "Nasıl öldü? Öldürüldüğünü biliyorum ama ayrıntılardan haberim yok."

"Bilmemen daha iyi aslında." Bayan Dawson bir öğrenciyle dedikodu yaptığı için başının derde girmesinden korkuyormuş gibi etrafa baktı ve bana doğru eğildi. "Zavallı kız kan kaybından gitti. Boğazı kesilmişti."

20. BÖLÜM

“SİZ CİDDİ MİSİNİZ?” diye soracaktım az kalsın. Ama bu kesinlikle şaka kaldıracak bir konu değildi. Zaten yüz ifadesi şaka yapmadığını belli ediyordu. Aklıma bir sürü soru geldiyse de kendimi tuttum. Sorular o kadar da garip değildi ama böyle bir cinayete ilgi gösterip dikkat çekmek istemiyordum. Bayan Dawson’a mektup konusundaki yardımları için teşekkür edip Doğu Kampüs’e döndüm.

Yurda girdiğimde Bayan Weathers masasındaydı. Verdiğim mektubu iki kez okuyup dolaba kaldırdı. “Peki,” dedi. “Ama kız kardeşin giriş ve çıkışlarda buraya kayıt yaptırmayı unutmasın.”

“Unutmaz efendim. Teşekkür ederim.” Bayan Dawson’ın kafama doldurduğu soruları sormak ile gitmek arasında kaldım ve gitmemeye karar verdim. “Bayan Weathers... Jill kayb olduğundan beri bana bahsettiğiniz şu kızı düşünüyorum. Ölen kızı. O kız Jill de olabilirdi.”

Bayan Dawson'ın yüzü yumuşadı. "Jill'in bir şeyi yok. Sana o konuyu hiç anlatmamalıydım. Seni korkutmak istemezdim."

"Kızın boğazı kesilmiş, doğru mu?"

"Doğru." Başını üzüntüyle iki yana salladı. "Çok korkunç. Tek kelimeyle korkunç. Böyle bir şeyi kim yapar ki, hiç anlamıyorum."

"Nedeni ortaya çıktı mı peki? Kızda sıradışı bir şeyler var mıymış?"

"Sıradışı mı? Hayır. Çok tatlı bir kızdı. Akıllıydı, güzeldi, popülerdi. İyi... Hayır, harika bir sporcuydu. Arkadaşları, sevgilisi vardı. Ama onu hedef haline getirecek bir özelliği yoktu. Gerçi böyle korkunç şeyler yapan kişiler genelde bir sebebe ihtiyaç duymaz."

"Doğru," diye mırıldandım.

Bayan Weathers keşke Kelly'nin güzelliğinden biraz daha bahsetseydi diye düşünerek odama gittim. Asıl bilmek istediğim, Kelly'nin bir Moroi olup olmadığıydı. Tahminim doğruysa Bayan Weathers onun boyunun uzunluğundan ya da yüzünün solgunluğundan bahsedebilirdi. Clarence'ın ve Simyacılar'ın bildiği kadarıyla Palm Springs'te hiç Moroi yaşamamıştı. Tabii bu bir tanesinin içeri sızamayacağı anlamına gelmiyordu. Cevabı kendi başıma bulmalıydım. Kelly eğer Moroi ise California'nın güneyinde, kısa denebilecek bir süre içinde üç Moroi genç kız aynı şekilde öldürülmüş demektir. Clarence vampir avcısı teorisini ileri sürmeye devam edebilirdi ama bana kalırsa bu benzerlik bas bas Strigoi diye bağırıyordu.

Jill odada cezasını çekiyordu. Ona eskisi kadar kızgın değildim. Beslenme sorununu kolayca çözmemiz sinirlerimi yatıştırmıştı. Ya onu kampüsten çıkaramayacak olsaydık?

“Bir sorun mu var?” diye sordu dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak.

“Neden olsun?”

Gülümsedi. “Bakışından belli. Bir şey düşünürken böyle kaşlarını hafiften çatıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Bir şey yok.”

“Sorunları birazcık paylaşırsan, başkalarından yardım alsan sorumlulukların bu kadar ağır gelmeyebilirdi.”

“O kadar basit değil. Bir şeyi çözmeye çalışıyorum.”

“Anlat bana,” dedi. “Bana güvenebilirsin.”

Mesele güvenmek değildi. Jill’i gereksiz yere endişelendirmek istemiyordum. Bayan Weathers beni korkutmaktan çekinmişti ama biri Moroi kızları öldürüyorsa, tehlikede olan ben değildim. Jill’e baktım. Kendi halkının onu öldürmek istediği gerçeğiyle yaşayabiliyorsa bunun da üstesinden gelirdi. Ona bildiklerimi kısaca anlattım.

“Kelly’nin Moroi olup olmadığını bilemezsin,” dedi sözüm bitince.

“En önemli nokta da bu zaten.” Yatağıma bağdaş kurup dizüstü bilgisayarımı aldım. “Yerel gazetelerde onun fotoğrafını arayacağım. Bayan Weathers’tan tek öğrenebildiğim onun yıldız bir sporcu olduğu.”

“Bu da onun muhtemelen Moroi olmadığı anlamına gelir,” dedi Jill. “Güneşin altında ne kadar başarısız olduğuma

baksana. Ya Moroi değilse? Bu fikre çok bel bağladın ama ya insan çıkarsa? O zaman ne olacak? Görmezden gelebilir miyiz? Yapan yine aynı kişi olabilir ama ya iki Moroi ve bir insan öldürmüşse?”

Doğru söylüyordu. “Bilmiyorum,” dedim.

Araştırmam uzun sürmedi. Simyacılar’da cinayetin kaydı yoktu, ki Kelly insansa kaydı olmazdı zaten. Birçok gazetede onunla ilgili haberler vardı ama fotoğrafını bulamamıştım.

“Yıllığa ne dersin?” dedi Jill. “Bir yerlerde bir tane vardır.”

“Çok zekice,” dedim.

“Gördün mü? İşe yarayacağımı söylemiştim.”

Gülümserken bir şey hatırladım. “Sana iyi haberlerim var. Daha doğrusu nasıl baktığına bağlı.” Kristin’le Julia’nın dikiş kulübü planını anlattım.

Jill heyecanlandı ama hala temkinliydi. “İşe yarar mı dersin?”

“Bilmenin tek yolu var.”

“Hayatımda dikiş makinesine bir kere bile dokunmadım.”

“Öğrenme fırsatı ayağına geldi,” dedim. “Ya da diğer kızların sınıf içi modeli olabilirsiniz.”

Sırıttı. “Sadece kızların katıldığını nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Galiba cinsiyet önyargılarına kurban gittim.”

Cep telefonum çaldı ve ekranda Bayan Terwilliger’in numarası belirdi.

“Bayan Melbourne?” dedi. “Erkek kardeşinizle birlikte bir saat içinde kayıt bürosunda olabilirsiniz birileriyle konuşabilirsiniz. Mümkün mü?”

Saate bakarken bir yandan Adrian'ın önemli bir işi olduğunu umuyordum. "Tabii, efendim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Wes Regan diye biriyle konuşacaksınız." Durdu. "Dönerken bana kapuçino getirir misin?"

Getireceğimi söyledim ve Adrian'ı arayıp haber verdim. Hızla üniformamı çıkarıp bir bluzla etek giydim. Aynadaki yansıma bakarken onun haklı olduğuna karar verdim. Amberwood kıyafetleriyle benim gardırobum arasında çok fark yoktu.

"Keşke sizinle gelebilseydim," dedi Jill. "Adrian'ı tekrar görmek isterdim."

"Onu zaten her gün görüyor sayılmaz mısın?"

"Doğru," dedi. "Ama henüz her istediğimde onun kafasına giremiyorum. Rasgele oluyor. Zaten aynı şey değil. Bağ aracılığıyla o benimle konuşamıyor."

Bunun yan yana olmaktan daha güzel olacağını söyleyecektim ama işe yaramayacağına karar verip vazgeçtim.

Clarence'lara geldiğimde Adrian çıkmaya hazırды. "Arkadaşını kıl payıyla kaçırdın," dedi Latte'ye binerken.

"Kimi?"

"Keith."

Yüzümü buruşturdum. "O benim arkadaşım değil."

"Çoğumuz bunu ilk günden anladık zaten Sage."

Bu konuda kendimi biraz kötü hissediyordum. Bir yanımda Keith'e karşı olan hislerimle iş konularını birbirine karıştırmamam gerektiğini biliyordu. İş ortağı sayılırdık ve mesleki

açıdan birlik görüntüsü çizmeliydik. Bir yandan da -vampir ve dampir olsalar da- Keith'le dost olduğumu düşünmedikleri için onlara müteşekkirdim. Onunla bir ortak noktam olduğunu düşünmelerini istemiyordum. Keith'le hiçbir ortak noktam olmasın istiyordum.

Adrian'ın söyledikleri aniden kafama dank etti. "Bir dakika. Az önce burada mıydı?"

"Yarım saat önce."

Doğruca okuldan gelmiş olmalıydı. Ona rastlamadığım için şanslıydım. İçimden bir ses, Adrian'ın eğitimine karışmamı hoş karşılamayacağını söylüyordu.

"Neden gelmiş?"

"Bilmem. Herhalde Clarence'ı kontrol ediyordu. İhtiyar pek iyi değil." Adrian cebinden sigara paketi çıkardı. "Mahsuru var mı?"

"Var," dedim. "Clarence'ın nesi var?"

"Bilmiyorum ama sürekli dinleniyor. Bu da her şeyi daha da sıkıcı yapıyor. Çok hoşsohbet olduğu söylenemezdi ama bazı çılgın hikayeleri eğlenceliydi. Özellikle de biraz içince."

"Onun durumundan beni haberdar et," dedim. Belki de Keith'in acelesi bu yüzdendi. Clarence'ın durumu ciddiye bir Moroi doktor ayarlamamız gerekebilirdi. Bu durumda da ya Palm Springs'e birini getirecektik ya da Clarence'ı buradan götürecektik. Keith bu işle ilgileniyorsa içim rahat etmeliydi ama onun herhangi bir şeyi becerebileceğinden şüpheliydim.

"Ona nasıl katlanıyorsun, anlamıyorum," dedi Adrian. "Eskiden zayıf olduğunu ve ona karşılık veremediğini sanır-

dım ama... Aslında gayet güçlüsün. Kendini tutup ona saldırmamak büyük güç gerektirir. Bende öyle bir kontrol yok.”

“Sende sandığından fazlası var,” dedim bu iltifatın etkisiyle. Bazen çekingenliğimi kendini tutmak olarak göremiyor ve kendime çok kızıyordum. Adrian’ın bu tavrımı fark etmesine şaşırmıştım. “Hep aynı çizgide yürüyorum. Babam -ve Simyacılar- itaati ve üstlerin emirlerine uymayı çok önemser. İkilemdeyim, çünkü onlarla ilişkilerim sallantıda. Ortallığı karıştırmam iyi olmaz.”

“Rose yüzünden mi?” Bunu temkinli bir tonla sormuştu.

Başım la onayladım. “Evet. Yaptığım şeyin onların gözünde ihanetten farkı yoktu.”

“O kadar ciddi mi?” Gözucuyla beni süzdüğünü görebiliyordum. “Değdi mi peki?”

“Şimdiye dek, evet.” Zoe henüz dövmesiz olduğu ve ben bir rehabilitasyon merkezi görmediğim için bu şimdilik doğrudu. Bunlar değişirse cevap da değişebilirdi. “Yapılması gereken buydu. Bu da uçarı davranışlarımı bana göre haklı kılıyor.”

“Ben de ona yardım etmek için bir sürü kuralı çiğnedim,” dedi derinden gelen bir sesle. “Sevdiğimden yaptım. Yanlış bir sevgiydi ama sevgiydi işte. Benim sebeplerim seninkiler kadar saygıdeğer mi bilmem, ne de olsa o başka birini seviyordu. Benim uçarı davranışlarım genelde sebepsizdir. Çoğu da ailemin sinirini bozmak için.”

Bu duruma imrendiğimi fark ettim. Ben istesem de babamdan bile tepki görmeyi göze alamazdım. “Bence aşk saygıdeğer bir neden,” dedim. Bu bir düşünceden ibaretti tabii. Hiç

aşık olmamıştım, sözlerimin bir dayanağı yoktu. Başkalarının yaşadıklarına bakınca aşkın müthiş bir şey olduğuna karar vermiştim ama şu anda aşkın yokluğunu fark edemeyecek kadar yoğunlumdum. *Buna üzölmeli miyim acaba?* diye geçirdim içimden. “Ve başka bir sürü saygıdeğer şey yapacak zamanın da var.”

Kıkırdadı. “En büyük destekçimin beni garip ve kötü bulan biri olacağını hiç tahmin edemezdim.”

Bu konuda yalnız değildi.

Beni yakıp kavuran soruyu tereddütle dile getirdim. “Onu... Rose’u hala seviyor musun?” Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmediğim gibi, ne kadar sürede geçtiğini de bilmiyordum.

Adrian’ın gülümsemesi soldu. “Evet. Hayır. Bundan kurtulmak kolay değil. Üzerimde çok etkisi var. Hem iyi hem kötü. Bunu aşmak zor. Aşk ve nefret anlamında onu pek düşünmemeye çalışıyorum. Kendi hayatıma dönmeye çalışıyorum. Elde ettiğim sonuçlar ne yazık ki karmakarışık.”

Çok geçmeden üniversiteye ulaştık. Wes Regan, Carlton’ın kayıt bürosunda çalışan, kirli sakallı, iriyarı biriydi. Bayan Terwilliger bir yaz Wes’in yeğenine ders vermişti, Wes kendini ona borçlu hissediyordu.

“Durum şöyle,” dedi karşısına oturduğumuzda. Adrian haki bir pantolon ve iş başvurularına yaraşır bir gömlek giymişti. Biraz geç kalmıştı. “Sizi öylece kaydedemem. Üniversite başvuruları uzundur ve mutlaka bir not dökümü gerekir. İki günde not dökümü almanız mümkün değil. Seni dışarıdan, gözlemci öğrenci olarak alabilirim sadece.”

“Gözlemci mi? Vergi memurları gibi mi?”

“Hayır. Gözlemci öğrenci demek derse katılıp ödev yapmak ama not almamak demek.”

Adrian’ın ağzı açık kaldı. Karşılığında not almayacağı halde çalışmaya ne yorum yapacağını tahmin edebildiğim için hemen araya girdim.

“Sonra ne olacak?”

“Birkaç hafta içinde bir başvuru yapıp kabul edilirse kaydını resmi öğrenciye çevirebilirim.”

“Ya finansal destek konusu?” diye sordu Adrian öne eğilerek. “Bu iş için para alabilir miyim?”

“Şartlara uyuyorsan,” dedi Wes. “Ama kabul edilene kadar dosyanı hazırlayamazsın.”

Adrian kendini koltuğa bıraktı. İçinden neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Kaydı birkaç hafta süreceksa para alması da gecikecekti. Adrian en iyimser tahminle bir ay daha Clarence’la kalmak zorundaydı. Ayağa kalkıp ortalığı birbirine katsa şaşırmaszdım. Ama yüzünde azimli bir ifade vardı.

“Peki, gözlemcilikle başlayalım o zaman.”

Etkilenmişim.

Wes ders kataloğunu çıkarınca kıskandım bile. Amberwood’daki derslerle oyalanıyordum ama gerçek bir üniversitenin sunduklarını görünce, aralarında dünyalar kadar fark olduğunu da gördüm. Tarih dersleri çok daha derindi. Adrian tabii bunları umursamadı bile. Hemen sanat derslerine eğildi.

Yağlı boya ve sulu boyaya giriş derslerine hemen yazıldı. Bu dersler haftada üç gün ve peş peşeydi.

“Otobüsle gideceksem böylesi daha kolay olur,” dedi biz çıkarken.

Kaşlarımı çatıp baktım. “Otobüse mi bineceksin?”

Şaşkınlığım onu eğlendirmişti. “Ya ne olacaktı? Dersler gündüz. Beni sen götüremezsin.”

Clarence’in evi çok uzak kalıyordu. “Otobüse nereden bineceksin ki?”

“Bir kilometre ileride bir durak var. Oradan Carlton’a giden bir otobüse gidiliyor. Tüm yolculuk bir saat sürüyor.”

Ağzım açık kalmıştı. Adrian bunca zahmeti göze almakla kalmamış, bir de araştırma yapmıştı. Geri dönüş yolculuğu boyunca da hiç şikayet etmedi.

Amberwood’a döndüğümde olanları Jill’e anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ama ona bir şey anlatmama gerek yoktu aslında. Bağ sayesinde muhtemelen benim bildiğimden daha fazlasını biliyordu. Yine de Adrian için sürekli endişeleniyordu ve bir konuda işlerin yolunda gitmesine sevinecekti.

Jill odada değildi. Yurdun başka bir yerinde ders çalıştığına dair bir not bırakmıştı. Cezanın iyi tarafı onun gidebileceği yerleri kısıtlamış olmasıydı. Bu süreyi Bayan Terwilliger’in muskasını yaparak değerlendirmeye karar verdim. Birkaç gündür malzemeleri toparlıyordum. Bayan Terwilliger’in yardımıyla biyoloji öğretmeni, kimya laboratuvarlarından birine girmeme izin vermişti. Gecenin o saatinde kimseler olmadığı için yeterince zamanım vardı.

Tarif gerçekten de haddinden fazla detaylıydı. Isırgan yapıklarını ölçmek yetmiyordu. Tarife göre yapraklar bir saat

dinlendirilmeliydi ve bu süre boyunca ben on dakikada bir, *sizi ateşlere salıyorum*, demek zorundaydım. Akik taşını da kaynatacak ve ateşle *demleyecektim*. Tarifin kalanı da böyle şeylerle doluydu. Bayan Terwilliger'ın talimatlara harfiyen uyup uymadığımı bilme şansı yoktu. Özellikle de zikir bölümlerine. Zaten amaç eski büyücülerin neler yaptığını keşfetmekti. Odaklandım ve her adımı dikkatle yerine getirmeye başladım. Bir süre sonra dünyada o büyüden başka bir şey kalmadı.

İki saat sonra büyü tamamlandığında ne kadar yorulduğuma şaşırdım. Ama sonuç, harcadığım enerjiye değmemişti. Elimde deri bir kabloya bağlı, içi yaprak ve taş dolu ipekten bir kese vardı. Raporumu yazıp bu görevi arkamda bırakmak üzere her şeyi odama götürüyordum ki kapıyı görünce donakaldım. Kırmızı boyayla kapıya yarasa ve sivri dişli suratlar yapılmıştı. Büyük harflerle iki sözcük yazılıydı.

VAMPİR KIZ

Panikle odaya daldım. Jill içerideydi. Yanında Bayan Weathers ve tanımadığım bir öğretmen vardı. Eşyalarımızı kurcalıyorlardı. Gözlerime inanamadım.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Jill bozuk bir suratla başını iki yana salladı. Anlaşılan aramanın sonunda gelmiştim. Bayan Weathers'la meslektaş çok geçmeden işlerini bitirip kapıya yöneldi. Simya malzemelerimi o akşam laboratuvara götürdüğüm için şanslıydım. Lazım olabileceğini düşündüğüm birkaç ölçü aleti vardı içlerinde. Yurt yetkililerine neden bir kimya setim olduğunu açıklamak istemezdim.

“Evet,” dedi Bayan Weathers sertçe. “Burada bir şey yok gibi görünüyor ama daha sonra bir arama daha yapabilirim. O yüzden aklınıza bir şey gelmesin. Başka bir suç eklenmeden de başınız yeterince dertte.” İçini çekip başını iki yana salladı. “Beni hayalkırıklığına uğrattınız, Bayan Melrose.”

Jill bembeyaz kesildi. “Söyledim ya, hata ediyorsunuz!”

“Umalım da öyle olsun,” dedi Bayan Weathers. “Bu dışarıdaki rezaleti sana temizletmeyi de bilirdim ama kesin kanıt olmadığı için... Neyse, yarın hademelere temizletiriz.”

Ziyaretçilerimiz gidince hemen Jill’e döndüm. “Neler oldu?”

Jill sırtüstü kendini yatağına bırakıp homurdandı. “Laurel oldu.”

Oturdum. “Anlat.”

“Yıllık bulmak için kütüphaneyi aradım. Kelly Hayes’i arıyorduk ya. Normalde orada yıllık bulunuyormuş ama gazete görevlileri, Amberwood yıldönümü sayısı için hepsini almış. Projeyi kimin yürüttüğüne inanamayacaksınız. Laurel.”

“Haklısın,” dedim. “Hiç aklıma gelmezdi. İngilizceye giriş dersi almıyor muydu o?” Laurel son sınıf öğrencisiydi.

“Evet.”

“Galiba herkesin aktiviteye ihtiyacı var,” diye mırıldandım.

Jill başını salladı. “Her neyse, Bayan Yamani binadaydı, ben de gidip ona dikiş kulübüne katılıp Lia’yla çalışmak istediğimi anlattım. Çok sevindi, o işi halledeceğini söyledi.”

“Bu da bir şeydir,” dedim, olayların kapıdaki boyaya ve aramaya nasıl bağlanacağını merak ederek.

“Dönerken koridorda Laurel’in yanından geçtim. Fırsatını bulmuşken konuşayım dedim. *Bak, bazı konularda anlaşıyoruz belki ama gerçekten yardıma ihtiyacım var*, dedim. Sonra yıllıkların bana lazım olduğunu ve onları bir geceliğine almak istediğimi söyledim.”

Bir şey söylemedim. Jill cesur davranmıştı ama ne yazık ki Laurel’in buna bir yetişkin gibi karşılık vereceğini hiç sanmıyordum. Haklı çıktım.

“Bana o yıllıkları alamayacağımı bazı... çok kesin sözlerle bildirdi.” Jill kaşlarını çattı. “Başka şeyler de söyledi. Ben de ona *kudurmuş kaltak* dedim. Muhtemelen dememeliydim ama hak etti! Neyse, sonra Bayan Weathers’a gitti. Yanında bir şişe... Şişede ne olduğunu bilmiyorum. Ahududu likörü olabilir. Bayan Weathers’a onu benim sattığımı ve odamda dahası da olduğunu söyledi. Bayan Weathers kanıt olmadığı için ceza veremedi ama Bayan Chang’ın ilk günkü suçlamasına dayanarak odayı aramaya karar verdi.”

Öfkeyle başımı salladım. “Böyle seçkin bir okulda nasıl oluyor da her söylenene inanılıyor? Ya kapıdaki boya?”

Jill’in gözleri yaşarmıştı. “Laurel tabii ki. Ya da onun bir arkadaşı. Laurel, Bayan Weathers’la konuşurken olduğu için o suçlanmadı. Sence... Sence birileri bir şeyin peşinde mi? Daha önce bunun kötü bir şaka olduğunu söylemiştin. İnsanlar buna inanmıyor, değil mi?”

“Hayır,” dedim hemen.

Ama şüphelenmeye başlıyordum. Babamla yaptığımız telefon görüşmesinde şüphelenen insanlar olduğunu ve sustu-

ulamayacaklarını duyduğumdan beri Laurel'in sataşmalarını yanlış mı değerlendirdim diye düşünüyordum. Birileriyle dalga geçmek mi istiyordu, yoksa vampirlerin var olduğundan şüphelenen ve yaygara koparacak kişilerden biri miydi? Kimsenin ona inanacağını sanmıyordum ama gereksiz bir riske giremezdik.

Gerçekten Jill'in bir vampir olduğunu düşünüyor olabilir miydi?

Jill'in üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Belki de harekete geçip Laurel'la ilgili bir şeyler yapsam iyi olur. Ona karşılık vermenin suyu dondurmaktan başka yolları da var."

"Olmaz," dedim. "Onun seviyesine inme. İntikam gereksizdir. Sen bu değilsin." *Doğüstü bir şeyler daha olursa Laurel'in şüpheleri artabilir,* diye geçiyordu içimden de.

Jill hüznle gülümsedi. "Hep öyle diyorsun ama artık bir şeyler yapmak gerekmiyor mu sence?"

Ah, evet. Kesinlikle gerekiyordu. Bu iş çok uzamıştı ve uzamasına izin vererek hata etmiştim. Ona karşılık vermenin başka yolları da olduğunu söylerken Jill haklıydı. İntikamın önemsiz olduğu ve Jill'in bu meseleye daha fazla karışmaması gerektiği konusunda da ben haklıydım. Bu yüzden duruma ben el koyacaktım.

"Ben hallederim," dedim. "Simyacılar'ın ailemiz adına bir şikayet dilekçesi yollamasını sağlarım."

Jill kuşkuluydu. "İşe yarayacağından emin misin?"

"Evet," dedim. Bu şikayet beklenmedik bir darbe olacaktı. Saate bakınca laboratuvara geç kaldığımı fark ettim. Önemli

RICHELLE MEAD

değildi. Alarmımı erkene kurdum. Böylece dersler başlamadan önce oraya uğrayabilirdim.

Önümde bir deney daha vardı ve Laurel benim kobayımdı.

21. BÖLÜM

İHTİYAÇ DUYDUĞUM şeyi hazırlamak zor değildi. Onu yerine ulaştırmak ise birkaç günümü aldı. Önce Laurel'ın ne tür şampuan kullandığını öğrendim. Okul şampuan ve saç kremi veriyordu elbette ama Laurel değerli saçlarını böyle adi ürünlere emanet edemezdi. Kullandığı markayı öğrenince yerel bir kozmetikçiden bir tane alıp boşalttım ve evde hazırladığım karışımla doldurdum.

Sonraki adım bende ki şişeyle Laurel'ın şişesini değiştirmekti. Kristin'i devreye soktum. Dolabı Laurel'inkinin yanındaydı. Bana yardım etmeye can atıyordu. Hem Laurel'ı sevmiyordu hem de dövme olayından beri her fırsatta bana yardım ediyordu. Bana borçlu olması hoşuma gitmese de yardımı gerçekten işe yaradı. Laurel'ın bakmadığı bir an yakalayıp şişeleri değiştirdi.

Sonucu görmek için Laurel'ın şampuanı kullanmasını beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bu sırada diğerk laboratuvar deneyim beklediğim tepkiyi almıyordu. Bayan Terwilliger raporumu kabul etti ama muskayı etmedi.

“İşime yaramaz,” dedi ona verdiğim kağıtlardan başını kaldırarak.

“Benim de yaramayacağı kesin, efendim.”

Kağıtları elinden bıraktı. “Bunların hepsi doğru mu? Tüm adımları harfiyen izledin mi? Bazı ayrıntıları atlamadığın nereden belli?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hepsini uyguladım.”

“İyi o zaman. Görünüşe bakılırsa artık ateş çıkaran bir tılsımın var.”

“Ama efendim,” dedim itiraz etmeye çalıştım.

Sırıttı. “Açıklamalarda ne diyor? Fırlat ve büyülü sözleri söyle mi? Onları biliyor musun?”

“Alevlere, alevlere,” dedim. Raporu yazdıktan ve büyüüy uyguladıktan sonra her şeyi ezberlememek mümkün değildi. Kitaba göre -Latince metnin İngilizce tercümesiydi- anlam birliği olduktan sonra dilin önemi yoktu.

“Bir gün dene bakalım ne olacak. Ama okula ait bir şeyleri yakmamaya bak. İyi olmaz.”

Tılsımı ipinden tuttum. “Ama bu gerçek değil. Saçmalık. Bir keseye tıkulmuş ıvır zıvırdan ibaret.”

Omuz silkti. “Biz kimiz ki büyüklerimizi sorgulayacağız?”

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Onun uçuk biri olduğunu başından beri biliyordum ama kendi alanında gayet ciddi bir akademisyendi. “Buna inanıyor olamazsınız.

Böyle bir büyü... gerçek olamaz.” Hiç düşünmeden ekledim. “Gerçek olsa bile böyle güçlerle uğraşmak insanlara düşmez.”

Bayan Terwilliger bir süre sessiz kaldı. “Buna kesinlikle inanıyor musun?”

Boynumdaki haça dokundum. “Böyle yetiştirildim.”

“Anlaşıldı. O zaman tılsıma istediğini yap. At, bağışla, deney yap. Kitabım için bütün gereken bu rapordur. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Her zamanki gibi gerekenden fazlasını yaptın zaten.”

Ne yapacağımı bilemeyerek tılsımı çantama koydum. İşe yaramaz bir şeydi ama çok zamanımı almıştı. Araştırmada daha anlamlı bir yeri olmadığına üzülmiştim. Tüm çabam boşa gitmişti.

Ama ertesi gün son projemde gelişme kaydettim. Uygulamalı kimya dersi için zil çaldığında Greg Slade ve arkadaşları sınıfa daldı. Öğretmenin uyarıcı bakışlarını fark etmediler bile. Slade herkese kartal dövmesini göstermekle meşguldü. Mürekkep yine gümüş gibi parlıyordu. Yanındaki de gururla gümüş dövmesini gösteriyordu. İç içe geçmiş iki hançerdi bu ve kartal dövmesinden biraz daha az zevksizdi. Görünüşe bakılırsa tedarikçiden mal almayı becermişlerdi. İlginç. Simyacılar’a henüz durumu rapor etmememin nedenlerinden biri de Nevermore’un çaldığım maddeyi yerine koyup koyamayacağını görmek istememdi.

“İnanılmaz,” dedi Slade’in arkadaşı. “Hücum.”

“Farkındayım,” dedi Slade. Yumruk tokuşturdular. “Yarın için tam zamanında.”

Trey karanlık bir ifadeyle onları izliyordu. "Yarın ne var?" dedim ona fısıltıyla.

Onlara bir süre daha aşağılayarak baktıktan sonra bana döndü. "Dünyadan haberin yok mu senin? Yarın kendi sahamızdaki ilk maçımıza çıkıyoruz."

"Tabii ya," dedim. Lise hayatım futbolsuz çok eksik kalırdı zaten.

"Bana ne faydası olacaksa," diye mırıldandı.

"Bandajını çıkarmışsın," dedim.

"Evet, ama koç ağırdan almamı istiyor. Hem zaten şu an kilo fazlam var." Slade'le arkadaşını işaret etti. "Bunların başı neden derde girmiyor? Dövmelerini saklamıyorlar bile. Bu okulda disiplin falan kalmamış. Resmen anarşi hüküm sürüyor."

Gülümsedim. "Resmen."

"Abin kesin takımda olmalı. Onu spor dersinde gördüm. Zahmet edip de parmağını kıınıldatsa yıldız bir sporcu olabilir."

"Dikkat çekmeyi sevmez," dedim. "Ama büyük ihtimalle maçı izlemeye gelir."

"Sen gelecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

Trey'in kaşları havaya kalktı. "Biriyle randevun mu var?"

"Hayır! Spora pek düşkün değilim. Jill'in yanında kalsam daha iyi."

"Beni desteklemek için bile gelmez misin?"

"Benim desteğime ihtiyacın yok."

Trey hayalkırıklığına uğramış gibi baktı. “Belki böylesi daha iyidir,” dedi. “Formda olmadığım için ne kadar muhteşem olduğumu göremeyecektin zaten.”

“Çok yazık,” dedim.

“Dalga geçmeyi bırak.” İcini çekti. “En çok da babam bozulacak. Ailemin bazı beklentileri vardı.”

Bu anlayabileceğim bir şeydi. “O da futbolcu mu?”

“Yok. Konu daha çok insanın kendini fiziksel açıdan üstün tutması. Her an her şeye hazır olmak. Takımın en iyisi olmak onu gururlandırmanın bir yoluydu. Ta ki bu dövmelemler başlıyana dek.”

“Dövme yardımı olmadan da iyisin. Seninle şimdi de gurur duyabilir,” dedim.

“Babamı tanımıyorsun.”

“Evet, ama ona çok benzeyen birini tanıyorum.” Gülümse-dim. “Belki sahiden de futbol maçına gitmem gerekiyordur.”

Trey de bana gülümseyerek karşılık verdi ve ders başladı.

Gün sakın geçti ama spor dersi için soyunma odasına girdi-ğim anda Jill koşarak yanıma geldi.

“Liadan haber var! Bu gece gelip gelemeyeceğimi soruyor. Diğer modellerle prova yapmışlar. Hiç deneyimim olmadığı için benimle özel bir prova yapmak iyi olur diye düşünmüş. Tabii bir arabaya ihtiyacım var. Diyorum ki... Acaba sen...”

“Olur,” dedim. “Ben zaten bu yüzden buradayım.”

“Teşekkürler Sydney!” Kollarını boynuma dolayıverdi. “Yaptıklarımın sonra bana yardım etmezsin sanıyordum ama...”

“Önemli değil,” dedim omzuna hafifçe vurarak. Derin bir nefes aldım. *Jill’in bana sarıldığını düşünmeliyim. Bir vampirin değil.* “Yardımlım dokunacaksa mutlu olurum.”

“Siz ikiniz yalnız kalmak ister misiniz?” dedi Laurel her zamanki takipçileriyle gelerek. “Sizin ailede tuhaf bir şeyler olduğunu hep hissediyordum zaten.”

Jill kızarınca daha çok güldüler. “Tanrım, onlardan nefret ediyorum,” dedi Jill duyma menziline çıkıldığında. “Hadlerini bildirmeyi öyle istiyorum ki.”

“Sabır,” dedim. “Bir gün hak ettiklerini bulacaklar.” Laurel’in dolabına baktım. O gün çok yakındı.

Jill başını iki yana salladı. “Bu kadar bağışlayıcı olmana şaşıyorum Sydney. Hiçbir şeyi kafana takmıyorsun.”

Jill gerçeği bilse ne derdi acaba, diye düşünerek gülümse-dim. Onun sandığı kadar bağışlayıcı değildim. Üstelik sadece Laurel konusunda da değil. Jill beni böyle görmek istiyorsa kendi bilirdi. Bir saat sonra ders bitiminde Laurel’in çığlıkları soyunma odasını doldurunca, hoşgörülü ve tokat atana diğer yanağını uzatan kişi imajım çatırdadı tabii.

Buz kazasının bir tekrarı gibiydi. Laurel havluya sarınıp duştan hızla çıktı, aynanın karşısına geçti ve dehşetle saçlarına baktı.

“Ne oldu?” dedi arkadaşlarından biri.

“Görmüyor musun?” diye haykırdı Laurel. “Bir terslik var. Bir şeyler yanlış. Yağ gibi bir şey. Anlamadım ki!” Bir saç kurutma makinesi çıkarıp saçını kurutmaya başladı. İlgiyle izliyorduk. Birkaç dakika sonra bazı bölgeler kurumuştü ama

anlaşılmıyordu bile. Sanki saçı yağ kaplıydı ve haftalardır yıkanmamıştı. Her zaman ıslıl ıslıl olan saçları öbekleşmiş, solmuştu. Parlak kırmızı renk çirkin bir sarıya dönüşmüştü.

“Kokusu da garip,” diye feryat etti.

“Tekrar yıka,” dedi bir arkadaşı.

Duşa tekrar girmenin de Laurel’a bir faydası olmadı. Sorunun şampuandan kaynaklandığını anladı ama hazırladığım karışım kolay kolay çıkmayacaktı. Su, reaksiyonu körüklüyordu. Bu dertten kurtulmak için saçlarını günlerce fırçalaması gerekecekti.

Jill bana hayretle baktı. “Sydney?” diye fısıldadı milyonlarca soru sorar gibi.

“Sabır,” dedim. “Bu daha ilk adım.”

Akşam Jill’i Lia DiStefano’nun butiğine götürdüm. Eddie de bizimle içeri girdi tabii. Lia benden sadece birkaç yaş büyüktü ve neredeyse otuz santim kısaydı. Ufak tefek olmasına rağmen güçlü kişiliği hemen kendini belli ediyordu. Mağaza şık elbiselerle doluydu ama Lia son derece sıradan, yırtık bir kot ve bol bir bluz giymişti. Kapıdaki kapalı tabelasını çevirdi ve ellerini beline koyup karşımıza dikildi.

“Evet, Jillian Melrose,” dedi. “Seni model yapmak için iki haftadan kısa süremiz var.” Gözleri beni buldu. “Sen de yardım edeceksin.”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ben sadece onu getirmek için buradayım.”

“Kız kardeşinin podyumda bir yıldız gibi parlamasını istiyorsan fazlasını yapacaksın.” Jill’le aralarındaki boy farkı

gölünç görünüyordu. "Bu işi kıvrırmak istiyorsan modellikle yatıp modellikle kalkacaksın. Hem de üstünde bunlarla."

Lia bir ayakkabı kutusu kapıp içinden on beş santim topuklu, parlak, mor bir ayakkabı çıkardı. Jill'le ikimiz baka-kaldık.

"Zaten yeterince uzun değil mi?" diye sordum sonunda.

Lia gülüp ayakkabıları Jill'e fırlattı. "Bunlar defile için değil. Ama bunlarda ustalaştığında her şeye hazır olacaksın."

Jill yakından bakmak için ayakkabıları havaya kaldırdı. Topukları bana Eddie'yle Rose'un Strigoi öldürmekte kullandıkları kazıkları anımsatıyordu. Jill her duruma hazır olmak istiyorsa bunları yanında bulundurmalıydı. Kahverengi, altı düz ayakkabılarını çıkarıp yenilerini giydi ve sayısız bağcıkla uğraşmaya başladı. Ayakkabıyı bağlamayı başarınca doğruldu ve... az daha düşünüyordu. Hemen atılıp onu tuttum.

Lia başını beğeniyle salladı. "Gördünüz mü? Ben de bunu diyorum. Kız kardeş dayanışması. Defilemden önce düşüp boynunu kırmamasını sağlamak senin görevin."

Jill, benim yüzümde de olduğundan şüphelendiğim telaşlı bir ifadeyle baktı. Yerime Eddie'yi önerecektim ama o çaktırmadan mağazanın bir köşesine sinmiş ve Lia'dan kaçmayı başarmıştı. Anlaşılan sunduğu koruma hizmetinin de bir sınırı vardı.

Jill düşmemeye çalışırken mağazanın ortasında yer açan Lia'ya yardım ettim. Sonraki birkaç saat Lia podyumda elbiseyi en güzel şekilde sergilemek için nasıl yürümek gerektiğini gösterdi. Jill dengesini kaybetmeden yürüyebilse sevinecek

durumdaydı. Zarafet ve güzellik, ayakta kalmak kadar umurunda değildi.

Eddie'nin Jill'i büyülenmiş gibi izlediğini fark ettim. Baktığımı anlayınca hemen gardiyan ifadesine büründü.

Jill'i yüreklendirmek -ve düşüp boynunu kırmasını engellemek- için elimden geleni yapıyordum. Provanın ortalarına doğru cam kapının çalındığını duyduk. Lia kaşlarını çatacakken camın arkasındakini tanıdı ve neşeye kapıyı açmaya gitti.

"Bay Donahue," dedi Lee'yi içeri alırken. "Yıldızınızın ne durumda olduğunu görmeye mi geldiniz?"

Lee gri gözleriyle Jill'i arayarak gülümsedi. Jill de ona bakıp gülümsedi. Beslenmek için son gittiğimizde Lee evde yoktu. Telefonla ve mesajlaşarak sürekli görüştükleri halde Jill'in onu görmeyi dört gözle beklediğini biliyordum. Eddie'nin surat ifadesinden, Lee'nin varlığından hiç de memnun olmadığı anlaşıyordu.

"Nasıl olduğunu zaten biliyorum," dedi Lee. "Kusursuz."

Lia güldü. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Hey," dedim. "Lee, Jill'in boynunu kırmasından sorumlu olmak ister misin? Benim birkaç işim var." Doğal olarak Lee dünden razıydı ve Eddie oradayken Jill'i merak etme gerek yoktu.

Onları bırakarak iki sokak öteye, Nevermore'a koştum. Slade'le arkadaşlarından dövmeçilerin yeniden işe başladığını duyduğumdan beri onları ziyaret etmek istiyordum. Bu defaki gizli bir ziyaret olmayacaktı. Çaldıklarım zaten kanıt oluşturunuyordu. Berrak sıvı hariç şişelerdeki bütün maddeleri

belirlemiştim. Madenler Simya bileşimleriyle eşleşiyordu, yani bu insanlar ya Simyacılar'la irtibat halindeydi ya da hırsızlık yapıyordu. İki türlü de benim savım güçleniyordu. Tek umudum, bunların kurtulmama ve Zoe'yi buradan uzak tutmaya yeteceğiydi. Gelişi için geri sayım başlamıştı artık. Babamın, Zoe'nin benim yerime geçeceğini söylediği tarihe bir hafta kalmıştı.

Planım Nevermore'un bana dövme yapmaya ne kadar hevesli olduğunu görmektir. Nasıl uyarılar yapacaklarını -eğer yaparlarsa tabii- ve bu işin ne derece kolay olduğunu öğrenmek istiyordum. Adrian'ın onlarla konuşmasından hiçbir sonuç çıkmamıştı ama istediği o garip alevler içinde motor süren papağanlı iskelet dövmesi de ona pek yardımcı olmamıştı. Yanımda para vardı ve bunun faydasını göreceğimi umuyordum.

Ama paraya gerek kalmadı. İçeri girdiğim anda tezgahın arkasındaki adam -Adrian'ın konuştuğu kişiydi- büyük rahatlamayla oh çekti.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "N'olur yenilerini getirdiğini söyle. Bu çocuklar beni delirtecek. Bu işe girerken bu kadar büyüyeceği hiç aklıma gelmemişti. Parası güzel ama... Tanrım. Bu tempoya ayak uydurmak imkansız."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak adamın neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Benim bu işe dahil olduğumu sanıyordu bir şekilde. Yanağıma baktığını görünce neler olduğunu anladım.

Zambak dövmem.

Okul bittiği için açıktaydı. Malzemelerini aldığı kişinin Simyacı olduğu kesinleşmişti. Dövmemin beni de onun işbirlikçisi yaptığını düşünüyordu.

“Yanımda hiçbir şey yok,” dedim.

Yüzü asıldı. “Ama talep...”

“Önceki teslimatı kaybettin,” dedim kibirle. “Burnunun dibinden çaldırdın. Onu elde etmek için ne sıkıntılara katlandığınızı biliyor musun?”

“Arkadaşıma durumu açıkladım ya!” diye haykırdı. “Anladığını söylemişti. Sorunu hallettiğini ve artık endişelenmemize gerek kalmadığını söyledi.”

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. “Olabilir, ama o hepimiz adına konuşmuyor. Bu işi sürdürmek istediğimizden emin değiliz. Gizliliği ihlal ettiniz.”

“Dikkat ediyoruz,” diye itiraz etti. “Hırsızlık bizim suçumuz değildi! Hadi ama. Bize yardım etmek zorundasınız. Sana anlatmadı mı? Özel okul çocuklarının maçı olduğu için yarına çok talep var. Altından kalkabilirsek iki kat para kazanacağız.”

Acımasızca gülümsedim. “Aramızda konuşup size haber vereceğiz.”

Gitmek üzere arkamı döndüm. “Dur,” dedi. Sertçe baktım. “O kişinin arayıp durmasını engelleyebilir misin?”

“Hangi kişi?” dedim. İnatçı bir Amberwood öğrencisinden mi bahsediyordu acaba?

“O garip sesli, sürekli bana uzun boylu, soluk benizli birilerinin gelip gelmediğini soran kişi. Vampire benzeyen. Tanıdığın biridir diye düşündüm.”

Uzun, soluk benizli birileri. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti ama yüz ifademi bozmadım. “Kusura bakma. Neden bahsettiğini anlamadım. Sapık falandır.”

Bu konuyu araştırmayı aklımın bir köşesine yazarak oradan ayrıldım. Vampire benzeyen kişilerin soruşturulması ciddi bir sorundu ama en güncel sorun değildi. Dövmecinin söylediklerini kafamda evirip çeviriyordum. Nevermore’a yardım eden bir Simyacı vardı. Bu bazı açılardan şaşırtıcı değildi. Başka türlü vampir kanını ve dövmelerine gereken metalleri nereden bulacaklardı? Anlaşılan bu hırsız Simyacı malzemelerin çalınmasına yol açan *sorunu halletmişti*. Babam arayıp Keith’in raporu yüzünden görevden alındığımı ne zaman söylemişti?

Nevermore’a gizlice girmemden hemen sonra.

Hırsız Simyacı’nın kim olduğunu biliyordum.

Sorunun da ben olduğumu anlamıştım. Keith, Palm Springs’ten alınmamı sağlayacak hamleler yapmıştı ve yerime dövme planını bozmayacak, deneyimsiz biri gelecekti. Zoe’yi bu yüzden istemişti.

Söyleyecek şey bulamıyordum. Keith Darnell’i sevdiğim söylenemezdi. Yine de onun bu kadar düşeceği aklımın ucundan geçmezdi. Terbiyesizin tekiydi ama vampirler ve insanlara dair benimle aynı ilkelerle yetiştirilmişti. Bu inançları terk edip kendi çıkarları için masum insanları vampir kanının yan etkilerine maruz bırakması... Simyacılar’a ihanetin de ötesindeydi. Tüm insanlığa ihanetti bu.

Elim telefonumdaydı, Stanton’ı aramaya hazırdım. Tek gereken buydu. Vereceğim haber üzerine Simyacılar anında

Palm Springs'e, Keith'e hücum ederdi. Ama ya Keith'i işaret eden bariz kanıtlar yoksa? Başka bir Simyacı da tıpkı benim yaptığım gibi gelip dövmeçileri Keith'le aynı safta olduğuna inandırabilirdi. Ama benim yakalamak istediğim kişi Keith'ti. Bu işten sıyrılabilceği bir boşluk bırakmak istemiyordum.

Kararımı verdim ve Simyacılar yerine Adrian'ı aradım.

Lia'nın mağazasına döndüğümde prova bitmek üzereydi. Lia, Jill'e bazı son dakika talimatları verirken Eddie'yle Lee bir kenarda oyalanıyordu. Eddie yüzüme bakar bakmaz bir terslik olduğunu anladı.

"Ne oldu?"

"Hiç," dedim. "Yakında çözeceğim bir sorun var sadece. Lee, Jill'le Eddie'yi okula sen götürsen olur mu? Yapmam gereken birkaç şey var."

Eddie kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Seni koruyacak biri lazım mı?"

"Öyle biri zaten olacak." Adrian'la buluşacağımı anımsayınca bunu bir daha düşündüm. "Sayılır. Her neyse, başım dertte değil. Senin görevin gözünü Jill'den ayırmamak, unuttun mu? Teşekkürler, Lee." Birden aklıma bir şey geldi. "Bir dakika... Bugün senin akşam derslerin yok muydu? Yoksa seni biz mi... Şey, akşam derslerin hangi günlerdi?"

Bunu pek düşünmemiştim. Lee'nin bazı günler buralarda, bazılarında da Los Angeles'ta olduğunun farkındaydım sadece. Şimdi dikkat edince bu günlerin bir programa bağlı olmadığını anlıyordum. Eddie'nin yüzü, o da bunu fark etmiş gibi aydınlandı.

“Doğru,” dedi şüpheyile Lee’ye bakarak. “Nasıl bir program bu seninki?”

Lee ağzını açınca önceden hazırlanmış bir hikaye geliyor diye düşündüm. Derken durup gözücuyla Jill’e baktı. “Lütfen ona söylemeyin,” dedi fısıltıyla.

“Neyi?” dedim alçak sesle.

“Ben üniversiteye gitmiyorum. Yani... Önceden gidiyordum ama bu dönem değil. Bir süre ara vermek istedim ama babamı hayalkırıklığına uğratmak istemedim. O yüzden ona yarı zamanlı gideceğimi söyledim. Bu sayede burada daha fazla kalabiliyorum.”

“Los Angeles’ta ne yapıyorsun peki?” dedi Eddie.

“Orada hala arkadaşlarım var ve vaziyeti de idare etmeliyim.” Lee içini çekti. “Aptalca olduğunu biliyorum. Lütfen, ona söyleyen ben olmalıyım. Onu etkilemeyi, kendimi ona kanıtlamayı o kadar istedim ki. Müthiş bir kız. Ama kötü bir zamanımda tanıştık.”

Eddie’yle göz göze geldik. “Ben söylemem,” dedim. “Yine de ona hemen söylemelisin. Belki çok ciddiye alınacak bir durum değil ama aranızda böyle bir yalan olmamalı.”

Lee ezilip büzülüyordu. “Biliyorum. Teşekkür ederim.”

Lee uzaklaştığında Eddie bana bakıp başını iki yana salladı. “Yalan söylemesi hoşuma gitmedi. Hem de hiç.”

“Lee’nin günü kurtarmak için yalan söylemesi buralardaki en tuhaf şey sayılmaz,” dedim.

Jill’in dükkanın bir ucundan bir ucuna düşmeden gidip dönebildiğini gördüm. Adımları zarif değildi ama iyi bir baş-

langıçtı. Televizyonda gördüğüm modeller gibi yürümek için daha çok yolu olsa da başta ayakta bile duramadığı düşünülürse ilerleme kaydettiği kesindi. Topukluları çıkaracakken Lia ona engel oldu.

“Hayır. Ne dedim ben? Sürekli bunları giymek zorundasın. Prova prova prova. Evde giy. Her yerde giy.” Bana döndü. “Sen...”

“Biliyorum. Boynunu kırmamasını sağlayacağım,” dedim. “Ama ayakkabıları sürekli giyemez. Okulda giyim kuralları var.”

“Rengi başka olsa?” dedi Lia.

“Sorun sadece renk değil,” dedi Jill özür diler gibi. “Topuklar yüzünden. Ama bunları dışarıda giyeceğime ve odada prova yapacağıma söz veriyorum.”

Lia buna memnun oldu ve birkaç tavsiyeden sonra bizi gönderdi. İki gün sonra geleceğimize söz verdik. Jill’e benim daha sonra geleceğimi söyledim ama beni duyduğundan emin değildim. Lee’nin onu eve bırakacağı düşüncesiyle havalara uçmuştu.

Arabayla Clarence’ın evine gittim. Adrian kapıdaydı. “Vay be,” dedim şaşırarak. “Bu kadar çabuk hazırlanmanı beklemiyordum.”

“Hazır değilim,” dedi. “Sana hemen bir şey göstermek istedim.”

Kaşlarımı çattım. “Tamam.” Adrian beni eve soktu. Daha önce ilerlemediğim kadar ilerleyince gerildim. “Bu işin sonraya bırakılamayacağından emin misin? Acil işimiz var...”

“Bu da acil. Son gördüğünde Clarence nasıldı?”

“Garip.”

“Sağlık açısından?”

Biraz düşündüm. “Yorgun olduğunu biliyorum. Ama genel olarak iyiydi.”

“Artık iyi değil. Yorgunluğun ötesinde bir şey bu. Güçsüz ve halsiz durumda. Yatağa düştü.” Tahta bir kapıya geldiğimizde Adrian durdu.

“Buna ne sebep olabilir?” diye sordum endişeyle. Hastalanması ihtimalini düşünmüştüm ama bunun bu kadar çabuk olacağı aklıma gelmemişti.

“Benim aklıma bir şey geliyor,” dedi Adrian şaşkıncu bir ifadeyle. “Senin oğlan, Keith.”

“Şöyle şeyler söyleme. O benim *oğlan* falan değil,” dedim. “Hayatımı mahvediyor!”

Adrian kapıyı açınca karşımıza büyük, direkli bir karyola çıktı. Bir Moroi yatak odasına girmek hiç hoşuma gitmese de Adrian’ın hükmeden zorlayıcı bakışları fazlasıyla güçlüydü. Peşinden içeri girdim ve Clarence’ı yatakta görünce nefesimi tuttum.

“Sadece senin hayatını değil,” dedi Adrian yaşlı adamı göstererek.

Sesimizi duyan Clarence gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar uykuya daldı. Ama benim dikkatimi çeken gözleri değil solgun teniydi. Bir de boynundaki kanlı yara. Küçük, tek bir delikti bu. Bir ameliyat aletiyle açılmış gibi. Adrian beklentiyle bana baktı.

“Evet, Sage? Keith’in Clarence’ın kanını neden çektiğine dair bir fikrin var mı?”

Gördüklerime inanmakta zorlanarak yutkundum. Son parça buydu işte. Keith’in dövmecilere yardım ettiğini öğrenmiştim ve artık *malzemelerini* nereden aldığını da biliyordum.

“Var,” dedim alçak sesle. “Kesinlikle var.”

22. BÖLÜM

CLARENCE OLANLAR HAKKINDA bizimle konuşmak istemiyordu. Hatta her şeyi inkar edip boynunu tıraş olurken çizdiğini iddia etti.

“Bay Donahue,” dedim elimden geldiğince kibar davranarak. “Bunu tıbbi bir alet yapmış. Keith gelene kadar da yoktu.”

“Hayır, hayır,” dedi Clarence zayıf bir sesle. “Onunla hiç ilgisi yok.”

Tam o anda Dorothy bir bardak meyve suyuyla geldi. Geleşimden kısa süre sonra onu çağırmiştık. Kan kaybının tedavisi Moroi'lar için de, insanlar için de aynıydı. Şeker ve sıvı. Endişeli bir ifadeyle pipetli bardağı Clarence'a verdi. Ben hala konuşuyordum.

“Nasıl bir anlaşma olduğunu bize anlat,” diye yakardım. “Pazarlık ne? Kanına karşılık sana ne veriyor?” Clarence sessiz kalınca taktik değiştirdim. “İnsanlar zarar görüyor. Kanını rasgele dağıtıyor.”

Buna tepki verdi. “Hayır. Kanımı ve tükürüğümü insanları iyileştirmek için kullanıyor.” Tükürük mü? Homurdandım. Tabii ya. Gizemli, berrak sıvı. Dövmelerdeki bağımlılık yaratıcı etkinin nereden geldiği de böylece anlaşılmıştı. İğrenç.

Adrian’la birbirimize baktık. Vampir kanının tedavide kullanılabildiği doğrudur. Benim dövmem bunun kanıtıydı. Simyacılar tıbbi alanlarda kullanmak amacıyla kanın bazı özelliklerini yaratabilmek için çok çalışmıştı. Şimdiye dek kan yapay yollardan üretilmemişti ve gerçek kan kullanımı pratik değildi.

“Yalan söylemiş,” dedim. “Doping yapmaları için zengin sporcu gençlere satıyor. Sana ne sözü verdi? Paranın bir kısmını mı?”

Adrian lüks odada göz gezdirdi. “Paraya ihtiyacı yok. Tek ihtiyaç duyduğu, gardiyanların ona sunmadığı şey. Tamara için adalet, değil mi?”

Şaşkınlıkla Clarence’ın yüzüne bakınca Adrian’ın doğru söylediğini anladım. “Benim için vampir avcılarını araştırıyordu,” dedi yavaşça. “Sonuca yaklaştığını söylüyor. Onları yakalayacak.”

Kan kaynağının Clarence olduğunu daha erken fark etmediğim için kendimi tokatlamak istiyordum. Keith’in neden olmadık zamanlarda buraya geldiği ve ben habersiz uğrayınca neden o kadar kızdığı şimdi anlaşıyordu. *Vampirlerle yakınlaşmamın* bu işle hiçbir ilgisi yoktu. “Tek araştırıldığı şeyin kazandığı parayı nasıl harcayacağı olduğunu sana garanti ederim.”

“Hayır, hayır. Tamara’yı öldüren avcılarını bulmama yardım edecek...”

Ayağa kalktım. Bunları dinlemeye daha fazla dayanamayacaktım. “Ona gerçek yiyecekler getirin,” dedim Dorothy’ye. “Tek sorun kan kaybıysa zamanla düzelir.”

Adrian’a peşimden gelmesini işaret ettim. Salona doğru yürüdük. “Bu işin iyi ve kötü tarafları var. Keith’i elinde taze kanla yakalama fırsatımız var, bundan emin olabiliriz. Clarence için üzuldüm ama...”

Salona girerken donakaldım. Oraya geçmek istemiştım çünkü bu sayede planlarımızı o yatak odasından daha az ürkütücü bir yerde konuşabilirdik. Bu eski evde hayal gücüm çok çalıştığı için beni şaşırtacak az şey vardı ama en uçuk düşlerimde bile salonun bir sanat galerisine dönüştüğünü göremezdim.

Her köşeye şövaleler ve tuvaler kurulmuştu. Bilardo masası bile kağıtlarla kaplıydı. Resimler çeşit çeşitti. Bazıları sadece serpiştirilmiş renklerden ibaretken bazıları son derece gerçekçi obje ve insan tasvirleriydi. Sulu boya ve yağlı boya çalışmaları göze çarpıyordu.

Bir an Clarence’ı da, Keith’i de unuttuymdım. “Bu da ne?”

“Ödev,” dedi Adrian.

“Sen... Derslere yeni başlamadın mı? Bu kadar ödev nasıl olur?”

Siyah bulutları saran kırmızı bir çizginin resmedildiği bir tuvale gidip boyanın kuruyup kurumadığını kontrol etti. Bunun gerçekten bir bulut olup olmadığını anlamaya çalıştım. Çizgilerde insansı bir yan da vardı.

“Elbette bu kadar ödev vermediler Sage. Ama ilk ödevimden iyi not almak zorundaydım. Kusursuzu yakalamak için çok denemek gerekiyor.” Durup bunu bir an düşündü. “Ailem hariç tabii. Onlar ilk seferde başardı.”

Gülümsemeden edemedim. Adrian’ın son iki haftadır yaşadığı gelgitlerden sonra böyle neşeli olduğunu görmek güzeldi. “Şaşırtıcı,” dedim. “Bunlar ne? Şunları anladım.” Kahverengi, uzun kirpikli bir kadın gözünü, sonra da güllü bir tabloyu gösterdim. “Ama diğerleri... daha yaratıcı yorumlara açık.”

“Öyle mi?” dedi Adrian bulutlu tabloya dönerek. “Bence bu çok belli. *Aşk*. Görmüyor musun?”

Omuz silktim. “Belki o kadar da sanatçı ruhlu değilimdir.”

“Olabilir,” dedi. “Dostun Keith’i yakaladığımızda sanattaki dehamı bol bol konuşuruz.”

“Haklısın,” dedim ciddileşerek. “Kanıt bulmak için evini aramalıyız. En iyisi ben onu uzaklaştırayım, sen de evine gir. Kilidi aşmak için...”

Adrian elini salladı. “Kilidi açabilirim. Ortaokulda annemlerin içi dolabını nasıl açıyordum sanıyorsun?”

“Tahmin etmeliydim,” dedim. “Her yere bak. Duvarlarda ya da mobilyalarda gizli bölmeler olabilir. Unutma, içinde kan ya da madeni sıvılar olan şişeler arıyoruz. Clarence’ın boynunu delen alet bile olur.”

“Anlaşıldı.” Bir şey bulduğunda kimi arayacağı gibi birkaç ayrıntıyı daha konuştuk. Tam çıkarken “Sage,” dedi, “neden ortak olarak beni seçtin?”

“Elene elene sen kaldın galiba. Jill’in beladan uzak durması gerekiyor. Eddie iyi bir adaydı ama onun Jill ve Lee’yle beraber geri dönmesi gerekiyordu. Hem senin zorla evlere girip çıkmak konusunda ahlaki kaygılar taşımayacağını biliyordum.”

“Bu şimdiye dek bana söylediğin en güzel söz,” dedi sırtarak.

Keith’in evine doğru yola çıktık. Binanın ilk katındaki bütün ışıklar yanıyordu. Böylece belki Keith’i oyalamama gerek kalmayabileceğine dair umutlarım suya düşmüş oldu. Aramaya ben de katılmak isterdim. Adrian’ı orada bıraktım ve şehrin diğer ucundaki yirmi dört saat açık bir restorana gittim. Burası Keith’i evden uzak tutmak için uygun bir yerdi. Mesele Adrian’a daha fazla zaman kazandıracaktı. Ama öte yandan, Keith çıkana kadar dışarıda beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. Sonunda restorana vardığımda bir masaya yerleştim, kahve sipariş ettim ve Keith’in numarasını çevirdim.

“Alo?”

“Keith, benim. Seninle konuşmam gerek.”

“Konuş o zaman,” dedi. Sesi güçlü ve kendinden emin geliyordu. Dövme satışı işini son dakikada bağladığı için mutlu olmalıydı.

“Telefonda olmaz. Buluşalım.”

“Amberwood’da mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Dışarı çıkma yasağı başlamadı mı?” Başlamıştı ama bu daha sonra ilgilenecek bir problemdi.

“Okulda değilim. Margaret’in Yeri’ndeyim. Çevreyolundaki restoran.”

Uzun bir sessizlik oldu. "Madem yatma zilinden sonra hala dışarıdasın, öyleyse buraya gel."

"Olmaz," dedim sertçe. "Sen buraya gel."

"Nedenmiş?"

Dövmeler konusunda şüphelenmesine sebep olmadan onu dışarı çıkaracak kozu oynamadan önce bir an duraksadım.

"Konu Carly."

"Ne olmuş ona?" diye sordu bir saniyelik duraksamanın ardından.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

İkinci bir duraksamadan sonra Keith telefonu kapattı. Bir sesli mesajım olduğunu fark edip gerekli numarayı çevirdim ve dinlemeye başladım.

"Sydney, ben Carlton Üniversitesi'nden Wes Regan. Birkaç şeyi hatırlatmak istedim. Öncelikle maalesef bazı kötü haberlerim var. Görünüşe bakılırsa kardeşinin gözlemci öğrenci statüsünü sonradan değiştiremeyeceğim. Notları iyi giderse önümüzdeki döneme kaydını rahatlıkla yapabilirim ama şimdilik derslere katılmasının tek yolu gözlemci öğrenci olarak kalmak. Dolayısıyla maddi yardım alamayacak. Dahası, derslere devam edebilmesi için kısa süre içinde para ödemeniz gerekecek. Ayrılmak isterse onu da yapabiliriz. Beni arayın ve ne yapmak istediğinizi bildirin."

Telefona üzüntüyle baktım. Adrian'ı gerçek bir öğrenci yapma hayallerimiz suya düşmüştü. Onun maddi yardım alma ve Clarence'ın yanından taşınma hayalleri de aynı kaderi paylaşacaktı. Bir dahaki dönem muhtemelen ocakta başlaya-

caktı, yani Adrian dört ay daha Clarence'ta kalacaktı. Aynı zamanda dört ay daha otobüse binmesi ve kredisiz ders alması gerekecekti.

Peki kredi ve burstan daha önemli bir şey yok muydu burada? Adrian'ın birkaç derse girdikten sonra nasıl heyecanlandığını, kendini nasıl sanata verdiğini düşündüm. *Galerisinde* nasıl da gururla yürüyordu. Jill'in sözlerini de anımsadım. Sanat ona duygularını odaklayacak bir alan sağlıyordu ve bağ kurmayı kolaylaştırıyordu. O dersler ikisine de iyi geliyordu.

Gözlemci öğrencilik ücreti ne kadardı acaba? Emin değildim ama harçtan ucuz olmalıydı. Simyacılar'ın dikkatini çekmeden harcamalarımı ekleyebilirdim belki. Adrian'ın o derslere ihtiyaç duyduğu kesindi. Bu dönem burs alamayacağını öğrenirse derslerden çekilebilirdi. Buna göz yumamazdım. Burs konusunda bir gecikme olabileceğini biliyordu. Bir süre daha Carlton'da kalmasını sağlayabilirsem, gerçeği öğrenince kopamayacak kadar sanatına bağlanabilirdi. Sinsice bir plandı ama onun -ve Jill- için iyi olacaktı.

Telesekretere bağlanacağını bilerek Wes Regan'ın ofisini aradım. Bir mesaj bırakıp gözlemci öğrencilik ücreti için çek yazacağımı, Adrian'ın kayıt olacağı önümüzdeki döneme kadar orada kalacağını söyledim. Adrian olanları hemen öğrenmesin diye içimden dua ederek telefonu kapattım.

Garson sadece kahve içtiğim için bana ters ters bakıyordu. Ben de kek söyledim. Garson keki masaya bırakırken Keith içeri girdi ve beni görene kadar kapıda sabırsızca dikilip içeri baktı.

“Evet, neler oluyor?” dedi oturur oturmaz. “Okul kurallarına karşı gelmene ve beni şehrin öbür ucuna getirmene yol açan nedir?”

Bir an öylece durdum. Keith’in gözlerine bakınca geçen seneden içimde kalan tüm çelişik duygular canlandı. Korku ve endişe, derin bir nefrete karışıyordu. Daha temel içgüdülerim onun acı çekmesini istiyordu. Kafasına bir şey fırlatmak istiyordum. Mesela keki. Ya da bir sandalye. Ya da beysbol sopası.

“Ben...”

Bir şey diyemeden telefonum çaldı. Ekranı bakınca Adrian’ın mesajını gördüm. BULDUM. TLFN ETTİM. BİR SAAT.

Telefonu cebime atıp derin bir nefes aldım. Keith’in restorana gelmesi yirmi dakika sürmüştü. Bu esnada Adrian daireyi aramış ve anlaşılan başarılı olmuştu. Şimdi tek yapmam gereken, destek gelene kadar Keith’i oyalamaktı. Bir saat, beklediğimden çok daha kısa bir süreydi. Adrian’a Stanton’ın numarasını vermiştim, yakınlardaki Simyacılar’ı o çağıracaktı. Yakın deyince Los Angeles anlaşılıyordu ama işimizin kapsamını belirlemek güçtü. Şehrin doğu yakasında Simyacılar varsa buraya çabucak gelebilirlerdi. Özel uçakla daha kısa sürede gelme ihtimalleri de vardı.

“Ne o?” dedi Keith aksi aksi. “Vampir arkadaşlarımızın birinden gelen bir mesaj mı?”

“Numarayı kesebilirsin,” dedim. “Onlarla yakınlaşmamı umursamadığını biliyorum.” Onu oyalayacak konunun bu olmasını beklemiyordum ama bu da kabulümdü.

“Elbette umursuyorum. Ruhun için endişeleniyorum.”

“Babamı o yüzden mi aradın?” diye sordum. “Palm Springs’ten gitmemi bu yüzden mi istedin?”

“Senin iyiliğin için,” dedi kibirle. “Bu göreve talip olman bile çok yanılttı. Hiçbir Simyacı istemezdi ama senin bir yalvarmadığın kaldı.”

“Evet,” dedim kızmaya başlayarak. “Zoe mecbur kalmasın diye.”

“İstedığın kadar öyle de. Ben gerçeği biliyorum. Sen bu yaratıkları *seviyorsun*.”

“Neden her şey bu kadar uçlarda olmak zorunda? Sana göre ya onlardan nefret etmeliyim ya da onlarla işbirliği yapmalıyım. Bunun ortası da var, biliyorsun. Simyacılar’a sadıkken de vampir ve dampirlerle samimi olabilirim.”

Keith bana on yaşıdaymışım gibi baktı. “Sydney, o kadar safsın ki. Dünyayı benim gibi göremiyorsun.” Bu *dünyayı bilmiyorsun* muhabbetinden çok sıkılmıştım ve garson tam o anda sipariş almaya gelmese ben ona diyeceğimi biliyordum! Garson gidince Keith gevezeliğe devam etti. “Hislerinin gerçek olduğunu bile nasıl bilebilirsin ki? Vampirler zihnini kontrol edebilir. Adrian gibi ruh kullanıcıları bu işte usta. Güçlerini kendini sana sevdirmek için kullanıyor.”

Adrian’ın aklını başına getirmek istediğim zamanları düşündüm. “Öyleyse hiç iyi bir iş çıkarmıyor.”

Tartışmayı sürdürdük. İlk kez Keith’in kör inadından memnundum. Benimle ne kadar tartışırса Simyacılar’ın onun da-iresine gitmek için o kadar zamanı olurdu. Stanton, Adrian’a

bir saat demişse bir saat yeterdi ama temkinli olmakta fayda vardı.

Derken kırılma noktası geldi çattı. “Seni böyle kolladığım için sevinmelisin. Sana bir hayat dersi veriyorum. Kitapları ezberliyorsun ama insanları tanımıyorsun. Onlarla nasıl ilişki kuracağını bilmiyorsun. Bu saf bakış açını gerçek hayata da taşıyorsun, herkesi iyi niyetli sanıyorsun. Mutlaka biri -muhtemelen bir erkek- çıkıp saflığından faydalanacak.”

“Tabii,” diye çıktım, “sen bu konuları iyi bilirsin, değil mi?”

Keith güldü. “Seninle ilgilenmiyorum, merak etme.”

“Benden bahseden kim? Ben Carly’den bahsediyorum.”
İşte. Olmuştu. Buluşmamızın asıl sebebi buydu.

“Onun bu işle ne ilgisi var?” Keith sesine hakim oluyordu ama gözlerinde endişe parıltıları vardı.

“Aranızda neler olduğunu biliyorum. Ona ne yaptığını biliyorum.”

Bana bakmadan pipetiyle bardağındaki buzları karıştırmaya başladı. “Ben ona hiçbir şey yapmadım. Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Çok iyi anlıyorsun! Bana anlattı. Yanıma geldi.” Kendimden emin bir halde ona doğru eğildim. “Öğrenseydi babam ne yapardı sence? *Senin* ne yapardı?”

Keith başını kaldırıp bana baktı. “Kötü bir şey olduğundan bu kadar eminsen neden baban hala öğrenmedi? Carly konuşacak bir şey olmadığını biliyor. Ne yaptıysak kendisi yapmak istediği için yaptık. İnan bana.”

“Yalancının tekisin,” dedim. “Ne yaptığını biliyorum. Ona tecavüz ettin. Sana ne yapsalar az. İki gözünü de çıkarmaları gerek.”

Dikleşti. “Bunların konuyla ne ilgisi var? Sana ne oldu Sydney? Nasıl böyle bir cadaloza dönüştün? Belki vampir ve dampirlerle yakınlaşman sana düşündüğümüzden daha çok zarar vermiştir. Yarın ilk iş Stanton’ı arayacağım ve seni buradan almalarını isteyeceğim. Haftasonunu beklemenin anlamı yok. Buradaki kötü etkilerden uzaklaşmalısın.” Hem küçük görür hem acır gibi bakarak başını iki yana salladı. “Hayır, kesinlikle rehabilite olman gerek. Bu uzun zaman önce yapılmalıydı. O katilin kaçmasına yardım ettiğin zaman.”

“Konuyu değiştirme.” İçimde yine korku uyandırmayı başarmıştı. Adrian ve ben başaramazsak ne olacaktı? Simyacılar ya Keith’e inanıp beni götürürse? Ben rehabilitasyon merkezinde olursam benim yüzümden endişelenmesine gerek kalmayacaktı. “Konu ben değilim. Carly’den bahsediyorduk.”

Keith sinirle gözlerini devirdi. “Sürtük kız kardeşini daha fazla konuşmak istemiyorum.”

İşte onun kafasına bir şey atma isteğimin baskın geldiği an bu oldu. Keith’in şansına, elime ilk geçen bir sandalye değil de kahvemdi. Yine onun şansına, kahve biraz soğumuştur. Ama fincan hala doluydu ve talihsiz bir tercihle giydiği beyaz gömleği sıırılsıklam oldu. Gözlerine inanamayarak bana baktı.

“Seni manyak!” dedi ayağa kalkarak.

Kapıya doğru yürümeye başladığında öfkemin planımızı bozduğunu fark ettim. Koşup onu kolundan yakaladım.

“Dur, Keith. Ö-özür dilerim. Gitme.”

Kolunu çekip bana baktı. “Artık çok geç. Bir şansın vardı ve sen onu kaybettin.”

Onu tekrar tuttum. “Hayır, dur. Konuşmamız gereken daha çok şey var.”

Ters bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı ve beni süzdü. “Sen beni burada tutmaya mı çalışıyorsun? Neler oluyor?” Ben cevap veremeyince kapıdan dışarı fırladı. Hemen masaya gidip bir yirmilik bıraktım. Keki aldım ve şaşkın garsona, “Üstü kalsın,” dedim.

Arabamdaki saate göre Simyacılar’ın gelmesine yirmi dakika vardı. Oraya dönmek de bu kadar sürerdi zaten. Varlığımı gizlemeye gerek görmeden onu takip ettim. Bir şeyler döndüğü, onu özellikle evinden uzak tuttuğum artık sır değildi. Bizi durduran her kırmızı ışığa dua ettim. Eve erken ulaşır-sa Adrian’la onu durdurmamız gerekecekti. İmkansız değildi ama buna istekli de sayılmazdım.

Sonunda eve ulaştık. Keith apartmanın küçük otoparkına girdi. Ben itfaiye için ayrılan bir alana park ettim. Keith kapıya koşarken onun sadece birkaç adım arkasındaydım ama o beni görmüyordu bile. Dikkati dairesinin aydınlık pencerele-rinde ve kalın perdelerin arkasındaki belli belirsiz gölgedeydi. Kapıdan içeri daldı. Arkasından girince neredeyse ona çarpı-yordum. Olduğu yerde durmuştu.

Adrian’ın yanındaki takım elbiseli üç adamı tanıımıyordum ama Simyacı olduklarını biliyordum. Yüzlerinde hepimizin sa-hip olmak için çabaladığı o soğuk, sakın ifade vardı. Zambak

dövmeleri yanaklarını süslüyordu. Bir tanesi Keith'in mutfak dolaplarını kurcalıyordu. Elinde defter tutan ikincisi, duvara yaslanmış sigara içen Adrian'la konuşuyordu. Adrian beni görünce gülümsedi.

Üçüncü Simyacı salondaki duvara gömülü küçük bir dolabın önünde diz çökmüştü. Dolabın önünü kapattığı anlaşılan üstsüz bir kadın tablosu yerde duruyordu. Dolabın ahşap kapağı zorla açılmış, içindekiler yere saçılmıştı. Simyacılar dolaptan çıkan bazı şeyleri yan yana dizmişti. Kan almakta kullanılan metal tüpler ve iğneler, kan dolu küçük şişeler, gümüş tozu torbaları. Biz aniden içeri girince dönüp bize baktı ve Keith'e gülümsedi.

"Ah, iyi ki geldiniz, Bay Darnell. Sorgulamak için sizi yanımızda götürmeyi umuyorduk."

Keith donakalmıştı.

23. BÖLÜM

“SEN NE YAPTIN?”

Neredeyse bir hafta sonra, Palm Springs şehir merkezinde Jill’in defilesinde en önde oturmuş, gösterinin başlamasını bekliyordum. Trey’in orada olduğunu bile bilmiyordum. Yanımda diz çöktüğünü görünce kalakaldım.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum. “Üstlenebileceğim milyonlarca şey var.”

Kaşlarını çattı ve uğultu yüzünden gereksiz olmasına rağmen sesini alçalttı. Defileye yüzlerce kişi gelmişti.

“Slade ve arkadaşlarından bahsediyorum tabii ki ve sen de bunun farkındasın,” dedi Trey. “Bu hafta bir şeye çok fena bozulmuşlardı. Sürekli yaptıkları dövmelerden yakınıp duruyorlardı.”

“Ne?” dedim masum bir edayla. “Bunun benimle ne ilgisi varmış ki?”

“Yok mu diyorsun?” dedi kanmayarak.

Dudaklarımda haylaz bir gülümsemenin belirmeye başladığını hissettim. Keith'in dairesi basıldıktan sonra Simyacılar sayesinde ortakları artık yasadışı dövme yapamıyordu. Zoe'nin yerime geçmesinden de artık bahsedilmiyordu. Slade'le arkadaşları performans artırıcı mürekkeple bağlarının koptuğunu anlamıştı. Hafta boyunca onları dinleyerek eğlenmişim ama Trey'in de bunu fark ettiğini bilmiyordum.

"Slade'in artık eskisi gibi bir süperstar olamayacağı söylenebiler," dedim. "Öne çıkıp onun yerini almaya hazırsındır umarım."

Trey bir şeyler daha söyleyeceğimi umarak bekledi, sonra başını iki yana sallayıp kıkırdadı. "Canın ne zaman kahve isterse bana gel Melbourne."

"Aklıma yazdım," dedim. Giderek büyüyen kalabalığı işaret ettim. "Sen burada ne yapıyorsun? Modayla ilgilendiğini bilmiyordum."

"İlgilenmiyorum," dedi. "Ama defilede çalışan birkaç arkadaşım var."

"Kız arkadaşlar mı?"

Gözlerini devirdi. "Kız olan arkadaşlar. Kızlara ayıracak zamanım yok."

"Öyle mi? Dövmeni de o yüzden mi yaptırdın? Kızların öyle şeylere bayıldığını duydum."

Trey diklendi. "Neden bahsediyorsun?"

Kristin'le Julia'nın, Trey'in dövme yaptırtmasının ne kadar tuhaf olduğundan bahsettiklerini hatırlıyordum. Eddie de onun belindeki dövmeyi soyunma odasında gördüğünü söy-

lemişti. Anlattığına göre dövme sıradan mürekkeple yapılmış, ışınlar çıkaran bir güneşti. Trey'le dalga geçmek için fırsat kolluyordum.

"Anlamazdan gelme. Güneşinden haberim var. Neden bana hep zorluk çıkarıyorsun ki?"

"Ben..."

Afallamış, rahatsız olmuştu. Anlaşılan bunu bilmemi istemiyordu. Garip. Oysa o kadar da önemli bir şey değildi. Ona birkaç soru soracaktım ki Adrian kalabalıktan sıyrılıp yanıma geldi. Trey, Adrian'ın yüz ifadesini görünce ayağa fırladı. Tepkisini anlayabiliyordum. Ben de olsam o ifadeden çekinirdim.

"Neyse," dedi Trey. "Tekrar teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Yanımda Micah, onun yanında da Eddie oturuyordu. Sonraki iki koltuk boştu. Adrian yanımdan geçti ve Eddie'nin selamını duymazdan gelip boş koltuklardan birine oturdu. Hemen ardından Lee koşturarak geldi ve diğer koltuğa yerleşti. Akıllı başka yerde gibiydi ama yine de Adrian'dan daha hoşsohbetti. Adrian taş gibi oturmuş, önüne bakıyordu. Nedense onun bu halinde benim de payım olduğunu hissediyordum.

Ama bunları konuşacak zaman yoktu. Işıklar söndü ve gösteri başladı. Geceyi sunan yerel haber spikeri defileye katılan beş tasarımcıyı tanıttı. Jill'in tasarımcısı üçüncü sıradaydı. Önceki gösterileri izlemek heyecanı artırdı. İzlediğim provalardan çok farklı bir şeydi bu. Işıklar ve müzik defileyi profesyonelleştiriyordu. Diğer modeller yaşça daha büyük ve tecrübeliydi. Jill'in kaygıları bana da bulaşmaya başlamıştı. Gerçekten de boyundan büyük bir işe kalkışmış olabilirdi.

Derken sıra Lia DiStefano'ya geldi. Jill ilk modellerden biriydi. Yerçekimine boyun eğmiyormuş gibi görünen gümüş rengi bir kumaştan yapılmış, uçuşan bir gece elbisesi giymişti. İnci ve gümüşten bir maske yüzünün yarısını kaplıyor, kimliğini gizliyordu. Makyajla onun vampir özelliklerini gizleyeceklerini düşünmüştüm ama aksine pudrayla onu başka dünyalardan gelmiş birine benzetmişlerdi. Saçının her kıvrımı özenle şekillendirilmiş, mücevherlerle süslenmişti.

Yürüyüşünü ilk provadan beri çok geliştirmişti. Yatağa bile o topuklularla girmişti ve podyumda ayakta durmaya çalışmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Daha önce görmediğim kadar kendinden emindi. Arada bir gözlerinde endişe dolu bir parıltı, adımlarında bir tedirginlik fark ediyordum ama bunları benden başka gören olduğunu sanmıyordum. Jill'i benim kadar tanımayan kişiler karşılarında güçlü, kendine güvenen bir kadın görüyor olmalıydı. Şaşırtıcı. Birazcık cesaretlendirmeyle bunları başarabiliyorsa daha kim bilir neler yapabilirdi.

Yanımdaki erkeklere bakınca benimle benzer hisler taşıdıklarını gördüm. Adrian her zamanki gibi bir ağabey gururuna kapılmış, o kötü ruh halinden sıyrılmıştı. Micah'yla Lee hayran hayran izliyordu. Eddie'nin de aynı şekilde baktığını görünce şaşırdım. Ama onun bakışlarında sanki hayranlığın ötesinde bir şeyler vardı. Taparcasına bakıyordu. Jill onun hayallerinin vücut bulmuş haliymiş gibi. Hizmete hazır bir şövalye olarak aradığı prenses karşısındaymış gibi.

Jill podyuma iki kere daha çıktı ve ilk seferki kadar olmasa da izleyenleri yine büyüledi. Defilenin kalanını gözucuyla izle-

dim. Jill'le gurur duyuyordum ama açıkçası elbiselerden çoğu benim zevkime göre fazla gösterişliydi.

Defileden sonra izleyenler, tasarımcılar ve modellerin katıldığı bir kokteyl verildi. Açık büfenin yanında kendimize bir yer bulup Jill'i bekledik. Lee'nin elinde dev bir zambak buketi vardı. Adrian, şampanya kadehi dolu bir tepsiyle giden garsonun peşinden özlemle baktı ama garsonu durdurmadı. Onunla gurur duydum ve rahatladım. Jill ve alkolün birbirine karışmasını istemezdik.

Garson gidince Adrian bana döndü ve önceki öfkeyi tekrar gördüm. Tam da şüphelendiğim gibi, öfkesi bana yönelikti.

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" dedi.

Trey'in ilk sorusu gibi bu da belirsiz bir soruydu. "Neyi?"

"Bursun verilmeyeceğini! Kayıt bürosuyla görüştüm. Senin bildiğini söylediler."

İçimi çektim. "Senden saklamıyordum. Sadece söyleyecek fırsatım olmadı. Araya bir sürü şey girdi." Aslında tam da şu anki öfkesi yüzünden haberi erteliyordum. Yine de bu kadar kızmasını beklemiyordum doğrusu.

"Gözlemci öğrencilik ücretini ödemek için fırsat ve para bulmuşsun bakıyorum. Bana kalacak bir yer bulmak dışında her şeyi halletmişsin."

Asıl sinirimi bozan, böyle olmasını sanki ben istemişim gibi muamele görmektir. Sanki bir çözüm yolu vardı da ben görmezden gelmişim.

"Bir seferlik bir ödemeyi araya sıkıştırmak zor olmadı," dedim. "Ama aylık kira ödemesi mümkün değil."

“O zaman neden bu zahmete katlandın ki?” dedi. “Asıl amaç beni Clarence’ın yanından kurtaracak parayı bulmaktı! Yoksa bu aptal derslere girmezdim. Her gün saatlerce otobüs yolculuğu yapmak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?”

“O dersler senin iyiliğin için,” dedim kızarak. Arkadaşlarımızın önünde kontrolümü kaybetmek istemiyordum ama Adrian’ın tepkisi beni sarsmıştı. İşe yarar bir şey yapmanın ona ne kadar iyi geldiğini fark etmiyor muydu? Tablolarını gösterdiğinde yüzündeki ifadeyi görmüştüm. O *aptal* dersleri elinin tersiyle itivermesi beni kahretmişti. Dünyanın adil bir yer olmadığı bir kez daha ispatlanıyordu. Başkalarının rahatça sahip olduğu şeyler benim için hayaldi.

Adrian kaşlarını çattı. “İyiliğim için mi? Yine annelik taslama! Bana nasıl yaşayacağımı söylemek senin işin değil. Senden tavsiye istesem sorardım.”

“Haklısın,” dedim ellerimi belime koyarak. “Nasıl yaşayacağını söylemek benim işim değil. Benim işim yaşamını olabildiğince kolaylaştırmak. Çünkü Tanrı biliyor ki en küçük bir aksaklığa bile katlanamıyorsun. Bana söylediğin onca şeye ne oldu? Hani hayatına bir çekidüzen verecektin? Hani sana inanmamı istemiştin?”

“Yapmayın, çocuklar,” dedi Eddie. “Ne yeri ne zamanı.”

Adrian onu duymazdan geldi. “Jill’in hayatını kolaylaştırmakla bir problemin yok ama.”

“O benim *işim*,” diye homurdandım. “O daha çocuk. Senin gibi bir yetişkinin de onun kadar yardıma muhtaç olduğunu bilemezdim!”

Adrian alev alev yanan gözlerle bana bakarken aniden arkamdaki bir şeye odaklandı. Dönüp bakınca Jill'in geldiğini gördüm. Yine gümüş rengi elbiseyi giymiş, mutluluktan uçuyordu. Bize yaklaşıp bir terslik olduğunu fark edince neşesi söndü. Endişeyle yanıma geldi.

"Neler oluyor?" dedi bir Adrian'a bir bana bakarak. Bağ sayesinde olanları zaten biliyor olmalıydı. Adrian'ın ruh halinin onun podyumdaki performansını etkilememesi mucizeydi.

"Hiç," dedim.

"Hiç derken ne kastettiğine bağlı. Yalan söylemeyi ve..."

"Kes şunu!" dedim kendimi tutamayarak. İçerisi gürültülüydü ama yakındaki birkaç kişi merakla bize baktı. "Kes şunu Adrian. Jill'in akşamını mahvetmesen olmaz mı? Bir geceliğine bile olsa dünyada senden başka insanlar da varmış gibi davranamaz mısın?"

"Mahvetmek mi?" diye haykırdı. "Bunu nasıl söylersin? Onun için neler yaptığımı biliyorsun. Onun için her şeyi yaptım! Her şeyimi feda ettim!"

"Öyle mi?" dedim. "Çünkü görebildiğim kadarıyla hiç de..."

Jill'in yüzünü görünce sustum. Maskenin ardında, Adrian'la birbirimize yönelttiğimiz suçlamalar karşısında gözleri iri iri açılmıştı. Az önce Adrian'ı Jill'i düşünmemekle suçlamıştım ama onun gözü önünde, bu önemli gecesinde kavga etmeyi sürdürüyordum. Haklı olup olmamam önemli değildi. Haklı olduğumdan emin olsam da bu tartışmayı başka zamana bırakmalıydık. Adrian'ın beni tahrik etmesine izin vermemeliy-

dim. Vermişsem bile, durum daha da kötüleşmeden durmalıydım.

“Ben gidiyorum,” dedim. Ağlamak üzere olan Jill’e elimden geldiğince içten bir şekilde gülümsedim. “Bu gece inanılmazdın. Gerçekten.”

“Sydney...”

“Sorun yok,” dedim. “Yapacak işlerim var.” Bu işlerin ne olabileceğini düşünmeye başladım hemen. “Şey, Keith’in arkasını toplamam gerekiyor. Siz Eddie’yle onu Amberwood’a götürebilir misiniz?” Bunu Micah’yla Lee’ye söylemiştim. İkisinden birinin gönüllü olacağını biliyordum. Adrian’dan böyle bir beklentim yoktu. O bu gece umurumda bile değildi.

“Elbette,” dedi Lee ve Micah aynı anda. Lee kaşlarını çatı. “Keith’in arkasını niye toplamam gerekiyormuş?”

“Uzun hikaye,” dedim. “Şehirden ayrıldı ve bir süre dönmeyecek diyelim. Belki de hiç dönmez.” Lee nedense bu duruma bozulmuş gibiydi. Clarence’ın evinde geçirdiği sürede ikisi yakınlaşmıştı belki de. Eğer öyleyse Lee’nin bana borcu var demekti.

Jill üzüntüyle baktı. “Hep birlikte kutlamaya gideceğimizi sanıyordum.”

“Siz yine gidin,” dedim. “Eddie yanında olduğu sürece aklım sende kalmaz.” Elimi Jill’e uzattım. Kendimi tutmasam onu kucaklayacaktım. Ama o kadar güzel görünüyordu ki elbisesini bozmaktan çekindim, omzuna hafifçe vurmakla yetindim. “Ciddiyim. Nefes kesiciydin.”

Adrian'la tekrar atışmaya başlamaktan korkarak aceleyle uzaklaştım. Kendimi bir an önce dışarı atmak istiyordum. Adrian'ın konuyu tekrar açmayıp Jill'i daha fazla üzmemesini umuyordum. Bu tartışmanın beni neden bu kadar kızdırdığını bilmiyordum. Onunla neredeyse tanıştığımızdan beri itişip kakışıyorduk. Bir tartışmadan daha ne çıkardı? Sonra, onunla artık daha iyi anlaşmaya başladığımızı fark ettim. Fark buydu işte. Onu hala bir insan gibi görmüyordum elbette ama artık gözümde daha az canavardı.

"Sydney?"

Hiç ummadığım biri beni durdurdu. Laurel. Amberwood'lu bir kız grubunun yanından geçerken kolumu tutmuştu. Çok öfkeli bakmış olacağım ki irkildi. Bu bir ilkti.

"Ne var?" dedim.

Yutkunup arkadaşlarından ayrıldı. Çaresiz gözlerle bakıyordu. Saçlarının hala normale dönmediği söyleniyordu, şimdi de saçının büyük kısmını fötr bir şapka ile kapatmıştı. "Bana yardımının dokunabileceğini duydum," dedi. "Saçım konusunda..."

Bu da Kristin'in bana yaptığı başka bir iyilikti. Laurel'i birkaç gün acısıyla baş başa bıraktıktan sonra, ondan bu işi Sydney Melrose'un çözebileceği lafını yaymasını istemiştım. Laurel'in sevdiğim biri olmadığını ve beni ikna etmenin kolay olmayacağını da vurgulamasını rica etmişim.

"Olabilir," dedim umursamazca. İfademin yumuşamasını istemiyordum ve az önceki tartışma yüzünden de bunda hiç zorlanmıyordum.

“Lütfen,” dedi. “Ne istersen yaparım! Her şeyi denedim, hiçbirini işe yaramadı.” Bana birkaç yıllık uzatarak beni şaşırttı. “Al. Bunları istemiştin, değil mi? Hepsini al. Ne istersen al.”

Beş gün daha sabunla ovsa saçı düzelirdi ama bunu ona söyleyecek değildim. Yıllıkları aldım. “Yardımlım dokunursa kız kardeşimi rahat bırakacaksın. Anladın mı?”

“Evet,” dedi hemen.

“Artık ona sataşmak, onun arkasından konuşmak yok. En yakın arkadaşı olman gerekmiyor ama bir daha ona bulaşmayacaksın. Hayatından uzak duracaksın.” Duraksadım. “Bir özür diledikten sonra.”

Laurel konuşmam boyunca başını sallamıştı. “Tamam, evet! Ondan hemen özür dileyeceğim!”

Jill ve hayranlarına doğru baktım. “Hayır, bu gece Jill için iyice tuhaflaşmasın. Yarın da olur.”

“Olur,” dedi Laurel. “Söz veriyorum. Ne yapacağımı söyle yeter. Saçımı nasıl düzelteceğim?”

Laurel’ı bu gece beklemiyordum ama yanıma geleceğini biliyordum. O yüzden çantamda küçük bir ilaç şişesi vardı. Şişeyi görünce Laurel’ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Tek bir doz yeter de artar. Şampuan gibi kullan. Sonra saçını tekrar boyaman gerek.” Laurel hamle yapınca şişeyi çektim. “Çok ciddiym. Jill’i bir daha taciz etmeyeceksin. Ondan seninle ilgili tek kelime daha duymayacağım. Vampir şakaları son bulacak. Nevermore’u arayıp uzun boylu, soluk tenli birileri geliyor mu diye sormayacaksın.”

“Efendim? Ben kimseyi aramadım!”

Tereddüt ettim. Dövmeci bana vampire benzeyenlerle ilgili sorular soran biri olduğundan bahsettiğinde Laurel'in şakayı sürdürdüğünü sanmışım. Yüzündeki şaşkınlığı görünce yanıldığımı anladım. "Her neyse, tek bir sorun daha çıktığını duyarsam saçına olanlar, daha sonra olacakların yanında hiç kalır. Hiç. Anladın mı?"

Başını salladı. "Çok iyi anladım."

Şişeyi ona verdim. "Unutma."

Laurel tam giderken durup bana bir daha baktı. "Biliyor musun, bazen çok korkunç oluyorsun."

Acaba Simyacılar beni bu göreve verirken nelerle uğraşmam gerekeceğini biliyor muydu? Şimdi hiç değilse bir şey anlaşılmıştı. Laurel'in tepkileri beni vampir şakalarının sadece bir taktik olduğuna ikna etmişti. Bunlara inandığı falan yoktu. Ama Nevermore'u arayıp vampirleri soranın kim olduğu sorusu hala cevaplanmamıştı.

Sonunda binadan çıkmış arabama yürürken gerçekten de Keith'in evine gitmeye karar verdim. Eşyaları elden geçirilmeliydi ve bunu başkasına bırakmamak daha güvenli olurdu. Amberwood'da zilin çalmasına daha birkaç saat vardı.

Simyacılar'ın baskınından beri Keith'in dairesine el sürülmemişti. Clarence'ın kanını ve gümüş aletleri bulduğumuz dolap aynı şekilde duruyordu. Simyacılar sadece en gerekli şeyleri almış, gerisini olduğu gibi bırakmıştı. Oraya gelirken umudum dövmecilik dışında kullandığı malzemeleri bulmaktı. İster Strigoi yok etmek için ister yurttaki odamda deneyler yapmak için olsun, fazla mal göz çıkarmazdı.

Şansım yaver gitmedi. Diğer kimyasal malzemeler yasadışı olmasa bile anlaşılan Simyacılar hepsini ortadan kaldırmıştı. Yine de gelmişken işime yarar bir şey çıkar mı diye bakmaya karar verdim. Keith haksız kazancını keyfince harcamaktan çekinmemişti. Dev bir yatak, büyük ekran plazma televizyon, sinemaları aratmayacak ses sistemi, bir ay boyunca her gün parti vermeye yetecek kadar yiyecek. Dolaplara bakarken bu kadar çok abur cubur olmasına şaşırdım. Bir kısmını Jill ve Eddie'ye götürmekten zarar gelmez diye düşünüp taşıyabileceğim kadarını renklerine ve ebatlarına göre düzenleyip poşetledim.

Televizyonu da Amberwood'a götürse miydim? Onu Simyacılar'a bırakmanın anlamı yoktu. Gerçi elimizde televizyonla merdivenlerden çıktığımızı görürse Bayan Weathers'ın yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordum. Bizim duvar plazmayı kaldırır mı, ondan bile emin değildim. Keith'in koltuğuna oturup televizyon meselesini düşündüm. Koltuk bile en kalitelisindendi. Lüks deri insanın tenini okşuyor, minderler oturanı içine çekiyordu. Ne yazık ki Bayan Terwilliger'in odasında koltuğa yer yoktu. Kapuçinosunu içip eski belgeler okumak için bu koltuğa gömüldüğünü gözümün önüne getirebiliyordum.

Keith'in eşyaları için nakliye aracı tutmak gerekecekti. Latte hem televizyonla koltuğu hem kalan eşyaları almazdı. Kararımı verince dönme saati geldi ama hiç içimden gelmiyordu. Jill'i görmekten çekiniyordum. Ruh hali ne olursa olsun canımı sıkacaktı. Tartışma yüzünden hala üzgünse kendimi suçlu hissedecektim. Adrian'ı korumaya kalkarsa ben kızacaktım.

İç çektim. Koltuk o kadar rahattı ki biraz daha oturabilirdim. Ödev yapmak için çantamı açtım ve yıllıkları gördüm. Kelly Hayes. Keith, dövmeler ve diğer her şey yüzünden onu ve cinayetleri düşünmeye zaman bulamamıştım. Kelly öldüğünde üçüncü sınıftaydı ve elimde onun her yılı için bir yıllık vardı.

Kelly birinci sınıfta bile yıllıkta hayli yer kaplıyordu. Bryan Weathers'ın Kelly için iyi bir sporcu dediğini anımsadım. Amberwood'da yapılan tüm spor dallarına katılmış, hepsinde de başarılı olmuştu. Takımlara seçilmiş, ödüller kazanmıştı. Fark ettiğim ilk şeylerden biri onun Moroi olmadığıydı. Siyah beyaz fotoğraflardan bile belliydi ve ikinci sınıfın renkli fotoğrafları da bunu onayladı. Çok insansı bir yapısı ve güneşi sevdiğini gösteren esmer bir teni vardı.

Üçüncü sınıf yıllığına göz atarken kapı çaldı. Bir an cevap vermemeyi düşündüm. Keith'in karnını doyurmak ve televizyon izlemek isteyen ezik arkadaşlarından biri olabilirdi. Ama Simyacılar'la ilgili biri de olabilirdi. Kelly'ye adanmış bölümü bulup yıllığı bıraktım ve kapıya gittim. Delikten bakınca tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Lee?" dedim kapıyı açıp.

Lee gülümsedi. "Selam Sydney. Seni rahatsız etmek istememiştım."

"Burada ne işin var?" dedim onu içeri alarak. "Neden diğerlerinin yanında değilsin?"

Peşimden salona geldi. "Seninle... Seninle konuşmam gerek. Sen de buraya geleceğini söyleyince düşündüm, ya babamın dedikleri doğruysa? Ya Keith artık burada değilse?"

Koltuğa oturdum. Lee iki kişilik kanepeye geçti. “Doğru. Keith gitti. Şey oldu... Başka bir yere gönderildi.”

Lee pahalı mobilyalara göz gezdirdi. “Güzel evmiş.” Gözü simya gereçlerinin olduğu dolaba takıldı. Kapısı hala menteşelerinden sarkıyordu. Simyacılar’ın bıraktıklarını temizlemeye gerek görmemiştim.

“Buraya...” Lee kaşlarını çatı. “Buraya zorla mı girilmiş?”

“Yok canım,” dedim. “Keith giderken aceleyle bir şey aramış herhalde.”

Lee bir süre daha etrafına baktıktan sonra bana döndü. “Geri dönecek mi?”

“Büyük ihtimalle hayır.”

Lee’nin yüzünün asılmasına şaşırdım. Hep Keith’ten hoşlanmadığını düşünmüştüm. “Onun yerine başka bir Simyacı mı geçecek?”

“Bilmiyorum,” dedim. Bu konu hala belirsizdi. Keith’ten kurtulunca Zoe’nin yerime geçmesinden de kurtulmuştum. Görev ağır olmadığı için Stanton beni bölgeden sorumlu Simyacı yapmayı düşünüyordu. “Geçecekse bile daha zamanı var.”

“Yani buralardaki tek Simyacı sensin,” dedi üzüntüyle.

Omuz silktim. “Los Angeles’ta da var.”

Bunu duymak onu nedense birden canlandırdı. “Öyle mi? Bana onların...”

Ayağımın dibindeki yıllığı görünce sustu. “Ah,” dedim yıllığı alarak. “Bir araştırma ödevim var da...”

“Kelly Hayes.” Neşesi yok olmuştu.

“Ever. Onu duymuş muydun?” Yıllığın arasına koymak üzere bir kağıt parçası aldım.

“Öyle de denebilir,” dedi.

Ne demek istediğini soracaktım ki bir şey gördüm. Kelly’nin anısına onun lise yıllarından bir fotoğraf derlemesi yapılmıştı. Çoğu fotoğraf Kelly spor yaparken çekilmişti. Sosyal ve akademik hayatına dair fotoğrafları da vardı. Bir tanesi mezuniyet balosundandı. Güzel vücut hatlarını belli eden, göz kamaştırıcı, mavi, saten bir elbise giymişti. Fotoğrafçıya gülümserken kolunu smokinli kavalyesine dolamıştı.

Lee.

Başımı kaldırdım. Lee bana anlaşılmasa bir ifadeyle bakıyordu. Fotoğrafı inceledim. Dikkate değer şey, fotoğrafta Lee’nin olması değildi. Henüz neler olduğunu çözememiştim. Kafama takılan, tarihti. Bu yıllık beş sene öncesine aitti. Lee o sırada on dört yaşında olmalıydı ama fotoğraftaki adam kesinlikle o kadar genç değildi. Karşımda oturan on dokuz yaşındaki Lee’den hiçbir farkı yoktu, ki bu da imkansızdı. Moroi’ların özel bir ölümsüzlüğü yoktu. Onlar da insanlar gibi yaşlanırdı. Ona bir kardeşi olup olmadığını sormayı düşünerek başımı kaldırdım.

Lee beni şüphelerimden kurtardı. Hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu. “Tüh. Böyle olmasını istemezdim.”

Ve sonra bana bıçak çekti.

24. BÖLÜM

TEHLİKE ANLARINDA VERDİĞİNİZ tepkiler tuhaf oluyor. Bir yanım hızla atan kalbime uyarak paniklemişti. O boşluk hissi geri dönmüştü. Göğsümde bir oyuk vardı sanki. Diğer yanım ise hala mantıklı düşünebiliyordu. *Evet, bu bir insanın boğazını kesebilecek bir bıçak*, diyordu. Zihnimin bu iki uç dışında kalan kısmıysa karman çorman olmuştu.

Yerimden hiç kıpırdamadan alçak sesle konuştum. “Lee, neler oluyor? Bu bıçak da nereden çıktı?”

Başını iki yana salladı. “Numara yapma. Bildiğini biliyorum. Fazla akıllısın. Öğreneceğini biliyordum ama bu kadar erken beklemiyordum.”

Bir kez daha birileri beni olduğumdan daha zeki sanıyordu. Zekama duyduğu güven beni gururlandırmalıydı ama işin aslı henüz neler döndüğünü çözememiştim. Bunu belli etmenin bana faydası olup olmayacağına da karar verememiştim. Mümkün olduğunca sakın kalacaktım.

“Fotoğraftaki sensin,” dedim şüphem yokmuş gibi yaparak.
“Elbette.”

“Değişmemişsin.” Emin olmak için fotoğrafa bir daha bakmayı göze aldım. Hala şaşkındım. Sadece Strigoi’lar yaşlanmaz, dönüştükleri yaşta kalırdı. “Bu... imkansız. Sen Moroi’sun.”

“Ah, değiştim,” dedi acılı bir sesle. “Çok değil. Sen fark edemezsin ama inan bana, ben edebilirim. Artık eskisi gibi değil.”

Jill’e aşkıandan gözleri parlayan Lee’nin bana bıçak çekme noktasına nasıl geldiğini hala anlamamıştım. Beş yıl önceki bir fotoğrafla nasıl hala aynı görüldüğünü de. Şüphelenmeye başladığım tek bir şey vardı.

“Sen... Kelly Hayes’i öldürdün.” Göğsümdeki korku yoğunlaşmaya başladı. Bakışlarımı bıçaktan onun yüzüne çevirdim. “Ama Melody’yi ve Tamara’yı öldürmüş olamazsın...”

Başını evet anlamında salladı. “Dina’yı da. Ama sen onu tanımazsın. O sadece insandı ve sen insan ölümlerini takip etmiyorsun. Sadece vampirlerle ilgileniyorsun.”

Tekrar bıçağa bakmamak çok zordu. Tek düşünebildiğim ne kadar keskin olduğu ve bana ne kadar yakın durduğuydu. Tek bir darbeye o kızlar gibi ölecektim. *Herkesin kolaylıkla edindiği o sosyal yetenekleri keşke ben de edinebilseydim*, diye içimden geçirerek söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

“Tamara senin kuzenindi,” dedim. “Neden kuzenini öldürsin ki?”

Bir pişmanlık ifadesi yüzüne yansıdı. “İstemedim oldu. Daha doğrusu istedim tabii ama... Şey, döndüğümde ken-

dimde değildim. Yeniden dirilmem gerektiğinden emindim. Tamara yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Bulabildiğim ilk Moroi'un peşine düştüm ama işe yaramadı. İşte o zaman diğerlerini denedim. Bir tanesi mutlaka işe yarayacaktı. İnsan, dampir, Moroi... Hiçbiri işe yaramadı."

Sesinde korkunç bir çaresizlik vardı ve korkuma rağmen bir yanım ona yardım etmek istiyordu ama kafam allak bullak olmuştu. "Lee, kusura bakma ama hiçbir şey anlamadım. Neden diğerlerini denemen gerekiyordu? Lütfen şu bıçağı indir de konuşalım. Belki yardımım dokunur."

Hüzünle gülümsedi. "Dokunacak. Sen olmanı istemedim. Keith olsun istiyordum. Ölmeyi senden çok daha fazla hak ettiği kesin. Jill... Jill seni seviyor. Buna saygı gösterip sana dokunmayacaktım."

"Bunu hala yapabilirsin," dedim. "Bunu yapmanı hiç istemez. Duyarsa kızar ve..."

Lee birden üstüme atılıp beni koltuğa yapıştırdı ve bıçağı boğazıma dayadı. "Bilmiyorsun!" diye haykırdı. "O da bilmiyor. Ama öğrenecek. Bana teşekkür edecek ve sonsuza dek genç ve birlikte olacağız. Sen benim son şansımsın. Diğerleri işe yaramadı ama sen..." Bıçağı dövmemde gezdirdi. "Sen özelsin. Senin kanın büyüülü. Senden başka Simyacı kalmadı. Başka fırsatım yok."

"Ne... fırsatından... bahsediyorsun?" dedim güçlkle.

"Ölümsüzlük fırsatı!" diye bağırdı. "Ah, Sydney. Tahmin bile edemezsin. Böyle bir şeye sahipken kaybetmek... Sonsuz güce sahip olmak... Hiç yaşlanmamak, sonsuza dek ya-

şayacağını bilmek. Sonra her şeyin bitmesi! Elinden alınması! Bunu bana yapan aşağılık ruh kullanıcısını bulursam onu öldüreceğim. Onu öldürüp kanını içeceğim. Ne de olsa bu gecedен sonra tekrar bütün olacağım. Yeniden dirileceğim.”

Tüylerim ürpermişti. Neden bahsettiğine dair zayıf bir teori kafamda şekillenmeye başlıyordu. *Dirilmek* vampirlerin dünyasında çok özel koşullarda kullanılan bir terimdi.

“Eskiden Strigoi’dun,” dedim fısıltıyla. Söylerken bile buna inandığımdan emin değildim.

Hafifçe geri çekildi. Gri gözleri parlıyordu. “Eskiden tanıydım! Ve yine olacağım. Yemin ederim ki olacağım. Özür dilerim, gerçekten üzgünüm. Senin yerinde Keith olmalıydı. Kelly’yi öğrenmene üzüldüm. Öğrenmeseydin Los Angeles’tan başka bir Simyacı bulurdum ama yapacak bir şey kalmadı...” Bıçak hala boğazımdaydı. “Kanın bana lazım. Böyle devam edemem. Ölümlü bir Moroi olarak yaşayamam. Eski halime dönmeliyim.”

Kapı çaldı.

“Tek kelime etme,” dedi Lee. “Giderler.”

Saniyeler sonra kapı tekrar çaldı. “Sage, orada olduğunu biliyorum. Arabanı gördüm. Tamam, kızgınsın ama beni dinlemelisin.”

“Adrian!” diye bağırdım koltuktan fırlayarak. Lee’nin bıçağını almayı denememiştim. Tek amacım güvenli bir mesafeye kaçmaktı. Onu itip kapıya yöneldim ama beklediğimden daha hazırlıklıydı. Üstüme atlayıp beni yere serdi. Düşerken bıçak kolumu kesti. Keskin ucunun etimi deldiğini hissedip bağır-

dım. Çırpınmalarım sadece bıçağın daha derine girmesine yol açıyordu.

Kapı birden açıldı. Lee'yi içeri aldıktan sonra kapıyı kilitlemediğime dua ettim. Adrian içeri girdi ve karşılaştığı sahneye bakakaldı.

"Yaklaşma," dedi Lee bıçağı tekrar boğazıma götürerek. Kolumdan akan kanların sıcaklığını hissedebiliyordum. "Kapıyı kapat. Sonra otur ve ellerini başının arkasına koy. Yapmazsan onu öldürürüm."

"Zaten öldürecek... Ah!" Bıçak tenimi yarınca çığlık attım. Henüz ölümcül bir yara açmamıştı ama acı verdiği kesindi.

"Tamam," dedi Adrian ellerini kaldırarak. Onu hiç bu kadar ciddi ve canlı görmemiştim. Yere oturup ellerini başının arkasına koydu. "Lee, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama daha ileri gitmeden bu işe bir son vermelisin. Tabancan yok. Bıçak tehdidiyle ikimizi birden burada tutamazsın."

"Daha önce işe yaradı," dedi Lee. Bıçağı boğazımdan ayırmadan cebinden kelepçe çıkardı ve Adrian'a attı. "Bunları tak." Adrian hemen hareket etmeyince beni bağırırtana kadar bıçağı bastırdı. "Hemen!"

Adrian kelepçeyi taktı.

"Kelepçeyi ona getirmiştım ama senin gelmen belki daha iyi olmuştur," dedi Lee. "Yeniden dirildiğimde aç olacağım."

Adrian kaşlarını çattı. "Yeniden dirildiğinde mi?"

"Önceden Strigoi'muş," dedim. "Yeniden Strigoi olmak için... Kızları öldürüyormuş... Boğazlarını kesiyormuş..."

"Sesini çıkarma," dedi Lee.

“Neden boğazlarını kesiyorsun?” dedi Adrian. “Dişlerin var.”

“Çünkü işe yaramıyor! Dişlerimi kullandım. Kanlarını içtim... İşe yaramadı. Yeniden dirilmemi sağlamadı. İpucu bırakamazdım. Gardiyanlar anlayabilirdi. Moroi ve Strigoi ısırıklarını tanırlar. Kızları korkutmak için zaten bıçak lazımdı. Ben de diş izlerini saklamak için boğazlarını kestim. Katilin manyak bir Strigoi ya da bir vampir avcısı olduğunu sansınlar diye.”

Adrian’ın bunlara inanıp inanmadığını bilmiyordum ama çılgınca fikirlere alıştıktı. “Diğerleri işe yaramadıysa Sydney de yaramayacaktır.”

“Yaramak zorunda,” dedi Lee öfkeyle. Beni çevirip sırtüstü yatırdı. “Onun kanı özel. Biliyorum. Yaramazsa... Yardım isterim. Yardımla yeniden dirilirim. Sonra da Jill’i diriltirim. Böylece sonsuza dek birlikte olabiliriz.

Adrian beklenmedik bir öfkeyle ayağa fırladı. “Jill mi? Ona sakın dokunayım deme!”

“Otur,” dedi Lee. Adrian oturdu. “Ona zarar vermeyeceğim. Onu *seviyorum*. Bu yüzden sonsuza dek onu şimdiki halinde tutacağım. Ben yeniden dirildikten sonra onu da dirilteceğim.”

Sessiz bir mesaj verebilir miyim diye Adrian’ın bakışlarını kolluyordum. Birlikte Lee’ye saldırabilirsek -Adrian’ın kelepçelerine rağmen- onu alt edebilirdik. Lee’nin Strigoi olma umuduyla kanımı içmek için boğazımı kesmesi sadece an meselesiydi.

“Lee,” dedim alçak sesle. Gırtlığım fazla hareket ederse bıçak kesiyordu. “Diğer kızlar işe yaramadı. Simyacı olmam bir şey değiştirmez. O ruh kullanıcısı seni kurtarmak için ne yaptıysa... artık geri dönemezsin. Kimin kanını içersen iç.”

“Beni kurtarmadı!” diye kükredi Lee. “Hayatımı mahvetti. Altı yıldır uğraşıyorum. Son çareye başvurmaya hazırlanıyordum ki Keith’le sen geldiniz. O çare hala duruyor. Ama ona gerek kalmayacağını umuyorum. Hepimizin iyiliği için.”

Son çare ben değil miydim? Başka bir seçeneğin benim için nasıl daha kötü olabileceğini düşünemiyordum. Hala bana bakmadığı için Adrian’a kızıyordum ki onun ne yapmaya çalıştığını anladım.

“Bu bir hata,” dedi Lee’ye. “Bana bak ve bunu ona yapmayı gerçekten istediğini söyle.”

Kelepçeli olsun ya da olmasın, Adrian’da o bıçak boğazımı kesmeden hamle yapıp Lee’yi saf dışı bırakacak bir dampir hızı ve gücü yoktu. Ateş gibi fiziksel elementleri de kullanamazdı. Ama baskı yeteneği vardı. Baskılamak tüm vampirlerde olan bir yetenektir. Ruh kullanıcıları bu konuda usta olurdu. Ne yazık ki en çok göz temasında işe yarıyordu ve Lee’nin tüm dikkati bendeydi.

“Kararımı uzun zaman önce verdim,” dedi Lee. Boştaki eliyle kolumdaki kesiğe dokundu ve parmaklarını ağzına götürerek kanımı yaladı. Başka zaman olsa bu sahne midemi bulandırabilirdi ama o sırada o kadar çok şey olup bitiyordu ki.

Lee’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi zaman geçtikçe yerini tiksintiye bıraktı.

“Hayır,” dedi. Az önceki hareketini tekrarlayarak biraz daha kan içti. “Bir... Bir terslik var...”

Ağzını boynuma götürdü ama onun dişlerini değil, boynumdaki yarada dudaklarını ve dilini hissettim. Sapıkça bir öpücüğe benziyordu. Birden geri çekilip bana dehşetle baktı.

“Senin neyin var?” dedi fısıltıyla. “Kanında ne var?” Kanımı içmek için üçüncü bir denemede daha bulundu. “Yapamıyorum. Sindiremiyorum. Neden?”

Adrian’ın da, benim de bir cevabımız yoktu. Lee bir an hayalkırıklığıyla çöktü. Onun pes edip bu çılgınlıktan kurtulduğunu düşünmeye başlıyordum. Derin bir nefes alıp doğruldu. Adrian’ın kanını denemeye karar vermesinden korkarak gerildim. Hem de daha önce Moroi kanı -Melody de sayılırsa iki Moroi kanı- işe yaramadığı halde.

Lee bunun yerine bıçağı boğazımdan çekmeden cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

“Dawn? Benim, Lee. Biliyorum, biliyorum. Elimde iki tane var, seni bekliyorlar. Bir Moroi ve bir Simyacı. Hayır, ihtiyar olan değil. Evet, evet, hayattalar. Bu gece olmak zorunda. Beni öğrendiler. Onları alabilirsin ama anlamayı biliyorsun. Ne istediğimi biliyorsun. Tamam.” Lee adresi verip telefonu kapattı. Halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Şanslıyız. Los Angeles’in doğusundalar. Buraya gelmeleri uzun sürmez. Özellikle de hız limitlerini umursamadıkları düşünülürse.”

“Kim *onlar*?” dedi Adrian. “Los Angeles’ta Dawn diye birini aradığını hatırlıyorum. Üniversiteden arkadaşın sanmıştım.”

“Onlar kader yapıcıları,” dedi Lee rüyada gibi.

“Ne kadar da gizemli ve saçma,” dedi Adrian.

Lee dikkatle ona baktı. “Kravatını çıkar.”

Adrian’ı artık iyi tanıdığım için ondan, “Resmiyete bir son vermemize sevindim,” gibi bir yorum bekliyordum. Ama anlaşılan boğazımdaki bıçak durumu ciddileştiriyordu. Jill’in de filesi için taktığı kravatı kelepçeli elleriyle çıkarıp attı.

“Dikkatli ol,” dedi sonra da. “İpektir.” Demek ki alaycı yorumlarına tamamen son vermemiştii.

Lee beni yüzüstü çevirip sonunda bıçağı çekti ama kıpırdamama fırsat vermedi. Ellerimi Adrian’ın kravatıyla arkamdan ustalıkla bağladı. Bu sırada kollarımı çekiştirdiği için bıçağın kestiği yer cayır cayır yanmaya başladı. İşi bitince kalktı ve oturur pozisyona geçmeme izin verdi. Kravatı belli etmeden zorlayınca düğümün kolay kolay çözölmeyeceğini gördüm. Kim bilir daha önce kaç kızı böyle bağlamıştı.

Lee’nin *kader yapıcılarını* beklerken rahatsız edici bir sessizlik oldu. Dakikalar geçerken telaşla ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Aradığı kişiler gelene kadar ne kadar zamanımız vardı? Söylediklerinden, bir saatten az diye tahmin ediyordum. Cesaretimi toplayarak Adrian’la konuşmaya karar verdim. İkimizin de elleri bağılyken başarı şansımız azalsa da Lee’ye karşı işbirliği yapabileceğimizi umuyordum.

“Buraya nasıl geldin sen?” diye sordum.

Lee’yle hala göz teması kurma peşindeki Adrian bana hızlıca bir bakış attı. “Her yere nasıl gidiyorsam öyle Sage. Otobüsle.”

“Neden?”

“Çünkü arabam yok.”

“Adrian!” Hayretti doğrusu. Hayatımız tehlikedeyken bile beni canımdan bezdirebiliyordu.

Omuz silkip dikkatini yeniden Lee’ye verdi ama sözleri banaydı. “Özür dilemeye geldim. Ufaklığın defilesinde terbiyesizlik yaptığım için. Sen gittikten sonra gelip seni bulmam gerektiğini anladım.” Durup etrafına baktı. “Hiçbir iyilik cezasız kalmıyor galiba.”

Bunun üstüne iyice çöktüm. Lee’nin birden psikopat kesilmesi tabii ki benim suçum değildi ama Adrian’ın benden özür dilemek istediği için bu hale düşmesi canımı sıkmıştı. “Önemli değil. Sen o kadar da kötü değildin,” dedim boş boş.

Hafifçe gülümsedi. “Sen korkunç bir yalancısın Sage. Ama iyiliğim için yalan söylemeye çalışman beni duygulandırdı. Denemen yeter.”

“Şu an düşününce orada olanlar önemsiz kalıyor,” dedim. “O yüzden affetmek zor değil.”

Bizi dinlerken Lee kaşlarını giderek daha çok çatıyordu. “Diğerleri burada olduğunuzu biliyor mu?” diye sordu Adrian’a.

“Hayır,” dedi Adrian. “Clarence’ın evine gideceğimi söyledim.

Onun yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Bir an fark etmeyeceğini düşündüm. Herkes buraya geleceğimi duymuştu ama bizi aramaları için hiçbir sebep yoktu.

Bağ dışında.

Nefesimi tutup Adrian'a baktım. O da aynı şeyi düşünüyordu belki. Hemen bakışlarını kaçırdı. Jill, Adrian'a bağlıysa, başımızın dertte olduğunu biliyor olmalıydı. Ama onun zihnini görebildiği bağlardan biriye. Bağın istikrarsız olduğunu ve yoğun duyguların işi karıştırabildiğini ikisi de kabul etmişti. Yoğun duygu diye başka neye denirdi bilmem. Jill bir şeyler döndüğünü anlamışsa bile çok fazla soru işareti vardı. Buraya yalnız gelemezdi. Polis çağırmayı, işin içinde vampirlerin olduğunu tahmin ederek tercih etmeyebilirdi. Eddie'ye ihtiyacı vardı. Yurda dönmüşlerse, Eddie'nin onu getirmesi ne kadar sürerdi?

Bilmiyordum. Tek bildiğim hayatta kalmamız gerektiği idi. Jill eninde sonunda yardım getirirdi. Ama hayatta kalma şansımızın ne kadar olduğunu tahmin edemiyordum. İkimiz de bağlıydık ve karşımızda cinayet işlemekten çekinmeyen biri vardı. Bu kötü bir bileşimdi ve daha da kötüye gidebilirdi.

"Kim geliyor, Lee?" diye sordum. "Kimi aradın?" Cevap vermeyince mantıklı olanı yaptım. "Strigoi. Strigoi'ları çağır-dın, değil mi?"

"Tek yolu bu," dedi bıçağı bir elinden diğerine geçirerek. "Başka yolu kalmadı. Daha fazla böyle kalamam. Ölümlü olmaya dayanmam. Zaten çok zaman kaybettim."

Tabii ya. Strigoi olmanın iki yolu vardı. İlki, kanını içerken birini öldürmekti. Lee bunun her türlüşünü denemiş ve başarısız olmuştu. Geriye tek seçenek kalıyordu. Bir Strigoi tarafından dönüştürülmek. Bu genellikle zorla olurdu. Bir Strigoi kendi kanını, öldürdüğü birine içirdiği zaman. Lee işte bunu

istiyordu. Karşılığında bizim hayatımızı verecekti. Sonra da manyakça aşkının etkisiyle aynı şeyi Jill için isteyecekti.

“Buna değmez,” dedim korkunun verdiği cesaretle. “Masumları öldürmeye ve ruhunu tehlikeye atmaya değmez.”

Lee bana o kadar umursamazca baktı ki onun daha önceden tanıdığım kişi olduğuna inanamadım.

“Öyle mi Sydney? Nereden biliyorsun? Hayatının çoğunda kendine eğlenceyi yasak ettin. Diğerlerinden uzaksın. Hiç bencillik yapmadın. Bak tüm bunlar seni hangi noktaya getirdi. Ahlaki değerlerin sana kısa, basit bir hayat verdi. Ölmek üzereyken söyle hadi. Biraz daha fazla eğlenmek istemez miydin?”

“Ama ölümsüz ruh...”

“Bana ne ondan? Belki ruhumuz kutsal bir diyara gider diye bu dünyada acınası bir hayat sürmek niye? Burada da kontrolü ele alıp sonsuza dek genç ve güçlü kalarak yaşayabilirim. İşte bu inanabileceğim kadar gerçek.”

“Yanlış,” dedim. “Değmez.”

“Benim yaşadıklarımı yaşasaydın öyle demezdin. Strigoi olsaydın elindekileri kaybetmek istemezdin.”

“Nasıl kaybettin ki?” diye sordu Adrian. “Hangi ruh kullanıcısı seni kurtardı?”

Lee acı acı güldü. “Aslında hırsızlık yaptı demen gerekir. Bilmiyorum. Çok hızlı olup bitti. Ama onu bulur bulmaz... Aaah!”

Yıllık çok güçlü bir silah sayılmazdı. Özellikle de Amberwood'un ki kadar küçük bir yıllık. Ama gerektiğinde işe yarardı.

Kravatın düğümünü kolay kolay çözemeyeceğimi biliyordum. Öyle de oldu ama sonunda çözmüştüm. Her nedense düğüm atmak Simyacılık'ta yeri olan bir yetenektir. Büyürken babamla bu konuyu çalışmıştık. Adrian'ın kravatından kurtulur kurtulmaz elime geçen ilk şeyi almıştım. Kelly'nin üçüncü sınıf yıllığı. Ayağa fırlayıp yıllığı Lee'nin başına geçirmiştım. Bıçak elinden düşünce koşup Adrian'ın koluna yapıştım. Benim yardımına ihtiyaç duymadan kalkıyordu zaten.

Biz uzaklaşmadan Lee kendine geldi. Bıçak görünürde yoktu, Lee kendi gücüne güveniyordu. Bir eliyle yaralı kolumdan, diğer eliyle saçımdan tutup beni Adrian'dan ayırdı. Adrian bağlı elleriyle ona vurmaya çalışıyordu. Bu halimizle iyi dövüşebilecek bir ikili değildik ama Lee'yi oyalayabilirsek bir şansımız olabilirdi.

Lee darbelerimizi savuşturmaya çalışırken Eddie'nin söylediklerini hatırladım. Sıkı bir yumruk sizden güçlü birine ciddi zararlar verebilirdi. Birkaç saniye tetikte bekledikten sonra bir açık yakaladım. Yumruğumu Eddie'nin gösterdiği gibi sıkıp bacaklarımla dengemi buldum ve yumruğumu savurdum.

"Of."

Yumruğum Lee'ye değdiği an acıyla kıvrandım. Yumruk atmanın güvenli yolu buysa başka türlüünü düşünemiyordum bile. Neyse ki Lee de en az benim kadar acı çekiyor gibiydi. Koltuğa takılıp dengesini kaybetti ve yere düştü. Yaptığının sonucunu görünce ağzım açık kalmıştı. Adrian bu fırsattan istifade beni kapıya götürdü.

"Hadi Sage. Tam sırası."

Lee küfürleri sıralarken kapı koluna uzandım ama kapı kendiliğinden açıldı.

Ve iki Strigoi içeri girdi.

25. BÖLÜM

PALM SPRINGS'E İLK GELDİĞİMİZDE, Moroi'ların yanında donup kaldığı için Keith'le dalga geçmiştim. Şimdi kabuslarımdan fırlamışa benzeyen Strigoi'larla karşı karşıya gelince onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordum. En büyük korkularıyla yüzleşen kişilerin mantıklı düşünememesi doğaldı.

Ama Keith eğer yanımda olsaydı neden Moroi'ların beni o kadar etkilemediğini de anlardı. Strigoi'larla karşılaştırıldığında Moroi'lar insandan çok farklı değildi. Önem taşıyan tek fark, yaşamla ölüm arasındaki farktı. Bizi ayıran çizgiydi bu. Çizginin bir yanında Adrian'la ben vardık, diğer yanıyla karşı karşıyaydık.

Daha önce de Strigoi görmüştüm ama o zaman yanımda Rose ve Dimitri vardı, beni korumaya hazırlardı. Şimdiyse bizi kurtaracak bizden başka kimse yoktu.

Sadece iki taneydiler ama iki yüz de olsalar aynıydı. Strigoi'lar bizden o kadar farklı bir seviyedeydi ki bir tanesi bile

büyük fark yaratıyordu. İkisi de kadındı ve yirmili yaşlarında Strigoi olmuşa benziyorlardı. Ne zamandı kim bilir? Lee, Strigoi olmanın sonsuza dek genç kalmak demek olduğunu söyleyip duruyordu. Ama karşımdaki iki yaratığa bakarken ben hiç öyle görmüyordum. Evet, yapay bir gençlikleri vardı ama bir çürümüşlük hissi her şeyi gölgeliyordu. Yüzleri kırıksık değildi belki ama hastalarım gibi beyazdı. Moroi'lardan çok daha soluk tenliydi. Kırmızı halkalı gözleri canlılıkla parlamıyor, donuk donuk bakıyordu. Onlarda doğallıktan eser yoktu.

"Ne güzel," dedi kaküllü, kısa saçlı sarışın. Yüzü, dönüşürölmeden önce dampir ya da insan olduğunu düşündürdü bana. Ailemizin kedisinin kuşlara baktığı gibi bakıyordu bize. "Tam da anlatıldığı gibi."

"Çoook tatlılar," dedi diğeri gülümseyerek. Boyuna bakılırsa eskiden Moroi olmalıydı. "İlk hangisini istediğime karar veremedim."

Sarışın ona dik dik baktı. "Paylaşacağız."

"Geçen seferki gibi," dedi diğeri, siyah saçlarını otomatik bir hareketle geriye iterek.

"Hayır," dedi ilki. "Geçen sefer ikisini de sen öldürmüştün. Ona paylaşmak denmez."

"Ama ikisinden de beslenmene izin vermiştim."

O sırada Lee toparlanıp sarışının yanına koştu. "Durun, durun. Dawn. Bana söz vermiştin. İlk iş olarak beni diriltecektin."

Strigoi'lar ona döndü. Ben hala bu yaratıklara bu kadar yakinken hareket edemiyordum. Ama yaşadığım dehşete rağmen

men Lee'ye acımadan edemedim. Ondan nefret de ediyordum elbette ama ruhunu boş bir ölümsüzlüğe feda edecek kadar hayatın anlamsızlığına inanan birine ancak acınırdı. İstedğini almak için bu yaratıklara güvenmesi de acıydı. Çünkü görebildiğim kadarıyla bu yemeği üç kişilik bir hale getirip getirmemenin hesabındaydılar. Bunu fark etmeyen bir tek Lee'ydi.

"Lütfen," dedi. "Bana söz verdin. Kurtar beni. Eski halime getir."

Yüzünde, vurduğum yerdeki kızarıklık gözüme çarptı. Yaptığımdan az da olsa gurur duyuyordum ama Strigoi'ların elinden kurtulabilecek dövüş yeteneklerim olduğu hayaline kapılacak değildim.

"Başkaları da var," dedi Lee. *Kurtarıcılarının* hemen yardımına koşmayacaklarını anlamıştı. "Yerlerini biliyorum. Bir tanesi genç bir dampir."

"Ne zamandır dampİRim olmadı," dedi kıvrıcık saçlı olan Strigoi.

Dawn içini çekti. "Umurumda değil Jacqueline. Sen bunu diriltmek istiyorsan dirilt. Ben şu ikisini istiyorum. Diğerleri beni ilgilendirmiyor."

"O zaman dampiri kendime ayırıyorum," dedi Jacqueline.

"Nasıl istersen," dedi Dawn. "Sadece elini biraz çabuk tut yeter."

Lee'nin sevinci mide bulandırıcıydı. "Teşekkürler," dedi. "Çok teşekkürler! O kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Ah!"

Jacqueline öyle hızlıydı ki hareket ettiğini göremedim bile. Kapı eşiğinde dikilirken bir an sonra Lee'yi koltuğa yatırırvermişti. Lee boğuk ve kısa süren bir çığlık attı. Dawn kapıyı kapatıp bizi itti. Teması beni irkiltti.

“Hadi biraz manzaraya bakalım,” dedi neşeyle.

Adrian'la ben bir karşılık vermeden salona doğru yürüdük. Adrian'a şöyle bir baktım ama duygularını çok iyi gizliyordu. Bakışları ya da sözleriyle bana cesaret vermeye çalışmadığına memnundum.

Yaklaşınca Lee'nin yüzündeki mutluluğu gördüm. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Gözümü kapatmak, başımı çevirmek istiyordum ama bir güç beni izlemeye zorladı. Bir vampirin beslendiğine daha önce tanık olmamıştım. Dorothy gibilerin neden hevesle gönüllü olduklarını şimdi anlıyordum. Lee'nin kan dolaşımına endorfin karışıyor ve can vermekte olduğu gerçeğini ondan gizliyordu. Lee kimyasal bir cennette kaybolmuştu. O şartlar altında düşünmek mümkünse, belki de tekrar Strigoi olduğunda yaşayacağı mutluluğu düşünerek seviniyordu. Zaman algımı yitirdim. Her an bir işkenceydi. Sanki Lee'nin çektiği acıyı ben çekiyordum. Hızlı gidiyor gibi görünmesine rağmen bitmek bilmiyordu. Jacqueline sadece bir kere durdu ve “Kanı beklediğim kadar iyi değil,” dedi.

“Dur o zaman,” dedi sıkılmaya başlayan Dawn. “Bırak öl-sün. Bu ikisini paylaşıyoruz.”

Jacqueline karar vermeye çalışırken yine Lee'nin bunlara güvenmekle ne büyük salaklık ettiğini düşündüm. Strigoi bir-

kaç dakika sonra omuz silkti. “Neredeyse bitti. Bana şu dam-piri getirmesini çok istiyorum.”

Jacqueline beslenmeye devam etti. Söylediği gibi işi kısa sürdü. Lee’nin yüzü neredeyse Strigoï’larınkı kadar beyazlaşmış, cildi gerilmişti. Şok ve mutluluk karışımı gülümsemesi yüzünde donmuştu. Jacqueline başını kaldırıp ağzını sildi ve zevkle kurbanına baktı. Kolunu sıyırıp tırnaklarını bileğine bastırırken bir şey gördü.

“Ah, daha temiz.” Eğilip ikili koltuğun altından Lee’nin bıçağını aldı, bileğini kesti ve koyu kırmızı kanını akıttı. Bana sanki kanları benimkine bu kadar benzememeli gibi geliyordu. Siyah ya da asitli falan olmalıydı.

Lee’nin başını geriye itip bileğini onun ağzına götürdü. O gece gördüğüm her şeyden daha kötüydü bu. Ölüm korkunçtu ama doğanın bir parçasıydı. Ama bu... Bunun doğada yeri yoktu. Dünyanın en büyük günahına tanık olmak üzereydim. Kara büyüyle ruhu yozlaştırarak ölüyü diriltmek. Oradan kaçmak istiyordum. Bir zamanlar dost bildiğim birinin doğadaki bir sapma sonucu dirildiğini görmek istemiyordum.

Bir şey elime dokununca sıçradım. Adrian. Gözleri Lee’yle Jacqueline’deydi ama eli kelepçeye rağmen elimdeydi. Sıcaklığı beni şaşırttı. Moroi’ların da bizim gibi yaşadıklarını ve sıcakkanlı olduklarını biliyordum ama yersiz korkularım yüzünden onların hep soğuk olduğunu düşünmüştüm. Bu dokunuşun bu kadar iyi gelmesi de bir o kadar şaşırtıcıydı. *Hey, bir planım var. Merak etme, birazdan kurtulacağız*, demiyordu o doku-

nuş. *Yalnız değilsin*, diyordu daha ziyade. Bana verebileceği başka bir şey yoktu zaten ve o an bu da yeterliydi.

Sonra garip bir şey oldu. Daha doğrusu *olmadı*.

Strigoi dönüşümüne dair fazla bilgim yoktu ama temel noktaları biliyordum. Kurbanın kanı içilir, sonra kurbanı öldüren Strigoi kendi kanını cesede içirirdi. İşe yaraması için ne kadar geçmesi gerektiğini bilmiyordum. Strigoi'un tüm kanına gerek olmadığı kesindi. Sonuçta bir noktada Lee yaşayan bir ölü olarak ayağa kalkmalıydı.

Jacqueline'in kendini beğenmiş yüz ifadesi yerini meraka ve şaşkınlığa bıraktı.

"Neden bu kadar sürdü?" diye sordu Dawn.

"Bilmiyorum," dedi Jacqueline, Lee'ye dönerek. Boştaki eliyle Lee'yi omzundan sarstı ama nafile.

"Bunu daha önce yapmadın mı?" dedi Dawn.

"Yaptım tabii ki," dedi Jacqueline. "Bu kadar sürmemişti. Şimdiye ayakta olmalıydı. Bir şeyler ters gidiyor." Lee'nin anlattığı, boşa giden denemeleri düşündüm. Ruh konusunda bilgili değildim. Ruhun Strigoi'a dönüşmesiyle ilgili ise o kadar bile bilgim yoktu. Ama içimden bir ses dünyada Lee'yi tekrar Strigoi'a çevirebilecek bir güç olmadığını söylüyordu bana.

Bir dakikayı daha bekleyerek geçirdik. Sonunda Jacqueline tiksintiyle koltuktan uzaklaştı ve hareketsiz yatan Lee'ye baktı. "Bir şeyler ters gidiyor," dedi yine. "Ne olduğunu anlayacağım diye daha fazla kan harcayamam. Hem kestiğim yer iyileşmeye başladı bile."

En çok istediğim şey varlığını unutmalarıydı ama çene-
mi tutamadım. İçimdeki bilim adamı baskın çıktı. “İlk haline
dönmesi kalıcı bir etki yapmış. Ruh büyüğü onda bir iz bırak-
mış. Artık geri döndürülemez.”

İki Strigoi da bana baktı. Kırmızı gözleri beni eziyordu.

“Bu ruh hikayelerine asla inanmamışımdır,” dedi Dawn.

Jacqueline hala başarısızlığının şaşkınlığını yaşıyordu.
“Ama onda bir yanlılık var. Açıklayamıyorum ama tadı olma-
sı gerektiği gibi değildi.”

“Unut onu,” dedi Dawn. “Şansını kullandı. İstedliğini aldı.
Biz önümüze bakalım.”

Gözlerinde kendi ölümümü gördüm ve haçımı tuttum.
“Tanrım beni koru,” dedim Strigoi saldırırken.

Nasıl olduysa Adrian onu durdurmak için araya girdi.
Daha doğrusu durdurmaya çalışmak için. O kelepçelerle ye-
terince hızlı olamazdı. Benim gördüğümü görmüş ve kendini
önüme atmıştı.

Strigoi’un tek bir el hareketiyle Adrian salonun ortalarına
kadar uçtu. Nefesimi tuttum. Adrian yere düşerken bağırmaya
başladım. Boğazımda keskin bir acı hissettim. Dawn boynu-
ma erişmek için ayaklarımı yerden kesmişti. Acı yayılırken dua
etmeye çalıştım ama saniyeler içinde acı da, dua da zihnimden
silinip gitti. Huzur, mutluluk ve heyecan karışımı bir duygu
bana hakim oldu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Tek bildiğim,
yaşanabilecek en güzel duyguları yaşadığımdı. Daha fazlasını
istiyordum. Daha fazla, daha fazla. O duygularda boğulmak,
kendimi kaybetmek, her şeyi unutmak istiyordum...

“Of,” dedim birden yere çarpınca ama hala acı hissetmiyordum.

Dawn beni yakaladığı hızla bırakmıştı. İçgüdüsel olarak elimi uzattım ama düşüşümü durduracak gücüm yoktu. Haliya seriliverdim. Dawn elini dudaklarına götürmüş, burnundan soluyordu.

“*Bu da neydi?*” dedi isyan eder gibi.

Beynim hala düzgün çalışmıyordu. Endorfinin sadece tadına bakmıştım ama sersemlememe yetmişti. Cevap veremiyordum.

“Ne oldu?” dedi Jacqueline yaklaşarak. Şaşkın şaşkın bir bana bir Dawn’a bakıyordu.

Dawn kaşlarını çatıp yere tükürdü. Kendi kanımı yerde gördüm. İğrenç.

“Kanı korkunç. Rezalet. İçilecek gibi değil.” Tekrar tekrar tükürdü.

Jacqueline’in gözleri büyüdü. “Tıpkı diğeri gibi. Gördün mü? Sana demiştim.”

“Hayır.” Dawn başını iki yana salladı. “Aynı olması imkansız. Onun kanını o kadar içemezdin.” Bir daha tükürdü. “Tadı garip ya da kötü değil. Bozuk gibi.” Jacqueline’in şüpheyele baktığını gören Dawn onun koluna vurdu. “İnanmıyor musun? Kendin dene.”

Jacqueline bana doğru tedirgin bir adım attı. Dawn yine tükürünce diğer Strigoi birden ikna oldu. “Kötü bir yemek daha istemiyorum. Lanet olsun.” Dimdik ayakta duran Adrian’a baktı. “Hiç değilse bu var.”

"O da bozuk değilse tabii," dedi Dawn.

Duyularım geri geliyordu. Bir an için kurtulmamızın bir yolu olabilir mi diye merak ettim. Strigoi'lar bizi kötü yemek diye bırakabilir miydi? Hayır. Ne olursa olsun bizi sağ bırakmazlardı. Öylece çekip gitmeleri için bir sebep yoktu. Bizi zevk için de öldürürlerdi.

Jacqueline yine aynı hızla Adrian'a saldırdı. "Öğrenelim bakalım."

Jacqueline onu duvara dayayıp ısırırken çığlığı bastım. Strigoi birkaç saniye sonra başını kaldırıp kanın tadına baktı ve sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bu iyi. Çok iyi. Diğerlerini telafi eder." Parmak uçlarını onun yanaklarında gezdirdi. "Çok yazık. Yakışıklıymış da."

Dawn yanlarına gitti. "Sen hepsini almadan ben de dene-yeyim."

Jacqueline onu duymazdan gelip tekrar Adrian'a yapıştı. Adrian'ın gözleri kayarken ben de endorfinden düşünmeme yetecek kadar kurtulmuştum. Kimse bana dikkat etmiyordu. Kalkmaya çalışınca dünya hızla dönmeye başladı. Salonun bir köşesinde yerde duran çantama doğru süründüm. Dawn benim kanımın tadından kurtulmak için çok geçmeden Jacqueline'in yerine geçti.

Kendimi şaşırtacak bir hızla çantamı karıştırıp işe yarar bir şey aradım. Mantıklı, duygusuz yanımla kurtulmamızın bir yolu olmadığını söylüyordu ama oturup Adrian'ın kanını içmelerini izleyemezdim. Karşı koymak zorundaydım. Onun beni kurtarmaya çalıştığı gibi ben de onu kurtarmak için bir

şeyler yapmak zorundaydım. Çabalarımın boşa gitmesi ya da ölmem önemli değildi. Ne olursa olsun denemeliydim.

Bazı Simyacılar silah taşırdı ama ben taşımazdım. Çantam büyüktü, içinde ihtiyacımdan fazlası olurdu ama silaha benzer bir şey yoktu. Olsaydı bile zaten çoğu silah Strigoî'lara işlemezdi. Tabanca onları yavaşlatır ama öldürmezdi. Sadece gümüş kazık, başının kesilmesi ve ateş bir Strigoî'ü öldürebilirdi.

Ateş...

Bayan Terwilliger'a yaptığım tılsımı avucumda sıktım. Onu ne yapacağımı bilemeyerek çantama atmıştım. Ancak kan kaybettiğim ve düzgün düşünemediğim için onu kullanmayı tasarlamış olabilirim. Çalışmayan bir şeyi kullanamazdınız! Bir kese işe yaramaz taş ve yaprak yığınıydı. Ortada büyük falan yoktu. Aptallık ediyordum.

Ama elimde her şeye rağmen bir kese taş vardı.

Çok ağır değildi ama başına vurulduğu kişinin dikkatini dağıtabilirdi. En iyi silahım buydu. Adrian'ın ölümünü geciktirecek tek kozumdu. Keseyi Dawn'a nişanlayıp o aptalca sözleri söyledim. "*Alevlere, alevlere!*"

İyi bir atıştı. Bayan Carson görse gurur duyardı. Benim ise kendimle gurur duyacak zamanım olmadı çünkü başka bir gerçeği özümsemekle meşguldüm. *Dawn alev almıştı.*

Ağzım açık kaldı. Alevler büyük değildi. Onun tüm vücudunu sarmıyordu ama tılsımın çarptığı yer tutuşmuştu. Ateş saçlarına doğru hızla ilerliyordu. Dawn haykırarak başına vurmaya başladı. Strigoî'lar ateşten korkardı. Jacqueline bir an

geri çekildi ve Adrian'ı bırakıp bir battaniye alarak Dawn'ın kafasını sardı.

"Neler oluyor?" dedi Dawn ve öfkeyle üstüme yürüdü. Elde ettiğim tek şeyin ölümümü yakınlaştırmak olduğunu anladım.

Dawn beni yakalayıp başımı duvara vurdu. Ben daha kendime gelemeden beni yine tuttu ama kapı hızla açılınca durdu. Elinde gümüş bir kazıkla Eddie kapıdaydı.

Sonrasında beni en çok şaşırtan, olayların hızıydı. Duraksamalar, beklemler, durum değerlendirmeleri, laf dalaşları yoktu. Eddie içeri dalıp doğruca Jacqueline'e saldırdı. Jacqueline de aynı hızla harekete geçip onu yarı yolda karşıladı.

Hala endorfinin etkisindeki Adrian yerdeydi. Eddie kavgayı sürdürürken eğilerek gidip Adrian'ı salonun daha güvenli kısmına çektim. Sadece bir kere onlara baktım. Dansı andıran ölümcül manevraları baş döndürücüydü. İki Strigoi da Eddie'nin açığını kolluyor ama kazıktan da çekiniyordu.

Adrian'ın yüzü bembeyazdı ve gözbebekleri küçücük kalmıştı. Ne kadar kan kaybettiğini, bu halde olmasının kan kaybına mı, yoksa endorfine mi bağlı olduğunu bilmiyordum.

"Ben iyiyim Sage," diye mırıldandı, ışıktan rahatsız olmuş gibi gözlerini kırparak. "Ama kafam iyi. Daha önce kullandığım şeyler ne kadar hafifmiş." Biraz büyüyen gözbebekleri bana odaklandı. "Tanrım. Sen iyi misin?"

"Olacağım," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Başım dönünce sendeledim. Adrian bağlı elleriyle bana destek olmaya çalıştı. Birbirimize yaslandık. İkimiz de ayakta duracak hal-

de değilken birbirimize yardım etmeye çalışmamız gülünçtü. Gözüme ilişen bir şey tüm düşüncelerimi zihnimden kovdu.

“Jill,” dedim fısıltıyla.

Adrian hemen baktığım yere doğru döndü. Jill salonun kapısındaaydı. Eddie buraya sadece Jill bağdan bir şeyler öğrendikten sonra onun yönlendirmesiyle gelmiş olabilirdi. Savaş hazır bir tanrıça gibi Eddie’nin Strigoi’larla dalaşmasını izliyordu. Hem ilham hem korku verici bir görüntüydü bu. Adrian da benimle aynı fikirdeydi.

“Hayır, hayır, ufaklık,” dedi fısıltıyla. “Aptalca bir şey yapma. Bu işi Castile halletmeli.”

“Dövüşmeyi biliyor,” dedim.

Adrian kaşlarını çatı. “Ama silahı yok. Silahı yokken hafifsıklet sayılır.”

Haklıydı. Jill’in kendini tehlikeye atmasını hiç istemiyordum ama silahı olsa bir şeyler yapabileceğinden emindim. En kötü ihtimalle dikkatlerini dağıtırdı. Eddie, Strigoi’lara direniyordu ama bir ilerleme kaydedemiyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Jill de silah olarak sadece aklıyla asla bu savaşa girmemeliydi.

Dünya hala dönüyordu. Adrian’ın itirazlarına rağmen mutfağa ulaşmayı başardım. Son gücümle tezgaha tutunup ayakta kaldım ve musluğu açtım.

“Jill!” diye bağırdım.

Sesin geldiği tarafa dönüp akan suyu görünce ne yapması gerektiğini anladı ve elini kaldırdı. Musluktan akan su yön değiştirip salona doğru çekildi ve Jill’in ellerinin arasında birikti.

Jill su kütlesini uzun bir silindir şekline soktu ve sudan sopasını kaptığı gibi koşup Jacqueline'in sırtına indirdi. Sopadan su damlacıkları sıçradı ama kütle, ikinci darbeye kadar sertliğini korudu, sonra tamamen sıvılaşarak etrafa saçıldı.

Jacqueline vurmak için elini kaldırarak arkasına döndü. Bunu tahmin eden Jill tıpkı Eddie'nin öğrettiği gibi eğilerek Strigoï'un önünden çekildi. Bu da Eddie'ye Strigoï'ya arkadan saldırma fırsatı verdi. Dawn'ın darbesinden sıyrılan Eddie kazığı Jacqueline'in sırtına geçirdi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama kazık sırttan girdiğinde de kalbe ulaşabiliyordu. Jacqueline taş kesilince Eddie kazığı çıkardı ve Dawn'ın saldırısından son anda kurtuldu. Dawn onun dengesini bozmayı başarmıştı ama Eddie hemen toparlandı. Herkesin unuttuğu Jill mutfağa, yanımıza koştu.

"İyi misiniz?" dedi ikimize bakarak. Artık arkadaşları için endişelenen sıradan bir genç kızdı. "Tanrım. İkinize bir şey oldu diye çok korktum. Duygular çok güçlüydü. Dehşet verici bir şey olduğunu anladım ama anlaşılır gibi değildi."

Dawn'la dans eden Eddie'ye baktım. "Ona yardım etmemiz gerek..."

Tezgahtan iki adım uzaklaşmıştım ki dengemi kaybettim. Jill ve Adrian birlikte atılıp beni yakaladı.

"Tanrım, Sage," dedi Adrian. "Kötü durumdasın."

"Senin kadar kötü değilim," dedim. Aklım hala Eddie'deydi. "Senin kanını içtiler..."

"Evet, ama benim kolum kanamıyor," dedi. "Beyin sarsıntısı da geçirmiyorum."

Haklıydı. İtiş kakış arasında Lee'nin beni bıçakladığını unutmuştum. Başımın bu kadar dönmesine şaşmamalıydı. Hem başımı duvara da vurmuştum. İkisi de beni etkiliyor olabilir.

“Dur,” dedi Adrian nazikçe. Kelepçeli ellerini uzattı. “Ben halledebilirim.”

Ürperten bir sıcaklık yavaş yavaş koluma yayıldı. Önce sakinleştiğimi hissettim. Her şey yolundaydı. Kontrol Adrian'daydı. O bana bakardı.

Adrian üstümde büyü kullanıyordu.

“Dur!” diye haykırdım ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle onlardan uzaklaştım. Neler olduğunu anlamamın verdiği dehşet çok büyüktü. “Dokunma bana! Bana sakın büyüyle dokunma!”

“Sage, inan bana daha iyi hissedeceksin,” dedi Adrian tekrar bana dokunmaya yeltenerek.

Tezgaha tutunup geriledim. Az önce hissettiğim huzur, vampir büyülerine karşı hayatım boyunca içimde taşıdığım korkunun yanında hiç kalıyordu. “Hayır, hayır, hayır. Büyü olmaz! Asla! Bana yapamazsın! Dövme beni iyileştirir! Ben güçlüyüm!”

“Sage...”

“Dur, Adrian,” dedi Jill. Çekinerek bana yaklaştı. “Merak etme, Sydney. Seni iyileştirmeyecek. Söz veriyorum.”

“Büyü olmaz,” dedim fısıltıyla.

“Tanrı aşkına,” dedi Adrian. “Şu lanet batıl saçmalıklar yok mu!”

“Büyü yok,” dedi Jill sakince. Tişörtünün üstüne giydiği gömleği çıkardı. “Gel, daha fazla kan kaybetmemen için bununla...”

Kulakları sağır eden bir çığlık dikkatimizi yeniden salona çekti. Eddie kazığını Dawn’ın göğsünün ortasına geçirmişti. Biz tartışırken Dawn, Eddie’yi hırpalamış olmalıydı. Yüzünün bir yanında kırmızı bir iz vardı ve dudağı kanıyordu. Hırsla kazığı çekti ve Dawn’ın yere serilmesini seyretti.

Tüm o dehşetin içinde Simyacı içgüdülerim harekete geçti. Tehlike geçmişti. Uygulanması gereken bazı işlemler vardı.

“Cesetler,” dedim. “Onları yok etmeliyiz. Çantamda bir şişe var.”

“Dur bakalım,” dedi Adrian. Jill’le birlikte beni tuttular. “Olduğun yerde kal. Castile o işe bakar. Senin gideceğin tek yer bir doktor.”

Hareket etmedim ama son söylediğine itiraz ettim. “Hayır, doktora gitmem! Hiç değilse Simyacı bir doktor bulun. Çantamda telefon numaraları var...”

“Çantasını getir,” dedi Adrian, Jill’e. “Yoksa rahat durmayacak. Ben koluyla ilgilenirim.” Ona sertçe baktım. “Büyü kullanmadan.”

“Ben kendi kendime iyileşirim,” dedim çantamı getiren Jill’e bakarak.

“Yemek konusundaki katı alışkanlıklarına ara verip kan kaybına karşı bol kalori almak zorundasın. Clarence gibi şeker ve sıvı tüketeceksin. Neyse ki tezgaha bu şekerleri bırakmışlar.”

Eddie, Jill'in yanına gidip nasıl olduğunu sordu. Jill onu iyi olduğuna ikna etmeye çalışırken Eddie elli Strigoï'la daha kapışabilirmiş gibi görünüyordu ama onun bakışlarında inanamadığım ve daha sonra düşünmemi gerektirecek bir şeyler vardı.

"Lanet olsun," dedi Adrian sargı bezleriyle boğuşarak. "Eddie, Lee'nin cesedinde bu kelepçenin anahtarı olup olmadığına bakar mısın?"

Lee'nin cesedi sözlerini duyunca Jill donakaldı. Kendisi de bir cesetmiş gibi yüzü bembeyaz kesildi. O kargaşada koltuktaki Lee'yi görememişti. O tarafa doğru birkaç adım attı ve cesedi gördü. Ağzı açıldı ama ses çıkmadı. Sonra koltuğun yanına koşup Lee'nin elini tuttu.

"Hayır," diye haykırdı. "Hayır, hayır, hayır." Uyanabilirmiş gibi onu sarstı. Eddie göz açıp kapayana kadar Jill'in yanına gitti ve avutmak için ona sarılıp alçak sesle bir şeyler söyledi. Jill onu duymuyordu. Onun şu anda tüm dünyası Lee'ydi.

Gözlerimin dolduğunu hissettim ve bundan nefret ettim. Lee beni öldürmeye çalışmış, sonra beni öldürmeleri için başkalarını çağırmıştı. Ardında masum kurbanlar bırakmıştı. Öldüğüne sevinmeliydim ama üzülüyordum işte. Çılgınca da olsa Jill'i sevmişti. Yüzündeki acıya bakılırsa Jill de onu sevmişti. Ruh bağı ona Lee'nin bu olaylardaki rolünü göstermemişti. Onun Strigoï'ların kurbanı olduğunu sanıyordu. Yakında Lee'nin yaptıklarını öğrenecekti. Öğrenince acısı azalır mıydı, yoksa çoğalır mıydı bilmiyordum ama azalmayacağını tahmin ediyordum.

Nedense Adrian'ın *Aşk* tablosu gözümün önüne geldi. Karanlığı yaran kırmızılığı düşündüm. Jill'in çektiği acıya şahit olmak Adrian'ın sanatını biraz olsun anlamamı sağlamıştı.

26. BÖLÜM

LEE'NİN YAPTIKLARI ve Eddie'yle Jill'in bizi kurtarmaya nasıl geldiği de dahil tüm hikayeyi öğrenmem günlerimi aldı.

Kayıp parçanın yerine Lee'yi koyunca Tamara, Kelly, Melody ve bahsettiği insan kız Dina cinayetlerini birbirine bağlamak zor olmadı. Cinayetlerin hepsi son beş yıl içinde ya Los Angeles'ta ya da Palm Springs'te gerçekleşmişti ve kızların çoğunun Lee'yi tanıdığına dair kanıtlar vardı. Rasgele kurbanlar değillerdi. Lee'nin geçmişine dair Clarence'tan bilgi aldık ama kesin bilgiler değildi. Tahminlerimize göre Lee on beş yıl kadar önce zorla Strigoi yapılmıştı. On yıl böyle kalmış, sonra bir ruh kullanıcısı Lee istemediği halde onu eski haline getirmişti. Clarence o zaman bile oğlunun on yıl sonra eve yaşlanmadan nasıl döndüğünü sorgulamamıştı. Lee'nin Strigoi olduğuna dair sorularımızı geçiştirdi. Bunu bilmiyor muydu, yoksa bilip de inkar mı ediyordu, bilinmez. Tamara'nın ölümünden

öz oğlunun sorumlu olduğunu bilip bilmediği de meçhuldü. Vampir avcısı teorisini, oğlunun katil olmasından daha kolay sindiriyordu muhtemelen.

Lee'nin Los Angeles'taki okulunda yürütülen soruşturma, Strigoi olmadan önce oraya kayıt yaptırmadığını ortaya koydu. Yeniden Moroi olunca orayı Los Angeles'ta kalmak için bir bahane olarak kullanmıştı. Orada daha kolay kurban bulabiliyordu. Kurbanların da bilinenden fazla olduğunu tahmin ediyorduk. Melody ve Dina gibi insan kurbanlar tekrar Strigoi olmak için her ırktan denemeler yaptığına işaret etti.

Kelly Hayes'le ilgili soruşturmalar daha önce anlamam gereken bir şeyi açığa çıkardı. Kız bir dampirdi. İnsana benziyordu ama spordaki başarısı yeterli bir ipucuydu. Lee beş yıl önce babasını ziyaret ederken ona rastlamıştı. Bir dampirle baş etmek kolay değildi, o yüzden onunla çıkma zahmetine girmişti.

Konu hem Simyacılar'ı hem de Moroi'ları ilgilendirmesine rağmen hiçbirimiz onu eski haline getiren *aşağılık ruh kullanıcısı* hakkında bir şey bilmiyorduk. Kayıtlarda çok az ruh kullanıcısı vardı ve güçlerine dair çok az şey biliniyordu. Clarence bu gizemli ruh kullanıcısıyla ilgili bilgisi olmadığı konusunda inat ediyordu. Ona inanmıştım.

Bütün hafta Palm Springs'e Simyacılar gelip gitti ve herkesle konuştular. Onlara hikayemi defalarca anlatmam gerekti. Son olarak da bir cumartesi günü öğle yemeğinde Stanton'a anlattım. Keith'e ne olduğunu takıntı haline getirmiştım ama o konuyu açmamaya karar verdim. Ne de olsa beni tek ilgilendiren, Keith'in artık burada olmamasıydı.

“Doktorlara göre Lee’nin otopsisinde Moroi olmadığına dair hiçbir bulgu yokmuş,” dedi Stanton, *linguine carbona-ra’sını* yemeye ara vererek. Yemekte cesetlerden bahsetmek hoş değildi tabii. “Ama sıradışı bir şey beklemiyorduk zaten.”

“Ama onda özel bir şeyler olmalı,” dedim. Çatalımla oynamakla yetiniyordum. “O kadar yavaş yaşlanması tek başına yeterli bir kanıt. Ama dahası da var. O kadar kişinin kanını içmiş. Jacqueline’in ona yaptıklarını da gördüm. İşe yaramak zorundaydı. Bütün işlemleri doğru yaptı.”

Bu konudan böyle rahat bahsedebildiğime şaşıırıyordum. Böyle anlarda Simyacılık ruhum devreye giriyordu. O gece olanlar içimde kalıcı bir iz bırakmıştı. Yatakta gözlerimi kapadığımda Lee’nin ölümünü ve Jacqueline’in ona kendi kanını içirmesini görüyordum. Jill’e çiçekler alan, hepimizi mini golf oynamaya götüren Lee.

Stanton dalgın dalgın başını salladı. “Bu durum Strigoi’luktan döndürülenlerin bir daha Strigoi olmaya bağışıklık kazandığını gösteriyor.”

Bir süre konuşmadan sessizce oturup bu sonucu özümsemeye çalıştık.

“Bu çok önemli bir şey,” dedim sonunda. Lee’yle ilgili çok sayıda soru işareti vardı. Yeniden Moroi olunca yaşlanmaya başlamıştı ama çok yavaş bir şekilde. Neden? Emin değildik ama bu bile dev bir keşifti. Tıpkı bir daha Moroi büyüsü kullanamaması gibi. Golf oynarken Jill ondan sis yaratmasını isteyince çok korkmuştum ama şimdi tekrar düşününce Lee’nin neden o kadar telaşlandığını anlayabiliyordum. Onda bir şey-

ler değişmiş, onu tekrar Strigoi olmaktan korumuştu. Evet, çok önemli demek az bile kalırdı.

“ok önemli,” dedi Stanton bana katılarak. “Grevimizin önemli bir kısmı, insanların ölümsüzlük uğruna ruhlarını feda etmelerini engellemek. Bu büyüyü dizginlemenin bir yolunu bulmanın, Lee’yi neyin koruduğunu keşfetmenin etkileri büyük olur.”

“Moroi’lar için de,” dedim. Onlar için de, dampirler için de Strigoi yapılmanın çoğu kez ölümden de beter kabul edildiğini biliyordum. Kendilerini korumanın bir yolu varsa, Strigoi’larla bizden çok daha sık karşılaştıkları da düşünülürse onlar için çok iyi olurdu. Büyülü bir açıdan bahsediyorduk belki de.

“Elbette,” dedi Stanton ama ses tonundan diğer ırkları o kadar da umursamadığı anlaşılıyordu. “Strigoi yaratımını tümden engellemek bile mümkün olabilir. Senin kanının gizemi de var. Strigoi’ların senin kanını sevmediğini söyledin. O da bir çeşit koruma olabilir.”

O anı hatırlayınca ürperdim. “Olabilir. Her şey çok hızlı oldu. Kesin konuşmak zor. Ama kanım, boynumu kırmak isteyen bir Strigoi’a karşı hiç işe yaramıyordu.”

Stanton başını salladı. “Her şeye rağmen göz önüne almamız gereken bir şey. Ama nce Lee’ye ne olduğunu anlamalıyız.”

“Ruhun bu konuda büyük rolü olmalı, değil mi? Lee’yi eski haline getiren bir ruh kullanıcısıydı.”

Garson gelip Stanton’ın tabağını götürdü. “Kesinlikle. Maalesef işbirliği yapabileceğimiz ruh kullanıcılarının sayısı çok

az. Vasilia Dragomir'in güçleriyle deney yapacak zamanı yok. Neyse ki Sonya Karp yardım edeceğini bildirdi. Eski bir Strigoi olduğu için bu çok iyi bir haber. En azından yavaş yaşlanmayı ilk elden sınavabiliriz. Sadece kısa bir süre bize katılabilecek. Moroi'lar diğer başvurularımızla ilgili bilgi vermedi ama elimizde hiçbir kısıtlaması olmayan başka bir ruh kullanıcısı daha olsaydı..."

Yüzüme anlamlı anlamlı baktı.

"Ya Adrian?" dedim.

"Araştırmamıza katkıda bulunur mu dersin? Strigoi dönüşümlerine engel olmanın büyülü bir yolunu bulmak çok önemli. Bize gerçekten çok yardımı olur. Moroi'larla konuştum. Strigoi'lar konusunda deneyimli küçük bir ekip oluşturuyorlar. Yakında onları göreve yollayacaklar. Adrian'ın yardımını çok gerekli."

"Vay canına. Hiç zaman kaybetmiyorsunuz," dedim.

Adrian ve araştırma deyince onu bir laboratuvarında, cam tüplerin arasında, beyaz önlükle hayal ettim. Gerçek araştırmanın buna benzer bir şey olmayacağını biliyordum ama bu sahneyi düşünmemek zordu. Adrian'ın bir konuya odaklandığını hayal etmek de kolay değildi. Ama onun umursamaya değer bulacağı bir şeyle karşılaştığında değişebileceğini düşünüyordum. Bu araştırma yeterli gelir miydi?

Emin değildim. Adrian'ın neyi önemli bulup neyi bulmayacağını hiçbir zaman öngöremiyordum. Ama o kadar da önemli olmadığı halde onun dikkatini çekecek bir şeyler aklıma geliyordu.

“Adrian’a ona ait bir ev verebilirseniz yardım etmeyi kabul edeceğinden eminim,” dedim sonunda. “Clarence Donahue’nün evinden ayrılmayı çok istiyor.”

Stanton kaşlarını havaya dikti. Bunu beklemiyordu anlaşılan. “Şey. Bu çok büyük bir talep değil sanırım. Hem anlaşma yıllık olduğu için Keith’in eski evinin faturalarını zaten ödüyörüz. Bay Ivashkov oraya taşınabilir ama...”

“Ama ne?”

Stanton omuz silkti. “Ben orayı *sana* önerecektim. Keith’in... şanssız ayrılığından sonra seni sorumlu Simyacı yapmaya karar vermiştik. Amberwood’u bırakıp o daireye yerleşebilir ve eylemlerimizi oradan yönetebilirdin.”

Kaşlarını çattım. “Ama birinin sürekli Jill’le kalmasını istiyorsunuz sanıyordum.”

“Doğru. Alınma ama daha iyi bir aday bulduk. Moroi’lar Jill’le hem oda arkadaşı olabilecek hem de ona korumalık yapabilecek onun yaşında bir dampir kız tespit etti. Yakında araştırmacılara katılacak. Artık öğrenci rolü yapmana gerek kalmadı.”

Toprak ayağımın altından kaydı sanki. Simyacılar’ın planları asla bitmek tükenmek bilmiyordu. Bir haftada ne çok karar alınmıştı. Ödevlerin, lise kurallarının sonu geliyordu. İstedğim zaman istediğimi yapabilecektim. Ama aynı zamanda arkadaşlarımdan da ayrılacaktım. Trey, Kristin, Julia. Eddie’yle Jill’i görmeye devam edecektim ama eskisi kadar değil. Hem tek başıma olursam Simyacılar ya da babam okul parasını karşılar mıydı ki? Hiç sanmıyordum.

“Ayrılmaya mecbur muyum?” diye sordum Stanton’a. “Daireyi Adrian’a bırakıp bir süre daha Amberwood’da kalamaz mıyım? Hiç değilse bana başka bir yer bulunana kadar?”

Stanton şaşkınlığını gizlemeye gerek görmedi. “Kalmak isteyeceğin hiç aklıma gelmezdi. Bir vampirle aynı odada kalmayacağına sevinirsin sanıyordum.”

Palm Springs’e gelmemden önceki tüm korkularım üstüme çöküverdi. *Vampir aşığı*. Aptallık ediyordum. Jill’den uzaklaşma fırsatının üstüne atlamalıyım. Diğer tüm Simyacılar böyle yapardı. Kalmak isteyerek yine şüpheleri üstüme çekiyordum. Seçimimde oda arkadaşı değiştirmekten çok daha fazlası olduğunu nasıl açıklayacaktım?

“Ah,” dedim duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak. “Jill’e dampir koruma getirileceğini duyunca artık onunla aynı odada kalmam gerekmez diye düşünmüştüm. Yurtta kendi odam olacak sandım.”

“Muhtemelen bunu ayarlayabiliriz...”

“Dürüst olmam gerekirse yaşadıklarımızdan sonra bir gözümlü Jill’in üstünde olsa iyi olur. Okulda kalmam işleri kolaylaştırır. Hem yardım etmesi için Adrian’a bir daire gerekiyorsa öyle olsun. Ben bekleyebilirim.”

Stanton saniyeler boyunca beni süzdü ve sessizliğini ancak garson hesabı getirince bozdu. “Çok profesyonelce davrandın. Gerekli ayarlamaları yapmaya çalışacağım.”

“Teşekkürler,” dedim. İçimde bir mutluluk dalgası büyüyordu. Daire haberini alınca Adrian’ın yüzünün alacağı şekli düşünüp gülümsememi zor tuttum.

“Anlamadığım tek bir şey var,” dedi Stanton. “Daireyi incelerken yangın izleri gördük ama hiçbiriniz bundan bahsetmedi.”

Zorla kaşlarımı çattım. “Açıkcası... Kan kaybı yüzünden çok sersemlemiştim. Çok net hatırlayamıyorum. Keith’in mumları vardı. Belki bir tanesi yanmıştır. Düşününce aklıma hep o dişler ve ısırılmanın korkunç...”

“Tamam, tamam,” dedi Stanton. Bahanem muğlak olsa da o bile bir Strigoi tarafından ısırılma düşüncesine katlanamıyordu. Simyacılar’ın en büyük kabusuydu bu. “Endişelenecek bir şey yok,” dedi. “O ateş düşünmemiz gereken son şey.”

Ama benim için öyle değildi. O gün kampüse dönünce bu durumla yüzleştim ve Bayan Terwilliger’i kütüphane ofislerinden birinde buldum.

“Biliyordunuz,” dedim kapıyı kapatarak. Öğrenci öğretmen ilişkisine dair tüm prosedürler aklımdan uçup gitmişti. Bir haftadır öfkemi içimde tutuyordum ve patlama zamanı gelmişti. Hayatım boyunca bana otoriteye saygı göstermem öğretilmişti ama o otorite odaklarından biri bana ihanet ediyordu. “Bana yaptırdığınız her şey... Büyü kitaplarını kopyalamak, *sırf nasıl olduğunu görmek için* tılsım yapmak!” Başımı iki yana salladım. “Hepsi yalandı. Biliyordunuz... Gerçek olduğunu biliyordunuz!”

Bayan Terwilliger gözlüğümü çıkarıp bana baktı. “Ah. Yani denedin, öyle mi?”

“Bunu bana nasıl yapabildiniz?” diye haykırdım. “Büyü ve doğaüstü şeylerle ilgili ne hissettiğimi bilemezsiniz!”

“Ah,” dedi sakince. “Aslına bakarsan biliyorum. Sizin organizasyondan haberim var.” Dövmemi kastederek yanağına dokundu. “*Kız kardeşinin* neden açık alandaki aktivitelerden muaf tutulduğunu, *erkek kardeşinin* sporda nasıl bu kadar başarılı olduğunu biliyorum. Bu dünyanın, çoğu insanın gözünden saklanan güçleri konusunda oldukça bilgiliyim. Merak etme, canım. Kimseye söylemeyeceğim. Vampirler beni ilgilendirmiyor.”

“Neden?” dedim gizlemek için çabaladığım bunca şeyi duymazdan gelerek. “Neden ben? Madem hislerimi biliyordunuz neden bana bunları yaptırdınız?”

“Hım. Birkaç sebebi var. Bildiğin gibi vampirler içlerinde bir tür büyü taşır. Elementlerle çabalamaksızın, kolayca bağ kurabilirler. İnsanlarınsa böyle bir bağı yoktur.”

“İnsanların büyü kullanmaması gerekir,” dedim soğukça. “İnançlarıma aykırı hareket etmeme sebep oldunuz.”

“İnsanların büyü yapması için,” dedi ben hiç ağzımı açmamışım gibi, “büyüyü dünyadan çekip almamız gerekir. Bu hiç kolay değil. Vampirlerin yaptığına benzemez. Onların büyüğü içten dışa doğrudur. Bizimki dışarıdan içeri. Bu iş o kadar yüksek konsantrasyon ve doğru hesaplama ister ki çoğu insanda bu sabır veya yetenek yoktur. Ama senin gibi biri... Konuşmaya başladığından beri işkenceden farksız tekniklere maruz kalıyorsun.”

“Büyü yapmak için bunlar yeter mi yani? Organize olma ve ölçülü iş yapma yeteneği yeterli mi?” Memnuniyetsizliğimi saklamaya gerek görmüyordum.

“Elbette değil.” Güldü. “Kesinlikle gereken doğal bir yetenek de var. Disiplinle birleşen bir içgüdü. Sende bunu sezdim. Benim de bir yeteneğim var tabii. Bana cadılık statüsü sağlıyor ama yine de küçük sayılır. Ama sen... Senden güç fışkırdığını hissediyorum ve küçük deneyim bunu kanıtladı.”

Tepeden tırnağa buz kestim. “Yalan,” dedim. “Vampirler büyü yapar. İnsanlar değil. *Ben yapmam.*”

“O tılsım kendi kendini tutuşturmadı,” dedi. “Kendini inkar etme. Bunları konuştuğumuza göre artık yolumuza devam edebiliriz. İçsel gücün benimkinden büyük olabilir ama temel büyü eğitimine birlikte başlayabiliriz.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu gerçek olamazdı. Kendimi bir filmde gibi hissediyordum. Benim hayatımda böyle bir şeye yer yoktu. “Hayır,” dedim. “Siz... Siz delirmişsiniz! Büyü gerçek değil ve bende de yok! Doğaya aykırı ve yanlış bir şey bu. Ruhumu tehlikeye atmam.”

“Böyle iyi bir bilim adamının bu kadar inkarcı olması ne kötü.”

“Ben ciddiym,” dedim. Kendi sesimi zor tanıyordum. “Doğaya aykırı çalışmalarınıza bulaşmak istemiyorum. Not tutup size kahve almaya devam ederim ama bu çılgınca talepleriniz sürerse... Ofise başvurup başka bir öğretmene verilmeyi isteyeceğim. Asıl içsel gücümün bürokrasi ve kayıt işleri konusunda olduğuna inanabilirsiniz.”

Neredeyse gülümseyecekti. “Yani sahip olduğun bu inanılmaz potansiyeli gerçekten reddediyorsun, öyle mi?”

Cevap vermedim.

“Öyle olsun.” İçini çekti. “Büyük kayıp. Ne yazık. Ama sana söz veriyorum, bir daha sen konuyu açmadıkça ben de açmayacağım.”

“Öyle bir şey asla olmayacak,” dedim kararlılıkla.

Bayan Terwilliger buna cevaben omuz silkmekle yetindi. “İyi öyleyse. Madem buradasın, bana kahve getir bari.”

Odadan çıkarken aklıma bir şey geldi. “Nevermore’u arayıp vampirleri soran siz miydiniz?”

“Bunu neden yapayım ki?” dedi. “Ben yerlerini zaten biliyorum.”

O gün daha sonra kafeteryaya girdiğimde Eddie, Jill ve Micah yemeklerini bitirmek üzereydi. Jill doğal olarak Lee’nin ölümünü ve ortaya çıkardığımız onca şeyi atlatamamıştı. Özellikle de Lee’nin onu bir yaşayan ölü yapma arzusunu. Eddie de, ben de elimizden geldiğince onunla konuşmuştuk ama onu avutmayı en çok Micah başarmıştı. Galiba bunun sebebi, o konudan direkt olarak bahsetmemesiydi. Lee’nin öldüğünü biliyordu ama bunu kaza sanıyordu. Vampirlerin konuyla ilgisinden haberi yoktu. Eddie’yle ikimiz amatör psikologluk taslarken, Micah onun dikkatini başka konulara çekip neşelenmesini sağlıyordu.

“Gitmemiz gerek,” dedi özür diler gibi. “Rachel Walker bize dikiş makinelerinden biriyle ilgili ders verecek.”

Eddie başını şaşkınlıkla iki yana salladı. “Dikiş kulübüne yazıldığına hala inanamıyorum Micah.” Bu doğru değildi elbette. İkimiz de Micah’nın kulübe neden katıldığını çok iyi biliyorduk.

Jill'in yüzünde Lee öldüğünden beri taşıdığı o karamsar ifade vardı. Bu ifadeyi bir süre daha taşıyacağından korkuyordum. Yine de hafifçe gülümsedi. "Bence Micah'nın gerçek bir moda tasarımcısı olmaması için hiçbir neden yok. Bakarsınız bir gün onun defilesinde podyuma çıkarım."

Gülümsememek için kendimi zor tutarak başımı iki yana salladım. "Bir süre modellik yapmak falan yok." Defileden sonra tasarımcılar Jill'le iletişime geçmiş, onu kendi defilelerine çağırmıştı. Onun buradaki kimliğini korumak için hepsini reddetmek zorunda kalmıştık. Jill buna çok üzülmüştü tabii.

Başını salladı. "Biliyorum, biliyorum." Micah'yla birlikte masadan kalktı. "Odada görüşürüz Sydney. "Biraz daha konuşsak iyi olur."

"Kesinlikle."

Eddie'yle peşlerinden baktık. İç geçirdim.

"Sorun çıkacak," dedim ona.

"Olabilir, ama onunla ne yapıp ne yapamayacağını biliyor. Jill akıllıdır, sorumlu davranacaktır."

"Ama Micah bilmiyor," dedim. "Micah ona çok çabuk aşık oldu gibi geliyor bana." Dikkatle Eddie'ye baktım. "Diğerlerine göre."

Eddie'nin gözü hala Micah'yla Jill'de olduğu için ne demek istediğimi anlaması biraz sürdü. "Efendim?"

"Eddie, bu konularda uzman olduğumu iddia edecek falan değilim ama ben bile senin Jill'e deli olduğunu anladım."

Kızarak gözlerini kaçırdı. "Bu doğru değil."

“Zaten farkındaydım ama Keith’lerdeki gece kesinlikle anladım. Ona nasıl baktığını gördüm. Ona karşı neler hissettiğini biliyorum. Şimdi bilmek istediğim, neden Micah yüzünden endişe edip duralım? Neden Jill’e açılıp bizi bunca zahmetten kurtarmıyorsun?”

“Biliyorsun işte çünkü o benim kız kardeşim,” dedi alaycı bir şekilde.

“Eddie! Ben ciddiylim.”

Yüzünü asıp derin bir nefes aldı ve tekrar bana baktı. “Çünkü benden daha iyilerine layık. Sosyal kurallardan mı bahsedelim istiyorsun? Bizim geldiğimiz yerde Moroi’lar ve vampirlerin ciddi ilişkileri olmaz.”

“Evet, ama o sınıfsal bir şey,” dedim. “İnsanlarla vampirler gibi değil.”

“Belki ama söz konusu Jill olunca onlar gibi olabilir. O sıradan bir Moroi değil. O bir prenses. Hem onu tanıyorsun! Akıllı, güçlü, güzel. Onun yazgısında önemli şeyler başarmak var. Benim gibi bir gardiyanla tuhaf bir ilişki yaşamak yok. Onda soylu kanı var. Ben babamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Onunla çıkmam imkansız. Benim işim onu korumak, güvende olmasını sağlamak. Tüm dikkatim sürekli bu konularda olmalı.”

“Bir insanla birlikte olsa daha mı iyi yani?” dedim kuşkuyla. “İki ırkın da tabu kabul ettiği tehlikeli bir bölgede dolanması daha mı iyi?”

“En ideali değil belki ama yine de eğlenceli bir özel hayatı olabilir ve...”

“Ya başka biri olsaydı?” diye araya girdim. “Ya başka bir insan ona çıkma teklif etseydi ve randevulaşsalar mı? Buna da ses çıkarmaz mıydın?”

Cevap vermedi. Haklı olduğumu biliyordum.

“Böyle davranmanın asıl sebebi Jill’i hak etmediğini düşünmen,” dedim. “Micah’yla da ilgili, değil mi? Sana Mason’ı hatırlatıyor.”

Eddie bembeyaz kesildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Adrian söyledi.”

“Kahrolası,” dedi Eddie. “Neden görüldüğü kadar kayıtsız olamıyor?”

Güldüm. “Micah’ya hiçbir şey borçlu değilsin. Hele de Jill’i, hiç değilsin. Ne kadar benzerse benzesin onlar aynı kişi değil.”

“Görünüştten fazlası var,” dedi Eddie dalgınca. “Davranışları da aynı. Micah dışa dönük, iyimser, coşkulu. Mason da öyleydi. Dünyada bu kadar iyi çok az kişi vardır. Mason bu dünyadan çok erken ayrıldı. Aynı şeyin Micah’ya da olmasına izin vermeyeceğim.”

“Micah tehlikede değil,” dedim.

“Ama iyi şeyleri hak ediyor. İnsan olsa bile tanıdığım, Jill’e en uygun kişilerden biri. Birbirlerini hak ediyorlar.”

“Çekeceğin acılara göz mü yumacaksın? Hem de Jill’e layık olduğunu düşündüğün prens olmadığına inandığın için, öyle mi? Görevinin dünyadaki bütün Mason’ları korumak olduğuna inandığın için, ha?” Başımı iki yana salladım. “Eddie, bu yaptığın delilik. Bunu sen bile fark etmeliydin.”

“Olabilir, ama bana doğru geliyor.”

“Doğru mu? Mazoşistler için evet! Kızı en yakın arkadaşlarından biriyle olmaya teşvik ediyorsun.”

“Mutlu olmasını istiyorum. Kendimi feda etmeme değecek bir şey bu.”

“Hiç mantıklı değil.”

Eddie hafifçe gülümseyerek koluna vurdu ve yaklaşan otobüse döndü. “Bu konularda uzman değilim dedin ya. Haklıymışsın.”

27. BÖLÜM

BANA KALIRSA ADRIAN kendi evine kavuşmak için her şeyi kabul ederdi. Az sayıdaki eşyasını hiç zaman kaybetmeden Keith'in eski dairesine taşıdı. İtiraf etmeliyim ki Clarence'a üzüliyordum. Adrian'a alışmıştı ve Lee'nin hemen ardından onu da kaybetmek kolay değildi. Clarence evini bizim için açık tutmaya devam ediyordu ama Lee ve Strigoi'larla ilgili anlattığımız hiçbir şeye inanmadı. Lee'nin öldüğünü kabullendikten sonra bile vampir avcılarını suçlamayı sürdürdü.

Taşındıktan kısa süre sonra Adrian'ı görmeye gittim. Moroi'ların araştırma ekibinin o gün geleceğini duymuştuk ve Jill'le Eddie'yi getirmeden önce onları karşılamaya karar vermiştik. Önceden olduğu gibi yeni gelenlere yine Abe eşlik edecekti. İçlerinde Sonya ve Jill'in yeni oda arkadaşı da vardı. Başkaları da olabilirdi ama ayrıntıları henüz bilmiyordum.

"Vay canına," dedim Adrian beni içeri aldığında.

Henüz sadece birkaç gündür oradaydı ama değişim inanılmazdı. Televizyon dışında eski mobilyaların hepsi gitmişti. Dairenin genel yapısı bile değişmişti. Duvarların rengi farklıydı, içerisi hala boya kokuyordu.

“Sarı, ha?” dedim salonun duvarlarına bakarak.

“Buna altın başak rengi deniyor,” dedi. “Neşe ve huzur veriyormuş.”

Bu iki duygunun pek örtüşmediğini söyleyecektim ama vazgeçtim. Renk belki insanın ruhunu okşamıyordu ama salonu tamamen değiştirmişti. Keith’in kalın perdelerinin yerini alan jaluzilerle birlikte içeriye ışık dolmuştu. Orada yaşadığımız can pazarının anıları kolay kolay silinmeyecekti tabii. Daire Adrian’a gerekmeseydi bile onu kabul edeceğimi sanmıyordum. Lee ve o iki Strigoi kadın tam burada ölmüştü.

“Mobilyalar için nasıl para buldun?” diye sordum. Simyacılar ona sadece daireyi vermişti.

“Eski eşyaları sattım,” dedi Adrian memnuniyetle. “O koltuk...” Lee’nin kan kaybindan nasıl öldüğünü hatırlamış gibi duraksadı. “Koltuk çok para etti. Benim standartlarıma göre bile pahalıymış. Aldıklarım ikinci el. Zaten başka seçeneğim yoktu.”

“Güzelmış,” dedim ekose kanepeye dokunarak. Duvarlara hiç uymuyordu ama sağladı. “Sıkı pazarlık etmişsin anlaşılan. İkinci el alışveriş yapmaya alışık değilsindir.”

“Evet, hem de hiç,” dedi. “Ne hallere düştüğümü hayal bile edemezsin.” Gülümsemeyi bırakıp bana ilgiyle baktı. “Sen nasılsın?”

Omuz silktim. “İyiyim. Nasıl olayım? Jill benden çok daha kötüsünü yaşadı.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Bilmem. Jill birinin ölmesini izlemedi. Ayrıca o adam ölmeden hemen önce, dirilmek için seni öldürmeye çalışıyordu.”

Bir haftadır aklımdan çıkmıyordu bunlar. Çıkmaları da uzun sürecekti. Bazen hiçbir şey hissetmiyordum. Bazen de yaşananların ağırlığı üstüme öyle bir çöküyordu ki nefes alamıyordum. Rehabilitasyon merkezi kabuslarının yerini Strigoï’lu kabuslar almıştı.

“Sandığından daha iyi durumdayım,” dedim boşluğa bakarak. “Lee’nin yaptıkları korkunçtu ama zamanla atlatacağım. En çok neyi düşünüyorum, biliyor musun?”

“Neyi?”

Sözcükler kontrolüm dışında dilimin ucuna geliyordu. Bunları kimseye -özellikle de Adrian’a- söylemeye niyetim yoktu.

“Lee hayatımı boşa harcadığımı, herkesten uzak olduğumu söylemişti. Son görüşmemizde Keith de saf olduğumu, dünyayı anlamadığımı söyledi. Bir noktaya kadar söylediklerinin hepsi doğru. Sizin kötü olduğunuza dair söylediklerini kastetmiyorum tabii. ki Saf olduğum konusunda çok haklıydı. Jill konusunda daha dikkatli olmam gerekirdi. Lee’den hiç şüphelenmedim. Ben Eddie gibi bir savaşçı değil bir gözlemciyim. Daha doğrusu öyle olduğumu sanıyordum ama onda da başarısız oldum. İnsanları doğru değerlendiremiyorum.”

“Sage, senin asıl hatan en baştan Keith Darnell’i dinlemekti. O herif gerizekalinın teki ve senin gibi bir hanımefendinin yanında söylenmeyecek daha bir sürü lafı hak ediyor.”

“Gördün mü?” dedim. “İşte sen de benim adeta dokunulmaz, saf bir ruhum olduğunu kabul ediyorsun.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diye itiraz etti. “Demek istediğim, Keith’ten kat kat üstün olduğun. Lee’yle olanlar saçma sapan bir şanssızlıktı. Hem unutma, hiçbirimiz bunu tahmin edemedik. Yalnız değilsin. Ama...” Kaşlarını kaldırdı. “Lee’nin Simyacı kanı elde etmek için Keith’i öldürmeyi tasarladığını söylememiş miydin?”

“Evet... Ama Keith gitmişti.”

“Tamam işte. Bir psikopat bile senin ne kadar değerli olduğunu kabul etmiş ve önce başkasını öldürmeye karar vermiş.”

Güleyim mi ağlayayım mı bilmiyordum. “Kendimi daha iyi mi hissetmem gerekiyor?”

Adrian omuz silkti. “Daha önce söylediğim şey hala geçerli. Sen boş biri değilsin Sage. Biraz zayıf olman dışında göze hoş geliyorsun. Gereksiz bilgileri ezberleme yeteneğin mutlaka bir erkeği ağına çekecektir. Keith’le Lee’yi artık unut çünkü senin geleceğinle hiçbir ilgileri yok.”

“Zayıf mı?” dedim kızarmadığımı umarak. Sesimin öfkeli çıkmasını istiyordum ki sözleriyle gardımı nasıl düşürdüğü anlaşılsın. *Göze hoş geliyorsun*. Nefes kesicisin ya da müthiş güzelsin demekle aynı şey değildi tabii. Ama hayatım boyunca sadece idare eder olduğum söylendikten sonra bu gayet sıkı bir iltifat sayılırdı. Özellikle de Adrian’dan geliyorsa.

“Ne görüyorsam onu söyledim.”

Az daha gülüyordum. “Evet, sen öylesindir. Artık başka bir şeyden bahset lütfen. Yoruldum.”

“Olur.” Adrian bazen sinirimi bozuyordu ama dikkatinin çabuk dağılmasına bayılıyordum. Bu sayede rahatsız edici konulardan sakınmak kolay oluyordu. Ya da bana öyle geliyordu. “Kokuyu sen de alıyor musun?”

Gözümün önüne cesetler geldi, çürük kokusunu kastediyor sandım. Sonra havayı dikkatlice kokladım. “Boya kokuyor ve... Bir dakika. Çam kokusu mu bu?”

Etkilenmiş gibi baktı. “Tam üstüne bastın. Çam kokulu temizleyici. *Temizlik yaptım* yani.” Abartılı bir el hareketiyle mutfağı işaret etti. “Hem de basit işlere alışmamış bu nazik ellerle.”

Mutfağı süzdüm. “Temizleyici nerede kullandın? Dolaplar da mı?”

“Dolaplar temizdi. Yerleri ve tezgahı sildim.” Şaşırmıştan çok afallamış gibi bakmış olacağıma ki hemen ekledi. “Dizlerimin üstüne bile çöktüm.”

“Yerler ve tezgah için çam kokulu temizleyici mi kullandın-yani?” diye sordum. Yerler fayans, tezgah da granitti.

Adrian kaşlarını çatı. “Evet, ne olmuş?”

Yaptığından öyle gurur duyuyordu ki çam kokulu temizleyicilerin genelde ahşap yüzeylerde kullanıldığını söyleyemedim. “Harika görünüyor. Gelip yurttaki yeni odamı da temizlesene. Her yer toz.”

“Mümkün değil, Sage. Bu evi temizlemek yetti de arttı.”

“Değdi mi peki? Clarence’ta kalsaydın yanında hem aşçı hem temizlikçi olacaktı.”

“Kesinlikle değdi. Daha önce hiç kendi evim olmadı. Saray’da oldu sayılır ama o da yurt odasından hallice bir şeydi. Bu ev ise gerçekten müthiş. Temizlik yapmaya razıyım. Teşekkürler.”

Temizlik yapmaktan bahsederken takındığımız gülünç tiksinti ifadesi kayboldu ve Adrian yeşil gözlerini bana dikti. Bakışları, bana gözlerinin gerçek hayatta da bu kadar yeşil olup olmadığını merak ettiğim o rüyayı anımsatınca rahatsız oldum.

“Ne için?”

“Ev için. Simyacı’nın biriyle boğuşman gerektiğinden eminim.” Eve yerleşme fırsatını pas geçtiğimi ona söylememiştim. “Ve diğer her şey için de. Terbiyesizlik yaptığımda bile beni yüzüstü bırakmadığın için. Bir de hayatımı kurtarman var tabii.”

Gözlerimi kaçırdım. “Ben bir şey yapmadım. Eddie’yle Jill yaptı. Seni kurtaran onlar.”

“O cadıyı ateşe vermeseydin yetişemezlerdi. Sahi onu nasıl yaptın?”

“Önemli bir şey değildi,” dedim. “Bir Simyacı numarası işte. Kimyasal bir reaksiyon.”

Yeşil gözler yine beni süzüp sözlerimin doğruluğunu tarttı. Bana inanmamışsa bile üstünde durmadı. “Tam yerinden vurdun. Karşılığında da şamarı yedin. Adrian Ivashkov için dayak yiyen herkes saygıyı hak eder.”

İltifattan utanarak ve tılsım konusunun açılmasından tedirgin olarak arkamı dönüp pencereye gittim. “Bencilce sebeplerle hareket ettiğimden emin olabilirsiniz. Ölmüş bir Moroî’un evrak işleriyle uğraşmanın zahmetini tahmin bile edemezsiniz.”

Güldü. İlk kez alaycı değil samimi güldüğüne şahit oluyordum. “Tamam Sage. Sen öyle diyorsan öyledir. Biliyor musun, ilk tanıştığımız zamanlara göre şimdi çok daha şevkli görünüyorsun.”

“Şevkli mi? Onca sıfat varken bula bula bunu mu buldun?” Atışmaya vardım. Böyle tatlı tatlı atışırken sözlerin arkasındaki mesajları ve kalbimin neden hızlandığını düşünmek zorunda kalmıyordum. “Sen de tanıştığımız zamanlara göre birazcık daha güvenilir sayılabilirsiniz.”

Gelip yanımda durdu. “Kimseye söyleme ama Saray’dan uzaklaşmak iyi bir şey. Havası kötü olsa da Palm Springs ve buradaki ilginç hayat bana iyi geldi. Siz. Sanat dersleri. Çam kokulu temizleyici.”

Gülümseyerek ona baktım. Şaka yapıyordum ama doğruluk payı vardı. Tanıştığımızdan beri çok değişmişti. İçinde hala Rose’la Dimitri’nin yaptıkları yüzünden acı çeken bir adam vardı ama iyileşmeye başladığını görebiliyordum. Artık daha güçlüydü ve bir süre daha bir kriz yaşamadan böyle gitmeyi başarırsa ciddi bir dönüşüm geçirebilirdi.

Bir süredir onun yüzüne baktığımı anlamam için düşüncelerimden sıyrılmam gerekti. O da meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Tanrım Sage. Gözlerin. Gözlerini nasıl olmuş da fark etmemişim?”

O rahatsız edici his yine içime yayılıyordu. “Ne olmuş gözlerime?”

“Rengi,” dedi. “Işık vurduğunda... İnanılmaz. Erimiş altın gibi. Resmini yapabiliirdim...” Elini uzatınca geri çekildim. “Güzeller. Çok güzel.”

Sebebini anlayamasam da bakışları beni esir almıştı sanki. Beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. İçime bir korku çöktü. Alaycı iltifatlarıyla baş edebilirdim ama bakışlarındaki yoğunluk ilk kez gördüğüm ve nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim bir şeydi. Bana böyle bakarken gözlerimi -beni- gerçekten güzel bulduğuna inanasım geliyordu. Buna hazır değildim. Gözlerinin enerjisinden kurtulmak için geri çekildim. Ruh elementini kullananların bazen saçmalayabildiğini biliyordum ama bu öyle bir şeye benzemiyordu. Kapı çaldı ve beni zekice bir cevap bulma gayretinden kurtardı.

Adrian gözlerini kırıştırdı ve az önceki dalgın halinden sıyrıldı. Hiçbir şey olmamış gibi alaycı gülümsemesini takındı. “Gösteri zamanı, ha?”

Rahatlama, gerginlik ve heyecan karışımı duygularla başımı salladım. Bu duyguların Adrian’dan mı, yoksa ziyaretçilerimizden mi kaynaklandığından emin değildim. Tek bildiğim artık daha rahat nefes alabildiğimdi.

Adrian gidip kapıyı açtı. Abe, Adrian’ın duvarlarına tam uyan göz kamaştırıcı, gri-sarı bir takım elbiseyle gülümseyerek içeri girdi.

“Adrian, Sydney... Sizi tekrar görmek çok güzel. Galiba biriniz bu genç hanımı zaten tanıyorsunuz.” Yanımızdan geçen Abe’in arkasından koyu kumral, incecik, iri ve mavi gözleri kuşkuyla bakan bir dampir kız belirdi.

“Merhaba, Angeline,” dedim.

Angeline Dawes’in Jill’in yeni oda arkadaşı olacağını ilk söylediklerinde bunun şimdiye dek duyduğum en saçma şey olduğunu düşünmüştüm. Angeline, Batı Virginia’da birarada yaşayan Moroi, dampir ve insanların oluşturduğu Bekçiler denen ayrılıkçı bir gruptandı. Irkların geliştirdiği uygarlığı yok sayıyorlardı. Irklar arası aşk ilişkilerine izin vermek gibi tuhaf gelenekleri vardı.

Daha sonra düşününce Angeline’in çok da kötü bir seçim olmadığına karar verdim. Jill’le yaşıt olması onunla daha yakın bir bağ kurabileceği anlamına gelebilirdi. Eddie kadar olmasa da bir kavgada başının çaresine bakabilirdi. Jill’e saldıran olursa önce Angeline’i geçmesi gerekecekti. Halkının *asi* Moroi’lardan hoşlanmadığı düşünülürse, düşmanların tarafında yer alması mümkün değildi.

Ona ve eski püskü giysilerine bakarken Bekçilerden ayrı olmaya alışıp alışamayacağını düşündüm. Yüzünde, onları ziyaret ettiğimde sıkça gördüğüm kibirli bir ifade vardı ama yaşadığı gerginlik tüm duygularını bastırıyordu. Hayatı boyunca ormanda yaşadıktan sonra televizyonlu, kanepeli bu küçük daire ona aşırı lüks gelmiş olmalıydı.

“Angeline,” dedi Abe. “Bu Adrian Ivashkov.”

Adrian elini uzattı. “Çok memnun oldum.”

Kız bir an duraksadıktan sonra onun elini sıktı. “Ben de,” dedi o tuhaf Güneyli aksanıyla. Ona birkaç saniye daha baktı. “Bu yakışıklılıkla hiç işe yaramazsın.”

Ben şaşkınlıktan kalakaldım ama Adrian kıkırdayarak onun elini sıktı.

“Doğru söze ne denir,” dedi.

Abe bana bakıyordu. Angeline’in söyleyeceği ve yapacağı şeylerle Amberwood’da çıkaracağı olayları nasıl dizginleyeceğimi düşünürken dehşetle bakıyor olmalıydım.

“Sydney sana okulda nelerle karşılaşacağını anlatacaktır,” dedi Abe diplomatik bir tavırla.

“Elbette,” dedim.

Adrian, Angeline’den bir adım uzaklaşırken hala gülüyordu. “Evet, bırakalım ufaklık yapsın. Hatta Castile yapsın. Daha iyi olur.”

Abe kapıyı kapatırken dışarıda kimse olmadığını gördüm. “Sadece ikiniz değilsiniz, değil mi?” dedim. “Başkaları da var diye duymuştum. Sonya da gelecekti.”

Abe başını salladı. “Az sonra gelirler. Arabayı park ediyorlar. Buralarda park yeri bulmak çok zor.”

Adrian birden bana döndü. “Hey, Keith’in arabasını da alıyor muyum?”

“Maalesef,” dedim. “Araba babasınınındı. Geri aldı.” Adrian somurttu.

Abe ellerini cebine sokup salonda gezindi. Angeline hiç yerinden kıpırdamamıştı. Hala durumu değerlendiriyordu anlaşılan.

"Ah, evet," dedi Abe. "Eski dostumuz Bay Darnell. O çocuk ne trajediler gördü, değil mi?" Durup Adrian'a döndü. "Ama hiç değilse sen onun çöküşünden faydalandın."

"Hey," dedi Adrian. "Ben bunları hak ettim. Clarence'ı bıraktığım için beni suçlamaya kalkma. Nedense orada kalmamı istediğinin farkındayım ama..."

"Kaldın," dedi Abe.

Adrian kaşlarını çatı. "Ne?"

"Tam da istediğimi yaptın. Clarence Donahue'de bir gariplik olduğunu anlamıştım. Kanını sattığından şüpheleniyordum. Seni yakınlarda tutmanın o işi çözebileceğini düşünmüştüm." Abe her zamanki gibi çenesini ovuşturdu. "Tabii Bay Darnell'in işin içinde olduğunu bilmiyordum. Genç Sydney'le işbirliği yaptığını da anlamamıştım."

"Ben o kadar ileri gitmezdim," dedim. Aklıma bir şey takılmıştı. "Keith'le Clarence'ın vampir kanı satması seni niye ilgilendiriyor? Tamam, Simyacılar'ın buna karşı çıkmak için geçerli sebepleri var ama sana ne oluyor?"

Adrian da onu süzüyordu. "Belki rekabet istememiştir."

Ağzım açık kaldı. Abe Mazur'un yasadışı işlere karıştığı ne Simyacılar ne de Moroi'lar için bir sırdı ama insanlara vampir kanı satacağı aklıma gelmezdi. Şimdi ona bakarken yanıldığımı anlıyordum.

"Durun bakalım," dedi Abe. "Hoş olmayan konuları gündeme getirmenin alemi yok."

"Hoş olmayan mı?" diye haykırdım. "Eğer bu işte parmağın varsa..."

Karabağı

Abe elini kaldırdı. “Yeter, lütfen. Çünkü o cümle *Simyacılar’la konuşurum*, diye biterse, bence hemen hepsini çağırıp her şeyi masaya yatıralım. Mesela Bay Darnell’in gözünü nasıl kaybettiği konusu.”

Donakaldım.

“Strigoi’lar yaptı,” dedi Adrian sabırsızca.

“Hadi canım,” dedi Abe gülümseyerek. “Size inancım bir anda tazelendi. Ne zamandan beri Strigoi’lar öyle titiz iş yapıyor? Çok ustalıklı bir iş çıkarmışlar doğrusu. Harcanan bir yetenek söz konusu.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Adrian öfkeyle. “Strigoi’lar yapmadı mı? Biri onun gözünü bilerek mi çıkardı diyorsun? Demek istediğin...” Adrian bir bana bir Abe’e baktı. “Abe doğru söylüyor, değil mi? Şeytanla bir anlaşma yapmışsın. Ama neden?”

Üç kişi birden bana bakıyordu ve Adrian’ın anlamaya başladığı şeyi kabullenmem imkansızdı. Baş başa olsak belki Adrian’a söyledim. Sadece bir ihtimal. Ama Abe böyle bilmiş bilmiş sırtırken ve Angeline gibi bir yabancı yanımdayken olmazdı.

Birkaç yıl önce Keith’le randevusundan dönen ablam Carly’yi ne halde bulduğumu anlatamazdım. Keith hala bizle kalıyordu ve Carly de üniversiteye gitmek üzereydi. Keith’le çıkmak istememişti ama babamız Keith’i çok sevdiği için baskı yapmıştı. Keith, onun asla hata yapmayacak altın çocuğuydu. Keith de buna inanıyordu, Carly’yle baş başa kaldıklarında hayırı cevap olarak kabul etmemesi bu yüzdendi zaten. Carly

daha sonra sürünerek odama geldi ve olanları bana hıçkırarak anlattı.

İlk aklıma gelen her şeyi ailemize anlatmaktı ama Carly çok korkmuştu. En çok da babamızdan korkuyordu. Ben de küçüktüm ve onun kadar korkuyordum. Carly'nin her istediğini kabul etmeye hazırdım. Bana ailemize söylemeyeceğime dair söz verdirdi. Ben de çabalarımı onu yaşananlar konusunda suçsuz olduğuna ikna etmeye yoğunlaştırdım. Anlattığına göre Keith ona çok güzel olduğunu ve ona seçenek bırakmadığını, gözlerini ondan alamadığını söylemişti. Sonunda Carly'yi yanlış bir şey yapmadığına, Keith'i kendisinin cesaretlendirmedikğine ikna ettim. Her şeye rağmen sessiz kalma sözümü tutmamı istedi.

Yaşadığım en büyük pişmanlıklardan biriydi bu. Konuşmamaktan nefret ediyordum ama Keith'ten ettiğim kadar değil. Carly gibi masum ve kırılgan bir kıza tecavüz etmişti ve yaptığı yanına kar kalmıştı. Çok geçmeden ilk görevimi aldım ve Abe Mazur'la tanıştım. Sözümü bozmama gerek kalmadan da Keith'e bir ceza verebileceğimi anlamıştım. Barbarca davranıp davranmadığımı düşünmeden şeytanla anlaşma yaptım. Abe bu yılın başlarında sahte bir Strigoi saldırısı sahneleyip Keith'in bir gözünü çıkardı. Karşılığında Abe'in özel Simyacısı gibi bir şey oldum. Rose'un hapisten kaçmasına yardım etmemin bir sebebi de buydu. Ona borçluydum.

Belki de Keith'e iyilik yapmıştım. Tek gözlü kalınca, onunla ilgilenmeyen kızlara yaklaşmamak ona eskisi kadar *imkansız* gelmeyebilirdi.

Hayır, bunları anlatamazdım. Ama Adrian, neden Abe'i tetikçi olarak tuttuğumu anlamaya çalışarak hayretle bana bakıyordu.

Laurel'in sözleri kafama dank etti. *Biliyor musun, bazen çok korkunç oluyorsun.*

Yutkundum. "Adrian, sana güvenmemi istediğini hatırlıyor musun?"

"Evet..." dedi Adrian.

"Aynı şeyi şimdi ben istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sırıttığını bildiğim için Abe'e bakmıyordum.

"Şevkli demek az gelirmiş," dedi Adrian. Bana sonsuz gibi gelen bir duraksamadan sonra yavaşça başını salladı. "Peki. Sana güveniyorum Sage. Yaptıkların için geçerli sebeplerin olduğuna inanıyorum."

İğnelemiyor, alay etmiyordu. Samimiyeti, ona bu güveni nasıl verdiğimi sorgulattı bana. Aklıma Abe gelmeden hemen önce resmimi yapmaktan bahsettiği geldi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" dedi Angeline.

"Önemli bir şey değil, merak etme," dedi Abe. Halinden çok memnundu. "Hayat dersleri, kişilik farklılıkları, ödenmemiş borçlar falan filan."

"Ödenmemiş mi dedin sen?" dedim bir adım öne çıkarak. "O borcu ben yüzlerce kez ödedim. Sana hiçbir borcum yok artık. Tek sadakatim Simyacılar'a, sana değil. Seninle işimiz bitti."

Abe hala gülümsüyordu ama benden böyle bir tepki beklemiyordu. “Öyleyse... Ah.” Kapı çaldı. “Ekibin kalanı da geldi.” Kapıya koştu.

Adrian yanıma geldi. “Fena değil Sage. Galiba az önce ihtiyar Mazur’u korkuttun.”

Gülümsemeden edemedim. “Benim hoşuma gitti.”

“Böyle çıkışları sıklaştırmalısın.” Birbirimize gülümserken o garip duygunun yine içimde büyüdüğünü hissettim. Muhtemelen Adrian aynı duyguya kapılmıyordu ama halinden memnun gibiydi. Başıyla kapıyı işaret etti. “Sonya geldi.”

Ruh kullanıcıları yakınlaştıklarında birbirlerini kapalı kapıların arkasından bile hissedebilirdi. Kapı açılınca Sonya Karp uzun boyu ve tüm zarafetiyle bir kraliçe gibi içeri süzüldü. Topuz yapılmış kıvil saçlarıyla Angeline’in ablası gibi görünüyordu. Hepimize gülümseyince, onunla tanışmamızı anımsayıp ürperdim. O zamanlar bana hiç böyle hoş ve çarpıcı görünmemişti; kırmızı gözleri parlıyordu ve amacı bizi öldürmekti.

Sonya tekrar Moroi yapılmış bir Strigoi’du. Bu durum da onu ruhun dönüştürölmeye karşı nasıl kullanılabileceğı konusundaki çalışmalarda Adrian için ideal bir seçim yapıyordu.

Sonya, Adrian’a sarıldıktan sonra bana doğru gelirken kapıda biri daha göründü. Aslında o kadar da şaşırmamalıydim. Sonuçta Lee’yi tekrar dönüştürölmekten koruyan özel ruh büyüsunü ortaya çıkarmak istiyorsak her türlü bilgiye ihtiyacımız vardı. Tekrar döndürölmüş bir Strigoi iyiye, iki tanesi çok daha iyiydi.

Adrian kimin geldiğini görünce taş kesilip sustu. Onunla ilgili tüm umutlarım bir anda söndü. Geçmişinden ve travmalarından uzak kalırsa kendine yeni bir hedef bulup toparlanacağından emindim. Ama görünüşe bakılırsa geçmişi onu bulmuştu. Buna da travma denmezse neye denirdi, bilmiyordum.

Adrian'ın yeni çalışma arkadaşı kapıdan girdiğinde, Palm Springs'te güçlükle sağladığımız huzurun parçalanacağını anladım.

Dimitri Belikov aramızdaydı.

KAN YALAN SÖYLEMEZ...

Sydney'in en son isteyeceği şey, vampirlerle arkadaşlık etmekle suçlanmak. Ve şimdi bir vampirle aynı odada!

"Sydney'e yeniden dövme yap," dedi Stanton kararlı bir sesle. "Zoe konusunda kararımız belli değil, ona şimdiden dövme yapmayalım."

Gözlerim kardeşimin lekesiz ve solgun yanaklarına kaydı. Evet. Orada bir zambak olmadıkça özgürdü. Dövme teninize bir kez işlendi mi, dönüşü yoktu. Artık Simyacılara aitsiniz demektir.

RICHELLE MEAD'İN DÜNYASINI KEŞFEDİN

Kan Askı Ve Sadakatle Boş Ölçüşemez

"Benzersiz ve baş döndürücü... Okurlar uzun süre bu serinin etkisinden kurtulamayacak." VOYA

"Büyüleyici..." Booklist

"Kesinlikle müthiş..." SLJ

"Alacakaranlık'ın tahtının şüphesiz varisi." The Daily Beast

